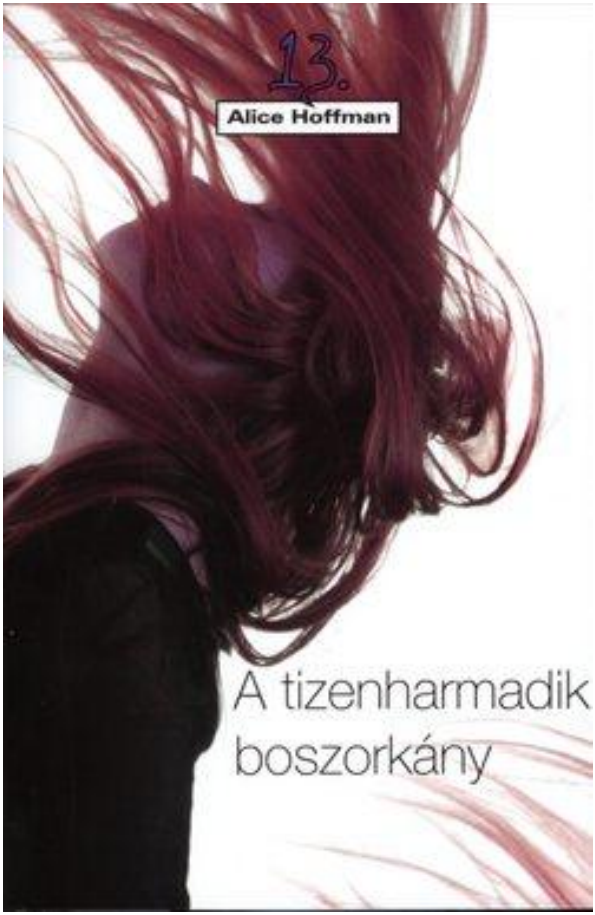

A Sparrow család asszonyai nemzedékek óta rendkívüli tulajdonságokkal rendelkeznek. Valamennyien március havában születtek, és mire betöltötték tizenharmadik életévüket, különleges képességük mágikus erővel tört rájuk. Elinor, a nagymama szó szerint megérzi a hazugságot. Jenny, a lánya ismeri mások álmait, Stella, az unokája – aki éppen a

tizenharmadik születésnapját ünnepli – döbbenten ismeri fel, hogy előre látja mások .halálát. Miközben Stella újonnan megismert képességével igyekszik megbirkózni, csaknem végzetes félreértés történik: látomása gyilkosság vádjával börtönbe juttatja az apját….

A nemzedékek titkait, emlékeit, talizmánjait őrző családi mese igazi irodalmi csemege.

„Hoffman javíthatatlan optimista, pedig a derűlátás manapság mintha kiment volna a divatból. Lenyűgöző története a rendkívüli nőkről valójában anyák és lányok bonyolult kapcsolatának érzékeny, leheletfinom lenyomata, boszorkányosan megírva.”

The New York Times Book Review

Jenny a születésnapja reggelén olyan álomból ébredt, amelyben egy fekete angyal szerepelt, valamint egy asszony, aki nem félt a víztől, és egy férfi, aki úgy szorított a markába egy méhet, hogy nem érezte a csípését. Olyan különös és kellemes álom volt, hogy Jenny egyszerre szeretett volna sírni és hangosan kacagni, de amint kinyitotta a szemét, tudta, hogy ez nem az ő álma volt. Valaki más varázsolta elő a nőt és a méhet, a nyugodt vizet és az angyalt. Mindez valaki másé volt. És ez a más – akárki volt is – nagyon érdekelte Jennyt.

Egyben azt is megértette, hogy a mások álmának látása az a képesség, amelyet kapott. Nem olyan hasznos, mint az időjóslás vagy a hazugság felismerése. Nem is érdemleges, mint a fájdalomtűrés, a sötétben látás vagy a sebes futás. Végtére is mi értelme egy álomnak, főként annak, ami a másé?

Alice Hoffmann

A tizenharmadik boszorkány

Geopen Könyvkiadó 2007

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Probable Future
Copyright © 2003 by Alice Hoffman
All rights reserved
Hungárián translation © Szűr-Szabó Katalin, 2007

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2007
Felelős kiadó: Babucs Éva
Szerkesztette: Balázs Éva
Nyomdai előkészítés: Geografika
Borító: Váradi Gábor
www.geopen.hu
ISBN 978-963-9574-86-1

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt, Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

Végtelen hálával tartozom szerkesztőmnek, Stacy Creamernek és kiadómnak, Stephen Rubinnak, valamint szeretett ügynökeimnek, Elaine Marksonnak és Ron Berns-teinnek.

Barátságukért, támogatásukért és a jog, az orvostudomány, a zene és az emberség dolgaiban mutatott szakértelmükért hálás köszönet legelső olvasóimnak: Elizabeth Hodgesnak, Carol DeKnightnak, Maggie Stern Terris-nek, Sue Standingnek, Dániel Kuminnak, Perri Klassnak és Tom Martinnak.

Köszönet a grafikusoknak, Marysarah Quinnek és Jean Trainának, valamint Isolde Ohlbaumnak, a fényképésznek, Debi Milligannek, és hála kiadóimnak a Vin-tage UK-nél és a Chatto and Windusnál, mindenekelőtt Alison Sámuelnek.

Anyám, Sherry Hoffman emlékére, aki nem hitt a korlátokban, és kedves barátom, Maciin Bocock Guerard, egy gyönyörű író és egy gyönyörű lélek emlékére.

ELSŐ RÉSZ

Látomás

1. FEJEZET

Aki Massachussettsben látta meg a napvilágot és ott is nevelkedett, hamar megtanulja felismerni a jeleket, amelyek a tél végét jelzik. A kisbabák előbb mutatnak fel a kitisztuló égboltra, mint ahogy megtanulnának mászni. Józan, megfontolt férfiak sírva fakadnak a poszáták első dala hallatán. Illemtudó asszonyok tépik le magukról a ruhát, és kis öblökben, tavacskákban fürdenek, mielőtt még a jég teljesen elolvadna, és az sem érdekli őket, ha ujjaik kékre fagynak. A tavaszi láz fiatalt és öreget egyformán a hatalmába kerít, senkit sem kímél, és nem tesz különbséget, kilövi nyilát a szívünkre, amikor a boldogságra legkevésbé számítunk, amikor az öröm már csak emlék, amikor az ég még felhős, és a hideg, kemény földön még hó tornyosul.

Ki hibáztatná Massachussetts lakóit, hogy örvendeznek, amikor ilyen közel a tavasz? New Englandben a tél könyörtelen és kíméletet nem ismerő, az itt élők lelkébe egyfajta melankóliát és reménytelenséget csempész, amitől szinte lehetetlen szabadulni. A Bostont övező kisvárosokban az ólomszürke ég és a havas táj látványa átmeneti színvakságot okoz, amit csak a tavasz első zöld hajtásaival lehet kikúrálni. Nem meglepő, ha egész városok lakosságának márciusban könnyek gyűlnek a szemébe, és van, aki azt állítja, legeslegelőször lát tisztán.

Mégis van, aki lassabban ismeri fel a tavasz jeleit. Nem bízik a márciusban, és az év legveszélyesebb időszakának tartja. Vannak olyan megátalkodott emberek, akik a legszebb időben is meleg gyapjúkabátot hordanak, és akik kitartanak amellett, hogy ebben a csúszós évszakban még sasszemmel is lehetetlen megkülönböztetni a hóvirágszőnyeget egy jeges mezőtől.

Az ilyeneket képtelenség meggyőzni arról, hogy az oroszlánból egyszer még bárány lesz. Véleményük szerint a márciusban születettek különös tulajdonságai ezt a szeszélyes évszakot tükrözik, amely hol meleg, hol hideg. A március megbízhatatlan, ezt senki sem tagadja. És azt mondják, szülöttei legalább ilyen kiszámíthatatlanok.

Némely esetben ez tagadhatatlanul igaz. Amennyire bárki is vissza tudott emlékezni, a Sparrow családban mindig csak lányok születtek, mindegyikük megtartotta a lánynevét, és márciusban ünnepelte a születésnapját. Még azok a babák is, akiknek születését biztosan a havas februárra vagy a fakó áprilisra remélték, valahogy mégis márciusban jöttek a világra. Mindegy, mikorra volt a kismama kiírva, amint New Englandben előbújtak az első hóvirágok, a Sparrow baba mocorogni kezdett. És amint megjelentek az első rügyek, kivirágzott a krókusz, amikor a tavaszi láz olyan közel volt, ezeknek a gyerekeknek már nem volt maradásuk az anyaméhben.

A Sparrow lányok mégis olyan különbözőek voltak, mint a március napjai. Volt köztük nyugodt és tágra nyílt szemű, aki széttárt ujjakkal született, ami mindig a nagyvonalúság jele, míg mások feldúltan, visítva jöttek a világra, olyan felháborodottan, hogy azonnal kék takaróba bugyolálták őket, hogy megóvják őket az ideggyengeségtől és a gutaütéstől. Volt olyan Sparrow baba, aki olyan napon született, amikor még nagy, puha hópelyhek szállingóztak, és a bostoni öblöt még vastag jég takarta, és volt, aki a legenyhébb időben látta meg a napvilágot, és akkor vette az első levegőt, amikor a vörösbegyek szalmából és gallyakból fészket raktak, és a vörös juhar első leveleit bontogatta.

De akár szép, akár csúnya időben születtek, közülük csak egyetlenegy bújt ki lábbal előre, ami a gyógyító jele, és ez Stella Sparrow Avery volt. Tizenhárom nemzedékre visszamenőleg a Sparrow lányok kékesfekete hajjal és mélabús szemmel születtek,

de Stella sápadt volt, hamvasszőke haját és mogyoróbarna szemét – a szülészeten dolgozó nővérek feltételezése szerint – jóvágású apja családjától örökölte. Nehéz szülés volt, veszélyes anyára és gyermekére nézve. Kudarcot vallott minden kísérlet, hogy a babát megfordítsák, és az orvosok nemsokára komolyan aggódni kezdtek a szülés kimenetelét illetően. Az anya, Jenny Avery, egy független, gyakorlatias teremtés, aki tizenhét évesen szökött meg otthonról, és legalább olyan prózai gondolkodású volt, mint amennyire csak magára támaszkodott, most döbbenten konstatálta, hogy sikoltozva az anyját hívja. Az, hogy az anyját hívja, aki hideg és távolságtartó volt vele szemben, akivel több mint egy évtizede nem beszélt, a vajúdás gyötrelmeinél is jobban meglepte. Egyébként csoda, hogy az anyja nem hallotta, mert bár Elinor Sparrow csaknem ötven mérföldnyire volt Bostontól, Jenny sikolyai olyan dobhártyaszaggatóak voltak, hogy kétségbeesett kínjuk még a legtartózkodóbbakat és legkeményebb szívűeket is megrázta. A szülészeten vajúdó asszonyok befogták a fülüket, a helyes légzést gyakorolták, és imádkoztak, hogy nekik könnyebben menjen. A műtőssegédek azt kívánták, bárcsak otthon volnának, a fejükre borított takaró alatt, az ágyukban. A kardiológián fekvőknek szaporább lett a pulzusuk, a földszinti kórházi büfében összement a citrompuding és ki kellett dobni.

A gyerek végül tizenhét óra embertelen vajúdás után jött a világra. A szülést levezető nőgyógyász kénytelen volt a baba egyik apró vállát kiugrasztani, mert az anya vérnyomása vészesen csökkent. Abban a pillanatban, amikor a baba feje megjelent, és Jenny Avery úgy érezte, elájul, a felhős ég kitisztult, és felbukkant a Tejút, a világegyetem szívének ezüstös foltja. Jenny pislogott a hirtelen támadt fényben, ami beáradt az ablakon. Úgy csodálkozott rá a világ szépségére, mintha először látta volna. A csillagok amfiteátruma, a fekete éjszaka, gyermeke élete mind egyetlen fénypászmában egyesült.

Jenny különösebben nem vágyott gyerekre, semmiképp sem úgy, ahogy azok az asszonyok, akik sóvárogva nézik a hintalovakat és a gyerekágyakat. Anyjához fűződő viharos kapcsolata sem ébresztett benne lelkesedést a családi kötelékek iránt, és úgy vélte, Will Averyvel, New England egyik legfelelőtlenebb férfijával kötött házassága sem biztosít a gyerekneveléshez megfelelő légkört. És mégis bekövetkezett: a baba megérkezett egy csillagfényes éjszakán, márciusban, a Sparrow-k hónapjában, az oroszlánok és bárányok, a kezdet és a vég hónapjában, a zöld hónapban, a fehér hónapban, a szívfájdalom és a hihetetlen szerencse hónapjában.

A csecsemő nem sírt fel, amíg be nem bugyolálták a kapucnis flanel pólyazsákba, de akkor apró sikkantások hagyták el csöpp száját, mintha tócsába esett kiscica volna. A babát könnyen meg lehetett nyugtatni – elég volt, hogy az orvos egyszer-kétszer meglapogatta a hátát –, de Jennynek ez is elég volt: a gyereksírás átjárta a szívét, és úgy akaszkodott vérébe és csontjába, mint egy horog. Jenny Sparrow Avery attól fogva ügyet sem vetett a férjére vagy a nővérekre, akikkel Will flörtölt. Nem érdekelte a vér a padlón vagy a lába remegése vagy akár felettük a Tejút ragyogása. A szeme előtt szédítő fénykörök táncoltak; gombostűnyi fénypettyek csillámlottak a szemhéja belső oldalán. Nem volt csillagfény, hanem valami egészen más, amit fel sem fogott addig, míg az orvos a karjába nem tette a babát, akinek kifordult vállát fehér ragtapasszal rögzítették, amitől törött szárnyú kismadárnak látszott. Jenny a kisbabája nyugodt arcára pillantott, és abban a másodpercben átélte a teljes odaadás érzését. Ott és akkor, a Brighami Szülészeti Klinika negyedik emeletén megértette, mit jelent az, ha valakit elvakít a szeretet.

A szülészeten dolgozó nővérek köré sereglettek, a babának gügyögtek, és egekbe dicsérték. Bár több száz szülést láttak, ez a gyerek valóban kivételes volt. Nemcsak hamvas haja vagy fénylő

orcája különböztette meg, hanem szelíd vérmérséklete is. Olyan jó, mint egy angyal, mormolták elismerően a nővérek, csendes, mint egy kisegér. Még a legmegcsömörlöttebbek is belátták, hogy különleges kisbaba. Talán születésének napja miatt lett ilyen a természete: Jenny lánya március huszadika éjszakáján, a tavaszi napéjegyenlőség idején született, amikor nappal és éjszaka egyformán hosszú. Egy csöppnyi, kimerült testben együtt volt a március minden tulajdonsága, a szabályosak és a szabálytalanok, a fény és a sötétség; olyan gyermek volt, aki egyformán jól érzi magát az oroszlánokkal és a bárányokkal.

Jenny – természetesen Will jóváhagyásával – a Stella nevet adta neki. Házasságuk számtalan problémája mellett ebben az egyben egyetértettek: hogy ez a gyerek a ragyogó és bámulatos csillaguk. Nem volt olyasmi, amit Jenny meg ne tett volna a lányukért. Ő, aki éveken át nem beszélt az anyjával, aki még egy levelezőlapot sem küldött haza, amikor elszökött Will-lel, most képtelen volt anyai ösztöne lehengerlő erejének ellenállni. Ez az apró teremtés teljesen elvarázsolta, a világ remegve megszűnt létezni, és csak a Stellájuk maradt. Jenny lánya egy éjszakát sem töltött az anyjától távol. Jenny még a kórházban is maga mellett tartotta, és nem hagyta, hogy átvigyék a csecsemőosztályra. Jenny Sparrow Avery pontosan tudta, mi történik, ha az ember nem figyeli a kisbabája minden lélegzetvételét. Tisztában volt azzal, hogy mennyi rossz mehet végbe anya és lánya között.

De nem mindenkit sújt a végzet, a családi történelem megismétlődése. A családi gyarlóságok és régi szomorúságok nem kell hogy uralják az életüket, legalábbis Jenny éjszakánként, amikor alvó lányát vigyázta, ezt hajtogatta magában. Mi egyéb a múlt, mint egy ólombilincs, amiből kötelességünk kiszabadulni? Jenny meg mert volna esküdni rá, hogy a bilincset – bármilyen régi vagy rozsdás – szét lehet feszíteni. Merőben más életet lehet teremteni. De a vérből és emlékekből kovácsolt bilincseket

ezerszer nehezebb széttörni, mint a vasból verteket, és ha az ember nem elég körültekintő, a múlt könnyen utoléri. Egy asszonynak ébernek kell lennie, különben még fel sem ocsúdik, és máris azokat a hibákat követi el, amiket az anyja, és a harag ugyanolyan csíráit ülteti el.

Jenny egy pillanatig sem pihent, és egy morzsányi szerencsét sem tekintett természetesnek. Nem volt egyetlen nap sem, amikor ne lett volna résen. Hadd traccsoljon a többi anya a telefonon, és hadd fogadjon fel bébiszittert, napsütötte napokon hadd ücsörögjenek a bostoni közparkban takarón a füvön, és viharos időben hadd csináljanak hóangyalt. Jennynek nem volt ideje ilyen sületlenségekre. Tizenhárom éve volt, hogy a családi öröksége fölébe kerekedjen, és úgy döntött, pontosan ezt teszi, és mindegy, hogy ezért milyen árat kell majd fizetnie.

Hamarosan olyan anyává vált, aki gondoskodott róla, hogy az ablakon ne jöjjön be a huzat, aki nem tűrte a késői lefekvést vagy esőben a játékot a parkban, amitől biztosan hörghurutot és mellhártyagyulladást lehet kapni. Macskát nem engedett be a házba, mert az túl sokat kóborol, kutyát azért nem, mert sok betegséget hordoz, és különben is bolhás és allergiát okoz. Nem érdekelte, hogy olyan állása van a Charles Street-i bankban, amit utál, vagy hogy nincs magánélete. Barátai elpártoltak, ismerősei lassan kerülni kezdték, halálosan unta a jelzálogkérelmeket, amikkel foglalkoznia kellett, mégsem törődött velük. Egyedül Stella érdekelte. Szombatonként brokkolit és fodorkelt aprított, hogy tápláló levest főzzön, éjszakánként Stella ágya mellett virrasztott, ha a kislánynak fájt a füle, a gyomra, bárányhimlője volt vagy influenzás lett. Cipőt fűzött be és átvette Stellával a leckét, és soha nem panaszkodott. Csalódásait, érdekbarátait, a matekleckét és a minden rendű és rangú betegségeket megoldotta és a helyükre tette. És ha Stellából óvatos és meglehetősen savanyú lány lett, nem kívánatosabb-e ez, mint olyan zabolátlanul

élni, ahogy Jenny annak idején tette? Nem jobb-e félni, mint megijedni? Az önző örömök úgy tűnnek tova, mint az álmok, ezt Jenny biztosan tudta, és nem marad utánuk más, mint egy lenyomat a párnán, betöltetlen űr a szívünkben és a megbánások olyan hosszú sora, hogy az ember a nyaka köré tekerheti, mint egy sálat, amit olyan bonyolult mintákból kötöttek, mint *Szerelmi kötelék* vagy *A galamb az ablakban* vagy *A szarkaláb.*

Jenny házassága nemsokára széthullott, a gyanakvás és a becstelenség apránként, szálanként és árulásokként bontotta fel a szövetét. Egy ideig már nem tartotta össze Jennyt és Willt más, mint közös múltjuk, a tény, hogy együtt nőttek fel, és kamaszkorukban szerették egymást. Talán még tovább is együtt maradtak, mint máskülönben tették volna, éspedig a lányuk, Stella, a csillaguk kedvéért. De a gyerekek meg tudják állapítani, hogy a szeretet mikor szűnik meg, tudják, mikor jelent a csend békét és mikor kétségbeesést. Jenny igyekezett elűzni a gondolataiból, hogy az anyja mit mondana, ha tudná, milyen rosszul végződött a házassága. Milyen önelégülten nyugtázná Elinor Sparrow, ha rájönne, hogy Will, akiért Jenny oly sok mindenről lemondott, már a saját lakásában él a Marlborough Street túlsó végében, ahol végre nyugodtan, kedvére teheti azt, amit egyébként is mindvégig művelt.

Will hűtlenkedése amúgy is könnyen szemet szúrt, hiszen ha hazudott, fehér pettyek jelentek meg a körmén, és valahányszor lefeküdt egy másik nővel, kialakult nála az, amit Jenny anyja a „hazug köhögésének” hívott, egy szűnni nem akaró, száraz krákogás, ami arra emlékeztette, hogy egészben nyelte le az igazságot. Amikor Will visszatért Jennyhez, mindig megesküdött, hogy megváltozik, de ugyanaz maradt, aki tizenhat éves korában volt, amikor a hálószoba ablakából Jenny először látta meg kint, a füvön. Az a fiú maradt, aki mindig csak a bajt kereste, de egy idő múlva már keresnie sem kellett, a baj magától is rátalált, bárhol

járt, és mindegy volt, éjszaka van-e vagy nappal. Követte hazáig, becsusszant az ajtó alatt és befeküdt mellé az ágyba. Will Avery sosem mutatkozott másnak, mint annak a megbízhatatlan embernek, aki valójában volt. Nem állította, hogy volna lelkiismerete. Soha semmit sem állított. Inkább Jenny volt az, aki azt hajtogatta, hogy nem tud nélküle élni. Jenny volt az, aki megbocsátott neki, aki elkeseredetten reménykedett, hogy Will legalább egy álma valóra válik, és emlékezteti majd arra, hogy annak idején miért szeretett bele.

Ha Elinor Sparrow rájött volna, hogy szakítottak, bizonyosan nem lett volna meglepve. Megismerkedésük pillanatában pontosan felmérte, hogy Will egy hazug. Első pillantásra tudta, kivel van dolga. Végtére is ehhez volt tehetsége. Egy mondat, és tudta. Egy vállrándítás. Egy hamis mentegetődzés. Amint a szalonban megtalálta az ott őgyelgő Willt, kitessékelte a házból, és akárhogy könyörgött is Jenny, hogy gondolja meg magát, nem engedte többé a fedele alá. Nem változtatott a véleményén. Elinor még azon a napsütötte délutánon is csak a Hazugként emlegette, amikor Jenny elszökött otthonról. Tavasz volt, Jenny végzős volt a középiskolában, és azt a lázas időszakot élte át, amikor könnyen hoz az ember elhamarkodott döntéseket. Mire Jenny Sparrow osztálytársai a szalagavató bálon táncoltak és az érettségire készültek, Jenny már Cambridge-ben a Bailey's Fagylaltozóban dolgozott, és eltartotta Willt, mialatt az jóformán erőfeszítés nélkül törte derékba az egyetemi pályafutását. Ezzel szemben Jennynek másból sem állt az élete, mint erőfeszítésből. A nyolcórás munkanap végén még tányért mosogatott, szombatonként a szennyest cipelte a helyi mosodába. Tizennyolc évesen kimaradt a középiskolából, és tökéletes feleség lett, de olyan kimerült és elfoglalt volt, hogy nem maradt ereje, sem ideje a megbánásra. Kis idő múlva a régi élete Unityben, a szülővárosában már csak álomnak tetszett: az imaházzal szemben

a városi park, ahol a háborús hősök emlékművei álltak, a hársfák, a babér illata, ami virágzás előtt olyan fűszeres, és az, ahogy egy csapásra borul zöldbe minden, mintha a tél csak álom lett volna, futó, csupa jégből, szívtelenségből és bánatból álló lidércnyomás.

Unityben március hava különösen csalóka volt: az időjárás egyik pillanatról a másikra megváltozhatott, a harminckét fokos nappali meleget könnyen követte éjszakai hóvihar. A városközpont, ami csak negyven percnyire volt Bostontól, és félúton volt a láp és az államközi autópálya között, olyan földrajzi szélességen feküdt, ami a visszatérő gulyajárók, feketerigók és fecskék évenkénti vonulási irányát szelte ketté; a hatalmas madárrajok évente olykor egy álló napra eltakarták a napot, és a sápadt, megbízhatatlan égen szárnyas és lélegző napfogyatkozást okoztak. Unity lakóit mindig is nagyon érdekelte a Torta-ház, a Sparrow család otthona, és a madárvonulás idején sokan jöttek el piknikezni a kert végébe. A legtöbben kifejezetten magukénak érezték, sőt büszkék voltak a megye egyik legrégibb házának tartott épületre. Az államokon kívülről idelátogató rokonokat és barátokat gyakran felvitték a dombocskára, ahonnan különösen szép kilátás nyílt a Torta-házra, ha a látogató nem bánta, hogy a babérsövényen kell átkukucskálnia vagy négykézlábra ereszkedve a nyulak és mosómedvék rágta puszpáng lyukain kell átbámulnia.

A ház egy mosónő kunyhójaként kezdte pályafutását: egyszerű, földes padlójú építmény volt, a fagerendák közét sárral összetapasztott gazzal tömték be, a tetőt szalmából készítették. De minden nemzedék hozzátett valamit az épülethez, és úgy rakták rá a verandákat és a manzárdablakokat, a kiöblösödő ablakokat és a kaptár alakú kemencéket, mintha cukormázat simítanának egy esküvői tortára. Az eredmény egy bolondos, foltvarrott háztakaró lett, amit habarcsból és téglából, zöld üvegből és mészből raktak össze, és ami úgy nőtt ki a földből,

mintha egy élőlény volna. A helybeliek szívesen mesélték, hogy a Torta-ház a pékség kivételével, amelyben most a Hull-féle Teaház is működött, az egyetlen épület, ami nem pusztult el az 1785-ös tűzvészben, amikor márciusban olyan hőség volt, hogy az erdő taplószáraz lett, és egy lámpásból kipattanó szikra elég volt, hogy lángba borítsa a Fő utcát.

A történelem lelkes hívei a Torta-ház három ferde kéményére is felhívták a figyelmet; mindegyik más-más században épült, az egyik piros téglából, a másik szürkéből, a harmadik kőből. Ugyanezek a szakértők vigyáztak arra is, hogy a ház építészeti érdekessége ellenére se merészkedjenek túl közel a Sparrow-k otthonához, még piknikek alkalmával sem. És nemcsak a TILOS AZ ÁTJÁRÁS táblák tartották távol őket, sem pedig az erdőben növő tüskebokrok. A Torta-háznál mindaz, ami hívogatónak tetszett, gyakorta mérgezőnek bizonyult. Elég volt egy lépés, de azt az ember egy életre megbánta. Aki arrébb rúgott egy követ, a következő pillanatban könnyen lépett siklóra vagy botlott bele egy darázsfészekbe. A messziről jött vendégeket mindig figyelmeztették, hogy ne szedjenek virágot: a rózsáknak olyan éles volt a tövise, mintha üvegből volna, a babérsövények apró, szép, rózsaszín virágaikkal olyan mérgezőek voltak, hogy a virágokból nyert mézzel órák alatt el lehetett tenni valakit láb alól.

Ami a Homokóra-tó nyugodt, zöldes vizét illeti, ahol egyiptomi vízililiomok úsztak, a szemtanúk szerint egy olyan vad törpeharcsának adott otthont, amely a sekélyben tanyázott, és állítólag a partra is kimászott, hogy elkapja a part közelébe tévedő nyulakat. Még Unity azon lakói is, akik rajongtak a történelemért – az emlékbizottság és a városi tanács tagjai, a könyvtáros, aki a városka tárgyi emlékeit és évkönyveit őrizte – sem mertek túl messzire merészkedni a házhoz vezető földúton, mert a sáros kerékvágásokban mindig szunyókált egy pár aligá-

torteknős, és olyan darazsak is bőven akadtak, amelyek ok nélkül csíptek. A legfékezhetetlenebb fiúk, akik a mólóról fejest ugrottak a mocsár vizébe, vagy egymást heccelték, hogy van-e bátorságuk áttörni a foltokban növő csípős csalánon, tikkasztó nyári napokon nem mertek átrontani a nádason vagy a tóba belevetni magukat, amelyben Rebecca Sparrow sok évvel korábban, a ruhája korcába varrt száz fekete kő miatt lelte halálát.

Tizenharmadik születésnapja reggelén Jenny Sparrow a tó sekély széléről szóló madárkórusra ébredt. Jennyt akkoriban még nem lehetett felelősségteljesnek nevezni. Az igazat megvallva, még csak élete kezdetére várt. Abban a pillanatban, születésnapja reggelének első óráiban azonnal tudta, hogy valami megmásíthatatlan történt, és ez rendjén is volt. Jennyt nem gyötörték aggályok, hogy vége a gyermekkornak, hiszen az övé nyomorúságosan magányos volt. Sokat volt a szobájában, akvarelleket festett, olvasott, az órát bámulta, és csak az idő múlását várta. Amióta az eszét tudta, erre a napra várt, elalváskor a perceket számolta, és falinaptárján kiikszelte a napokat. A városban lakó gyerekek irigyelték, hogy a Torta-házban lakhat, és megesküdtek, hogy Jenny Sparrow hálószobája nagyobb, mint az iskolában bármelyik osztályterem. Közülük ő volt az egyetlen, akinek saját csónakja volt, és tétlen nyári napokon órákig lebeghetett a tó vizén, ahol más kéz- vagy lábujját már rég leharapta volna egy teknős. Az apja Gyöngynek nevezte, mert Jenny a kincse volt. Azt suttogták, hogy az anyja nem szól bele, mit csinál, kivált az apja halála óta; a férjét ért váratlan baleset után Elinor Sparrow-nak állítólag kicsúszott a lába alól a talaj.

Ahhoz semmi kétség sem fért, hogy Jenny jövés-menését senki sem ellenőrzi: nemegyszer ő volt az utolsó vendég a Fő utcai régi gyógyszertár üdítős italgépénél. A városi gyerekek szobájuk ablakából lopva szemmel követték, ahogy Jenny

hazasétál a sötétben, és befordul a Lockhart Avenue sarkán magasodó régi tölgynél. Kíséret és félelem nélkül járt az utcán egy olyan órában, amikor a többi gyereket a pizsama, a lefekvési idő és túlzottan óvó szüleik tartották vissza, akiknek sosem jutott volna eszükbe hagyni, hogy gyerekeik magukban bóklásszanak.

A lányok és a fiúk, akik irigyen nézték Jennyt, álmukban sem gondolták volna, hogy télen a Torta-ház hálószobáiban olyan hideg van, hogy látja a levegőben a lélegzetét, amely jégkristályok formájában dermed meg az arca előtt. A vízcsövek zörögtek a falban, és olykor semmi víz nem jött rajtuk, így a vécét csak a tó vödörben hozott vizével lehetett leönteni. A verandaoszlopokban méhek fészkeltek, a kéményekben madarak, az alapokat és a gerendákat faodvasító lóhangyák pusztították. A házat összevissza toldozták, és mint egy szőttes, mindig foszladozott valahol, elnyűtt és kirojtosodott volt. Hol ez, hol az tört el, valami mindig tönkrement, és semmi sem volt az, aminek látszott. Jenny, ez a szabad szellem, akit a városi gyerekek az ablakuk előtt láttak elszaladni, nagyon félt a sötéttől. Hajlamos volt az asztmára, rágta a körmét, fájt a gyomra, migrénje volt. Rendszeresen szenvedett lidérces álmoktól, és ellentétben a többiekkel, ha éjjel felsírt, senki sem sietett oda, hogy megnyugtassa. Senki sem szaladt végig a folyosón egy csésze teával, vagy hogy a kezét fogja, míg újra el nem alszik. Még a sírását sem hallotta meg senki.

Jenny édesapja abban az évben halt meg, amikor Jenny betöltötte a tízet, és ettől fogva az anyja egyre jobban eltávolodott tőle: hálószobája bezárt ajtaja, bezárt kertkapuja, távolságtartása és elégedetlensége páncélja mögé bújt. Elinor Sparrow bánata, amit férje elvesztése – egy súlyos veszteség, egy váratlan meglepetésekkel szolgáló súlyos csapás – miatt érzett, szórakozottságból közönnyé tompult. Hamarosan teljesen elidegenedett mindentől, ami – és aki – ehhez a világhoz kötötte,

köztük Jennytől is, sőt kivált Jennytől, akinek az szolgált volna a legnagyobb hasznára, ha megtanul a saját lábára állni, önmagáról gondoskodni, és nem bénítják meg az érzelmek, mert így mindenképp biztonságosabban tudta keresztülverekedni magát az életen.

Az igazsághoz hozzátartozott, hogy a Torta-ház hideg-rideg lakóhely volt – hideg a testnek, rideg a léleknek. Dermesztő volt minden szobája. A fagy bekúszott az ablakréseken és az ajtók alatt, a barátságtalan levegőtől reggel szívesebben lustálkodott az ember az ágyban, az egymásra halmozott paplanok melegében, emberi társaságtól elszigetelve, álmodozva, ha az élet túl nehézzé vált, ami – őszintén megvallva – mindennaposnak volt mondható, ahelyett, hogy bátran szembenézett volna a világgal. De Jenny tizenharmadik születésnapjának reggelén nem ez volt a helyzet. Ezen a reggelen sütött a nap, a kinti hőmérséklet 15 °C fölé emelkedett. Ezen a reggelen Jenny azonnal felült az ágyban: készen állt arra, hogy elkezdje az életét.

Jennynek hosszú fekete haja volt, ami nyugtalan alvása közben összegubancolódott, és olajbarna bőre, mint az anyjának, a nagyanyjának és előtte az összes Sparrow asszonynak. Hozzájuk hasonlóan a tizenharmadik születésnapján egy egyedülálló képesség birtokában ébredt, ami csak az övé volt. Azóta, hogy Rebecca Sparrow a tizenharmadik születésnapján azzal az érzéssel ébredt, hogy többé nem érez fájdalmat, még akkor sem, ha tüskés bokrokon csörtet át, vagy tűzbe tartja a kezét, vagy mezítláb üvegcserépen sétál.

Ez a képesség minden nemzedéknél más volt. Ahogy Jenny anyja felismerte a hamisságot, úgy a nagyanyja, Amelia keze érintésével enyhíteni tudta a szülési fájdalmakat. Jenny dédanyja, Elisabeth állítólag bármiből ételt tudott készíteni: hozzáértő kezében leves lett a kőből és a sziklából, a burgonyából és a hamuból. Elisabeth anyja, Coral megjósolta, milyen időjárás

várható, Coral anyja, Hannah mindent megtalált, ami elveszett, akár egy elvesztett gyűrűről, egy elkóborolt menyasszonyról vagy egy régen lejárt könyvtári könyvről legyen szó.

Sophie Sparrow látott a sötétben. Constance Sparrow akármeddig bírta a víz alatt; tovább bent tudta tartani a levegőt, mint amennyi idő alatt más elkékült. Leonie Sparrow a szóbeszéd szerint tűzön járt, és az anyja, Rosemary gyorsabban futott, mint az államközösség bármely férfija. Rebecca lányának, Sarah-nak nem volt szüksége az alvásra, és egy röpke szundítástól tíz erős férfi energiájával és a legádázabb márciusi oroszlán bátorságával töltekezett fel.

Jenny a születésnapja reggelén egy olyan álomból ébredt, amelyben egy fekete angyal szerepelt, valamint egy asszony, aki nem félt a víztől, és egy férfi, aki úgy szorított a markába egy méhet, hogy nem érezte a csípését. Olyan különös és kellemes álom volt, hogy Jenny egyszerre szeretett volna sírni és hangosan kacagni, de amint kinyitotta a szemét, tudta, hogy ez nem az ő álma volt. Valaki más varázsolta elő a nőt és a méhet, a nyugodt vizet és az angyalt. Mindez valaki másé volt. És ez a más – akárki is volt – nagyon érdekelte Jennyt.

Egyben azt is megértette, hogy a mások álmának álmodása a képesség, amit kapott. Nem olyan hasznos, mint az időjóslás vagy a hazugság felismerése. Nem is érdemleges, mint a fájdalomtűrés vagy a sötétben látás vagy a sebes futás. Végtére is mi értelme egy álomnak, főként annak, ami a másé? Az eső és a hó, a kisbabák és a hazugok az éber világ szilárdságával kereszteződtek. De ha az ember egy idegen álmával az emlékezetében ébred, az olyan, mintha felhőben járna. Egy lépés, és az ember eltűnik benne. Mielőtt még úrrá lehetne magán, olyasmi után fog sóvárogni, ami nem is az övé; olyan álmok alkotják majd mindennapi vágyai jelzőkaróit, amiknek se fülük, se farkuk.

Azon a reggelen, az év legmegbízhatatlanabb hónapjának a kellős közepén Jennyt meglepte, hogy hangokat hall a felhajtó felől. A helybeliek elkerülték a földutat, amit a városka gyerekei a Döglött Ló Ösvényének is neveztek. A tavaszi madárvonulás idején esetleg itt pikni-keztek, de a többi napon inkább az erdő felé kerültek, kitértek a babérsövény és az aligátorteknősök elől, és nagy ívben megkerülték az esküvői torta-házat, még ha a Lockhart Avenue felé visszakanyarodva a városba vezető hosszabb utat kellett is választani. A fákra tilos az átjárás táblákat szögeltek, és a legközelebbi szomszédok – Stewarték, Ellioték és Fosterék – tisztában voltak vele, hogy nem szabad a birtokhatárt átlépniük, ha nem akarják, hogy Elinor kihívja a rendőröket, vagy birtokháborí-tási keresetet nyújtson be a bíróságon.

Igaz, Jenny most mégis hangokat hallott a felhajtó felől, és az egyik hang Jenny álmodójáé volt, akit Jenny magának akart, s akié az álom volt, ami új élete reggelén felébresztette. Jenny álmos szemmel támolygott az ablakhoz, mert kíváncsi volt, kinek az álmát látta. Enyhe nap volt, a levegőnek mentaillata volt. Édes és zöld volt minden, és Jenny szédült a virágportól. A méhek már munkához láttak, és szorgosan zümmögtek a babérsövényen kipattanó bimbókon, de Jenny ügyet sem vetett a zsongásukra, mert a felhajtó szélén ott állt egy helybeli fiú, Will Avery, aki tizenhat volt, és már e korai időpontban is a bajt kereste. Nyomában kelletlenül ballagott az öccse, Matt, aki annyira kötelességtudó volt, amennyire Will felelőtlen. A két fiú a tó túlsó oldalán éjszakázott, miután kihívták egymást, hogy lesz-e merszük megtenni; a kihívás abból állt, hogy a győztes tizenkét órán át nem inalhatott el, még akkor sem, ha a nyugodt tóból kiemelkedik a legendában szereplő döglött ló. Ami azt illeti, a békák, a sár és a tavasz első szúnyogjai ellenére mindketten kibírták reggelig, és nevetésük most megütötte Jenny fülét.

Jenny a tavasz zöld ködén át nézte Will Averyt. Azonnal tudta, miért szédül. Mindig is áhítatos tisztelettel bámulta Willt, és sosem merte megszólítani. Will csinos fiú volt, a bőre aranyszínű, a modora hetyke. Az a fajta fiú volt, akit sokkal jobban izgat, hogy jól érezze magát, és ezért képes minden szabályt felrúgni. Képtelen volt önmagán kívül másra is tekintettel lenni. Ha valamiből veszély származhatott, vagy meggondolatlan csínytevésre kínálkozott alkalom, Will seperc alatt ott termett. Anélkül, hogy törte volna magát, jó eredményeket ért el az iskolában, ráadásul imádta a jó bulikat és a kockázatot. Ha valamit élvezni lehetett, tönkretenni vagy porig égetni, Will volt a helyszínen az első. Akik ismerték, féltették a testi épségét, de akik igazán jól ismerték, inkább a körülötte levők testi épségéért aggódtak.

Most, hogy közös álmon osztoztak, Jenny bátorságra kapott. Olyan érzése támadt, mintha Will máris hozzá tartozna, mintha éber és álombeli életük egymásba fonódna, és elválaszthatatlanul eggyé mosódna. Jenny kifésülte a gubancot a hajából, és szerencsét hozó mozdulattal keresztezte az ujjait. Beszuggerálta magának, hogy a Will álmában szereplő, félelmet nem ismerő asszony legyen, aki a vízen is átlábalna azért, akit szeret, hogy azzá a sötét hajú lánnyá váljon, aki nem fél megszerezni azt, akire vagy amire a legjobban vágyik.

Gyere ide, suttogta halkan Jenny. Ezek voltak az első szavak tizenharmadik éve első reggelén.

Mást sem hallott, csak a madarak csivitelését. Vére forrt a tavasz lázától. A vele egykorú lányok pontosan tudták, mit akarnak a születésnapjukra, mielőtt a nap beköszöntött volna: ezüst karkötőt, aranygyűrűt, fehér rózsát, selyemszalaggal átkötött ajándékokat. Jenny Sparrow-t mindezek egyáltalán nem érdekelték. Fogalma sem volt, mire vágyik legjobban, amíg meg nem látta Will Averyt. De akkor rögtön tudta, hogy Willt akarja.

Most fordulj meg, tette hozzá, és ebben a pillanatban Will felnézett a házra.

Jenny szélsebesen felöltözött. Mezítláb leszaladt, majd kifutott az enyhe, zöld levegőre. Úgy érezte, mintha szárnyakat kapott volna, mintha a Torta-ház a hamuvá vált, átnedvesedett és elhagyatott szobáival eltűnne mögötte. Ha ez – a lába alatti hideg fű, a menta illata, amit belélegzett, szédületesen szapora pulzusa – vágy, akkor nem tudott betelni vele. Mindig ezt akarta érezni.

A tavaszi madárköltözés csak pár napja zajlott le, és az égen hemzsegtek a madarak. A gulyajárók, amelyek lusták ahhoz, hogy felneveljék a kicsinyeiket, a verebek és a szajkók fészke mellett kucorogtak, és már kezdték kidobálni a jogosan oda tartozó azúrkék és pettyes tojásokat, hogy nagyobb tojásaikkal váltsák fel őket, amelyekből genetikailag előbb is kelnek ki az utódok. Márciushoz képest szokatlanul erősen és forrón sütött a nap; az ilyen napsugár áthatol a ruhán, és egyenesen a véráramot melegíti fel. Ez előtt a reggel előtt Jenny szótlan és rosszkedvű volt, félt a sötétségtől és a saját árnyékától is. Most azonban mintha kicserélték volna: olyan lánnyá vált, aki pislogott a csillogó fényben, aki – ha akart volna – repülni tudott volna, és aki olyan bátor volt, hogy amikor Will Avery megkérdezte, hogy láthatná-e a Torta-házat, egy pillanatig sem tétovázott. Kézen fogta a fiút, és egyenesen az ajtóhoz vezette.

Will szegény öccsét, akinek libabőrös lett a karja, az aranyfa mögött hagyták kuporogni. Will visszakiabált neki, hogy jöjjön velük, de a mindig óvatos, kifogástalanul felelősségtudó Matt nem volt erre hajlandó. Hallotta már hírét, mi lesz a sorsa azoknak, akik a Torta-háznál tilosban járnak. És Matt már tizenkét éves korában is törvénytisztelő volt. Éppen úgy látni szerette volna a Sparrow-házat, mint bárki más, de ismerte a történelmet is, és tudta, mi történt több mint háromszáz éve Rebecca Sparrow-val. A gondolattól émelygés fogta el. A torka

teljesen kiszáradt tőle. Nagyon is jól tudta, hogy a helybeli fiúk évszázadok óta a Döglött Ló Ösvényének hívták a földutat, és hogy a legtöbb itt élő messze elkerülte ezt a környéket; még a városban lakó öregek is megesküdtek arra, hogy a vízililiomok és a nád alatt egy csontváz lebeg. Matt maradt, ahol volt; pulykavörös volt a szégyentől, de képtelen volt megszegni a törvényt.

Will Avery ezzel szemben sosem hagyta, hogy egy döglött ló vagy egy régi babona megakadályozza abban, hogy remekül szórakozzon. Egyszer még a tóban is úszott, amikor Henry Elliot húsz dollárban fogadott, hogy nem lesz hozzá bátorsága, és ezért csupán egy fülgyulladással fizetett. Most egy csinos lány kísérte a gyepen át, és kutya legyen, ha – akár a városban terjedő pletykák ellenére is – visszakozik! Még akkor sem állt meg, amikor Matt utána ordított, hogy jöjjön vissza, és az anyjuk nemsokára úgyis rájön, hogy nem aludtak az ágyukban. Hadd rejtőzzön a jó öreg Matt a bokorban. Cidrizzen csak valami háromszáz éve halott boszorkánytól. Hétfőn ő, Will jelenti majd be a barátainak, hogy bent járt a Sparrow-házban, és ép bőrrel megúszta. És mielőtt végez, még egy csókot is lop, amivel majd elhenceghet, sőt felderítő útjáról még egy emléktárgyat is ;ikart csenni, amivel majd az iskolaudvaron ámuló és a kalandja hallatán elnémuló tömeg előtt elkérkedhet.

Will már a rá váró tömjénezés gondolatába is beleborzongott. Már akkor imádott a dolgok sűrűjében lenni. Rámosolygott Jennyre, amikor besurrantak a bejárati ajtón, és a mosolya valami tüneményes volt. Jenny hunyorogni kezdett Will szokatlan érdeklődésétől, de aztán visszamosolygott rá. A mosoly nem érte váratlanul a fiút. Will már tudta, hogy a lányok elolvadnak, ha úgy tesz, mintha érdeklődne irántuk, ezért erősebben szorította Jenny kezét, csak éppen annyira, hogy a lányt biztosítsa vonzerejéről. A lányok többsége mindent szeretett, amivel

elbűvölte őket, és akár igaz volt, akár sem, lelkesen fogadták kitüntető figyelmét.

Van valamid, ami Rebeccáé volt?, kérdezte Will, amint elindultak a hallból, mert mindenki erre volt kíváncsi: látni akartak valamit, *bármit,* ami egykor az északi boszorkányé volt.

Jenny bólintott, bár úgy érezte, rögtön szétrobban a szíve. Ha Will abban a pillanatban arra kérte volna, hogy gyújtsa fel a házat, abba is belement volna. Ha csókot kért volna, egész biztosan igent mondott volna. *Biztos ez a szerelem,* gondolta, ahogy ott állt. *Más nem lehet.* Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy Will Avery tényleg itt áll mellette. Ó, akinek nem volt egyetlen barátnője sem, aki magányosabb volt, mint Liza Hull, az iskolában a legjelentéktelenebb lány, egy pillanatra kisajátíthatta macának Willt. Csak nem fog nemet mondani neki! Bevitte a szalonba, bár ráparancsoltak, hogy soha, senkit ne engedjen be oda. A Torta-házba nem hívtak vendégeket, még ünnepnapokon vagy születésnapokon sem. Ha egy kifutófiú vagy egy házaló ügynök valahogy az ajtón belül került, biztos nem kísérték be a szalonba, ahol foszlott szőnyegek voltak a padlón, az ódon bársonyhuzatú kanapékon már senki sem ült, így ha valaki felverte a párnájukat, felhőben szállt a por. Még az újságkihordó is a felhajtó végéből hajította oda a *Unity Tribune-t,* a fáradozását postán feladott csekken fizették, hogy Elinornak ne is kelljen találkoznia vele. Eddie Baldwin, a vízvezeték-szerelő néha beléphetett a házba, de mindig le kellett vetnie sáros csizmáját, és Elinor végig ott strázsálta, míg békákat halászott ki a vécécsészéből vagy sást és tealeveleket a konyhai mosogatóból.

És ami a legfontosabb: soha nem mutattak meg idegennek olyasmit, ami Rebecca Sparrow-é volt. A könyvtári minden lében kanál népség, akik folyton valami csecsebecséért vagy egy darab szövetért könyörögtek a Unity történetét bemutató tárlatukhoz, egyszer sem léphetett be a házba. De ez a nap természetesen

különbözött minden más naptól, és ez a látogató is más volt. Vajon Jennyt hipnotizálta Will álma? Ez győzte meg arról, hogy bevezesse a szalon legtávolabbi végébe, ahol az ereklyéket tartották? Szerelem volt-e, ami rávette, hogy elébe tárja családja legféltettebb kincseit, vagy csak a tavasz, a virágportól sűrű, fátyolos, zöld fény, a tó sekély, saras vizében álmosító kórusban brekegő békák, amik úgy hívogattak, mintha a világ egyazon pillanatban kezdődött és végződött volna.

Will Avery a városban mindenki mással együtt pontosan azt akarta látni, amiről Jenny mindig is igyekezett megfeledkezni, és amit a Sparrow-k személyes és magán fájdalommúzeumának tekintett. Melyik család olyan ostoba, hogy megőrizze azt, ami fájdalmat okozott neki? Kizárólag a Sparrow-k, bár Elinor és Jenny próbáltak nem tudomást venni a fájdalomról. A sarok, ahol a vitrin állt, poros és elhanyagolt volt. A fal mentén tölgyfa könyvszekrények sorakoztak, de a bőrkötéses könyvekhez évtizedek óta nem nyúlt senki, az egykor rózsaszín tengeri kagylók megszürkültek a hosszú évek alatt, lóhangyák rágták a kézzel faragott méh- és darázsmodelleket, így ha valaki a fához ért, az fűrészporrá omlott. Már csak a vitrin maradt épségben, amit arrébb toltak, nehogy baja essék.

Jenny lekapta a hímzett terítőt, ami a napfénytől és az enyészettől védte a családi ereklyéket. Will nagy levegőt vett, amikor a szeme elé tárult a látvány, és életében először nem talált szavakat. Az, amiről azt hitte, hogy csak szóbeszéd, maga volt a valóság. Most aztán lesz miről mesélnie! Ott, abban a percben széles vigyor ömlött el az arcán. Hétfőn mind köré gyűlnek, és ha nem is hiszik, amit Rebecca Sparrow-ról mond, ő legalább tudni fogja, hogy igaz.

Előrehajolt, mert számára is érthetetlen módon – mintha szíve lett volna – felkavarta, amit látott. A vitrinben ott feküdt a tíz nyílhegy, amiről az emberek beszéltek, a nyílhegyek, amelyek

nemzedékről nemzedékre öröklődtek, és amelyeket üveg alatt őriztek, ahogy más családok fényképekkel vagy esküvőkről, születésekről szóló újsághírekkel dokumentálják a történetüket. A vörösből lassan rózsaszínre fakuló szaténpárnán ott feküdt szépen elrendezve a Sparrow-archívum három másik emléktárgya is: egy ezüst iránytű, egy fényét vesztett csengő és valami, amit Will előbb összetekeredett kígyónak vélt, de ami valójában egy sötét hajfonat volt.

Will figyelmét mégis a nyílhegyek kötötték le: helyi kőből kézzel pattintották, reszelték őket. Mindegyiknek véres volt a hegye. Nem lehetett tudni, hogy az emberi kegyetlenség vagy esendőség bizonyítékaként őrizték-e meg őket, csak annyi bizonyos, hogy egy Hathaway nevű farmer a naplójában beszámolt a tapasztalatairól, és ez a napló a Fő utcai könyvtár történelmi dokumentumokat őrző termében volt. Hathaway lement a kikötőbeli raktárhoz egy tükörért – a feleségének szánt rendkívül drága ajándékért – abban az időben, amikor a láp helyén még mély kikötő volt, és nem töltötte fel a sár és a természetes hordalék. Miután az egy éve rendelt és azóta tengeren hajózó kincsét magához vette, Hathaway egy elgörbült mocsári kőris gyökerében megbotlott, és mielőtt visszanyerhette volna az egyensúlyát, elejtette a tükröt, és az ezer csillogó darabra tört. Hathaway sokáig állt földbe gyökerezett lábbal, és azon törte a fejét, hogy magyarázza ezt meg a feleségének, és végül is olyan soká állt ott, hogy tanúja lehetett, amikor Rebecca Sparrow mezítláb, karjában a mosnivalókkal, vérző talppal átgyalogolt az üvegcserépen, és még csak fel sem kiáltott.

Amint a Unity környéki farmokon élő fiúk hírét vették, hogy Rebecca Sparrow nem érez fájdalmat, szórakozásból célba lőttek rá. Úgy követték a nyomát, mint egy fácánnak vagy egy szarvasnak, és szívükből kiveszett minden könyörület. Vígan célba vették az íjukkal, amikor megpillantották a Homokóra-tó

végében, ahol Rebecca a városi asszonyok szennyesét mosta, azokét, akiknek volt arra pénzük, hogy a piszkos szőttest és vászonneműt olyasvalakivel mosassák, akinek a kezét már kimarta a lúg. A fiúk később bűntudatról árulkodó leveleket hagytak hátra, és ezeket a Unity könyvtárban őrizték, s ezek a levelek egytől egyig arról árulkodtak, hogy áldozatuk meg sem rezzent, amikor eltalálták. Rebecca csak odacsapott, mintha egy kellemetlenkedő szúnyogot akarna elhessenteni, de aztán folytatta a munkáját: a legerősebb, hamuból és zsírból készült szappannal sikálta a gyapjút, a finom selymet zöld teába áztatta. Amíg haza nem ért és le nem vetkőzött, észre sem vette, hogy eltalálták. Csak akkor fedezte fel, hogy az egyik nyíl megsebezte. Fogalma sem volt, hogy megsebesült, amíg ujját végig nem húzta a vércsíkon, ami a sebből folyt.

Csoda-e, hogy lánya tizenharmadik születésnapja közeledtével Jennyt ekkora nyugtalanság gyötörte? Annyira rettegett ettől a naptól, hogy tövig lerágta a körmeit; ez a lánykori szokása nehéz időkben mindig visszatért. Mások talán elfelejtik a múltjukat, de Jenny nagyon is jól emlékezett a sajátjára. Úgy emlékezett arra, ahogy a hűs, harmatos füvön átfutott, mintha tegnap lett volna. Azonnal fel tudta idézni a békák brekegését, és azt, hogy dobogott a szíve, amikor Will-lel ott álltak a szalonban, és az emléktárgyakkal teli vitrint nézegették. E miatt az emlék miatt a Stella születésnapja előtti éjjel Jenny le sem hunyta a szemét, és alvó lánya mellett egy széken kuporgott. Jenny sötét haja összegubancolódott, arca hamuszürkére sápadt, körmét addig rágta, míg ki nem serkent a vére, s mindezt azért, mert ismét küszöbön állt egy tizenharmadik születésnap.

Hadd ébredjen úgy, ahogy lehunyta este a szemét, fohászkodott Jenny. Ezen a márciusi, az évszakhoz képest

kivételes nap éjszakáján csupán ezért könyörgött. *Hadd legyen ugyanaz az édes, átkos adottságtól vagy bánattól mentes kislány.*

Itt voltak hát, az őrzött és az őrző, de bármilyen éber vagy elővigyázatos is az ember, az idő múlását nem lehet megállítani. Amikor a Commonwealth Avenue-ról és a Storrow Drive-ról felhallatszott a reggeli forgalom zaja, Jenny tudta, hogy elérkezett a pillanat. Egy pislogás, és évek suhannak el. Két fordulás, és már a jövő földjén járunk. A Marlborough Street fölött feljött a nap, és ez akkor sem lesz másképp, ha Jenny behúzza a függönyt, és bezárja az ajtót. Kihozták az újságot, a sikátorokból elvitték a szemetet, galambok burukkoltak az ablakpárkányon és a telefonvezetékeken. Hűvösen és tisztán felvirradt a nap, és lehetetlen volt az ébredést tovább halogatni.

Stella kinyitotta a szemét, és meglátta az anyját, aki őt nézte. Az ilyesmi, ha az ember fölé görnyed az anyja, és összegubancolódott hajjal úgy lesi, mint egy buldog, csak bajt jelent. A nap rosszul kezdődik, legyen akár születésnap, akár más. Stella felkönyökölt, a szemére még álompor tapadt. Nem bontotta ki befont haját, és most kusza fürtök glóriája keretezte az arcát. Egész éjjel sötét vízről álmodott, és most pislogott a vakító reggeli fényben.

– Mit keresel itt? – Az álom még átitatta Stella hangját. Jenny jól tudta, miért hangzanak olyan folyékonynak a szavak: éjjel egyszer elbóbiskolt, és elcsípte lánya álmát, ami kevéssé vigasztalta. Jenny Sparrow tökéletesen tisztában volt azzal, hol a legmélyebb a sötét víz, hol tűnt feneketlennek, s ezért kólát és kávét ivott, és éber maradt. – Mit nézel? – kérdezte Stella, amikor az anyja nem válaszolt; a hangján most már bosszúság érződött.

Hogy magyarázza meg, amit maga sem ért?, gondolta Jenny. Jelet kutatott, hogy nem lobban-e fel valami a kis csillagában. Egy képességet, ami úgy különbözteti majd meg másoktól, mintha óriásasszony volna, vagy tűznyelő, vagy csak egy

asszony, aki a fájdalom legcsekélyebb jele nélkül képes üvegcserépen járni.

– Szerettem volna megkérdezni, mit akarsz a születésnapodon reggelizni. Bundás kenyeret? Gofrit? Tojást? Mazsolás gyümölcskenyér is van. Tudod, amibe diót is tesznek.

Ha már kikerülhetetlen, legyen valami egyszerű és hasznos, mondjuk képes legyen egy ruhát egyetlen öltéssel rendbe hozni, vagy bámulatos tehetsége legyen a trigonometriához! Legyen nyelvtehetsége, nyílt szíve vagy erélyes természete. És legrosszabb esetben esetleg láthatna a sötétben is, ami mindig hasznos tulajdonság, vagy egyetlen mozdulattal megnyugtathatná a megvadult ebeket.

– Nem szoktam már reggelizni. Csak hogy tudd. És nem késhetek. Első számcsoportos matekvizsgám van, és Miss Hewittnál nem lehet születésnapra hivatkozni. Nem érdekli más, csak az algebra. – Stella botladozva kikászálódott az ágyból, és a földön heverő, gyűrött ruhacsomóban kezdett keresgélni.

– Kivasaljam? – kérdezte Jenny, amikor Stella rágott iskolai egyenruhája végre felszínre került a farmerek és alsóneműk egymásba fonódó halmából.

Stella szemügyre vette a ruháját, majd kirázta a kék szoknyát és a blézert. – Tessék – jelentette ki azzal a szenvedélyes daccal, ami a kilencedik osztály elején kezdte jellemezni. Stella kihagyott egy évet: negyedikből annak idején rögtön hatodikba lépett. Olyan gyors volt, olyan jól olvasott, hogy természetesen büszkék voltak a képességeire. De Jennyben most hirtelen felmerült, hogy nem követtek-e el hibát, és nem sürgették-e Stellát valami olyasmiben, amire még nem volt elég érett.

– Így már jobb – jelentette ki Stella a ruhájáról. Amikor megfordult, észrevette, hogy az anyja őt bámulja megint, s ezúttal olyan mogorva képpel, mintha a lánya fürkészése közben fejtetűt

vagy bolhát pillantott volna meg. – Valami gond van velem? Azért fixírozol így?

– Dehogy. – Legalább nincs zöld fény, gondolta Jenny, se békák, se útelágazás, ami feltétlen katasztrófához vezet. – Bár nem ártana megfésülködnöd.

Stella belesandított a tükörbe. Túl magas, túl sovány, a foga nem annyira ferdén nőtt, hogy fogszabályzót viseljen, a haja meg olyan, mint az esőn túl sokáig ázó szalma. Dühösen nézte a tükörképét, majd még mindig dacosan fordult az anyja felé. – Kösz, de a hajam jó, ahogy van.

Jenny múlt éjjel visszafelé ment az időben, míg el nem ért Rebecca Sparrow-ig, az eltévedt lányig, aki az első ismert vérrokonuk volt. Most döbbent csak rá, hogy Stella a sorban a tizenharmadik. Baljós, szerencsétlen szám. Hisz akad, aki nem tart a zsebében tizenhárom dollárt, van építész, aki kihagyja a tizenharmadik emeletet, és gondoskodik róla, hogy a lift ne álljon meg e balszerencsés helyen. És most Stella egy teljes éven át kénytelen végzete csapdájában vergődni, és nem szabadulhat ettől a számtól. Tizenhárom, mert mindegy, hogy számolja az éveket. Tizenhárom, amíg a következő tizenkét hónap le nem telik.

– Mit szólnál az ajándékhoz? – hozta elő Jenny az ajándékdobozt. Nagy gonddal választott, igyekezett olyasmit keresni, aminek Stella talán örül majd, de minden erőfeszítése hiábavaló volt. Jennyt már meg sem lepte a lánya arcán tükröződő csalódottság, amikor megpillantotta a kibontott kasmírpulóvert.

– Rózsaszín? – kiáltott fel Stella.

Mintha Jenny képtelen lett volna bármit is jól csinálni; szinte ez volt az egyetlen, amiben az utóbbi időben egyetértettek.

– Egyáltalán ismersz te engem? – Stella gondosan összehajtogatta a pulóvert, és visszatette a dobozba. Igaz: Stella szekrényében minden fekete, sötétkék vagy fehér volt.

Anya és lánya közt akkor kezdett valami elromlani, amikor Will tavaly nyáron elment, vagy talán már a házasságuk utolsó néhány hónapjában kezdődött, amikor Will-lel már csak veszekedtek. Olyan mélyre süllyedtek, hogy Jenny Willhez vágott egy pohár tejet, amikor a zakója zsebében megtalálta egy nő telefonszámát. Will válaszképpen a földhöz vágta Jenny kedvenc tálját. Nem néztek egymásra, csak lihegve álltak a törött cserepek és a tejtócsa közepén. Abban a pillanatban világossá vált számukra, hogy vége a házasságuknak.

Will még aznap éjjel összecsomagolt. És elment, pedig Stella mindent elkövetett, hogy visszatartsa. Könyörgött, hogy maradjon, és amikor Will nem volt erre hajlandó, az ablakhoz szaladt, és onnan nézte, ahogy Will a taxira vár.

– Nem megy el – suttogta Stella reménykedve, de a remény tovatűnt, amikor megállt a taxi. Amikor egyértelművé vált, hogy Will elmegy – ahogy az már évekkel korábban tudható volt –, Stella Jennyhez fordult. – Hívd vissza! – A hangja sírósan elvékonyodott. – Ne hagyd elmenni!

De Will már el is ment, ahogy már évek óta nem volt igazán jelen. Jenny arra a napra gondolt, amikor először pillantotta meg a gyepen: Will álmával először ízlelte meg a vágyat. De azóta akárhány éjszakát töltöttek is együtt, soha többé nem osztozhatott Will álmaiban. Egy szempillantás alatt belelátott házinénije és a szomszédai álmaiba; ezek kéretlenül tűntek fel a fejében, és elhomályosították esetleges saját álmait. Köztük voltak a földszinten lakó fiatalember túlfűtött szexuális álmai, aki olyan lázasan álmodott, hogy Jenny a szemébe sem mert nézni, amikor a szemétégetőnél véletlenül összefutottak. A folyosó végén lakó idős hölgy hűvös, szikár álmai, a fél évszázaddal korábbi, níluskék tájképek, amelyek mindig felfrissítették Jennyt, még ha egész nap állnia kellett is. A bostoni közparkon átsétálva részese lett a padokon szundikáló hajléktalanok álomtöredékeinek, akik

meleg kábátokról és pulykavacsorákról álmodtak, látta mindazt, amit ezek az emberek elvesztettek, mindent, amit elloptak tőlük, és amit eldobtak maguktól.

A saját férjénél mégis csak üresség volt, egy olyan ember sivársága, aki egyetlen gondolat nélkül, nemtörődöm gondtalansággal volt képes álomba szenderülni. Olyan kihaltak voltak az álmai, mint a Marlborough Street, miután azon az estén, amikor elment, beszállt a taxiba, sötétek, mint a bostoni barna alkonyat, ami olyan gyorsan szállt le, mint amikor egy ablak előtt elhúzzák a függönyt.

– Gyűlöllek – mondta azon az estén Stella. Bement a szobájába, és becsukta az ajtót, és azóta is így tett mindig; a helyzet hasonló volt Jenny gyermekkorának csukott ajtóihoz, csak éppen fordítva. Akkor az anyja, most a lánya zárta ki. Stella még ma, a születésnapján sem tűrte meg Jennyt a közelében.

– Nem zavar, ha felöltözöm, vagy muszáj közben nézned is? – Stella csípőre rakta a kezét, mintha egy tolakodó szobalányhoz beszélne, aki képtelen betartani az utasításokat, egy szegény bolondhoz, akit kénytelen kibírni, amíg végre fel nem nő, és szabad nem lesz.

Jenny bement a konyhába, ahol főzött magának egy csésze kávét, aztán felforrósított Stellának egy kukoricalisztből sütött kosárkát. Bármit is mondjon Stella, meggyőződése volt, hogy a reggeli a nap legfontosabb étkezése.

– Összeütök valamit – kiabálta, amikor a folyosóról behallatszott Stella motozása. – Hogy legyen energiád.

Jenny felkapta a kosárkát és a hosszú pohárban a narancslevet, majd elindult a nappali felé, de amikor az ajtóhoz ért, megtorpant a küszöbön. Stella a folyosón levő beépített szekrényben keresgélt – a fekete csizmáját akarta felvenni –, de valami mást talált. Most a padlón ült törökülésben, és a dobozt

szemrevételezte, ami Unityből érkezett. Nagyon rossz kezdet ígérkezett egy amúgy is bizonytalan kimenetelű naphoz.

Jenny azt hitte, jól eldugta az ajándékot, amikor a nagy ládát szépen becsúsztatta a kabátok és a blézerek mögé. Úgy gondolta, Stella biztos nem néz be a szekrénybe, mielőtt Jennynek alkalma nyílik arra, hogy megszabaduljon a születésnapi ajándéktól, ahogy az elmúlt tizenhárom évben az összes többitől is. Valahányszor Elinor Sparrow ajándékot küldött, Jenny elpusztította, mielőtt Stella felfedezhette volna, és hagyta volna, hogy a nagyanyja meglágyítsa a szívét. Mindegy volt, hogy a dobozban egy baba volt-e vagy egy pulóver, egy zenélődoboz vagy egy könyv: minden, ami unitys postabélyegzővel érkezett, a hulladékégetőbe került. De a múlt most utánuk nyúlt, és visszahúzta őket mindahhoz, amit Jenny maga mögött hagyott. Ezen a reggelen az sem lepte volna meg, ha aligátorteknőst talál a fürdőszobai mosdóban, vagy a folyosó szőnyege alatt iszapot, vagy egy gondosan selyempapírba csomagolt, szalaggal átkötött emléktárgyat abból a fájdalommúzeumból, ami most a lánya kezébe került. Lehetetlen volt megakadályozni, hiszen Stella már le is húzta a ragasztószalagot. Műanyag habmorzsák gurultak szét a padlón.

– Lám, lám – mondta Stella olyan hangon, amiben öröm és düh keveredett.

A dobozban Jenny babaháza volt, amit annak idején még az apja készített: a Torta-ház pontos mása, a három kéménnyel egyetemben. Ott volt a foltos, zöldre festett kertkapu, és a veranda fölött gallyakból és madzagból összetákolt madárfészkek. Nem hiányzott az aranyfa és a babérsövény, a lebegő ágacskákra az apja apró nemezleveleket ragasztott, és cseresznyemagból meg szaténból még a leveleknél is picibb méhek kapaszkodtak a halvány, fátyolszerű bimbókon.

– Mikor akartad megmutatni? – A műanyaghab kis fehér pitypangpehelyként tapadt Stella iskolai egyenruhájának szoknyájára. – Sohanapján?

Saul, Jenny apja egy egész éven át építette a babaházat, de a halála után Jenny soha többé nem játszott a miniatűr házzal, amely előbb a hálószobai polcáról a szalon egyik sarkába, onnan a pincében levő kamrába került, és ott penészedett éveken át. Most valaki fogkefével söpörte fel a házacska padlóját, kimosta a szőnyegeket, és a helyi fenyőből farigcsált konyhaasztal viasztól fénylett. Citromolaj!, döbbent rá Jenny; az illat mindig az apjára emlékeztette, és gyakran elsírta magát, ha megérezte.

Stella a folyosón álló kecskelábú asztalra tette a Torta-ház makettjét.

– Ezt is el akartad pusztítani, mint mindent, amit nagyanyám nekem küldött?

Jenny egy lépést hátrált, mintha arcul csapták volna. A citromolaj emlékétől könnyek gyűltek a szemébe. Magyarázkodásra nyitotta a száját, de nem volt mentsége. Úgy volt, ahogy Stella gyanította. Önző büszkeségen kívül nem volt más indoka.

– Nehogy azt mondd, hogy nem gondoltad, hogy tudok róla! – Stella arcán vörös foltok ütköztek ki. Egyik napról a másikra felnőtt lett? Vagy mindig is ilyen felnőttes volt? Ilyen elviselhetetlenül álszent? – Mégis, mennyire nézel ostobának? A hetedik születésnapom óta tudom. Követtelek a folyosón, és néztem, ahogy az ajándékomat behajítod a szemétledobóba.

– Dehogy hittelek ostobának – védekezett Jenny. – Én csak…

– Meg akartál védeni? Biztos akartál lenni benne, hogy nem fertőz meg. De mégis mi fertőzött volna meg? Egy játékmackó? Egy babaház? Vagy azt hitted, hogy a nagyi méregbe mártja az ajándékaimat? Ha megérintem valamelyiket, arzén kerül a

vérembe? Ettől féltél? Vagy attól, hogy rájövök, hogy valaki szeret?

– Stella, te egyáltalán nem ismered az anyámat. Hogy milyen ügyesen befolyásolja az embereket, ha valamit akar. És most téged akar. Helyrehozhatja a hibáit. De soha nem állt mellettem. Csak magával törődött.

Stella felkacagott, de ez a kacaj keserű volt. A tükör előtt gyakorolta a gúnyolódást, és most elővette. – Nem mondod komolyan. – Felkapta a csizmáját, és belebújt. A száját lebiggyesztette, az arca fehér volt, mint a hó. –Hogy ő volt, aki csak magával törődött? És te persze tökéletes vagy. Megmondta, hogy pontosan ez fog történni. Megpróbálsz ellene fordítani. És mindenért őt fogod okolni.

– Hogy érted, hogy megmondta? – Minden, amit Jenny a lányának kívánt, ebben a pillanatban, ezen a napon vált köddé. Minden, amit olyan kifogástalanul jól akart csinálni, rettenetes rosszba fordult. – Beszéltél nagyanyáddal?

– Évek óta beszélek vele. Úgy van! Ha nem vagy itt, felhívjuk egymást telefonon. Ha nem tudsz közbeavatkozni, és nem tudod elrontani a kapcsolatunkat, ahogy minden mást elrontasz!

Stella sálat tekert a nyaka köré. Sárgával pettyezett szeme hidegen csillogott. Az apja szeme, gondolta Jenny. Stella jobban hasonlított az apjára, mint képzelte; a lány erre akkor döbbent rá, amikor látta, mennyire megbántotta az anyját. Nem kell jó kislánynak lennie, nem kell illedelmesen viselkednie, és azt tennie, amit mondanak. Stella érezte, hogy a hatalom mérlege az ő javára billent, és ez remek érzés volt. Az anyja észre sem vette, hogy Stella kezébe került az irányítás.

– Nos, engem boldoggá tesz az ajándék, amit nagyanyám küldött, és nem érdekel, mit gondolsz. Ha nincs meg, mire hazaérek az iskolából, itt hagylak. És ezt komolyan mondom! Átköltözöm apámhoz.

– Jaj, Stella, ne nevettesd ki magad! – Will önzőbb volt annál, semhogy bárkivel is törődjön; Stella egyszer sem aludt még nála. Ahhoz, hogy Stella nála lakjon, ki kellene takarítania a lakását, el kellene mennie a piacra bevásárolni, tejet és kenyeret kellene vennie, be kellene állítania az ébresztőórát, és önmagán kívül másra is kellene gondolnia.

Jenny mégis a félelem apró tűszúrásait érezte a tarkóján. Mások is elvesztik a szeretteiket, nem? Mások életéből is kisétálnak, és hátra sem néznek.

Fogd be a szád, figyelmeztette magát Jenny. *Várd ki ezt a napot, és légy okos. Tizenhárom,* emlékeztette magát. *Ennyi az egész. Egy szám, de egy betegség is, és mint bármely vírusos fertőzés, ez is elmúlik.*

– Komolyan gondolom – intette még egyszer, indulás előtt Stella, aki már késésben volt, mégis húzta az időt, mert ez az új hatalomérzet fejébe kergette a vért. – Elmegyek, és nem jövök vissza.

Jenny pontosan ugyanezeket a szavakat mondta az anyjának, és nem sokkal később be is váltotta a fenyegetését. Volt annyira bölcs, hogy további vita nélkül engedte útjára Stellát. Amikor a lánya után becsapódott az ajtó, kényszerítette magát, hogy megnézze a Unityből küldött babaházat, jóllehet a puszta látványtól úrrá lett rajta az izgalom. El is felejtette, hogy kerek, fehérre festett felépítményével mennyire hasonlít egy esküvői tortára. Elfelejtette, milyen szépen fest messziről, ha az ember nem ismeri jobban, ha még sosem járt benne. Ott volt a hálószobája a ház hátsó traktusában, az ablakon az áttetsző függönyök: ez volt az a hely, ahol annyi magányos órát töltött, míg azt várta, hogy felnőjön. És ott a bejárati ajtó, amit bevágott maga mögött, amikor utoljára összevesztek, amikor Willhez szaladt, és elmenekültek Unityből. Itt, a szalon sarkában, a bársonymaradékokból varrt kanapék mögött, az aranyos tölgyfa

színére festett könyvszekrények mellett áll az emléktárgyakat őrző üveges vitrin mása. Tíz, kicsi, vérvörösre festett nyílhegy, szépen kettős sorba rakva.

A ház körül drótból és zöld filcből, gipszbe ágyazva babérsövényt ültetett az apja, amely örökkön örökké virágzott. A Unity-beli eredeti sövény állítólag az államok legmagasabb sövénye lett, szívós és örök volt, évről évre egyre magasabbra nőtt. Jenny végighúzta az ujját az icipici méheken, amelyeket a virágokra ragasztottak, és érezte, ahogy megpendülnek az ujja alatt. Vad gyömbér és tóvíz illatát érezte, azt a fűszeres, nyirkos szagot, ami beivódott az ember ruhájába, hajába, és nem ment ki belőle, hanem saras cérnaszálként díszítette a bőrt.

Amikor Jenny Sparrow viszontlátott mindent, a sövényt és a kopott szőnyegeket, a nyílhegyekkel teli vitrint és a kaput, rájött, hogy minden visszatér. A tett válaszreakciót vált ki, az eldobott sót a szél a szemünkbe vágja, és minden évvel egyre jobban csíp, és ha az ember nem vigyáz, meg is vakíthatja. Akár tetszik, akár sem, elmúlt az idő. És amitől Jenny a legjobban félt, már be is következett, és sem megakadályozni, sem semmibe venni, sem tagadni nem lehetett.

Stella tizenhárom éves lett.

II. FEJEZET

Stella az iskolába menet feljebb rántotta kék szoknyáját, kibontotta a varkocsát, így a haja majdnem a derekáig ért. Egyetlen barátnője, Juliet Aronson mondta, hogy hamvasszőke haja a legszebb rajta. Stella szerint ezen kívül nem is volt más vonzó rajta, így akár mutogathatja is, gondolta. A haját csak egy olyan lány hordja befonva, amilyennek őt az anyja látni szeretné, aki rózsaszín pulóvert visel, és akit osztálytitkárnak választanak meg, aki a drámaklubtól a matekolimpiáig kitűnik a szakköri tevékenységekben. És nyilvánvaló volt, hogy Stella nem ilyen lány.

Amint elhagyta a Marlborough Streetet, megállt a sarkon, és elővett egy rúzst a hátizsákjából. Az árnyalatnak Olcsó volt a neve, a skarlátvörös színtől Stella morc, mísz benyomást keltett. De így volt jó. Juliet Aronson azt mondta, hogy ettől a rúzstól tíz évvel idősebbnek látszik, és Juliet nagy szakértelemmel bírt a lázadás, a smink és a végzet terén.

Stella megdörgölte a halántékát, ahogy a Rabbit iskola felé közeledett; az iskolát még az óvodánál is jobban utálta. Valószínűleg akkor is gyűlölte volna, ha nem jótékonyságból tartják: egyike volt a kevés ösztöndíjasnak, és ötéves kora óta volt kívülálló. Átverekedte magát a nehéz tölgyfa ajtó előtti tömegen, és beakasztotta a kabátját a szekrényébe. A neonlámpák alatt álldogálva jött csak rá, hogy nem fejfájás gyötri: az érzés, amit tapasztalt, inkább olyan volt, mintha pezsgett volna az agya. Az osztályfőnöki óra alatt kimerültnek, nyúzottnak érezte magát; talán az anyjával folytatott veszekedés viselte meg. Az anyja az

élete minden területén kutakodik, gondolta, nem hagy egy szemernyi magánéletet sem, még az álmaiba is befurakodik.

Stella soha életében semmit sem tudott az anyja elől eltitkolni. Még a legcsekélyebb magánéletre sem törekedhetett. Ha azt álmodta, hogy egy toronyház keskeny párkányán sétál, másnap reggel Jenny egy tányér gofri mellett, amit szinte lenyomott Stella torkán, a beszélgetést egy tanulmányra terelte, amelyben tényekkel támasztották alá, hogy mindenkit kínoznak megmagyarázhatatlan félelmek. Ha egy buli után éjjel a Cabot iskolába járó egyik srácról álmodott, aki észre sem vette, mindjárt másnap reggel az anyja kijelentette, hogy tizenhat éves koráig nem engedi, hogy fiúkkal randizzon, mintha bárki valaha is megkérdezné, mintha nemet mondhatna, ha erre sor kerülne.

– Alvajáró vagy? – kiáltott rá Juliet Aronson, ahogy Stella végigment a folyosón. – Várj meg!

Mivel Stella kihagyta az ötödiket, a vele egy osztályba járó Juliet egy évvel idősebb volt nála. A lánynak rövid barna haja, kékesszürke szeme volt, és kettőnek is elegendő pimaszság szorult bele; értett hozzá, hogy vigye keresztül az akaratát. Egy tönkretett gyermekkornak vannak tanulságai, és ezeket Juliet alaposan meg is szívlelte. Elhitette például az igazgatónővel, hogy a gerincproblémája miatt egy fizioterapeuta szerint magas sarkú cipőben kell járnia. És a sötét fukszialila rúzsa? A napsugárzás miatt kell viselnie, mert érzékeny bőrén vérhólyagok támadnának, ha nem festené ki magát ezzel a sötét árnyalattal. Most Juliet ötcentis cipősarkaiban kopogott Stella után, és mire a lépcsőnél utolérte a barátnőjét, egészen kifulladt. – Végig a folyosón kiabáltam utánad, születésnapos.

– Bárcsak harminc volnék – sóhajtott fel Stella. – Akkor végre ura volnék az életemnek.

– Ezt igazán nem kívánhatod. Csupa ránc volnál. És azon rágnád magad, hogy miért nem vagy még férjnél, és miért

pocsékolod el az életedet valami szar munkahelyen, vagy valami lökött fazonra, aki már nős, és hülyére vesz. Élvezd a fiatalságodat, kölyök. Hidd el, észre sem veszed, és már tizennégy vagy. Tapasztalatból mondom, hogy szívás. Tessék. Ez majd segít. – Juliet átnyújtott egy szatyrot. – Boldog tizenhármat.

Stella lüktető fejfájása ellenére is elmosolyodott. A Rabbit iskolában nem dívott a versenyszellem; az iskola egyike volt a Bostonban megmaradt kevés lányiskolának, és Stellán kívül az osztályában Juliet Aronson volt az egyetlen ösztöndíjas. Az ő esetükben igaz volt a mondás, hogy madarat tolláról: Juliet és Stella szerencsésnek mondhatták magukat, hogy ott voltak egymásnak. Ösz-szetartottak, és vigyáztak, hogy mindenkit elutasítsanak, mielőtt vérig sértenék őket. Végül is egyikük sem engedhette meg magának, hogy a Newbury Streeten vásároljon, vagy Maine-be járjon nyári táborba. Stella anyjának biztos, de kicsi fizetése volt, az apja nagyon keveset keresett abban a zeneiskolában, ahol hellyel-közzel tanított. A Rabbitbe járó többi lány napokig sugdolódzott Will Averyről, aki a pénzgyűjtő őszi vásárra láthatóan beállítva érkezett, és elbűvölte Senorita Smitht, aki minden férfinek bedőlt, aki csak nyomokban is hasonlított Don Quijote-ről alkotott elképzelésére.

Ne mutasd, hogy a lelkedbe gázoltak, figyelmeztette Stellát Juliet a múlt héten. Egyiküket sem hívták meg Hillary Endicott születésnapi partijára a Szépművészeti Múzeumba. – *Nem Menetek bele,* jelentette ki mindaddig barátságosan Hillary az őszi vásár után, mintha hiányosságaikat illető nyilatkozata irgalmas cselekedet volna, amíg Juliet rá nem köpött a drága bőrcsizmájára. Hillary partija helyett elmentek a Saksba selyemsálat csórni. *Tégy úgy, mintha nem érdekelne,* tanácsolta Juliet Stellának, amikor belógtak a Bostoni Közkönyvtárba, ahol kényelmesen leülhettek az olvasóteremben, és átnézhették a zsákmányt. *És egy idő múlva semmit sem fogsz érezni.*

Juliet profi volt a nem törődésben. Tíz éve nagy port kavart, amikor az anyja megmérgezte az apját. Nevelőszülőknél tengődött évekig, és most az anyja legkisebb húgával lakott Charlestownban, aki az Emerson College-ba járt továbbképzésre. A nagynéni svindlizte ki az ösztöndíjat is a Rabbit iskolában, amikor Juliet hatodikos volt, nem mintha Julietet sokat izgatta volna, hogy befogadják-e vagy sem. Messze volt attól, hogy elfogadható legyen, és fényévekre járt bármitől, ami a reményre emlékeztetett.

– Gyerünk, bontsd csak ki – mutatott Juliet az ajándékra, amit Stellának adott. – Tetszeni fog.

Egy fekete ruha volt a csomagban, amit a Saks első emeletén levő márkás boltból fújt meg: minden szempontból tökéletes ruha volt, szűkre szabott és áttetsző, vagyis pontosan olyan, amilyet Stella anyja sosem engedne felvenni a lányának. Ez a gyönyörű ruha egy más világot képviselt, amit egy napon sem lehetett említeni a rózsaszín szvetterrel, ami Stella reményei szerint soha többé nem kerül ki a dobozából és a fiók aljából. Stella átölelte a barátnőjét. – Imádom! – kiáltotta.

– Kész szerencse, hogy van mit felvenned.

Stella értetlenül meredt rá. Pocsékul érezte magát a lüktető fejfájással.

– Hahó, ébresztő! Mi van veled? Hallottál már a menszeszről? Megjött, ha nem tudnád.

Berohantak a mosdóba, pedig nagyon jól tudták, hogy lekésik Miss Hewitt matekóráját és a vizsgát, amitől mindketten féltek.

– A francba! – Stellának először jött meg a menstruációja, és most nem sok híja volt, hogy elsírja magát. –Miért éppen ma? Nincs nálam balszerencsésebb.

– Már hogyne volna. Én.

Juliet minden második vasárnap kiment az apja sírjához, ezért aztán születésnapi partikra sem járhatott, már ha hívták volna.

Anélkül, hogy elolvasta volna, rendszeresen összetépte anyja leveleit, amiket a Farminghami Állami Börtönből írt. Már ezerszer hallotta a mentségeket, az okokat, hogy miért. Juliet Aronsonnak mindez semmit sem számított. Aláírta az értesítőit, elkészítette az uzsonnáját, és arra az esetre, ha a lakásban tűz ütne ki, kötéllétrát tartott az ágya alatt, mert a nagynénje tanulás közben dohányzott, és gyakran elaludt a nyitott könyv mellett úgy, hogy a hamutartóban még égett a cigaretta. Juliet hozzászokott a katasztrófákhoz, ezért számítani lehetett arra, hogy felkészül az esetleges következőre. Most is elővett egy tiszta bugyit a hátizsákjából. Mindig állj készen, ez volt a mottója. Mindig számíts a legrosszabbra.

– Azt hiszed, ez olyan rossz? Nekem a vonaton jött meg először, amikor Cambridge-be mentem, és kénytelen voltam ülni és vérezni, amíg be nem értünk a Harvard Square-i megállóba. Akkor berohantam a szupermarketbe, és kereken megtagadtam, hogy távozzak, amíg nem adnak egy tréningnadrágot.

Juliet felült a mosdóra, és rágyújtott egy cigarettára, amit a sarki boltban vett; nemrégiben elhitette a tulajjal, hogy huszonhárom éves egyetemista, amiben a nagynénje elcsört igazolványa is segítségére volt. – Most jól szájon kéne hogy vágjalak. Isten hozott a nők világában! A nagynéném szájon vágott, de talán azért, mert a fehér farmerját véreztem össze, és ki kellett hajítanom.

– Szuper. Még hogy pofon. Nagyszerű. – Nem csoda, hogy bizsereg az agya, és fáj a hasa, gondolta Stella. Es nem csoda, hogy ilyen fertelmes rosszkedve van. – Isten hozott a fájdalom világában.

Stella átöltözött: a foltos szoknyát és bugyit összehajtotta, betette a hátizsákjába, és az új fekete ruhára felvette a kék blézerét. Most látta csak, hogy az anyag szinte átlátszó. Nagy bátorság kell ahhoz, hogy az ember ilyen ruhát viseljen, még ha

félig el is takarja magát. Hit kell ahhoz, hogy sikerrel hordja, és ne nézzen ki hülyén benne. Stella lesimította a szoknyát, és begombolta a blézert, aztán kezet mosott. Eddig nagyon fárasztónak találta újdonsült női mivoltát.

– Gyűlölöm az anyámat – vetette oda Stella félvállról, és még egy réteg rúzst kent a szájára. A mosdó vibráló világításánál a szokottnál is sápadtabb volt rúzs nélkül, rúzzsal meg nagyon közönséges. – Úgy őriz, mint valami melegházi virágot.

– Azt hiszed, rossz az anyád? Ő legalább senkit sem ölt meg.

– Csak érzelmileg.

Nevettek, miközben Miss Hewitt órájára siettek.

– Ha piszkálnak amiatt, hogy nem a teljes egyenruhát viseled, mondd, hogy úgy vérzel, mint egy állat – súgta oda Juliet. – Ettől biztos eláll a szavuk.

– Helyes. – Stella zavarban volt a fekete ruhában, és azon törte a fejét, nem kent-e fel túl sok rúzst.

– Es a hatalom képviselőjét meg hagyd csak rám. Tudod, milyen komolynak tudom tettetni magam.

Amikor beértek az osztályterembe, Stella azonnal a helyére rohant, míg Juliet Miss Hewitt-tól bocsánatot kért a késésükért. Elmagyarázta, hogy női gondjaik támadtak, amit az anyja sosem világíthatott meg számukra, mivel – ahogy azt Miss Hewitt is tudja – Mrs. Aronson az állami börtönben van Farminghamben, és aljas gyilkos, aki magára hagyta Julietet, hogy boldoguljon ebben a kegyetlen világban. Kétségbe vonhatta-e ezt Miss Hewitt? Hogy vonhat le tőlük pontokat a késésükért? Stella megint kalapot kellett hogy emeljen Juliet előtt. Még egy ilyen borzalmas napon is nagy megnyugvás egy hű barát. Stella gyorsan nekifogott a dolgozatnak. Tisztességesen felkészült, mert abban reménykedett, hogy a közepes mélyéből feljebb tornázhatja kornyadozó jegyét, és pontosan ezt is tette volna, ha véletlenül fel

nem néz, és tisztán meg nem lát egy halszálkát a matektanárnője torkában.

Stella pislantott egyet. Hisz eddig is szédült; biztosan elhomályosult a látása. De amikor újra felnézett, a csont ugyanott volt, mozdíthatatlanul elakadva. Törékeny tárgy volt, fehér és keskeny, talán egy pisztrángszálka.

Formájából ítélve a vak is láthatta, hogy lehetetlen felköhögni a légcsőből.

Stellának hangosan kalapált a szíve a mellkasában, a szája kiszáradt. Most világosodott meg előtte, hogy valamiképpen sikerült megpillantani Miss Hewitt jövőjét, a matektanárnő sorsának fizikai manifesztációját. A padjában ülve megfeledkezett a vizsgáról, amire kötelesség-tudóan készült, és belesápadt a végzet erőivel szembeni tehetetlenségébe. A szíve majd' kiszakadt a bordái közül, és forgott vele a világ. Amikor elájult, a lányok felsikoltottak, és felugrottak, hogy köré gyűljenek. Valaki lehúzta az átlátszó szoknyáját, hogy illedelmesen eltakarja, egy másik osztálytársa összetekerte a blézerét, hogy Stella feje ne a kemény kőpadlón feküdjön.

Amint Juliet közölte, hogy Stellának először jött meg a menszesze, és nagyon erős görcsei vannak, természetesen mindenki rögtön átlátta a helyzetet. Hívták az iskolai védőnőt, aki repülősóval és hideg borogatással igyekezett magához téríteni. Stella végre magához tért, és kezét fájó fejére szorítva lassan felült. Egy pillanatig, amíg meg nem látta Juliet Aronson aggódó arcát, nem is tudta, hol van.

– Boldog születésnapot! – mondta Juliet.

Juliet beszélte rá a matektanárnőt, hogy korábban engedje haza Stellát. A rettenetes jövőjéről mit sem sejtő szegény Miss Hewittnak fel sem tűnt Juliet ravasz mesterkedése; biztosította Stellát, hogy a következő hét elején bepótolhatja majd a dolgozatot. Taxit hívtak, a kabátját kivették a szekrényéből, és

Stella gondjainak ezzel végük is szakadhatott volna. De a taxiban hazafelé menet egy borsó nagyságú tárgyat pillantott meg a sofőr koponyáján belül. Kis híján újra elájult, de aztán puszta akaraterővel összeszedte magát. Azért sem viselkedik úgy, mint egy gyerek. Nem hagyja, hogy ez a valami legyőzze, bármi is legyen: átok vagy baljós előjel vagy csak valami rendellenesség az agyában. Letekerte az ablakot, és mélyen beszívta a friss levegőt, majd arra gondolva, hogy még mást is lát, lehunyta a szemét, és ki sem nyitotta a Beacon Streetig.

Amikor hazaért, felrohant a második emeletre, és duplára zárta az ajtót. Engedett magának egy pohár vizet a konyhában, aztán a folyosóra ment, egy széket húzott a babaház elé, amit a nagyanyja küldött, és próbált megfeledkezni a nap történéseiről. Volt valami megnyugtató abban, hogy a kis házra összpontosított; megfigyelte a részleteket, a tökéletes miniatűr szőnyegeket, a barna és fehér Spode porcelánt, az apró kandallókat – a piros téglásat, a szürke téglásat és a kőből építettet –, a szalon sarkában a hímzett terítővel letakart vitrint.

Stella hamarosan elmélyült a Torta-ház szobáiban, amelyeket sosem kereshetett fel. Igyekezett elfelejteni, milyen borzalmas ez a születésnapja. Tegnap, amikor a nagyanyjával beszélt, Elinor Sparrow figyelmeztette, hogy számoljon valami váratlannal. A nagyanyja talán erre célzott. Az agyában érzett pezsgésre, a látomásokra, a halszálkára, a fekete ruhára, ami túlságosan felnőttes volt, arra, hogy elterült az osztályterem padlóján, és a halállal szemben zavartnak és reszketegnek érzi magát.

Az anyja szerencsére még munkában volt. Stella kicsit magában lehetett. A szobájába ment, ahol az ágya alá dugta a fekete ruhát, majd felvett egy farmert és a kedvenc fehér blúzát. Stella születésnapja gyakran indult napsütéssel és végződött hóeséssel, vagy kezdődött szélviharral és végződött friss, enyhe idővel. Sosem lehetett tudni, mikor következik be a

napéjegyenlőség. De máris változás állt be az időjárásban. Amikor Stella kinyitotta az ablakot, nyirkos volt a levegő, mintha egy láthatatlan tó felől sötét, iszapos, édes illatot hozna a szél. Stellának horgok és csontok jutottak az eszébe, borsóra emlékeztető daganatokra gondolt, születésnapra és vérre. Végiggondolt mindent, aztán visszament a folyosóra, és felhívta az apját a zeneiskolában.

– Apu! – kiáltotta. Megkönnyebbülés fogta el, amikor meghallotta az apja hangját. A szeretet olyankor nyújt vigaszt és megnyugvást, amikor arra a leginkább szükség van. Reményt ad, amikor úgy érezzük, már egy szemernyi sincs. – Azonnal gyere el értem.

III. FEJEZET

Will Avery negyven percet késett, ami nála szinte a pontossággal ért fel. Amikor befordult a Marlborough Streetre, és meglátta a lányát, aki a lépcsőn kuporogva rá várt, elöntötte az öröm. Jóllehet mindenkinek csak csalódást okozott, a lánya még mindig remélt tőle valamit. Stella legalább hitt benne, és Will ezért mindent elkövetett, hogy megfeleljen a lánya elvárásainak, már persze, ha képes rá, mert ez nem fordult elő olyan gyakran, mint szerette volna. Will mindenki másnál tisztábban látta, hogy nemtörődöm és csak magára gondol, és e két tulajdonsága ugyanúgy hozzá tartozott, mint jóképűsége.

Sosem foglalkozott különösebben a gyarlóságaival, ahogy a vércsoportja vagy a csontozata sem izgatta, de az utóbbi időben valami változást észlelt magában. Olyan érzés kerítette a hatalmába, aminek nem talált nevet. Ok nélkül könnyes lett a szeme. Valahányszor egyedül maradt – és az igazat megvallva, ez gyakran előfordult –, a megbánás sötét, egyenetlen szélű leple borult rá. Ha nem vigyáz, hamarosan azokhoz a szerencsétlenekhez hasonlít majd, akik két kupica pálinka után elsírják magukat, és kiöntik a szívüket akármelyik idegennek, aki véletlenül a közelükbe kerül, s elkesergik, mennyire elrontották az életüket.

– Szia, kicsim – kiáltotta, amikor Stella felé szaladt. Stella lófarokba kötötte a haját, farmert, fehér blúzt és egy régi, sötétkék télikabátot viselt; nem éppen ünnepi öltözék, gondolta Will. És a lánya arca nyúzott volt a kimerültségtói és az aggodalomtól.

– Jól vagy? Hadd nézzelek meg alaposabban. – Will a lányát méregette. Tudta, hogy vigasztaljon meg egy nőt. A zenén kívül csak ehhez az egyhez értett. – Káprázatos vagy, mint mindig.

– Na persze – mondta Stella, de elmosolyodott, és akarata ellenére is öröm töltötte el.

– Hol van anyád? Nem azt terveztük, hogy hármasban ebédelünk?

Stella megragadta az apja kezét. – Ami azt illeti, szeretnék elmenni, mielőtt mama hazaér. Veled akarom a születésnapomat ünnepelni. Ő nem értené meg.

– A, szóval ejtjük a mamát. – Willnek semmi kifogása nem volt egy ilyen ravasz manőver ellen. Nagyon is jól ismerte az efféle taktikázást. Valahányszor félrelépett, túlságosan beivott vagy valami más módon okozott csalódást Jennynek, ő is ehhez folyamodott. És ha alaposabban leásunk a dolgok mélyére, nem érdemli-e meg Jenny Sparrow Avery a csalódást? Mindig megbántódik. Nem hajlandó a tapasztalataiból tanulni. Talán az ő hibája, hogy Jenny hiszékeny? Az ő felelőssége? Lehet, hogy még szívességet is tett neki, amikor felébresztette az álomvilágból, amiben élt, és értésére adta, hogy a valóság tele van hazugokkal és csalókkal, vagyis hozzá hasonlókkal, akiknek pontosan annyi joguk van élni, mint neki, Jennynek.

Will és Stella lóhalálában elhúzták a csíkot a Beacon Street felé, mielőtt Jenny bármit is megneszelt volna; nevetve futottak több háztömbnyit kedvenc éttermük, a Darázsfészek irányába, ami erős italairól és mennyei bostoni képviselőfánkjáról volt híres. Boldog alkalom volt, lehetőség az ünneplésre, és Willnek most az egyszer még az is eszébe jutott, hogy ajándékot vegyen (bár természetesen Jenny emlékeztette rá a rögzítőjén hagyott üzenettel). Egy arany csengős karkötőt választott a lányának. Ám nem telt bele sok idő, és Will lelkébe nyugtalanság költözött. Stella csacsogott, ami nem volt rá jellemző, és vidámsága nagyon

is erőltetettnek tűnt. Külsőleg mindig is hasonlított Willre – ugyanolyan szépek és finomak voltak a vonásai, a színei aranylóak –, és Will most hőn óhajtotta, bárcsak a lánya semmit se örökölt volna a jelleméből. Will hazug volt, amióta csak megtanult beszélni. A becstelenség olyan természetes volt számára, mint a zene: úgy festett, hogy istenadta tehetsége van mindkettőhöz. Kész szerencse, hogy így történt, mert Will soha, semmiért sem törte magát, csak kitátotta a száját, és beleszállt a sült galamb. Eddig legalábbis így állt a dolog.

És egész élete során egyetlen ember akadt csak, aki átlátott rajta. És ez nem Jenny volt. Jennynek harminc évébe telt, mire rájött, hogy Willben nem lehet megbízni. Nem Jenny, hanem az anyja volt az, aki rögtön belelátott Willbe. Elinor Sparrow abban a pillanatban tudta, hogy Will egy hazug, amikor felfedezte a háza szalonjában. Will vakmerő volt azokban az időkben, a Torta-ház poros szobái nem rémítették meg, de természetesen nem is számított arra, hogy Elinor Sparrow rajtuk üt, miközben Rebecca Sparrow lakat alatt tartott tárgyait méregetik.

Ne mozdulj, suttogta aznap Jenny, amikor megütötte a fülét anyja motozása a folyosón. De Willnek eszébe sem jutott teljesíteni a kérését. Will Will volt, és a természetétől idegen volt az engedelmesség. Amint Jenny kirohant a folyosóra, hogy megállítsa, és más irányba terelje az anyját, Will a falon egy kampón lógó kulcsért nyúlt, és a legcsekélyebb tétovázás nélkül kinyitotta a vitrint, hogy alaposabban is szemügyre vegye a tárgyakat. Elinor Sparrow-t azonban sajnos lehetetlen volt eltéríteni. Fó'ként akkor nem, amikor meghallotta az emlékvitrin nyikorgását, ahogy Will elfordította a kulcsot, és felnyitotta a tetejét. A folyosóról is megérezte azt az édes, émelyítő szagot, a hazug és a tolvaj mással össze nem téveszthető bűzét. Es ott is volt: egy ostoba fiú, aki úgy tanulmányozta a szalonjában a

családi archívumot, úgy kutatott a fájdalom régi és véres vitrinjében, mintha joggal itt tartózkodó, meghívott vendég volna.

Elinor Sparrow erős asszony volt, ráadásul jól megtermett – száznyolcvan centinél is magasabb –, így amikor vállon ragadta Willt, a fiú érezte, ahogy az asszony körme belemélyed a húsába.

Mit vettél el? Úgy rázta a fiút, mintha ki akarná rázni belőle az igazságot. Úgy bánt vele, mintha vakond volna a kertjében, patkány a pincéjében, vagyis nem más, mint csapdába esett ház körüli kártevő. *Mit loptál el?*

Semmit. A hazug indulatos válasza volt ez: könnyen kicsúszó, édeskés válasz. *Téved. Csak látogatóban vagyok.*

Elinor gúnyosan felkacagott. Látta, hogy nyalja meg a szája szélét a fiú, hogy villan a szeme balra, és nem tévesztette meg a behízelgő hang. A fiút hazugságai megkülönböztető, bőrszerű, csípős szaga jellemezte. Elinor egy szénakazal mélyén is rátalált volna, ha odabújik. Ez a fiú ennyire erősen bűzlött, akár egy régi cipő, akár a hamvukba holt remények, mint egy olyan ember, aki – ha nem vigyáz – ellophatja a lányát.

Elinor erősebben rázta Willt. Még egy vállcsontját is eltörhette volna, ha Matt Avery meg nem hallja a zenebonát, és oda nem rohan. Matt kivágta az üvegajtót – és több táblát össze is tört –, és egy ásót lengetett, amit a veranda mellett talált. Matt rendkívül félénk gyerek volt, és ritkán nyitotta ki a száját, amíg meg nem szólították, de most elszánt képpel, kezében ásóval nézett farkasszemet Elinor Sparrow-val. *Tessék elengedni! Most, azonnal!* Elinor nevetett a betolakodó mérhetetlen szemtelenségén. Nem lehet több tizenegynél, gondolta. Legjobb esetben is tizenkettőnél.

És mégis mit teszel, ha nem?, kérdezte lekezelően. Amikor Matt meghökkent, és elgondolkozott a válaszon, Elinor ismét felkacagott. *Majd én megmondom. Semmit.*

Mattnek eszében sem volt, hogy pajzsnál többre használja az ásót, de amikor Elinor kinevette, és ismét rázni kezdte Willt, Matt a kihívást elfogadva előreugrott. Miután nem jutott jobb az eszébe, hogy hogyan szabadítsa ki a bátyját, Elinor lábára lépett. Elinor felkiáltott, és eleresztette Willt.

Vissza akarom kapni, amit elloptál!, kiabálta Elinor. De Matt megragadta Will ingujját, és az ásót a levegőben lengetve féken tartotta Elinort. *A bátyám semmit sem lopna el. Semmire sem volna szüksége, ami a magáé.*

Elinor rüsztje kezdett feldagadni. Matt magabiztossága megrendítette. Ha nem is többre, mint egy pillanatra, de elfelejtette, hogy ő a sértett fél. A testvérek nem várták meg, hogy Elinor visszanyerje a lélekjelenlétét. Olyan sebesen inaltak ki az üvegajtón, hogy úgy érezték, rögtön felrobban a tüdejük. Elvágtattak az aranyfa és a babérsövény mellett, és meg sem álltak, míg el nem érték a felhajtó végét. Addigra már alig kaptak levegőt. Matt a maga részéről reszketett, mint a nyárfalevél. Will azonban elnyúlt a füvön, és úgy nevetett, hogy majd' megfulladt.

Mi olyan mulatságos?

Matt elfelejtette eldobni az ásót, amikor elfutottak, és még most is a kezében szorongatta, méghozzá olyan erősen, hogy az ujján vízhólyagok támadtak. Matt Avery el sem hitte, hogy szembeszállt Elinor Sparrow-val. Remélte, hogy nem talál egy tűkkel átszúrt hagymát a párnája alatt, amikor lefekszik, ugyanis tudta, hogy a városban vannak, akik hisznek benne, hogy ez a sors vár mindenkire, aki összeakaszkodik Elinorral: aprócska ajándék, ami állítólag hét év balszerencsét hoz.

Matt elhajította az ásót, és lerogyott a bátyja mellé, aki még mindig magával elégedetten és remekül mulatva kuncogott.

Gyerünk! Mindig Matt volt az utolsó, aki megtudta. *Nyögd ki végre, mi olyan mulatságos?*

Will az öccse orra előtt széttárta izzadt tenyerét, amelyen Rebecca Sparrow egyik nyílhegye feküdt. És a nyílhegyen ott volt a véres csík.

Matt magából kikelve ugrott fel. Will nem is emlékezett, hallotta-e máskor is átkozódni Mattét. *Hazugságra kényszerítettél!*

Matt nekiiramodott. Átvágott a felmagzott, gyommal felvert gyepen, és meg sem hallotta Will kérését, hogy nőjön fel végre, és ne legyen ekkora tökfej. Miért ne hazudjon az ember, ha az az ő malmára hajtja a vizet? Will hajlandó volt osztozni a nyílhegyen, ha Matt ezt akarja. Azt is eltűrte volna, ha Matt ragaszkodik hozzá, hogy azt mondják, mellette volt, amikor ezt a nyomorult vackot ellopta, vagyis ha Matt osztozni akart volna a dicsőségben. De Matt meg sem fordult. A tó túlsó partján felkapta a hálózsákját és a lámpát, és már rég nyoma veszett, mire Jenny rátalált Willre.

Jenny mezítláb volt, amikor kijött a házból, az arca kipirult a veszekedéstől, amit az anyjával folytatott. Érveik ridegek, hidegek voltak, a sértések, amiket egymás fejéhez vágtak, bombaként robbantak. Amikor Will meghallotta Jenny lépteit, a nyílhegyet a zsebébe süly-lyesztette: hadd higgye a lány továbbra a legjobbat róla. Amikor Jenny azon a zöld márciusi napon kipirult arccal és összegubancolódott hajjal leült mellé, Will észrevette, amit addig nem: hogy a lány valami egészen különös módon gyönyörű.

Ha anyám fájdalmat okozott, megkeserüli, mondta Jenny.

Ha akarná, se tudna, gúnyolódott Will, de fájt a válla. Jenny aggodalma azonban meghatotta, és még többre vágyott. Érdekesnek látta, szemben a többi lánnyal, aki a városban utána koslatott.

Álmodtál múlt éjjel egy fekete angyalról? És volt az álmodban egy méh meg egy asszony, aki semmitől sem félt? Még a mélységesen mély víztől sem.

Willt mintha megbabonázták volna. Hallotta az erdei rigók kórusát, a sárban a békák brekegését. Jenny külseje – hosszú fekete haja, ami vízesésként hullott a hátára, mély, feneketlen, sötét szeme – egzotikusnak számított Unityben. A tavasz szerelmes láza még Willt sem hagyta érintetlenül. Érezte, ahogy a láz átjárja, és megzavarja a tisztánlátását. A csillámló napsütésben minden szivárványosnak és újnak tetszett.

Ez az én álmom, felelte Will.

Tudtam!, mondta örömmel Jenny. *Tudtam, hogy te vagy az.*

Jenny hátravetette fekete haját. Verbéna- és álomillata volt. Will megértette, hogy Jenny megbízik benne, és ettől a gondolattól belebolondult Jennybe. Ahogy a lány mellett ült, átmenetileg elfelejtette, kicsoda és mire képes.

És most, sok évvel később, eltűnődött, vajon nem a Jenny által említett angyal az, akit néha a sötétben lát, aki az utcasarkokon vár rá, vagy az ágya mellett áll. Bizonyosan hallucinál, bár ez a hallucináció az utóbbi időben mindenhova követi. A legtöbb este látni szokta a Darázsfészekben is. Ezért ivott olyan sokat Stella születésnapja alkalmából: mire kihozták a salátát, már a második Johnny Walkernél tartott.

Ez is olyan este volt, amiről biztosan tudta, hogy megríkatja. Elszállt az idő, a kislánya tinédzser, aki bizonyára hamarosan rájön, hogy milyen ember ő valójában. Stella a karkötőjén lógó csengővel játszott, és szórakozottsága lehetővé tette, hogy Will kikezdjen a pincérnővel, egy számára szemmel láthatóan túl fiatal, csinos teremtéssel. Biztos egyetemista, aki elvárná tőle, hogy olyasmikről beszélgessen, ami őt érdekli: a jövőjéről vagy a véleményéről. Will az utóbbi időben jött rá, hogy a csábítás

nagyon fárasztó munka. Sokkal könnyebb olyasvalakivel lenni, aki ismeri az embert, aki előtt nem kell alakoskodnia.

– Sokat emleget anyád? – kérdezte Stellától.

Stella megrázta a csuklóját. Új karkötőjén a kis csengő hideg, fémes hangot adott. – Nem sokat.

– Nem?

Az apja megbántottnak tűnt, ezért Stella gyorsan visszakozott. – Hát, néha azért igen. Csak nem sokat beszélgetünk. Vele nem tudom úgy megértetni magam, mint veled.

Will boldogan elmosolyodott. Legalább egyvalaki megbízik benne.

Stella az asztalra könyökölve előrehajolt. – Tulajdonképpen most rögtön beszélnem kellene veled valamiről. Amit anyu nem értene meg.

Hát ezért feszengett a lánya a vacsora alatt! Will remélte, hogy a vallomás nem a szexet vagy a drogokat érinti. Egyetlen ember számára sem szolgálhatott erkölcsi iránytűként; hogy remélheti, hogy szülői véleménnyel hozakodjon elő? Stella olyan tekintettel nézett rá, amiből kitetszett, hogy valóban szüksége van rá, és önmagában már ez nyugtalanító volt. Ugyanolyan arany pettyek voltak a szivárványhártyájában, mint neki, ugyanúgy lehalkította a hangját, ha valami komoly dologról akart beszélni.

– Azt hiszem, meg tudom mondani, mi történik majd egyesekkel – vallotta be az apjának.

Will hangosan felnevetett. Nem tehetett róla, ha arra a rengeteg marhaságra gondolt, amibe belekeveredett, amikor annyi idős volt, mint Stella. Micsoda rémületbe hajszolta az anyját, hányszor nem jött éjjel haza, hány szabályt és törvényt szegett meg! Hasist tartott a szekrényben, zacskószám a marihuánát az íróasztalfiókjában, tüzet gyújtott, ha egy kis izgalomra vágyott, és mellette hányszor követett el disznóságokat, amiket Matt vállalt, és ő tartotta helyette a hátát.

– Bocs – szabadkozott Will, amikor lánya arcán meglátta a sértettséget. – Nem rajtad nevetek. Csak megkönnyebbültem. Azt hittem, valami szörnyűségeset mondsz el.

– De hisz az is!

– Hallgass ide, kicsikém. Én is meg tudom mondani, mi történik az emberekkel. – Egy hátsó asztalra bökött a fejével, ahol egy pár egész este veszekedett. – Látod azokat? Az év végére el fognak válni. Higgy nekem. És még valami. Anyád tüzet fog okádni, hogy nélküle mentünk vacsorázni. Ezt is biztosan megjósolhatom.

– Nem ilyesmire gondoltam. – Stella még közelebb hajolt. A karkötőjén megint megcsendült a csengő. – Látom, hogy halnak meg.

– Á! – Will cigarettára gyújtott, és átgondolta, amit Stella mondott. Kint, a Beacon Streeten barna alkonyat ömlött végig. Vagy egy tucat galamb gyűlt össze a járdán, tollazatúk fakón fénylett a lassan fogyó fényben.

– Szerintem el kellene nyomnod a cigarettádat – tanácsolta Stella.

A hangvétele hirtelen olyan biztos és felnőttes volt, hogy Will megborzongott. Mintha valami hideg legyintette volna meg a bőrét. Talán a jövője? Jól megérdemelt sorsa? Az utóbbi időben sokat köhögött, és gyakran ébredt fájó torokkal.

– Miért? Mert a halálomat okozza?

Stella halványan elmosolyodott. – Nem. Hanem mert a nemdohányzó részben ülünk.

Will nevetett, és elnyomta a cigarettáját egy félig elfogyasztott zsemlében. Valóban tábla figyelmeztetett a falon: SE PIPA, SE CIGARETTA, SE SZIVAR. – Szóval nem tüdőrákban múlok ki a közeljövőben?

– Nálad nem látom. Csak bizonyos embereknél, és sosem tudom előre, hogy ki lesz az. Nem tudom befolyásolni.

Will felhajtotta az italát, és kért még egyet. Kezdett megnyugodni. Nem is hangzik olyan szörnyen. Előérzet, félelem meg hasonlók; biztos elmúlik. Stella feltehetően egy spiritiszta jóslótáblával vagy jósláshoz használt kártyával játszott. Ahhoz képest, amivel egyeseknek a gyerekeikkel kapcsolatban meg kell birkózniuk, ez szinte semmiség: skizofrénia, anorexia, kleptománia. Az ilyesmihez képest ugyan mi pár látomás? Will arra a következtetésre jutott, hogy Stella egy sajátos fejlődési szakaszba lépett, amelyet a szülei szakítása miatti szorongással keveredő természetes halálfélelem jellemez. Olvasott arról, hogy a gyerekek hogy reagálnak szüleik válására, vagyis csak a könyv feléig jutott, mert a filozofálás halálosan untatta. Most azonban felmerült benne, hogy talán érdemes lett volna végigolvasnia. Még az is megfordult a fejében, hogy Jennynek talán igaza volt, és családterápiára kellett volna jelentkezniük, de persze Will annak idején visszautasította. Minek fizessen ki egy csomó pénzt egy órányi kérdés-felelekre, amikor úgyis csak arcátlan hazugságokkal traktálná a tanácsadót.

– Látod itt valakinél? – Will úgy döntött, egyfajta társasjátékként kezeli Stella állítólagos nyavalyáját. *Mondd meg, hány adut tartok a kezemben, hány egyszemű filkót, mennyi időm maradt még a földön.* – Például azoknál a sarokban?

Mi sem természetesebb, hogy éppen őket választotta: két, harmincas éveiben járó vonzó nőt, akik szemmel láthatóan élvezték, hogy kirúghatnak a hámból. Egyiküknek mézszínű haja volt, amit kifésült sápadt arcából, a barátnőjén ahhoz hasonló fekete ruha volt, mint amit Juliet Stellának adott, a karján meg vagy egy tucat ezüst karkötő csörgött.

Stella a sarokba sandított, majd gyorsan visszafordult az apja felé. Az arcából minden szín kifutott. Elég volt egy pillanat. Egy tekintet, és tudta. Érezte apja whiskyjének és a ruháiból áradó

cigarettafüstnek a szagát. A mellettük levő asztalt éppen leszedték, zörögtek a tányérok.

– A fekete ruhás öregen, ágyban hal meg. Megáll a szíve.

– Rendben. Ez nem is rossz. – Will megkönnyebbült, és nem is kicsit részeg volt. – Ha kíváncsi vagy a véleményemre, egész jó halál, Stella. Az ördögbe is, remélem, én is így dobom majd fel a bakancsot. Ha ezt látod, az nem is rossz.

Willnek visszatért a jókedve. *Beszélgessünk a tinédzserekkel,* tanácsolta a félig olvasott szakkönyv. *Bánjunk velük úgy, mintha az ötleteik számítanának.*

– Lefogadom, olyan ez a látomásosdi, mint az influenza. Huszonnégy óra halállátás. Vegyél be két aszpirint, és jól aludd ki magad, Stella, csillagom, és reggelre jól leszel. Teljesen kitisztul a fejed.

Stella nagyon is reménykedett ebben, mert ezek a látomások nem olyanok voltak, amikre szüksége volt. Egy tizenhárom éves lány nem talál vigaszt az ilyesmiben. Nagy akaraterővel lassan és egyenletesen lélegzett; még nem mondott el mindent az apjának. Nem figyelt oda, amikor a pincérnő kihozta a számlát, és mellékelte a lefirkantott telefonszámát, amit Will összehajtogatva a tárcájába tett. Elfordította a tekintetét a sarokban ülő másik nőről, a szőkéről, akinek elvágták a torkát.

Amikor a pincérnő magukra hagyta őket, Stella meglepte Willt: az apja ölébe ült, amit időtlen idők óta nem tett. – Tyűha! – kiáltott fel Will örömmel. Talán van még egy esélye, hogy jobb apa és mindent összevetve jobb ember legyen. – Drága kislány vagy.

Időbe telt, mire ráébredt, hogy Stella a vállába temetett arccal sír. Erezte, ahogy a könnyei átnedvesítik az ingét. És érezte a szívében a lánya iránti szeretetet, bármilyen értéktelen ember is volt.

– A születésnapod van, Stefi. Ne sírj.

– Akkor ígérd meg, hogy hiszel nekem. – Stella hangja szokatlanul heves volt. – Komolyan kérlek. Esküdj meg!

Stella visszaült a székébe, hogy lássa, amint Will ünnepélyesen keresztet vet a hely fölött, ahol a szívének kellett volna lennie. Azután végighallgatta a lányát, aki elmesélte a sarokban ülő nő szörnyű halálát; elmondta, hogyan végeznek vele az ágyában, hogy kinyitja majd a szemét, és látja, ahogy leszáll a sötétség, és ha nem figyelmeztetik, semmi esélye sem lesz.

– Muszáj tenned valamit! – sürgette Stella. – Egyszerűen muszáj.

Tiszta bizalma megperzselte Willt, és egy pillanatra jobb emberré tette. Nem maradt más hátra, mint a helyzet magaslatára emelkedni, és megtenni azt, amit Stella apjának meg kell tennie.

– Rendben van. Megmondom, hogy zárja be az ablakát, és vigyázzon az idegenekkel, de ha elcipelnek a diliházba, meg kell mondanod, hogy az egész a te ötleted volt.

Will Avery odament a két nőhöz, és bemutatkozott. A lányára, egy bájos teremtésre mutatott, aki a terem másik végéből bámult rájuk. Mind a két nő nevetett, amikor Will szégyenlősen előhozakodott Stella megérzésével. Emlékeztek még arra, milyen élénk volt tizenhárom éves korukban a képzelőerejük, hogy hittek a kísértetekben és abban, hogy létezik szerelem első látásra, és most itt vannak, felnőttek és szinte mindenben kétkednek, bár annyira azért nem, hogy a szőke ne adta volna oda a telefonszámát, amit Will a tárcájába csúsztatott, a pincérnő gyűrött papírszeletkéje mellé.

– Szerintem nem hittek nekem – mondta Stellának, amikor kiléptek az étteremből.

– Akkor szóljunk még másnak is. Ez kötelességünk, nem? Felelősek vagyunk.

A felelősség fogalma feltétlen Jenny hatására mutat, gondolta Will. Mindig a következő kiegyensúlyozott étkezés, a következő

házi feladat elvégzése, a következő munka, ami vár rá. És ő, Will vajon milyen hatással van a lányára? Mit tanított neki? Hogy a vágyai irányítsák az életét? Hogy mindig a kedvére tegyen, függetlenül attól, hogy ezzel kinek okoz fájdalmat?

Befordultak a Marlborough Streetre, és elindultak az otthonuk felé. Lágy és nyirkos volt a levegő, márciusra jellemzően síkos, a ruhához tapadt és virágzásra sarkallta a tulipánfa bimbóit. Will mostanában már nem ment fel a lakásba. A kapuig kísérte Stellát, és indult a dolgára, de tulajdonképpen mi volt a dolga? Három italt felhajtani, hogy aludni tudjon? Napszám egy szót sem szólni máshoz, nemhogy magán kívül másra is gondolna?

– Tennünk kell még valamit – erősködött Stella. –Kérlek!

– Még valamit – ismételte Will.

Mintha ez a gondolat most jutott volna először eszébe. A ház előtt álldogálva, ahol oly sok éven át lakott, Will első ízben gondolt önmagán kívül másra. Kíváncsi volt, vajon az önzetlen emberek így érzik-e magukat: belül ilyen könnyen és súlytalanul?

– Ígérd meg, hogy teszel valamit, apu.

Stella törékenynek látszott, mint egy üvegfigura, és mégis hajthatatlan volt, mint aki maximálisan biztos abban, hogy az apjának mi a dolga. Milyen szerencsés, hogy ilyen lánya van. Micsoda szerencse, hogy Stella szemén át láthatja magát.

Will Avery a szívére tette a kezét, és megesküdött, hogy véghezviszi azt, amire korábban kísérletet és ígéretet sem tett. Búcsúzóul megcsókolta a lányát, és nézte, ahogy Stella felszalad a lépcsőn, majd elindult a sötétben. Úgy érezte, mintha végiglebegne a Marlborough Streeten, mintha a nyirkos levegő vízzé változott volna. Hal volt, ami folyásirány ellen úszott. Bizalommal és odaadással kilőtt nyíl volt. Az ég – ahogy Jenny nevezte – álomfénytől, azoktól a szétszórt csillagképektől derengett, amelyek Jenny szerint a legtöbb álmodó számára még több álmot hoznak. A házasságából ezt különösen hiányolta:

szerette, amikor Jenny elmesélte mások álmait. O maga sosem álmodott sokat. Sőt az alvás is egyre kevésbé jelentett vigaszt: egyhangú lett, a megbánás földje, egy olyan ember benső tája, aki már olyan sokáig hazudott, hogy fel sem ismeri az igazságot.

Will azt kívánta, bárcsak ő álmodta volna azt, amiért annyi évvel ezelőtt Jenny utánaszaladt. Bárcsak képes volna fekete angyalokat, félelmet nem ismerő asszonyokat, soha nem csípő méheket képzelni. Mégis volt a földön egyetlen angyal, aki hitt benne, és akinek olyan ígéretet tett, amit tűzön-vízen át meg akart tartani. Életében ez volt az első alkalom, és sosem hitte volna, hogy képes rá. Elképesztő, mire teszi képessé az embert a szeretet! Megváltoztatja a történelmet, háborúkat fejez be és indít el, és még Will Averyből is becsületes embert farag. Will fütyörészett, mire a rendőrőrsre ért, és ez kétségkívül a tiszta lelkiismeret jele volt. Igaz, hogy százszázalékos hazug volt, de még egy hazugnak is van szíve, jóllehet ezzel nem mindenki ért egyet. Még egy hazug is meggyőzheti magát, hogy most helyesen fog cselekedni.

IV. FEJEZET

Az üzenet az alatt érkezett, míg Jenny elment ebédért, a sarkon túl a Charles Street sarkára, ahova előbb odatelefonált, és rendelt egy Cézár-salátát és egy erős, fekete teát. Képtelenségnek tartotta, hogy Will Avery őt nevezte meg legközelebbi rokonának; ha belegondol, hat hónapja nem beszélnek! Will mégis így tett, mert az íróasztalon egy üzenet várta, hogy Willt gyilkosság gyanújával letartóztatták. Akárki is volt, aki átvette az üzenetet, nyilván nem tartotta meg magának, hanem széltében-hosszában, a Jelzálogtól az Értékpapírokig elterjesztette, és minden szem Jennyre szegeződött, amikor az íróasztalához ment: a munkatársai tudták, hogy megrázza majd, ha megpillantja a naptárára ragasztott papírlapot.

Jenny a szemétbe dobta a salátáját; kizárt, hogy ezek után egy falatot is le tudjon nyelni. A gyomra egy feneketlen szakadékba zuhant, és a kéz- és lábujjaiban azt a bizsergő érzést érezte, ami katasztrófák küszöbén fogta el. Ez olyannyira igaz volt, hogy az esküvője napján, a cambridge-i városháza lépcsőjén olyan bizsergés lepte meg a lábujját, hogy alig tudta egyik lábát a másik elé tenni. Jenny kivételével mindenki más rögtön tisztában lett volna vele, hogy a boldogtalanság felé tart, és ez már abból kiviláglott volna, hogy úgy tétovázott, amikor felkereste az anyakönyvvezetőt, mintha a pokol bugyra várna rá, és nem a házasság mennyei boldogsága. Bárki más sarkon fordult és elinalt volna, még ha végig bicegve is. De Jennyt nem ilyen fából faragták: neki muszáj volt rendületlenül előre mennie, még ha kénköves eső esett is, mert képtelen volt beismerni, ha hibát követett el, noha az anyja mindig a szemére vetette ezt a

jellembeli fogyatékosságát. *Sosem táncolsz vissza,* mondta Elinor. *Se szerelemért, se pénzért. Még ha a legnagyobbat is téveded a földön.*

Jenny csak pár korty forró teát tudott ebédre lenyelni, amíg arra várt, hogy a rendőrőrsön a központos bekapcsolja a nyomozóhoz. Hamarosan értesítették, hogy a férjét egy gyilkossággal kapcsolatban hallgatják ki, ami a Stella születésnapját követő héten történt. Valaki Brightonban bemászott egy nyitott ablakon vagy valahogy bejutott az ajtón, és elvágta egy nő torkát. Nem voltak tanúk, és a gyilkosságnak látszólag indítéka sem volt. Jenny jól emlékezett, mennyire megrémítette a hatórás hírekben az eset: egy nagyra becsült, tiszteletben álló tanárnő, egy csinos, harminchárom éves nő, akire ilyen szörnyűséges sors leselkedett. Jenny magában még meg is fogadta, hogy elhív egy lakatost, és ellenőrizteti, hogy a kulcsos zárjuk elég betörésbiztos-e.

De mi köze ennek az egésznek hozzájuk? Úgy festett, hogy nagyon is sok. Jennyt felvilágosították, hogy a férje sok részlettel szolgált a gyilkosságról, és most további kihallgatásra tartják bent. A nyomozók érdeklődése kivált akkor ébredt fel, amikor Will Avery tárcájában megtalálták a halott nő telefonszámát.

– A volt – sietett helyesbíteni Jenny.

– Hogy mondta?

– A *volt* férjem. Idén nyáron törvényesen különköltöztünk, és a válást bármelyik pillanatban kimondhatják. Közös megegyezéssel.

– Féltette az életét, amikor szakítottak?

– Dehogy. Isten ments. – A józan eszét igen, az önbecsülését feltétlen.

– És a szakítás után? Folyamodott távoltartási végzésért?

Szóval erre megy ki a játék, gondolta Jenny.

– Will Avery alkatilag képtelen az erőszakra. Jól ismerem, jobban, mint bárki más, és már most megmondhatom, hogy elájul a vér, kivált a sajátja láttán. Ha borotválkozás közben megvágja magát, egy papírzacskóba kell lélegeznie, nehogy rosszul legyen.

És pontosan ezt tette, amikor Jenny odaért a Charles Street távolabbi végében álló börtönhöz. Will az előzetes cellában volt, és abba a papírzacskóba fújtatott és szuszogott, amiben a nyomozók kávéját és süteményét hozták. Megsajnálták, amikor nem kapott levegőt, és Will Avery valóban szánalomra méltóan festett. Előző este tartóztatták le, és az ivás hatása egyetlen álmatlanul eltöltött éjszaka után is megmutatkozott. A neonvilágításban nem aranyos, hanem sárga volt a bőre, borotválatlan volt és remegett a keze. Will, aki mindig olyan nagy gondot fordított a külsejére, most közönséges gonosztevőnek látszott. Ha Jenny az utcán találkozik vele, biztos olyan siralmas, elveszett embernek hiszi, mint akik a közpark padjain szundítottak, akik forró zuhanyról és almatortáról álmodtak, és egy olyan világról, amelyben mindenki megkapja, amit valóban megérdemel.

Amikor előtte való héten Will vidáman fütyörészve beballagott a rendőrőrsre, és készen állt arra, hogy elmesélje hajmeresztő történetét bárkinek, aki hajlandó meghallgatni, a rendőrök kinevették. Érezték a leheletén, hogy alkoholt fogyasztott, és figyelmeztették, hogy nem ülhet autóba. Nem azzal jött, nyugtatta meg őket Will: gyalog megy, illetve botorkál haza. Egészen megsértődött, hogy olyan ostobaságot feltételeznek róla, hogy részegen volán mögé ül. A szolgálatban levő őrmester – hogy kiengesztelje – leírta Will bejelentését a várható gyilkosságról. Miután elment, a rendőrőrsön dolgozók a hasukat fogták a nevetéstől, és egyetértettek, hogy ezek után már semmin sem lepődnek meg.

De a brightoni gyilkosságot követően az egyik előző héten is szolgálatban levő rendőrtisztnek eszébe jutott a jelentés, és előásta Will aktáját. És az aktában megtalálta az áldozat leírását és a halál pontos okát – hat nappal előbb, mint hogy az eset bekövetkezett.

– Te hülye – mondta Jenny, amikor beengedték Will cellájába. Leült a férjével szemben; összeért a térdük.

– Nem vitatom. – Will ránézett a volt nejére, és nagy nehezen elvigyorodott. Felvillant, ami egykor közöttük volt. De csak egy villanás volt, nem több. Olyanok lettek egymás számára, mintha harcostársak volnának, akikben a harcon kívül nincs semmi közös.

– Felhívtam az öcsémet. Ügyvédet szerez. Emlékszel Henry Elliotra, akivel együtt jártunk iskolába? Most Bostonban van irodája. Úgy fest, hogy egyike a legjobbaknak.

– Mattet hívtad fel?

Nevetséges, hogy sértve érzi magát, hogy nem őt hívta először. De hogy éppen Mattet? Az évek során nem sokat találkoztak Will öccsével. Meglátogatta őket, amikor Cambridge-be költöztek, és persze találkoztak Cathe-rine Avery temetésén is. De Will és Jenny kerülték a szülővárosukat, és Catherine halála után a testvérek még messzebb sodródtak egymástól. Végtére is Matt Avery maradt, ahol volt, szinte ki sem tette a lábát Unityből. Utolsó éveiben az anyját ápolta, alkalmi munkákat vállalt, havat takarított, tájkertészettel foglalkozott, a parkgondozásnál dolgozott. A két testvérben kevés volt a közös vonás, és természetesen ott volt az a rettenetes verekedés is. Stella születése után egy évvel történt, amikor Matt náluk lakott az újévi ünnepek alatt. A partin, amit Jenny és Will rendezett, összevesztek valamin, aztán kimentek az utcára verekedni, és úgy estek egymásnak, mintha az életük múlna rajta. Mire szétválasztották őket, és Jenny lecsitította felháborodott házinénijüket, valamint a

szomszédokat, akiknek már az idegeire mentek Will különcségei, Matt eltűnt. És most hajlandó egy drága ügyvédet fizetni?

– A vér nem válik vízzé – jegyezte meg reménykedve Will. Majd' meghalt egy slukkért, de persze mindent elvettek tőle, köztük az ezüst öngyújtót is, amit Stella a legutóbbi apák napjára adott neki. A világ legjobb apukájának, vésette bele. *Szegényke,* gondolta még akkor Will. *Csalódni fog.* – Talán a jó öreg Mattnek bűntudata van, hogy anyám ráhagyta a házat. Gondolod, hogy ő volt a kedvence? – Ismét felcsillant az előbbi mosoly, de megint csak egy pillanatra.

– Hát persze. Te alig látogattad. Örülök, hogy Mattnek van pénze egy menő ügyvédre, mert nekem nincs.

– Nos, úgy tűnik, van. Biztos sok havat takarított. Nevettek azon, hogy Matt hóekén vág át behavazott szülővárosukon, aztán elcsendesültek. Jenny érezte, hogy igazi aggodalmuk lassan közéjük telepszik. – Ne hozzuk Stella tudomására. Nem kell tudnia róla.

– Aha… Hát az nem fog menni. Benne lesz a lapokban. Az ördögbe is, talán már írt is róla a *Boston Herald* meg a *Boston Globe.* Lehetetlen eltitkolni előle, Jen.

– Akkor most nyomban mondd meg. Egyszer az életedben mondj igazat.

Hazug, hazug, füled ég. Milyen ármányos mesét mondasz? Ostoba, hivő szívet hányat törsz össze? Szégyenletes alibit hogy kotyvasztasz?

– Nem én tettem. Esküszöm.

Jenny figyelmesen tanulmányozta az arcát, mert Will kiválóan értett a csaláshoz. Miközben a ragyogó kék ég alatt álltak, képes volt meggyőzni, hogy esik, és Jenny elhitte, hogy hamarosan bőrig ázik. Még ennyi év után sem tudta, hogy megbízhat-e benne vagy sem.

– Valóban bejelentettem, ez igaz – ismerte be Will. –De csak azért, mert megígértem Stellának, hogy megteszem.

– Á, szóval most már Stella hibája.

Will erre elmesélte, mi történt azon az estén, hogy Stella hogy avatta a születésnapján a bizalmába, és hogy könyörgött, hogy jelentse a gyilkosságot, amiről azt képzelte, nemsokára bekövetkezik. Jenny most értette meg, hogy Stella ezt a képességet kapta adományként a tizenharmadik születésnapjára. Ez az adottsága. Meglátja a halált, ért ahhoz, hogy megismerje az emberi időbeosztást; lidérces képesség. És ami a legrosszabb, hogy Will-hez fordult: az apjának mondta el, és nem Jennynek. Megbízott Willben.

Jennynek akaratlanul is Rebecca Sparrow és számtalan szomorúsága jutott az eszébe. Egyszer talált egy portrét Rebeccáról: a miniatűr talán a könyvtárban lógó nagy festményhez készült tanulmány volt. A képet vízfoltos selyembe bugyolálták, és megfeledkeztek róla. Jenny sem látta volna soha, ha egy telezsúfolt szekrényben nem keresgél egy mártásostálat. A kincset kivitte a fészerbe, kibontotta a selymet, és egy hosszú fekete hajú lányt pillantott meg, aki mintha éppen sírt volna. Jenny megütközött azon, hogy a lány mennyire hasonlít rá. Ugy érezte, mintha nem egy vonását háromszáz évvel a születése előtt már megfestették volna.

A tó mellett lakó mosónő fogadta be Rebecca Spar-row-t, megtanította, hogy vágja fel a fagyott burgonyát, és hogy nyerjen belőle a gallérokhoz és a kézelőkhöz keményítőt. Rebecca addig törte magát, míg nem vérzett a keze. Megtanulta, hogy a mosóvízben a béka szerencsét hoz, és hamarosan azzal is tisztába jött, hogy egy mosónő keze mindig tíz évvel idősebb a valóságos koránál. A kezén minden hólyag annak a szimbóluma volt, ahogy élt. Minden égési heg a bátorsága tanúbizonysága.

Rebecca még alig töltötte be a tizenhármat, amikor az öregasszony, aki befogadta, váratlanul meghalt. Rebecca mosónő lett. Ez volt a végzete és a kötelessége. Csak ehhez értett. Az erdőben épített még egy fészert, mert a szappanfőzés hamuból és zsírból komisz, nagy füsttel járó tevékenység volt, és kellett némi távolság a mosóház és a között az épület között, ahol Rebecca aludt. Rebeccának zöld lett a talpa, annyit járt-kelt azon az ösvényen, ahol ma már semmi sem nőtt, de ahol egykor vadgyömbér, vérpipacs és temérdek erdei ibolya virágzott. Jenny kíváncsi volt, vajon a talált portrét – amit sejtése szerint mosásért cserébe festettek Rebeccáról – Rebecca tizenharmadik születésnapja előtt vagy után készítették. Rebecca túl szép volt ahhoz, hogy selyembe csomagolják, és kőrisből faragott keret csapdájában egy fiókba tegyék.

Unityben nem nőtt már kőris; az első telepesek olyan mennyiségben irtották ezt a fafajtát, hogy teljesen eltűnt a megyéből. Jenny úgy döntött, hogy a szappanosfészerben tartja a festményt, mert úgy érezte, oda tartozik, ahol – így képzelte – sok évvel ezelőtt egy szögön lóghatott. Jenny, akinek volt némi festői vénája, kis darab vásznakon és fadarabokon akkoriban kezdett el miniatűröket festeni; egyetlen lószőrszálból készült ecsettel dolgozott és egy nagyítóval, amit apja íróasztalfiókjában talált.

A szappanosfészerben randevúzott Willel, amikor Elinor megtiltotta, hogy találkozzanak. Vágyuk illata nemsokára elvegyült a csípős szappanszaggal, ami még akkor is átitatta a levegőt. Az ablakokat nem védte üveg, régebben sem: Rebecca még olajos papírral sem fedte be őket – a friss levegőre vágyott. A fészert azonban hamar bemelegítette a tűz, amit Will a hatalmas kandallóban rakott, ahol Rebecca a téglákba ágyazott vasrúdról lógó vasedényekben főzte a ruhát. Egy ilyen tűz égette porrá a fészert még Will és Jenny tinédzserkorában. Az éjszakát a fészerben töltötték, és Will még ott tett-vett, amikor Jenny már

visszaosont a Torta-házba, hogy átöltözzön. Késő délelőtt Jenny biológiaóra közben kinézett a Unity középiskolai osztálya ablakán, és füstöt látott. Azonnal sejtette, mi történt. Három szomszéd városka tűzoltóságát értesítették a unityi tűzoltóságon kívül, amit állítólag Leonie Sparrow alapított, aki puszta kézzel tudta kivenni a tűzforró kenyeret a sütőből, és úgy járt mezítláb a parázson, hogy meg sem perzselődött a talpa.

Mire a tűzoltók eloltották a tüzet, a fészer megsze-nesedett és elárasztotta a víz, de állt. Jennyben felmerült, hogy Will gondatlansága okozta a tüzet, de később, ahogy ott álltak, és az utolsó parazsakat nézték, Will tagadta, hogy bármi köze volna a tűzhöz. Ott állt, és hangosan rágott egy almát, miközben azt magyarázta Jennynek, hogy gondosan eloltotta a tüzet, mielőtt reggel elindult a fészerből. Amikor elrágta az almát, a csutkát bedobta a kandallóban parázsló tűzbe. Az a szóbeszéd járta, hogy ha egy alma magjai harsányan pattognak a tűzben, az igaz szerelem közeledtét jelzi, de azon a napon nem hallatszott más, csak annak a sistergése, ami leégett és elpusztult, és fentről a varjak károgása.

Elinor Sparrow gyújtogatással vádolta Willt. A szája meg-megrándult – ha hazug közelében volt, mindig ez történt –, de a vádat hamar ejtették. Nem volt bizonyíték, sem tanú, és a bíró Catherine Avery édes unokatestvére, Maurice volt. A tűz később csak akkor került szóba, amikor Stella már megszületett, és a Marlborough Street-i lakásban éltek. Will és Jenny a kaliforniai kanyonokban elharapózó bozóttüzekről szóló tudósítást nézték, ahol egyik ház a másik után égett le, és Jenny valami megjegyzést tett a tűzvész lenyűgöző látványáról.

A fészer ennél gyorsabban kapott lángra, fűzte hozzá Will.

Jenny akkor jött rá, hogy az anyjának igaza volt. Will ott állt, és végignézte, ahogy Rebecca fészere leég, és aztán belehazudott Jenny képébe. Jenny elvesztette azt a portrét is, amit annyira

szeretett, és Will mégsem vette soha a fáradságot, hogy elmondja az igazat. Akkor meg miért volt most olyan biztos abban, ahogy a börtöncellában Will-lel szemközt ült, hogy nem olvad-e meg az igazság Will szájában, amikor ártatlanságát hangoztatja, s a végén nem hullik-e kifacsarodva, hitelt nem érdemlően kifordítva minden szó, amit a száján kiejt?

– Bánom már – mondta Will, amikor Jenny sietve indulni készült, hogy a Rabbit iskolába rohanjon, mielőtt Will letartóztatásának a híre eljut Stella fülébe.

Will bocsánatkérésének annyi oka lehetett, hogy Jenny hirtelen azt sem tudta, melyikre vonatkozhat.

– Mit?

– Hogy fájdalmat okoztam neked.

Az igazság szikrája úgy csillant fel, mint egy szentjánosbogár fénye, de rögtön ki is hunyt. Jenny azonban úgy érezte, hogy csak magát okolhatja mindazért, ami nem sikerült. Nyakas teremtés volt, aki nem hallgatott senkire, egy ostoba lány, akit elbódított a tavasz és a szerelemmel kapcsolatos téves bizonyossága.

– Ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni. Be akarsz még valamit ismerni, ha már az őszinteségnél tartunk?

– Nincs mit – vágta rá olyan gyorsan Will, hogy még Jenny számára is nyilvánvaló volt, hogy nem mond igazat, de azért búcsúzóul megcsókolta. Ugyanis ő is bánta már nagyon.

Jenny a Rabbit iskoláig futott; a piros lámpáknál is átszaladt az úton, és többször is kis híján elütötték. De kár volt úgy sietnie. Reggel kilenckor már több kilencedikes lány a *Héráidban* megjelent cikkről beszélt, amelyben név szerint említették Will Averyt. Tízkor két nyomozó kereste fel Stellát, hogy kihallgassák. És mire Jenny az iskolához ért, Stellának már migrénje volt, és az igazgatónő irodájában keresett menedéket. Szőke haja kibontva hullott a vállára, a szája rúzsos volt, az arca

megviselt. Jenny egy kipárnázott, oroszlánkarmos lábú székben kucorogva talált rá Stellára. Rengeteg gyerek ült már ebben a székben a szüleivel szemben, akiket behívtak, és közölték velük, hogy a lányuk nem tanul elég szorgalmasan, vagy ledugja az ujját a torkán, hogy kihányja a kalóriákat, vagy egyes dolgozatot írt geometriából, vagy zsilettpengével vágta fel az ereit. Most az ő lányuk ült itt. Az ő tökéletes csillaguk. Stella, aki nem nézett fel, csak tovább játszott a karkötőjével, így a szobában kongó, kopogó hang hallatszott.

Marguerite Flann-nek, az igazgatónőnek ezúttal nem volt mit mondania. Magukra hagyta őket, hogy Jenny elmagyarázhassa, mi történt.

– Kár a fáradságért – szakította félbe Stella. – Tudom, miért vagy itt. Itt jártak a rendőrök, és kihallgattak. Tudom, mit tettek apuval.

– Nem volt joguk a szülő távollétében kikérdezni – háborgott Jenny, aztán akarata ellenére lopva a lányára sandított. – Piros rúzst használsz?

– Nem hivatalos kihallgatás volt. Megmondták, hogy nem kell semmit sem mondanom. De megmondtam az igazat. Egyébként skarlátvörös.

Jenny az igazgatónő bőrfoteljébe rogyott. *Skarlátvörös.*

– És mi volt az igazság? – kérdezte Stellát.

– Megmondtam, hogy láttam, hogy hal meg az a nő, és hogy csak bizonyos embereknél látom, de vele kapcsolatban olyan erős volt az érzés, hogy megígértettem apuval, hogy elmegy a rendőrségre. Nem hittek nekem. Szerintük csak falazok apunak.

Stella apja iránti nagy szeretetéhez nem fért kétség, és miért is fért volna? Az igazgatónő irodájában bútorviasz illata érződött a levegőben, ami Jennyt mindig az apjára emlékeztette, a közgazdaságtan professzorra és amatőr asztalosra, aki szabad ideje egy évét áldozta arra, hogy felépítse Jennynek a babaházat,

aki a gyöngyének hívta, és aki egy tavaszi estén az óráiról jövet Bostonban lecsúszott az útról. A hirtelen jött hidegfront miatt jégréteg képződött az aszfalton. Március volt, a kiszámíthatatlan hónap, és elővigyázatosabbnak kellett volna lennie, nem lett volna szabad olyan gyorsan hajtania. Soha nem jött haza, de a Torta-ház makettjét a gyalupadján hagyta; a makettet akkor fejezte be, a belsejét frissen kente be bútorviasszal, így különösen édesen illatozott, amikor Jenny belekukkantott. Jenny a mai napig ok nélkül képes volt elsírni magát, ha belépett egy idegen lakásba, és csak később derült ki, hogy a tölgy ebédlőgarnitúrát vagy a cseresznyefa íróasztalt frissen vakszolták, és a levegőben érezhető citrusillat valójában citromviasz, amit az apja a legjobbnak tartott.

Jenny hamar megtanulta, hogy a statisztika nem számít, ha ránk vonatkozik, ha ezer közül éppen mi vagyunk azok, akikbe belecsap a villám, nem számít, ha a mi apánk nem jön haza, akár azért, mert egy jeges úton összetöri az autóját és magát, vagy mert börtönben ül. Jenny a legjobb szándék mellett is neheztelt a Rabbit iskola többi tanulójára, akik a nap végén osztályzataikon, öltözködésükön és szerelmi problémáikon rágódva hagyják el az iskolát, miközben az ő lánya azon a számtalan módon tépelődik, ahogy ezen a világon elveszíthetjük a szeretteinket.

– Valójában én láttam, hogy mi történik majd, láttam Miss Hewittnál és a taxisofőrnél, és aztán annál a nőnél az étteremben. A rendőrök nem hittek nekem – erősködött Stella –, de apunak semmi köze hozzá. Esküszöm.

A tizenharmadik, aki lábbal előre bújt ki a napéjegyenlőség napján. Mégis, mire számított Jenny? Komolyan gondolta egy pillanatig is, hogy Stella úgy nő fel, mint egy átlagos gyerek, aki beleolvad a tömegbe, és aki csak boldogságot talál, bánatot nem?

– Hiszek neked. – Jenny nagyon is jól tudta, hogy a lánya március havának ahhoz a napjához kötődik, amikor a madarak

útra kelnek, amikor megváltozik a föld, és a tavaszi csillagok jelennek meg az égen, amikor az oroszlán és a bárány egymás mellett vannak, és ha átmenetileg is, de egy égbolton osztoznak.

Feltételezték, hogy gondjaik nem kerülnek nyilvánosságra, de a tragédia természete nem ilyen. Felemelkedik a levegőbe, ott köröz, és elcsépelt, majd még elcsépel-tebb lesz. Jennynek és Stellának fogalma sem volt, hányan tudnak Will helyzetéről, amíg meg nem próbálták elhagyni az iskolaépületet. Juliet Aronson, aki Jenny szerint kétségtelenül rossz hatással volt a lányára, kifulladva, jó tanácsokkal tele állította meg őket az ajtóban.

– Nem mehettek ki – jelentette ki.

Juliet már elő is állt egy tervvel: kimegy, és bejelenti, hogy ő Stella Sparrow Avery, és ezzel elvonja az újságírók figyelmét, akik összeverődtek a bejárat előtt. Anyja bírósági tárgyalásai óta Juliet tapasztalatból tudta, hogy kell az ilyen dögkeselyűkkel bánni. Boldoggá tette a gondolat, hogy kamatostól visszaadhatja nekik a kölcsönt.

– Julietnek igaza van. Menjenek csak ki hátul – tanácsolta Marguerite Flann, az igazgatónő, mivel megérkezett a Channel Four stábja. Mrs. Flann a hátsó bejárathoz kísérte őket, ami egy sikátorra nyílt. – Stella jobb, ha otthon marad a hét végéig. Csak amíg ez a nagy hűhó lecsillapul.

Kivezették őket a sikátorba, amely néhány kóbor macskát leszámítva üres volt. Egymásra néztek. A bizonytalanság kis szikrái villództak a levegőben. Szemét, ugyanakkor félelem bűze érződött.

– Egy hétig nem kell iskolába menned. Boldog lehetsz – jegyezte meg Jenny.

– Úgy van – gombolta be Stella a blézerét, bár meleg volt. – El vagyok ragadtatva.

Végigbóklásztak a sikátoron, a csordultig rakott kukák és nagy szemetesek között. Itt parkolt a Rabbit iskola kirándulásokhoz használt kisbusza, meg néhány tanár autója is.

– Lehet, hogy futnunk kell, amikor kiérünk az utcára – mondta Jenny.

– Futnunk kell? – kérdezett vissza Stella. A szokottnál is sápadtabb volt, a zoknija lecsúszott, és most a bokája körül lógott. Fiatalabbnak látszott, mint reggel, még a skarlátvörös rúzs sem dobta fel.

Tényleg nekiiramodtak, amikor kiértek a sikátorból. Egyetlen kiáltás harsant, és rögtön tudták, hogy az ösz-szeverődött újságírók felfigyeltek rájuk. Végigrohantak a Commonwealth-en, és reménykedtek, hogy sikerül lerázniuk a nyomukba eredőket. Két riporter azonban nem adta fel, és a rámenősebb utánuk nyomakodott, amikor beugrottak egy patikába. Stella ebből a drogériából lopta a rúzsát. *Ciki,* gondolta Stella, amikor az anyjával elbújtak a hajápolási cikkek folyosóján. *Cikibb nem is lehetne.*

De a riportert, aki követte őket, nem lehetett lerázni. Orvul lecsapott rájuk a hajápolási cikkek között. – Csak beszélni akarok magukkal.

– Szerintem meg nem – takarta el Stellát a testével Jenny. – Zaklatni akar minket.

A drogéria idős tulajdonosa, akit Stella korábbi, a sminkespultnál tett tolvajlása idejéről megismert, odalépett hozzájuk, hogy kitessékelje a riportert.

– Dögkeselyű – jegyezte meg.

És nem az egyetlen. Amikor végre hazajutottak – a közparkon át vezető hosszabb, körülményesebb kerülő utat választva –, a különböző médiaorgánumoktól már több tucat üzenet volt a rögzítőjükön, köztük két New York-i beszélgetőműsor

szerkesztőjétől is, amelyekben rendszeresen interjúvoltak meg embereket személyes tragédiáikkal kapcsolatban.

– Megint cseng a telefon – mondta Stella gondterhelten, amikor végül leültek szánalmas – dobozos levesből és megfeketedett pirítósból álló – vacsorájukhoz.

Amióta hazaértek, folyton csengett: egyik kíváncsi ember a másik után hívta őket. Az utolsó telefonáló Marguerite Flann volt, aki a helyzet nagyszabású voltát és a rendelkezésére álló lehetőségeket átgondolva most azt javasolta, hogy Stella a félév végéig már ne is térjen vissza az iskolába. Természetesen az ő érdekében, sietett hozzátenni, bár az is igaz, hogy Mrs. Flannt is egyik újság a másik után hívta, és az efféle publicitást nem helyeselte az iskola.

Most, amikor már nem bírták elviselni egy újabb kellemetlen telefon gondolatát, Jenny felállt, és kihúzta a készülék dugóját. – Tessék. Abbamaradt a csengés.

Mindketten nevettek, de Stella hamar kijózanodott. –Most már biztos megbukom matekból. És ha a Rabbitbe nem járhatok, hova menjek?

– Majd kitalálunk valamit – nyugtatta meg Jenny, bár fogalma sem volt, mihez kezdjen. Bostonban nem volt olyan állami vagy magániskola, ahol Stellához ne férne a találgatás és a pletyka. Máris az összes helyi tévéállomás híreibe bekerült. Tizenegykor a Channel Twelve vetített le egy riportot, amelyben Jenny és Stella osontak végig a Rabbit iskola melletti sikátorban, majd úgy eredtek futásnak, mintha maguk is bűnözők volnának.

Aznap este Jenny az ablak melletti fotelben aludt el. A Torta-ház makettjére gondolt, amit az apja készített. Emlékezett a történetekre, amiket az apja mesélt, hogy a Unity környéki erdőkben a cseresznyefák mind a varjak által elpotyogtatott magokból nőttek, és a városszerte meghonosított őszibarackfák magját meg egy hajószerencsétlenség után mosta partra a tenger.

Jenny egy kifeszített kötélről álmodott, amelynek egyik végét egy cseresznyefához, a másikat egy őszibarackfához kötötték, a két hatalmas fa virágba borult ágain mintha csillagok tömörültek volna. Azt álmodta, hogy spirál alakban zuhan nagy magasságból, és képtelen az esését megfékezni. Rémülten, hevesen dobogó szívvel riadt fel, mielőtt földet ért volna. Most az egyszer a saját álmát látta, nem valaki másét. És pontosan tudta, hogy magyarázza. Tudta, hova vezet.

Az utcán a borostyánsárga fénytócsákat kivéve, ahol egy-egy utcai lámpa állt, áthatolhatatlan sötétség honolt. Amint bedugta a telefont, azonnal csengeni kezdett. Jenny felvette a kagylót, és az a riporter szólt bele, aki a drogériába is követte őket. Egy olyan szörnyű lapnak dolgozott, ami csak szemetet jelentetett meg, a riporter mégis bizonyára nagyon meggyőzőnek képzelte magát, mert mindent elkövetett, hogy behízelgő modorban rávegye Jennyt egy interjúra: a téma a lánya reakciója lett volna arra a hírre, hogy az apja brutális gyilkosságot követett el. Jenny reakciója ezzel szemben az volt, hogy lecsapta a kagylót. A férfi megint felhívta. Jenny ezúttal felvette a kagylót, de nem szólt bele. A férfi azonban sajnálatos módon igen.

– Ráveszem a kislányát, hogy szóba álljon velem. Ebben biztos lehet.

Jenny megint letette a kagylót, majd mielőtt a férfinek alkalma lett volna visszahívni, egy számot tárcsázott. Titkosítania kell a számukat, gondolta Jenny. Új zárat kell szereltetnie az ajtajukra. De most nincs idő ilyesmire. Jenny már eldöntötte, mit kell legelőször is tennie. Késő́re járt, abban az órában voltak, amikor a hold az ég közepén függ, a galambok végre elhallgatnak, és a napvilág idegen földrésznek tűnik, ami több száz mérföldre esik. Az utca üres volt, amikor Jenny a Tortaház számát tárcsázta, amit még mindig kívülről tudott. Bámulatos, hogy ennyi év elteltével is emlékezett, hogy ez az a hét, amikor az aranyfa virágzik, és

minden ága megtelik a fény ragyogó fellobbanásaival. Milyen furcsa, hogy fel tudja idézni a Unitybe tartó vonatok menetrendjét, és még ennél is furcsább, hogy rögtön ráismert anyja hangjára, amint Elinor felvette a kagylót, mintha csak tegnap hívta volna utoljára, mintha mindvégig beszélő viszonyban lettek volna.

MÁSODIK RÉSZ

Az orákulum

I. FEJEZET

Mi más egy rózsa, mint a vágy eleven bizonyítéka, az emberi sóvárgás és a földi odaadás egyedüli és legékesebb tanúbizonysága? De az is igaz, hogy a vágy eltorzulhat, és annak a rózsának a neve Féltékenység, ami a száraz talajban is jól nő. A Vörös Ördög ott virágzott, ahol egyetlen más rózsa sem: a kert szélén, az árnyékban. Sok szempontból a rózsa az emberi szívre hasonlított: némelyik vad volt, másokat állandóan gondozni kellett. Bár számos fajtát átalakítottak és nemesítettek, nem volt köztük két egyforma. Volt, aminek cseresznyeíze volt, volt, aminek citromillata. Némelyik életerős volt, mások egy nap alatt elhervadtak. Az egyik a lápon virágzott, a másiknak vödörszám kellett a műtrágya. Három és fél milliárd éves rózsakövületeket találtak, de ennyi idő alatt egyszer sem akadt kék rózsa, mert a rózsák családjából hiányzik ez a festékanyag. A kertészeknek utánzatokkal kellett beérniük: a Kék Holddal, amelynek mályvaszín a virága, vagy a Kék Fuksziával, egy gonosz futórózsával, ami a valóságban ibolyaszínű, és kíméletlenül vissza kell vágni, hogy ne terjedjen el ott is, ahol nincs rá szükség.

Elinor Sparrow kertjében egyik hamis fajta sem nőtt. Valódi kéket akart, halvány zöldeskéket, kertiszarkalábkéket, olyan kéket, amilyen az ég végtelenje. És kétségtelen nem olyan asszony volt, akit elrettent egy végrehajthatatlan feladat. Más kertészek visszatáncoltak volna a genetika törvényei láttán, de Elinor nem tartozott közéjük. Nem riasztotta el az, hogy mások lehetetlennek tartották, ahogy az év ebben az időszakában, alkonyatkor felhőként rajzó szúnyogok sem, akik azonnal

megjelentek, amint elég meleg lett a föld, és az utolsó hó is elolvadt.

Elinor Sparrow-t a férje balesetéig nem érdekelte a kertészkedés. A Torta-ház több száz éve kialakított kertje évtizedek óta elhanyagolt volt. A tejelőkóró és a csípős csalán közt még virágzott pár tő régi rózsa, amiket még Rebecca Sparrow ültetett. Még álltak a kőfalak, amelyekbe Sarah Sparrow, Rebecca lánya gondosan hasadékokat vágott, és még a kovácsoltvas kapu sem rozsdásodott el teljesen, amit Elinor dédanyja, Coral állíttatott: bórsavval és lúggal még meg lehetett tisztítani.

Elinor a lánya, Jenny köré építhette volna az életét, amikor Saul a Boston melletti úton meghalt abban a balesetben, de ő kiment a kertbe, és többé nem tért vissza onnét. Természetesen eljárt ennivalót venni, a Fő utcán, a drogériába menet elment a szomszédok mellett, de valójában csak egyedül akart maradni. Csak a föld megnyugtató érzésére vágyott az ujjai között, a rá váró feladatok ismétlődésére. Itt legalább termeszthetett valamit. Itt az, amit eltemetett, ismét kikelt, ha elég napsütést, trágyát és esőt kapott.

Elinor Sparrow az elmúlt szezonok alatt rekordokat döntő virágzást ért el: lópata nagyságú, illatos damaszkuszi rózsákat, olyan sövényrózsát, ami januárig virágzott, olyan különleges rózsát, amiből a tolvajok többször is próbáltak dugványt csenni, amíg Argus, az óriás farkaskutya, akinek tépőfogai egészen elkoptak, néhány öblös vakkantással el nem űzte a betolakodókat. Ha valaki a kőfalak mögött még akár márciusban is, amikor még épp csak rügyezett minden, a zöld burjánzást megpillantotta, el nem tudta volna képzelni, milyen nehéz Elinornak ezen a helyen kertészkednie. Saul halála után két évig a legnagyobb igyekezete ellenére sem nőtt itt semmi. Talán a bőrén kiütköző só, talán a szívében rejtőző keserűség okozta. Bármi is volt az oka, minden

elfonnyadt, még azok a rózsák is, amiket Rebecca Sparrow ültetett. Elinor tájkertészeket fogadott, de nekik sem sikerült fényt deríteniük a rejtélyre, és csak azt tanácsolták, hogy használjon DDT-t és ként. Talajmintákat küldött a MIT-be, ahonnan azt a választ kapta, hogy semmi olyasmit nem találtak, amit egy kis csontliszttel és gyöngéd gondoskodással helyre ne lehetne hozni.

Egy nap, amikor Elinor csaknem reményvesztetten a kertben dolgozott, és az járt a fejében, hogy képtelen folytatni, Brock Stewart, a város orvosa nézett be hozzá. Dr. Stewart akkoriban még kijárt a betegekhez, és azért jött a Torta-házba, mert Jenny, aki akkor még csak tizenkettő volt, felhívta, és megkérte, hogy vizsgálja meg. Jenny egy elhúzódó influenzával kínlódott, amit szaggató, szűnni nem akaró köhögés kísért, és olyan fejfájások, hogy csak sötét szobában bírt létezni. Még csak hatodikos volt, de már megtanulta, hogy gondoskodjon magáról.

– Hol van édesanyád? – kérdezte dr. Stewart, miután megvizsgálta. A lánynak magas láza volt, és még egy pohár víz sem volt az éjjeliszekrényén, sem egy hideg borogatás, amit a homlokára tehetett volna.

– A kertben. – Jenny már akkor is komoly teremtés volt. – Csak azzal törődik, így megátkoztam.

– Valóban? – Dr. Stewart nagyszerű orvos volt, és so-_ sem hagyta figyelmen kívül a gyerekek véleményét. –Hogyan átkoztad meg?

Jenny felült az ágyban. Titokban akarta tartani az átkot, de annyira hízelgett dr. Brock érdeklődése, hogy beavatta a varázslat részleteibe.

Ne gyere többé, se nappal, se este, se esőben, se napsütésben.

Jenny rámosolygott az orvosra; elégedett volt, hogy dr. Brock milyen komoly arccal hallgatja végig a varázsigét. – A szalonunk sarkában levő könyvtárban kerestem ki egy könyvből. A

mondóka távol tartja a méheket. És egyetlen kert sem virágzik méhek nélkül.

– Nem is tudtam.

A város egyetlen orvosaként dr. Brock Stewartot mindig meglepte, hogy az emberek milyen változatos módjait eszelik ki annak, hogy látszólag a legcsekélyebb igyekezet nélkül is fájdalmat okozzanak egymásnak. És mindig megdöbbentette, mennyire törékeny és ugyanakkor csodával határos módon ellenálló az ember, és hogy képes a legváratlanabb módon elviselni a betegséget és a megpróbáltatásokat.

– Apám mesélte, hogy a méhek nem tűrik a szitkozódást – folytatta Jenny, akinek megeredt a nyelve. – És a legjobban azt utálják, ha a családban meghal valaki. Ha ilyesmi történik, gyakran távoznak. – Jenny kócos haja tökéletesen feketének tűnt átforrósodott bőre mellett. Nagyon akkurátus kislány volt, aki nem szerette a virágokat, a koszt, a földigilisztákat és a rendetlenséget. Apró festményeit celluxszal erősítette a falra: a bonyolult, arau-káriafenyő akvarelleken minden tökéletesen illeszkedett – a szőnyeg és az asztal, a ház és az ég, a lány és az anya.

– Értem. – Dr. Stewart mindent gondosan leírt. A gyerekek, még az idősebbek is szerették, ha így tett, mert megértették belőle, hogy figyel rájuk, amikor papírra veti a megjegyzéseiket. – És fel lehet valahogy oldani?

– Ha valaki meghal, vagy ha az elriasztó verset hangosan elmondják, a méhek nem jönnek vissza addig, amíg tortával nem kínálják őket. Bármilyen édesség megteszi. És meg kell őket hívni, hogy térjenek vissza. Udvariasan. Hogy érezzék, az ember komolyan gondolja. Hogy fontosak a számunkra.

Dr. Stewart telefonált a patikába, és megkérte, hogy hozzanak ki antibiotikumot, majd megsimogatta Jenny lázas fejét, és kiment a kertbe. Elinor Sparrow négykézláb gyomlált egy

virágágyban, amelyben minden bokor foltos lett és lehullatta a levelét. Már jóformán észre sem vette az embereket. Borzalmas végzete túlságosan eltorzította, sebzettségében másra sem tudott figyelni, mint üres kertjére.

– Látom, semmi sem nő – kiáltott oda Brock Stewart.

– Gratulálok, hogy kimondod a kézenfekvőt. – Elinor a legtöbb embert nem szerette, de Brockot legalább tisztelte, ezért nem kergette el. Egyelőre legalábbis. Még sosem kapta hazugságon, és ezt kevés emberről lehetett csak a városban elmondani. – Számlát nyújtasz be a véleményedről, vagy ingyen osztogatod?

– Megátkoztak – közölte dr. Stewart a szomszédjával. – És valószínűleg meg is érdemled.

Valahányszor találkoztak, az orvosnak mindig eszébe jutott Elinor arca, amikor azon a jeges estén kénytelen volt beszámolni Saul balesetéről. Elinor akkor belenézett a lelkébe, mintha az igazságot keresné. És most is belenézett. Dr. Stewart magas férfi volt, és akadt olyan gyerek a városban, aki félt a magasságától és szigorúságától. De akik igazán jól ismerték, cseppet sem féltek tőle. Nyalókát kértek tőle, és elmesélték, ami számukra a legfontosabb volt: átkokat, méheket és megbocsátást.

– Elsiklasz a fontos dolgok felett, Elly. Figyelj csak.

A kertkapu fölött egymásra meredtek. Elinor Sparrow elképedt, hogy ennek az embernek van mersze Elly-nek nevezni, de most nem csinált ügyet belőle. Inkább fülelni kezdett. Fehér felhők úsztak az égen, a levegő kivételesen tiszta volt, olyan fénylőn és tejszerűen tiszta, amit a messziről érkező látogatók mindig észrevesznek.

– Nem hallok semmit. – Elinor bosszúsan söpörte le a piszkot a kezéről és a térdéről.

– Pontosan. Nincsenek méhek.

– Méhek. – Elinor hülyén érezte magát. Hogyhogy nem vette ezt előbb észre? Olyan nyilvánvaló volt a csend, a probléma olyan szembeszökő. – Ugyan ki átkozna meg így?

Dr. Stewart vállat vont. Nemhiába volt az egyetlen orvos ennyi éven át egy kisvárosban, hogy ne tudja, nem szabad senkire sem mutogatnia, kivált nem akkor, ha ilyen közel lakik az illető.

– Most, hogy tudod, mi a baj, rendbe hozhatod. Mégpedig így: etesd meg őket tortával. – Dr. Stewart gyakorlatiasan közölte a megoldást, ahogy aszpirint javasolt volna a fejfájásra vagy gyömbérsört és édesgyökeret a hasfájásra. – Azután kérd meg őket, hogy jöjjenek vissza. És légy nagyon udvarias. Megbántottad az érzéseiket. Es ha kíváncsi vagy rá, nem csak az övékét.

Amint az orvos elköszönt, Elinor azonnal a konyhába ment. Addig keresgélt a kamrában, míg rá nem akadt egy egyhetes piskótatortára, amit megöntözött pálinkával és tejszínnel. De mielőtt kivihette volna a tálon, csengettek. A patika kifutófiúja volt, aki leadta Jenny antibiotikumát, aztán visszarohant a kocsijához, és gyorsan kifarolt a felhajtóról, mielőtt Elinor megjelenhetett volna, és tilosban járással vádolhatta volna.

Miközben Elinor a krétaszerű penicillinnel teli fiolát forgatta a kezében, felfigyelt valamire a házban. A Tortaház még a méhek nélküli kertnél is némább volt. Fájdalmat okozott, és észre sem vette. Valami különös hálóba pottyant, amiben a pók hónapokká szőtte a napokat, és évekké a hónapokat. Most már pontosan tudta, hol kezdődött az átok. Ahol kárt okozott, ahol elfordult, ahol magára hagyta a gyermekét, hogy boldoguljon, ahogy tud.

Jenny félálomban volt, amikor Elinor felment a gyógyszerrel.

– Vedd be, és siess – mondta Elinor.

Jenny annyira meglepődött, hogy az anyja törődik vele, hogy gyorsan engedelmeskedett.

– És most kelj fel, és gyere velem – folytatta Elinor. Jenny magára kapta a köntösét, és mezítláb, zavartan követte az anyját. Számtalan lehetőség futott át az agyán, amivel anyja hirtelen támadt érdeklődését megmagyarázhatta: kiöntött a tó, eltörtek a házban a csövek, a padláson átbújtak a darazsak a gipszkartonon. Biztos komoly baj lehet, ha az anyjának eszébe jutott.

– Nem figyeltem oda semmire. – Megálltak a kamránál, ahol Elinor előhozta a ragacsos tortát. Hangyák másztak rá, és a pálinka illata orrfacsaró volt. – És most oda kell ezt adnom a méheknek. Bocsánatot kell kérnem tőlük, és meg kell kérnem őket, hogy térjenek vissza. –Egyenesen Jennyre nézett, kócos hajára, óvatos arckifejezésére. – Remélem, még nem késő.

– Dr. Stewart mesélt a méhekről? – Jenny lázas volt, és szédült a hirtelen felkeléstől. A verandán maradt, és a korlátnak dőlt. – Megosztottam vele egy titkot, ő meg rohant és elmondta neked.

– Persze hogy elmondta. De most reménykedjünk, hogy beválik.

Elinor is szédült. Ostobán eldobott magától valamit, és most mindent megpróbált, hogy visszaszerezze. A kezében tartott tortának tavaszillata volt, a méz és virágpor, orgona és pálinka mámorító egyvelege. A gyepen több tucat méh szegődött Elinor nyomába. Talán bizonyos dolgokra van orvosság: arra, ami tönkrement, ami elveszett, amit úgyszólván elhajított.

– Kérlek, gyere be a kertembe.

Elinor benyomta a kaput, és a méhek követték a kertbe, de Jenny makacsul, engesztelhetetlenül lecövekelt.

– Gyere velem – mondta Elinor a lányának. Addigra már több száz méh repült a Lockhart Avenue fölött, szárnyukkal könnyedén érintették a tövisbokrokat a Döglött Ló Ösvényén, és átzümmögtek az aranyfán és a babéron.

Jennyt forróság hevítette a láztól, a nap hűvösségétől meg fázott. Most jött rá, hogy az anyja nem ajánlotta, hogy vegyen

cipőt; Elinor nem olyan anya volt, bármit színleljen is. Jenny lábujjaiban bizsergés támadt, a biztos katasztrófa előjele. De honnan várható a balszerencse? Tehet egy lépést előre vagy hátra, vagy maradhat, ahol abban a pillanatban állt, és Jenny pontosan ezt tette a száz méh napján. Nem moccant.

Noha Elinornak nem sikerült újra közel kerülnie a lányához, ettől fogva egyre gyakrabban kérte ki Brock Stewart tanácsát. Ha valamiben döntenie kellett, felhívta, és kikérte a véleményét, bár javaslatait nem mindig fogadta meg. Képes volt órákig vitatkozni vele egy kérdésen, izgatni magát egy ügyben. Odáig fajult a dolog, hogy már dr. Stewart felesége, Adele – az egyik Hap-good-kuzin – és a fia, David is tudták, hogy amikor lehetetlen időpontokban csörög a telefon, valószínűleg nem egy beteg vagy a hamiltoni kórházból keresi valaki a doktort, hanem Elinor Sparrow. Senki sem tudta igazán, hogy a doktornak miért nem volt jobban a terhére Elinor zsémbelése.

Elinor úgy látta, hogy legalább egy hely van, ahova őszinte tanácsért fordulhat. A városban akad legalább egy becsületes ember. És sok évvel később, amikor már nem volt Adele, és szegény David fiatal felesége sem, Elinor számára még mindig Brock Stewart jelentette az egyetlen társaságot, amit a kutyáján, Arguson kívül el tudott viselni. Tim Early, a város állatorvosa elképedt, amikor a farkaskutya huszadik életévébe lépett, ami ennél a fajtánál soha nem hallott dolog volt. Dr. Early folyton azt hajtogatta, hogy a kutya nem hajlandó addig meghalni, amíg a gazdasszonya él. Ilyen hűséges, tréfált dr. Early: az utolsó leheletéig hű.

Ha Elinor fesztelenebb természet lett volna, erre nevetve azt feleli: *Akkor szegény párának már nincs sok ideje hátra,* így azonban csak visszavágott: *Gondolom, még mindig olyan sokat kér, mint régen* és ezzel – mint mindig – a frászt hozta dr.

Earlyre, aki a saját költségén még egy üveg házikedvenc vitamint is adott a kutyának.

Elinor akkor betegedett meg, amikor az utolsónak oltott rózsa erősödni kezdett. Rebecca egyik régi rózsájából, egy olyan fajtából, amit csak Unityben lehetett megtalálni, és ami állítólag elfonnyadt, ha emberi szem rátekintett, egy szemet beoltott egy több éve nevelt fuk-szia kúszó hibridbe. Ha tolvaj cseppent volna a kertjébe, biztos egyetlen pillantásra sem méltatta volna a kőfal mellett vihartól és tikkasztó hőségtől védett göcsörtös bokrot, és továbbment volna a mutatósabb tövek felé, amelyeket Elinor olyan gondosan nyesett, és amelyek olyan értéktelenek voltak a szemében. Elinornak fogalma sem volt, hogy megéli-e még, hogy ennek a keresztezésnek az eredményét lássa. Brock Stewart nem volt hajlandó jóslatokba bocsátkozni, még akkor sem, amikor Elinor statisztikai adatokért nyúzta.

Akár ebben a pillanatban ránk dőlhet egy fa, mondta. *Belénk csaphat a villám, és akkor mihez kezdünk a pontos statisztikával?*

Elinornak gyakran eszébe jutott Catherine, Will anyja, hogy milyen gyorsan elhatalmasodott rajta a betegség, miután diagnosztizálták nála a rákot. Az Averyk nem voltak Elinor szíve csücskei, de nem kívánt nekik rosszat. Sosem tett fekete tollakkal ékesített kötelet Catherine Avery matraca alá, hogy megátkozza a családot, miután Will és Jenny elszöktek, noha a pletyka ezt állította. Különben is régen történt, és a szerencsétlen házasságra visszatekintve Elinor megértette, hogy senkit sem lehet hibáztatni. Az évszak, a tiszta, koncentrált tavaszi láz miatt szöktek el, ami veszélyt jelent mindenki más számára is. Ami azt illeti, Elinor még sajnálta is Catherine-t, hogy egy olyan hazugot kellett felnevelnie, mint Will Avery, bár a kisebbik fiúval, Matt-tel minden rendben volt.

Elinor tizenöt éven át fizetett Matt Averynek, hogy takarítsa el a száraz fát és a vihartól kettétört facsemetéket. Valaki időről

időre rozmaringgal és mentával teli kosarat hagyott Elinor hátsó verandáján, és Elinornak az a sanda gyanúja volt, hogy ez a valaki Matt, aki talán ezzel akarja meghálálni, hogy utolsó heteiben Elinor gyakran meglátogatta az anyját. Elinor friss rózsát vitt Catherine-nek azon a nyáron, amikor haldoklott. „Tündér” rózsát, ami nem volt Elinor kedvenc fajtája, de Catherine ezt szerette a legjobban. Miután Elinornál is rákot diagnosztizáltak, Catherine bátorsága járt az eszében, miközben a hamiltoni kórházban kezelték. Azon a télen több hónapon át kemoterápiás kezelést kapott, mégsem árulta el senkinek, hogy mi baja.

De mindig is ez volt a gyengéje, ahogy az erőssége is: nem volt hajlandó senkiben sem bízni, nem kért segítséget senkitől, nem árulta el, hogy ő is csak ember. Mire Brocknak elmondta, hogy fájnak a csontjai – nem a szokásos ízületi gyulladástól, hanem valami mélyebb, élesebb fájdalommal –, már túl sokáig őrizte a titkát. Most, hogy új orvos volt Monroe-ban, dr. Stewart önként felajánlotta, hogy bejár a North Arthur-i rendelőintézetbe és a 95-ös államközi út melletti szeretetotthonba és szanatóriumba, és Elinor maradt az egyetlen állandó betege. Amikor éjjel csengett a telefon, csak egy ember lehetett, akinek szüksége volt rá. Egyetlen beteg: Elinor Sparrow, akiért talán mégsem tett meg mindent.

Nem tudhattad, amit nem akartam elárulni, erősködött Elinor szokása szerint konokan.

Talán igaza volt: valószínűleg semmit sem tehetett volna azért, hogy megmentse. Az orvos mégis sokszor heves szívdobogással riadt fel éjjel, amikor a telefon nem csöngött. Elinor nevére gondolva ébredt, ahogy már évekkel Adele halála előtt is, mielőtt a fia, David és az unokája, Hap hozzá költöztek volna. Reggelente Brock Stewartnak gyakran támadt olyan késztetése, hogy felhívja és ellenőrizze Elinor hogylétét, de Elinor ilyenkor

sosem vette fel a telefont, mert kint dolgozott a kertben, és úgy állította helyre, ahogy az élete többi területét soha.

Aznap délután is ott dolgozott, amikor a lánya visszatért a városba. Gyönyörű nap volt, és Elinor védőmaszkban és kesztyűben szórta ki a műtrágyát. Télen a kertjében levő növények maroknyi botnak tűntek, de ezek a botok most zöldellni kezdtek, új hajtásokat hoztak, és hamarosan metszésre szorulnak. A kemény, hideg hónapok után kivált a rózsabokrok sóvárogtak a csontlisztre, a hallisztre és az emberi gondoskodásra. Különösen a fal melletti kis keresztezett fajta tűnt kielégíthetetlennek, így Elinor ma úgy döntött, hogy még több tápanyaggal teli lucernával teríti be a tő körül a talajt.

Amikor elkészült, bement a házba, öreg kutyája a nyomában ballagott. Elinor bokája és térde a többi csontjánál is jobban fájt, és néha olyan élesen nyilallt, hogy egészen beleszédült; az utóbbi időben kénytelen volt botra támaszkodni. Elinor Sparrow, aki senkire sem támaszkodott, most bot segítségére szorult.

Csontliszt, gondolta, ahogy a ház felé ment. *Ez vagyok én.*

És abból is nyomorúságosan kevés, ha azt vesszük, mennyit hagyott meg a rák. Látta a röntgenfelvételeket: a csontjai csipkére hasonlítottak, halálosan szép áttört ötvösmunkára, ami arra emlékeztette, ahogy a levelek festenek, miután a zöldes aranyos szkarabeusz végez velük.

Elinor kezet mosott, aztán fogta a táskáját és a kocsikulcsát, és szólt Argusnak, hogy maradjon, bár a kutya nyüszített, és a verandára is utána ment. Argus figyelte, ahogy beszáll a dzsipbe, aminek a karosszériája és a padlója már derekasan rozsdásodott, és már a sebességváltót is cserélni kellett volna. Ebben az évszakban nagy volt a sár, és Elinor ide-oda szlalomozott, hogy a felhajtón elkerülje a legnagyobb kátyúkat. Az elmúlt öt évben szándékában állt szólni Matt Averynek, hogy egyengesse el az utat, de sosem jutott el odáig. Sár fröccsent fel, beborította a

lökhárítót, és vastagon tapadt a kerekekre. Az erdőben még ilyen szép időben is foltokban megmaradt a jég, és a közelben rengeteg hóvirág nyílt. Volt, aki hitt abban, hogy a Bánat Angyala régesrég a hópelyheket változtatta át hóvirággá, a tavasszal elsőként nyíló vadvirággá, hogy megvigasztalja azokat, akik átkelnek a tél vigasztalan földjén. Elinor Sparrow a maga részéről kételkedett ebben a mesében. Ami a hóvirágot illette, gyomnál nem tartotta többre.

Mégis a kis vadvirágok megjelenése eszébe juttatta, hogy tényleg itt a tavasz. Leengedte az ablakot, és beszívta az illatos levegőt. Igen, határozottan itt a tavasz, gondolta. Mielőtt beesteledne, esni fog, amire nagy szükség van a kertben, de a levegő nyirkossága egyelőre csak a tó közelségének köszönhető, a láthatárt pedig az ebben az évszakban a Homokóra-tó mellett gyakori édes, zöld fény lengte be. A visszapillantó tükörben látta, ahogy Argus hűségesen posztol a verandán. Sosem akart kutyát, de egy nap Brock Stewart kocsijának hátsó ülésén megérkezett Argus. Az orvos az út mellett találta a kiskutyát, és a fia, David, az özvegyember, aki a fiával beköltözött Brockhoz, allergiás volt a kutyákra, akárcsak Elinor lánya, Jenny is. De Elinor lánya évek óta nem tért vissza, és a kiskutyának otthonra volt szüksége.

– Csak egy hétre fogadd be – unszolta dr. Stewart. – Ha akkorra nem kedveled meg, keresek neki másik helyet.

Elinor most már tudta, hogy soha nem szabad egy hétbe belemenni. Egy hét elég volt, hogy a kutya teljesen magába bolondítsa, noha rápiszkított a szőnyegre és hullatta a szőrét, megrágta a papucsokat és a könyveket. De addig nem volt biztos benne, hogy megtartja, amíg vihar nem támadt, és meg nem rémítette a kutyust. Elinor kénytelen volt nagy, üres háza konyhájának padlóján ülni, hogy megnyugtassa Argust. Amikor odanyúlt, hogy megsimogassa, érezte a kutya szívének dobogását. Nem hívta fel Brock Stewartot, hogy vigye el a kutyát, és amikor

az orvos legközelebb meglátogatta, Argus már Elinor szobájában aludt, és őrizte az ajtót.

Ma Elinor őrizte a Unity vasútállomás peronját. Kicsi, jól kihasználható állomásépület volt, amit a város kőművesbrigádja barna gránitból neogótikus stílusban, díszesre épített, csúcsos homlokzatán egy nagy rézórával, ami óránként olyan hangosan ütött, hogy a középiskolások a város túlsó végében arra panaszkodtak, hogy dolgozatírás közben zavarja őket. Késett a déli vonat, ami 10.45-kor gördült ki a bostoni Déli pályaudvarról, de ez nem volt különösebben meglepő. Amikor végre befutott, nagy tolakodás kezdődött. Az utasoknak gyorsan kellett leszállniuk, hogy a vonat továbbmehessen Hamiltonba. Eli Hathaway, aki kétségtelen az egyik legidősebb taxisofőr volt az államokban, harsányan dudált, így jelezte ódon kék furgonja szolgálatait, aminek oldalára fekete festékkel a unity legjobb és egyben egyetlen taxivállalata feliratot festették. Sissy Elliot, aki olyan öreg volt, mint amilyen szűkmarkú, lelassult a járókerete miatt – ami sokkal rosszabb a botnál, gondolta Elinor elégedetten –, és a lánya, Iris volt kénytelen felsegíteni a fülkébe, ami teljesen feltartotta a csomagok kirakodását.

Elinor felismerte Sissy Elliotot, a nyugatra lakó szomszédasszonyát, akivel húsz éve nem beszélt, de nem ismerte fel a saját lányát. Természetesen arra a konok tizenhét éves lányra számított, aki olyan bolond volt, hogy két hónappal az érettségi előtt szökjön meg. Jennyt felvették a Brownra és a Columbiára is, ő azonban Cambridge-be ment, és a Bailey's Fagylaltos Kuckóban forró csokoládés fagylaltot és málnás-zöld citromos turmixot készített, hogy eltartsa a Harvardra járó Willt. Elinor ezt a lányt kereste a szemével, aki egyik hibát a másik után követte el, akit saját heves vágyai vezéreltek, és aki semmit sem tudott a szerelemről. Egy hosszú, fekete hajú, farmert és tengerészdzsekit viselő lányt keresett a zsúfolt peronon, ám egy negyven év fölötti,

még mindig sötét, de sokkal rövidebb hajú nőt látott, aki arcából kifésülte a haját, és teljesen hétköznapi teveszőrszínű kabátot és fekete kosztümöt viselt. De van, ami sosem változik: Rebecca Sparrow bizalmatlan pillantású, ragyogó szeme Jenny arcában, a széles járomcsont és a hűvös viselkedés. Ennyi év után ott állt a lánya.

És a negyvenes nő mellett ott volt Elinor Sparrow unokája, aki egy vászonzsákot szorított magához, a jobb vállán egy hátizsák lógott, mert a bal karja, ami születésekor eltört, az ilyen nyirkos napokon sajgott. Szőke volt, és ez meglepte Elinort. A Sparrow-k mindig is sötét hajúak és mélabúsak, tragédiára hajlamosak és gyászosak voltak, de a peronon körbenéző Stella vidámnak látszott. Magas lány volt, arca finom vonású, és láthatóan gyors észjárású lehetett, mert máris észrevette a nagyanyját, bár még sosem találkoztak. Azonnal hevesen kezdett integetni.

– Nagyi! – kiabálta. – Itt vagyunk!

Elinor Sparrow lába talán a félelem miatt gyökerezett földbe, vagy talán Jenny arckifejezése láttán, amikor felé fordult. Pontosan olyan csalódottan nézett rá, mint amikor megtört a varázs és a méhek visszatértek a kertbe, amikor meg volt győződve arról, hogy anyja már nem hozhatja helyre, ami elromlott közöttük.

Stellát szerencsére nem bénították meg hasonló félelmek. Elinorhoz szaladt, és megölelte. – El sem hiszem, hogy végre itt vagyok.

– Márpedig itt vagy. – Elinor felmérte az unokáját: íme, egy szókimondó lány, aki nem hallgatja el azt, ami a szívét nyomja. Aki nem rejtegeti addig az ellenérzéseit, míg már lehetetlen bármit is jóvátenni.

Az átmeneti kabátos nő óvatosabban közeledett. Drága bőrcsizmát viselt, az ajkát kifestette, mégis sok tekintetben

semmit sem változott: pontosan olyan zsémbes és szorongó teremtés volt, mint annak idején.

– Késett a vonat – mondta Elinor Sparrow Jennynek. Ezek voltak az első szavai a lányához huszonöt év után, és máris panaszként hangzottak. Nem állt szándékában ilyen bosszús hangot megütni.

– Arra célzói, hogy ez valamiképp az én hibám? –Jenny szokott hidegségével reagált, és rögtön el is öntötte a pulykaméreg. – Felteszem, én vagyok az oka, hogy a vonat nem tartotta magát a menetrendhez. Így gondolod?

Stella gyorsan közéjük lépett; alig várta, hogy csírájában fojtsa el a vitát, mielőtt igazán beindul.

– Csak annyit mondott, hogy késett a vonat. Pusztán egy tényt közölt.

Stella őszintén szólva sokkal felnőttesebben viselkedett, mint az anyja vagy a nagyanyja. Elinor és Jenny, miután beléjük fojtotta a szót, némán egymásra néztek.

Nehéz lett volna megmondani, melyiküket rázta meg jobban a másik külseje: a csinosan vágott sötét haj, a finom szarkalábak a szemek és a száj körül, vagy a kontyba csavart ősz haj, a bot, a meggörbült gerinc. Végtére huszonöt év telt el. Egy negyedszázad. Rajtuk hagyta a nyomát.

– Stellának igaza van – helyeselt Jenny. – Szívességet teszel nekem. Nem fogok veled vitatkozni. – Elindult a parkoló felé. Már az, hogy Unityben volt, megdermesztette; begombolta a kabátját, és arra gondolt, bárcsak sálat vett volna. – Gondolom, ez az ütött-kopott dzsip a tied? – szólt hátra a válla fölött.

– Mindig ilyen undok volt veled? – kérdezte Stella, ahogy Jenny nyomában a parkoló felé igyekeztek. Szerette volna, ha a nagyanyja lassabban megy. Ki akart használni minden percet, amit vele tölthetett. Megint elkapta a bizsergő érzés, és a nyirkos levegőben kifulladt. Amint észrevette a nagyanyját a peronon,

meglátta, hogy végződik majd minden egy ragyogóan napos délutánon, hóban és csendben. Látta, hogy csak télig van idejük, és az nincs olyan sokára.

– Csak attól fogva, hogy csalódást okoztam neki. –Elinor dühös volt magára, hogy ilyen lassú. Órákba telt, míg átvágott a parkolón. Jenny már az anyósülésen ült, ők meg még sehol sem jártak.

– Akkor sem mentség a viselkedésére. – Stellának tetszett a nagyanyja, élvezte titkos életüket, a telefonbeszélgetéseket, amikről Jennynek fogalma sem volt, azokat az alkalmakat, amikor támogatásért és tanácsért fordult a nagyanyjához. – Mindenkit ér csalódás.

Amikor Elinor beszállt a dzsipbe, észrevette, hogy Jenny letekerte az ablakot. – Öregkutya-szag van a kocsiban – jegyezte meg a lánya. – Allergiás vagyok rá. Nem mintha emlékeznél – vetette oda az anyjának.

Stella még hátul volt, a dzsip hátsó ajtaján dobta be a vászonzsákját és a hátizsákját.

– Milyen volt a születésnapi ajándéka? – kérdezte Elinor Jennytől.

– Az ajándéka az kellene hogy legyen, hogy normális tizenhárom évesként élje az életét, és ne tegye tönkre a jövőjét valami családi marhaság.

– Én a Torta-ház makettjére gondoltam, amit neki küldtem.

– Ez meg a másik: lehet, hogy elküldted, de a makett az enyém. Nem volt jogod elküldeni, mert nem a tied.

– Nos, ha kapott valami mást is, valami családi adományt, akkor csak remélem, hogy jobb, mint egyesek álmai. Nálad nemigen vált be.

Elinor azonnal érezte, hogy megjegyzésével Jenny elevenébe tapintott. Jenny azzal a sötét tekintettel nézett rá, amire Elinor még jól emlékezett: ezért vagy azért mindig szemrehányást tett

neki. Akkor legalább most van miért haragudnia, nem? Ezzel az erővel az igazat is mondhatja.

– Mondjuk olyan, mint egy-két hiba alapján egy életre rásütni valakire a hazugság bélyegét? Szerinted ez jobb adomány, anya?

Stella ekkor nyitotta ki a hátsó ajtót, és mászott be az ülésre.

– Veszekedtek?

Elinor és Jenny azonnal elhallgattak. Az egyik volt az oroszlán, a másik a bárány, de hogy melyik melyik, nehéz lett volna megállapítani.

– Remek ötletem van – jelentette be a kislány. – Menjünk el mind ebédelni.

– Lehetetlen – sietett Jenny a válasszal. – Szeretnélek elhelyezni, és visszaérni ide, hogy még elérjem a háromórás bostoni vonatot.

– Majd én gondoskodom magamról. Most enni akarok. Te mit szólsz, nagyi?

Jenny előtt nyilvánvaló volt, hogy ketten vannak egy ellen. Amikor csak tehetik, összefognak majd ellene. Nem akadályozhatta meg, hogy megálljanak a Hull-féle Teaháznál, ahol lapsan szucsong teát, tojásos szendvicset és dzsemes-tejszínes kosárkát rendeltek. A pincérnő egy középiskolás lány volt, Cynthia Elliot, aki hétvégenként és iskola után dolgozott. Cynthia Elinor szomszédja volt, Sissy Elliot dédunokája, azé a dölyfös öregasszonyé, aki nem bánta, ha felszállásával és elhelyezkedésével egy egész vonat utazóközönségét tartja fel. Elinor azonban nem ismerte fel a fiatal pincérnőt.

– Jó napot, Mrs. Sparrow, Cynthia vagyok. – Cyn-thiának feketére volt festve a körme, a haját pedig számtalan vékony vörös copfba fonta. – Ön mellett lakom.

– Milyen jó. – Elinor egy maszatos kanalat törölgetett, és láthatóan nem érdekelte a dolog.

– Szia – köszönt oda Cynthia Stellának, mert megérezte, hogy talán rokon lélekre talál.

– Szia – köszönt vissza bizonytalanul Stella.

– Ne barátkozz ezzel a lánnyal – figyelmeztette Jenny, amikor Cynthia elment a rendelésükkel. Cynthia szemmel láthatóan pár évvel idősebb volt, és jó pár évvel tapasztaltabb. – Hallod?

– Csak azért, mert hallak, még nem biztos, hogy hallgatok is rád. – Stella elfordult, és kinézett az ablakon túl a Fő utcára. Már zöldelltek a hársfák, és csicseregtek a poszáták. Sejtelmes tavaszi pára, édesség lengett a levegőben, küszöbön állt a virágzás. A teaház gyepe, a mező, amely valaha maga volt a bánat, tele volt hóvirágokkal.

– Szeretem ezt a várost – szólalt meg Stella. – Tökéletes.

Jennyt annyira meglepte ez a bejelentés, és annyira feszélyezte a puszta gondolat, hogy kényelmetlenül izegni-mozogni kezdett a helyén, és a girbegurba padlódeszkákon álló asztal megrázkódott. Jenny poharából kilöttyent a víz, és csörömpölve a földre esett a kése. Elinornak akaratlanul is eszébe jutott, amit a dédanyja, Coral mondogatott: *Ha elejtesz egy kést, női látogatód érkezik. Ha kétszer ejted el, nálad is marad.*

– Ne nagyon rendezkedj be – tanácsolta Jenny a lányának. – Csak addig maradsz Unityben, amíg apád ügyei nem jönnek egyenesbe.

– És ez a közeljövőben várható? – érdeklődött Elinor.

– Legrosszabb esetben a szemeszter végéig maradsz itt – folytatta Jenny, aki – mint vagy több száz más esetben – elengedte a füle mellett anyja megjegyzését. – Ne felejtsd el megmondani a tanáraidnak. Ez nem örökre szól. Csak látogatóban vagy itt.

Többet nem is beszélgettek ebéd alatt, aztán orvul rajtuk ütött a desszert.

– Nézzétek! – Stella szeme megakadt egy tál apró, cukormázas süteményen, amit a tulajdonosnő, Liza Hull hozott az asztalukhoz. – Milyen szépek!

– Jenny Sparrow! – kiáltott fel Liza, amikor az ajándéksüteményeket odahozta. – Nem hiszek a szememnek! Sosem képzeltem volna, hogy viszontlátlak még ebben a városban. Gondolom, egyszer mindenki hazatér.

Liza és Jenny egy évfolyamra jártak az iskolában, de sosem voltak jó barátnők, és most sem volt értelme úgy tenni, mintha azok lettek volna. – Csak egy napra jöttem. A lányom, Stella kicsit tovább marad.

– Szeretem ezt a helyet – jelentette ki még nagyobb meggyőződéssel Stella. – Szeretem ezt a várost. Szeretem ezt a teázót. A süteményeket. Ön sütötte ezeket? –kérdezte Lizától, és titkon bekapott egy mignont.

– Még többet is sütök, amikor csak akarod. – Liza jelentéktelen lány volt, senkinek sem akadt meg rajta a szeme, de kiderült, hogy bájos a mosolya, és úgy tűnt, sokkal jobban érzi magát a bőrében. – Látom, a lányod Will színeit örökölte, és a borostyánszín szemét. – Mosoly játszott Liza ajkán. – Időnként benézett, amikor az anyja olyan beteg volt. Mindig almás pitét rendelt.

– Valóban? – És természetesen mindezt egy szóval sem említette Jennynek.

– Hát persze. Will ragaszkodik a gyökereihez, még ha a Harvardra járt is, és elvett feleségül. – Liza Stellához fordult. – Örülök, hogy itt laksz egy darabig. Szeretnéd látni a konyhát?

– Úgy látszik, Will lopva itt járt, amikor az anyja haldoklott – jegyezte meg Elinor, amikor Stella elment, hogy körbejárja a sütödét. – Mondtam, hogy csak bajt hoz rád. Az első perctől hazudott.

– Nézd, anya, nem kell többé meghallgatnom a véleményedet. Értékelem, hogy befogadod Stellát, de hidd el, nem kértelek volna meg rá, ha van más lehetőségem.

– Nagyon jól tudom – felelte Elinor. – Inkább költöztetnéd be egy rakás oroszlán közé az állatkertben.

– Miért bíznék meg benned, hogy rendesen gondját viseled? Velem sosem törődtél. Igazad van, nem vagyok elragadtatva attól, hogy itt marad, ahogy attól sem, hogy titokban telefonáltál neki. Szeretném, ha Stellának több jutna, mint nekem.

– Értem. – Elinor letette a teáscsészéjét. Nagyon melege volt. Sőt kifejezetten lázasnak érezte magát, ami egyeseknél ebben az évszakban nem ritkaság. – Te viszont tökéletes anya voltál?

– Ezt nem állítottam.

– Helyes. Mert Stella sem.

Mindig ez történt: túl gyorsan túl messzire mentek: kövek és botok, tűk és nyilak, szavak, amelyek fájdalmasabbak, semhogy el lehetne távolítani őket, mintha szálkák, tüskék, üvegszilánkok volnának.

– Én legalább megpróbáltam.

– És persze egyedül csak te, senki más.

Stella egy zacskó fánkot kapott a mindennél nagylel-kűbb Liza Hulltól, és most visszajött az asztalukhoz, és integetett. Stella boldognak látszott, ezt még Jenny sem tagadhatta. Unity szemmel láthatóan elvette a tisztánlátását: elvarázsolta a madárcsicsergés, a halványzöld tavasz, a virágait bontogató aranyfa, az ablak előtt közvetlenül ringó, koncentrált fényágak.

A teázó – amint azt Stella a körülvezetés közben megtudta – volt az egyetlen a Torta-házon kívül, amely átvészelte az 1785-ös tűzvészt, amikor az egész város porrá égett. Leonie Sparrow akkor a sütödében dolgozott, ami szerencsés véletlen volt: bőrből készült vödrökkel merte a vizet a Homokóra-tóból, és a teázó tetejére öntötte, így sikerült megakadályoznia, hogy a zsindely és

a szalma lángra lobbanjon. Leonie vagy fél tucat vendéget is bevont az oltásba, aztán hazasietett a Torta-házba, és ő még akkor is harcolt a tűz ellen, amikor mást a füst már rég lebírt volna. Liza szerint Leonie ezzel alapította meg a unityi önkéntes tűzoltóbrigádot.

– A tűzoltókocsit *Leonie-nak* hívják – mesélte Stellának. – Es most szereznek egy második kocsit is, amit *Leonie* 2-re akarnak keresztelni.

– Feljössz a házhoz? – kérdezte Elinor Jennytől, amikor kifizette a számlát.

– Aligha hinném, hogy van rá idő. – Már majdnem kettő volt. Ideje indulni, ideje megtalálni a városból kivezető utat, mielőtt őt is magához rántja a zöld fény és az aranyfa. – Inkább visszamegyek az állomásra. És anya… – tette hozzá olyan hangon, mintha mérget készülne nyelni –, szerinted lehetséges volna, hogy felhagyjunk a veszekedéssel, amíg Stella nálad lakik? Stella kedvéért?

– Miért ne volna lehetséges? – Arra is van lehetőség, hogy valaki üvegen járjon, ne aludjon, észrevegye, ki hazudik, megtalálja, ami elveszett, azt álmodja, amit ébren elképzelni sem tudna.

– Akkor az is lehetséges, hogy amíg itt van, távol tartsd mindentől, ami Rebecca Sparrow-val függ össze. Nem akarom, hogy azokat a nevetséges meséket hallgassa.

Jenny felállt az asztaltól; alig várta, hogy elmehessen. Ha lekési a vonatot, csapdába esik. Ha lekési, kénytelen végigmenni a Lockhart Avenue-n a Torta-házig, be kell fordulnia a nagy tölgynél, aminél állítólag nincs öregebb az államokban. Felkapta a táskáját és a kabátját. És ebben a pillanatban esett le a második kés az asztalról. Amikor nagyot koppant a keményfa padlón, Elinor szíve megkönnyebbült.

Ha kétszer ejted el, nálad is marad.

Hadd kövessen el Jenny mindent, hogy elkerülje az ösvényt, ahol Rebecca Sparrow az oldalából kihúzkodta a nyílvesszőket. Hadd búcsúzzon el csókkal a lányától, és siessen a vasútállomásra, miközben igyekszik nem hallani a poszáták trillázását, és kikerüli a gyepen a hóvirágokat. Hadd szaladjon végig a Fő utcán, és ha muszáj, hadd érje el a háromórás bostoni vonatot. Hadd próbáljon meg távol maradni, de most már a napnál is világosabb volt, hogy nem tud elég gyorsan futni. Efelől Elinornak nem voltak kétségei. A madarak mindig hazatérnek. Es Jenny Sparrow is nemsokára újból visszajön.

II. FEJEZET

A hét meleggel kezdődött; túl meleg is volt ahhoz a gyapjúszvetterhez, amit Stella az első iskolai napra választott a Unity Középiskolában. Talán, ha a Hathaway általános iskola nyolcadik osztályába iratkozott volna be, akkor most nem ülne a szájában a félelem, mint egy fekete kő, amit képtelen kiköpni, miközben végigmegy az ösvényen. Anyja is ezen az útvonalon járt be a városba középiskolás korában. Stella kíváncsi lett volna, hogy akkoriban le-leröppentek-e szajkók az útra, és a telepesek villám ellen ültetett és azóta vadul burjánzó babérsövényének illata érződött-e a levegőben.

Ma hatalmas gomolyfelhők fehérlettek a párás égen, és Stella barátságtalan nyirkosságot érzett a levegőben; a haja máris göndörödni kezdett. A Torta-házban minden kicsit nedves tapintású volt: a takarók, a szőnyegek. Stella egész éjjel a békák brekegését és a nád susogását hallotta a tó felől. Eszébe jutott, hogy a Rabbit iskolában a biológiatanára azt mondta, hogy a felhő egy szálló tó. Gondoljunk csak bele: az a tenger víz háztetők, fák és a fejünk fölött! Stella az ágyban feküdt, a nyirkos ágyneműben, és igyekezett elaludni az új szobájában. Nem az anyja szobáját kapta, hanem egy alkóvot az első emeleten, ami bezárva porosodott évek óta, de ablakából szép kilátás nyílt a tóra. De a hangos brekegéstől nem jött álom a szemére. Kis idővel éjfél után lement a szalonba, és felhívta Juliet Aronsont.

– El sem hiszem, hogy itt vagyok – suttogta a kagylóba. Egy dohszagú kanapén gömbölyödött össze; a huzat annyira átnedvesedett, hogy a félselyem szövet zöld színű lett.

– Nem hiszem el, hogy úgy mentél el, hogy nem is szóltál nekem. – Jobb napjain Juliet sokat szenvedett az elhagyatottságtól; ebben a kérdésben komoly komplexusai voltak. – Pánikszerűen kerestelek másnap reggel. Hogy hagyhattál így itt?

– Nem az én ötletem volt, hanem anyámé. Mégis mit képzel, mitől véd meg?

– Az élettől – mormolta Juliet.

És Jenny pontosan ezért utasította Elinor Sparrow-t, hogy ne tartson otthon friss újságot. Szegény Stellának fogalma sem volt, hogy a gyilkossági üggyel kapcsolatban mik a legújabb fejlemények. Így most Juliet olvasott fel a *Boston Héráidban* és a *Boston Globe-ban* megjelent cikkekből. Mindkét lap gyanúsítottként emlegette Will Averyt. Stellának nem volt ínyére az érzés, amit a hallottak keltettek benne: olyan volt, mintha bármi megtörténhetne. Elveszíthetné az apját, hogy sose kapja vissza. Megtörténik az ilyesmi, még a legbiztosabb családi háttérrel rendelkezők esetében is. Stella anyja három évvel fiatalabb volt, mint most Stella, amikor elvesztette az apját, nem? Talán pontosan ebben a szobában volt, amikor megtudta a hírt. Ugyanezen az ablakon nézett ki, hallgatta a békákat, és képtelen volt aludni. Onnan, ahol a kétüléses kanapén kuporgott, Stella látta az aranyfa még sötétben is világító virágait. Azon túl koromsötét volt, csak fákat és árnyékokat látott.

– Beszélnek rólam az iskolában?

– Ne is törődj vele. De hidd el, sok mindent említenek, aminek a dutyihoz van köze. De a suliban csak hülyék vannak, Stella. Tudod te is.

– Persze. – Megkönnyebbült, hogy nem kell az osztálytársai szemébe néznie. Unityben talán kedvesebbek az emberek. Lehet, hogy nem is tudnak az apja mostani helyzetéről, és úgy bánnak majd vele, mint bárki mással, egy jelentéktelen valakivel, aki az

út végén lakik a nagymamájával. Egy átlagos kilencedikessel, akinek gondjai vannak a matekkal, de imádja a természettudományokat, egy hűséges, jó baráttal, aki szívesen meghallgat bárkit, és akin a legszebb a szőke haja. – Ha nem izgatnám magam annyit az apám miatt, még örülnék is, hogy itt vagyok. Távol az anyámtól. A világ Hillary Endicott-jaitól. Végre szabadon.

– És minek az a nagy szabadság? – érdeklődött Juliet, ízig-vérig városi lány volt. – Az erdőben kódorogni?

– Van itt város is, Juliet. Nem a vadonban élek. Boltok is vannak.

– Cipőbolt is van?

– Még nem láttam – ismerte el Stella.

– Véleményem szerint egy olyan hely, ahol nincs cipőbolt, nem város. Hanem vidék. Brr.

Stella most iskolába menet végigment egy saras bekötő-úton, ami olyan keskeny volt, hogy a feje fölött összeérő hársak és galagonyák sötét alagutat képeztek. Magában elismerte, hogy Julietnek megint igaza volt. Vidéken volt, ahol nem dudáltak az autók, nem volt forgalom, és rajta kívül a kutya sem járt az úton. Egy, a Beacon Streethez és a Commonwealth Avenue-hoz szokott lány számára kihalt hely volt. Stella megrázta a születésnapi karkötője kis csengőjét, majd fütyörészni kezdett, de ettől sem érezte bátrabbnak magát. Új iskolába járni sosem könnyű, és a hideg futkosott a hátán, mire a bekötőút végén ráfordult az aszfaltozott Lockhart Avenue-ra. A sarkon észrevett egy facölöpöt, amire kézzel festett táblát szögeztek: döglött ló ösvénye, ez állt fekete betűkkel a fatáblán. Remek. Egy környék, ami tele van elhullott állatokkal.

– Állítólag van egy döglött ló a tó fenekén – szólt oda valaki; mint kiderült, egy fiú, akinek a hangja megijesztette Stellát. Amikor megfordult, egy magas fiút látott, aki vigyorogva nézett

le rá, mintha már ismernék egymást. Egy-két évvel idősebb lehetett nála, és tiszta, kék szeme volt. – Nem éppen tudományos megállapítás. A tó feneketlen, egy föld alatti forrás által táplált jégkorszaki tó. Feltehetően a szépszüleink idejében egy sültbolond végiglovagolt az ösvényen, ahol nem lett volna szabad, ahol semmi sem nő. A ló megijedt, levetette a lovasát, aki kitörte a nyakát. A néphit szerint a ló meg sem állt. Olyan sebesen vágtatott át a tavon, hogy el sem süllyedt, míg a közepére nem ért. Ott fulladt bele. De ne rémülj meg tőle, mert az egész csak egy rakás marhaság.

– Ne rémüljek meg? – Stella és a fiú már egymással lépést tartva sétáltak a Lockhart Avenue-n. – Nem ijedek meg olyan könnyen.

Egy autó tartott nyílegyenesen feléjük, és olyan közel süvített el az útpadkához, hogy kénytelenek voltak a csalánosba ugrani.

– Viszlát, Hap! – kiáltott ki egy tinédzser fiú az ablakon.

– Számíthatsz rá, seggfej – szólt vissza Stella újdonsült társa. – Jimmy Elliot és a haverjai – magyarázta, amikor a kocsi végigszáguldott a Lockharton. – Jimmy teljesen hülye. Angolból és biológiából korrepetálom, így aztán első kézből tudom. Sok az idióta errefelé.

– Akadt belőlük bőven ott is, ahova én jártam – felelte Stella. – De azok mind lányok voltak.

– Tiszta lánysuliba jártál? Rosszabb lehetett, mint Unity.

Végre bemutatkoztak. A fiú Hap Stewart volt, dr. Stewart unokája, aki Elliotékon túl, az erdő túlsó felén lakott.

– A nagymamámmal lakom – magyarázta Stella. –A Torta-házban.

– Tudom – mondta a fiú, és megint szélesen elvigyorodott. – Minden tudok rólad. Nos, talán mégsem egészen mindent – igazította magát helyre, amikor Stellán látszott, hogy nem rajong a gondolatért. A fiú azt elismerte, hogy nem véletlenül

találkoztak. Stellára várt a sarkon. – A nagyapám azt mondta, hogy talán szükséged van egy kis segítségre a beilleszkedéshez.

– Nincs. – Stellának legkevésbé arra volt szüksége, hogy valaki sajnálja.

– Valójában azért jöttem, mert meg akartam ismerkedni veled. A legközelebbi szomszédunk vagy. Csak át kell vágnod az erdőn, meg kell kerülnöd a mérges szö-mörcét, vigyáznod kell, nehogy összeszedj pár kullancsot, és öt mérföldes séta után már a küszöböm elé is érsz.

– Micsoda szerencse! – nevetett Stella.

– Gondoltam, elkelne némi baráti jó tanács, hogy itt hogy mennek a dolgok. Mondjuk az, hogy talán nem kéne az emberek tudomására hoznod, ki vagy, mielőtt maguktól rá nem jönnek.

Elfüstölt mellettük egy iskolabusz, és kipufogója füstjében Stellát megint elfogta az a bizsergő érzés. Ez a fiú azt akarja mondani, hogy ne árulja el, kicsoda? Azt hiszi, szívességet tesz neki, ha előre közli, nem fogadják majd be?

– Gondolom, az apám miatt – találgatott Stella. Az iskolába menet több csapat gyerekkel is találkoztak, akik abban a kereszteződésben fordultak be a Fő utcára, ahol az államok legidősebb tölgyfája több mint háromszáz éve állt.

– Hogyhogy az apád miatt? – kérdezte Hap.

– Úgy, hogy dutyiban van.

– Tényleg? A mindenit! Kétlem, hogy Unityben valaha is akadt olyan ember, akit lesitteltek.

Stella most érezte csak igazán hülyén magát. Életének egy boldogtalan tényét védelmezte, amiről Hap nem is tudott. Annyi ruhát vett fel, mintha az Északi-sarkra készülne, kész idegroncs, és most még a veríték is kiverte! Stellának még az is megfordult a fejében, nem kell-e majd papírzacskóba lélegeznie, ahogy az apja szokott, amikor pánikrohama van. Kibújt a gyapjúszvetteréből, és hátizsákjába gyömöszölte.

– Nem bűnös. Hamarosan óvadék ellenében kiengedik.

Egy darabig csendben gyalogoltak. Stella tulajdonképpen hálás volt, hogy nem egyedül kell bemennie az iskolába. Elmentek az öreg tölgy mellett; a fa körül felpúposodott a téglából kirakott járda: a tölgyfa gyökerei – téglát, füvet, aszfaltot behálózva – egy egész háztömb-nyire terpeszkedtek.

– Mi volt ellene a vád? – érdeklődött Hap.

– Gyilkosság. – Átugrottak a tölgy kicsavarodott gyökereit. A városka idősebb lakosai közül sokan pontosan ugyanitt botlottak meg, és valahányszor erre jártak, átkozták a fát. De az általános iskolás osztályok tanulmányi osztálykirándulásokat szerveztek a fához, és a tavasz első napján körtáncot lejtettek körülötte. – Csak kihallgatásra vitték be – tette hozzá Stella.

– Értem. – Hap kétségtelenül le volt nyűgözve.

– De nem ő tette – világosította fel Stella.

– Hát persze hogy nem.

A Rabbit iskolában a lányokat megenné a sárga irigység, ha most ezzel a magas, csinos fiúval látnák, gondolta Stella, ahogy séta közben döglött lovakról és gyilkosságról csevegnek, mintha az ilyesmi mindennapos volna. Alig várta, hogy beszámoljon Juliet Aronsonnak. Hogy mi Hap Stewart legszembeszökőbb tulajdonsága? Természetesen a magassága.

– Csak szeretném, ha tudnád, hogy az iskolában akadnak olyanok, akik mindig hajlamosak a legrosszabbat hinni, főként, ha a Torta-házról van szó. Valamelyik hülye száz dolcsit ajánlott fel annak, aki végigmegy az ösvényen, amelyen semmi sem nő, és túléli a kalandot. Jimmy Elliot a feléig jutott. Megesküdött, hogy látta a döglött lovat. Bár szerintem csak mocsári gázok voltak. Vagy Jimmy eregetett szeleket. Az egyszer biztos, hogy tele van velük.

Ezen jót nevettek, és Stella kicsit megnyugodott.

– Miért nem nő semmi az ösvényen, amiről beszélsz?

– Mert Rebecca Sparrow vére oda hullott. Még gyomok sem nőnek. Ilyen erős volt a vére.

Szóval nem az apjáról keringő történeteket kell elhallgatnia! Most már mindent értett: Rebecca Sparrow miatt kell titkolódznia.

– Miatta nem mondhatom el, ki vagyok.

– Az északi boszorkány – bólintott Hap.

– Kamu az egész – mondta Stella.

Hap ránézett, és elvigyorodott. – Rizsa a köbön – értett egyet.

A középiskola elé értek. Amint elérték a Fő utcán a dombtetőt, az iskolaépület úgy emelkedett a sportpálya fölé, mint egy délibáb. Több iskolabusz is járatta lent a motorját, és tömegestől özönlöttek be a diákok.

– Sokkal nagyobb, mint a régi iskolám – álmélkodott Stella. *Te jó ég!,* gondolta. *Nekem aztán lőttek! Az ebédszünetben kisurranhatnék, átrohanhatnék az erdőn, és visszamehetnék a háromórás vonattal Bostonba.*

– Nem lesz semmi bajod.

– Esküdj meg – próbált nevetni Stella, de nem sok sikerrel.

– Csak ne feledd, hogy süket duma az egész – tanácsolta Hap.

Úgy mondta, hogy Stellának az volt az érzése, mintha igaz volna. És legalábbis ebédidőig nem is volt semmi baj. Amikor a menzán a sorban várt – a menza nagyobbnak tűnt, mint az egész Rabbit iskola –, mögötte több fiú is fütyülni kezdett, és undorító csiripelő hangot adtak ki. Biztos verébcsicsergést, vélekedett Stella. Tök gyerekes.

– Hé, Madárlány! Lássuk, tudsz-e repülni! – rikkantotta valaki, amikor a sorban vártak. Néhány kuncogás volt rá a válasz, és többen is lestek, mi lesz Stella reakciója. Stella szívből kívánta, bárcsak mindegyik fiú, aki most hecceli, fejjel előre beleesne a Homokóra-tóba.

Az észkombájn odalépett hozzá. – Láttál mostanában döglött lovakat? – kérdezte.

– Csak a burritóban – közölte flegmán Stella. Mellesleg nem vett a burritóból, inkább a salátát választotta, és most mosolyogva nézte az okostóni hússal teli tányérját.

– Nem árt vigyáznod – figyelmeztette. – Könnyen a torkodon akadhat.

Egy másik – csinos, pár évvel idősebb, fekete hajú és kellemetlen fellépésű – fiú lépett elő. Jimmy Elliot. – Talán fenyegeted? – kérdezte.

– Még hogy én?

Hisz ez kész röhej! Stella egész délelőtt végtelennek tűnő folyosókon kódorgott, próbálta feljegyezni, miről maradt le a szemeszter abban a felében, amire nem járt, gyűrűs füzetbe való lapokat és ceruzát kunyerált olyanoktól, akik semmit sem tudtak róla. Szerencsére Hap Stewarttal került össze biológiaórán egy helyszíni kutatómunkára; Stella még sosem próbált valóságos körülmények között kutatni. Most dühösen felnézett a sötét hajú fiúra. Megismerte: ez a fiú kiabált ki a kocsi ablakán, és ő próbálta meg leszorítani őt meg Hapet az útról. Még jó, hogy semmit sem látott a fiú jövőjével kapcsolatban: se halált, se tragédiát, csak a sötét szemét.

– Hadd találjam ki. Egy hólyag vagy, akit korrepetálni kell angolból és természettudományokból? Szeretsz másokat sértegetni és leszorítani az útról. Biztos te vagy Jimmy Elliot.

A fiú ahelyett, hogy peckes léptekkel elvonult volna, vagy a sértésre sértéssel válaszolt volna, elmosolyodott. Stella válasza meglepte, és kissé még kedvére is volt.

– Ügyes volt – bólintott helyeslően. – Szerintem tényleg az öreg Rebeccára ütsz.

Stellának fogalma sem volt, hogy ezt most sértésnek vagy bóknak vegye. – Csak jól ítélem meg mások jellemét – közölte Jimmyvel; jobban felvillanyozta a párbeszéd, mint szerette volna.

– Aligha hiszem – mondta a fiú, és felvett egy adag burritót. – Hisz velem beszélgetsz.

Amikor délután hazaért a Torta-házba, nem ült le tanulni, hanem nekifogott, hogy válaszokat keressen. A nagyanyja az aprított fenyőkéreg szállításával volt elfoglalva, így Stella nyugodtan végigkutathatta a házat. Végigzörgette a kamrát, megvizsgálta a konyhakredenc fiókjait, elszöszmötölt a zsúfolásig tömött folyosói szekrénynél, amiben magasra tornyozták az esőköpenyeket, az ernyőket és a gumicsizmákat. De több óra keresgélés után sem talált semmi érdemlegeset. Addig mindenesetre nem, amíg a szalonba nem ért. A szobában olyan sok por volt, hogy a zöldre színezett ablakokon beáradó napsugarakat megtöltötte apró, pihés forgószelekkel. Stella a sarokba ment, ahol a könyvespolcok voltak. Itt voltak azok a kötetek, amiket a könyvtár szívesen bemutatott volna, de a könyveket már vagy száz éve ki sem nyitották, a bőrkötés megrepedezett, az arany betűk megkoptak, a málló papírról légypiszok és penész poros illata szállt fel.

Stella végighúzta az ujját a könyvgerinceken, majd levett egy régi kagylót. A füléhez emelte. Semmit sem hallott. Semmi távoli tengermorajt. Csak pókhálót és pár döglött legyet talált benne. Visszatette a kagylót, és a jobbján levő letakart bútor felé fordult. A vitrinre borított kendőre fekete és barna szállal szomorúfüzeket és fészkelő madarakat, a szélére pedig piros keresztöltéssel szegélyt hímeztek; a piros védelmet, hűséget és szerencsét hozott. Stella lehúzta a terítőt, és ott állt, ahol egykor az apjának gyökerezett földbe a lába, amikor vad fiúként megdöbbent attól, amire rátalált. Stella a tenyerével kis körben letörölte a szutykot

az üvegről. Sárguló pergamenen egy évszám állt: 1692, majd gyönyörű, kacskaringós írással a szavak: *Megőriztük, hogy emlékezzünk Rebecca Sparrow-ra.*

Stella nagyobb körben tisztította meg az üveget, majd levette a derekára kötött szvettert, és az egész vitrint tisztára törölte; az sem érdekelte, hogy a szvettere meg-feketül a portól. Sorba rakott nyílhegyeket látott, pontosan úgy, ahogy abban a kis házban, amit ajándékba kapott. Az egyetlen igazi különbség az volt, hogy a tizedik nyílhegy hiányzott. De valamikor még ez is a helyén lehetett, mert alakja kirajzolódott a szaténen, ahol egykor feküdt.

Egy ezüstkör – egy régi iránytű – volt a vitrin északi sarkában, a déliben egy patinás aranycsengettyű hevert; ahhoz hasonló, amit Stella a karkötőjén viselt. Stellának talán a felszálló portól égett a szeme, de valószínűbb, hogy Rebecca Sparrow hajának látványától: egyetlen fekete hajfonat, amit kirojtosodott szalag fogott össze. Stella most értette meg, miért tartják üveg alatt ezeket a relikviákat. Megértette, miért menekült el az anyja Unityből olyan gyorsan, ahogy csak bírt. Jenny nem bírta el a történtek ismeretének a súlyát: bármit megtett volna, hogy távol tartsa magát a család történetétől. De Stella nyomokban sem hasonlított az anyjára: Jenny éveken át figyelte az anyját a hálószobája ablakából, és egy lépést sem tett. Stella ezzel szemben egyenesen a kertbe ment, ahol a nagyanyja fenyőkérget gereblyézett össze egy nagy halomba.

– Mesélj nekem Rebecca Sparrow-ról – kérte Elinort. Elinor fel sem nézett. – Szó sem lehet róla. Nem tehetem.

– Nem teheted, vagy nem akarod megtenni?

Elinor kimerült a gereblyézéstől és a szállóvendég jelentette kötöttségektől. Stellával ismét azokkal a kötelességekkel kellett szembesülnie, amelyekkel oly rég felhagyott: be kellett vásárolnia a piacon, ellenőriznie kellett, hogy a fürdőszobában van-e tiszta törölköző, az ágyon tiszta ágynemű, kénytelen volt társalogni,

amikor nem vágyott másra, mint békére és nyugalomra, vagyis mindazokkal az apró részletekkel kellett törődnie, amelyeket elhanyagolt Jenny lánykorában. Nem csoda, hogy Jennynek nem volt bizalma Elinor gyermekgondozói képességeiben, és egy hosszú listát küldött, amelyben a Stellával kapcsolatos utasításokat vette számba: nem ehet cukrot, nem tévézhet hét közben, újságot sem olvashat, amíg Will ügye nem rendeződik, este nem maradhat fenn sokáig, nem ehet olajban sült ételt, és soha, de soha nem kaphat felvilágosítást Rebecca Sparrow-ról.

– Nem mondhatok semmit, mert anyád kifejezetten erre kért.

Elinor megragadta az alkalmat, hogy leüljön a padra, amit Brock Stewarttól a hó elejére eső születésnapjára kapott. Nem is hitte, hogy él olyan ember a földön, aki tudja, mikor van a születésnapja, a padot mégis pontosan ezen a napon szállították ki. Elinor hálátlanul viselkedett: azt mondta Brocknak, hogy a pad szükségtelen fényűzés, hisz amint belép a kertbe, sosem áll meg egy pillanatra sem. De az utóbbi időben rájött, hogy a pad nagyon szép munka, bükkből finoman faragták a hátát, és mostanában jólesik megpihennie rajta.

– Ugyan, az anyám – morgott megvetően Stella. – Az anyám négy évvel idősebb volt, mint most én, amikor elszökött, hogy férjhez menjen, de úgy bánik velem, mint egy óvodással. Szeretném megismerni a család történetét. Ő talán félt tudni az igazságot, de én nem.

– Az iskolában nem tanítanak történelmet? Az nem elég?

– De, a gyarmati időszakot tanuljuk. Ma grafikonon időrendbe raktuk a *Mayflower* útját. Én nem egészen erre gondoltam. Kíváncsi vagyok Rebeccára. – Leült a nagyanyjával szemben; az egyik leomlott kőfalon egyensúlyozott. – Csak egy kicsit mesélj. Mondd el, mihez volt tehetsége.

Elinor az unokája édes arcába nézett. Jenny utasításai ellenére sem volt hajlandó hazudni neki. – A legrosz-szabb, ami csak

lehet. Nem érzett fájdalmat. És meg ne merd mondani anyádnak, hogy elárultam.

– A fájdalommentesség nem inkább jó? Hullámokban alkonyodott: előbb szürke, aztán zöld, majd tintakék alkony szállt le. A tanár ma a biológiaórán megjegyezte, hogy az ég a föld felszínén kezdődik, de erre senki sem gondol így; a legtöbb embernek csak a jó öreg levegőt jelenti. Nem veszik észre, hogy az égen járnak, ahogy a fejük feletti tavakat sem, amit a pára alkot. Itt, a kertben a szokottnál is illatosabb és nyirkosabb volt a levegő. A lelocsolt rózsaszirmok – akárcsak a levelek – könnyen megpenészedtek, ha közvetlenül érte őket a víz, így Elinor olyan öntözőrendszert talált ki, amely a tó vizét lassan csepegtette a talajra. Elinor gyanúja szerint a tóvíz és a komposztban levő tápanyagok tették olyan különlegessé a kertjét: a békatrágya, a rovarlárvák, a mélyből felhozott sűrű víz, ami olyan hideg volt, hogy a rózsák a legforróbb augusztusi napokon is megborzongtak, és illatfelhőt bocsátottak ki.

– Minden adománynak ára van. Még nem jöttél rá? Stella bólintott. – Az enyém nagy teher.

– Amennyiben? – Amikor Stella nem öntötte ki a szívét, Elinor ragaszkodott a válaszhoz. Egyezséget ajánlott: ha felvilágosítást nyújt, cserébe hasonlót kíván. – Folytasd csak. Nem rendít meg, bármi is az.

– Először is tudom, hogy nem vagy jól. – Stella a haját kezdte fonni: ezt az ideges szokást újabban vette fel.

– Valamelyik szerved…

– Hasnyálmirigyrák. – Unityben Brock Stewarton kívül senki sem tudta, mi baja Elinornak. Elinor Sparrow tüzetesen szemügyre vette az unokáját, hogy kiderítse, hogy jöhetett rá Stella a titkára, de csak annyit látott, hogy Stellában nincs hazugság. – Megmondhatod, mikor – jelentette ki.

– Az embereknek nem szabadna megtudniuk, mikor halnak meg – válaszolta gyászosan Stella. – Ha tudnák az idejét, semmit sem valósítanának meg. Csak ülnének, és várnák a rettenetes nap eljövetelét. Talán még bele is őrülnének. A tudat valóságos kínzás volna. Sosem olvasnának, nem építenének házakat, nem lennének szerelmesek. Csak bajba sodorna, mint akkor, amikor apámnak szóltam, és megpróbált valakinek segíteni.

– Számomra más volna. Én nem bánnám, ha tudnám. – Amióta Elinor befejezte a kezelést, és közölték vele, hogy többet nem tehetnek érte, csak várt. Megkönnyebbülés volna számára, ha végre valami időbeosztás, valami végleges birtokába jutna. – Öreg vagyok. Nem építkezem. Nem leszek szerelmes. Megtudhatom, mikor jön el az ideje, Stella, és ez a tudás nem lesz káromra. Nincs mit veszítenem. Mondd meg.

– Nem lesz egyhamar – adta be a derekát Stella. – Akkor következik be, amikor havazni fog.

Rettegés fogta-e el Elinort, amikor meghallotta ezt a jóslatot? Azok, akiknek az övéhez hasonló rákja volt, néhány hónapnál nem éltek tovább. Korábban szerencsésnek érezte volna magát, ha kap még egy kis időt; ez talán megváltozott volna? A tél közeledtével mostantól fogva elkövet-e majd mindent, hogy elmeneküljön, keres-e a földön olyan helyet, ahol soha nem hullhat rá a hó, egy olyan déli paradicsomot, ahol örökké élhet? Vagy az ablakához lép, amikor az első hópelyhek szállingózni kezdenek, és hálásan egy utolsó pillantást vet majd a hideg téli égboltra?

– Bocsáss meg. Nem akartam látni, és valószínűleg nem kellett volna elmondanom. Sokkal jobb nem tudni.

Elinor megértette, hogy a képesség, amit az ember kap, rendszerint a legkeservesebben elfogadható. És most úgy esett, hogy miután egy életen át az igazságot kereste, Elinor maga is

hazudott, mert valóban volt mit veszítenie, és már odaadta a szívét ennek a gyermeknek.

– Végtére is megtaníthatlak valamire Rebecca Sparrow-val kapcsolatban, ami nem árthat, ha nem meséled el anyádnak.

Stella követte a nagyanyját, aki kiment a kertből, és elindult a tó felé. A levegő márványos volt és hűs, halfény, március-fény. Az ég lebucskázott, s ettől a pázsit végtelennek és mélynek, friss, új fű tengerének tűnt, amely a szélein napégette és barna volt. Hamarosan elérték az ösvényt, amelyről Hap Stewart mesélt, az ösvényt, amin semmi sem nőtt. Az erdőben kétfelől vadcseresznye és pöszméte, fanyarka és tőzegáfonya, és több vad őszibarackfa nőtt, amelyeknek magját állítólag a zátonyra futott hajóról sodorta ide a víz, és amelyeken a megyében a legédesebb gyümölcs termett. Az ösvényen mégsem nőtt semmi, pontosan úgy, ahogy Hap mesélte. Sem sárkánygyökér, sem pitypang, sem csalán, sem közönséges fű.

– Itt riadt meg a ló?

– Azt a lovat egy légy csípte meg, és egy idióta lovagolt rajta – felelte Elinor. – És mindez Rebecca halála után történt, így nem lehet őt okolni miatta.

A sáros vízpartra értek, ahol az aligátorteknősök a tojásaikat rakják. A szomorúfüzek ágai belelógtak a sekély vízbe, szúnyogok hada lebegett a víz felett.

– Ide állj. A nagyanyám, Elizabeth tanított erre. –Elinor egy pontra mutatott a sáros parton. – Tárd szét a karod. És most hunyd le a szemedet, és ne mozdulj. Ne is pislogj.

Stella előbb hallotta, mint látta őket: tollak rezgése, a füle mellett közvetlen felhangzó csiripelés, a szél susogá-sa, mintha beburkolná az ég, és olyan közelről, hogy a bőrét érintette.

– Meg ne moccanj! – figyelmeztette Elinor.

Stella érezte, ahogy egy madár leszáll, aztán még egy. Egy a bal vállára telepedett, a másik a jobb karjára, aztán vagy egy tucat

repült oda. Mire kinyitotta a szemét, valami a mellkasán verdesett: egy madár csapkodta a bordáit. Az ég, ami vele kezdődött, és tőle haladt felfelé, nyüzsgött a verebektől. Az új biológiatanára elmesélte, hogy az ég csak azért látszik kéknek, mert a nedvesség porral keveredik, és ezért kelt ilyen benyomást. A kék fény nélkül, a por nélkül az űr üres volna. Az emberek azt látják, amit látni akarnak, és nem azt, ami valóban ott van. Vízből és porból teremtik meg a maguk valóságát.

Ez történt akkor is, amikor három városi fiú megpillantotta Rebeccát, ahogy ugyanezen a helyen állt a parton, és széttárt karján madarak tucatjai ültek. A rémült fiúk döntötték el, mit látnak: valami természetelleneset – ez volt végzetes értékelésük. Valamit, ami olyan lehetetlen volt, mint az, hogy az ég nem is kék. Rebecca csak egy lány volt, akit a mosónőnek adtak, amikor senki sem tartott rá igényt, egy kislány, akinek a keze tízéves korára tönkrement, mert cserepessé tette a lúg és a zsír. A boltosok nem látták szívesen a boltjaikban, amikor selymeiket vagy kekszeiket kézbe vette, mert a bőre gyakran vérzett attól, hogy a szennyesüket dörzsölte. A vele egykorú lányok átnéztek rajta, mintha csak annyira volna kézzelfogható, mint a hamu, amiből a szappant főzte. A férfiak megnézték, és arra gondoltak, hogy egy nap csinos lesz majd, ha lesz alkalma felnőni, és nem dönti hamarabb sírba a láz, vagy az éhség, vagy a tengernyi bánat, aminek asszonnyá válása előtt ki lesz téve. Az asszonyok szánták, de továbbmentek; megvolt a maguk baja, és a könyörület ritka kincs volt.

De azoknak a fiúknak, akik azon a régmúlt márciusi napon a fanyarkák közt feküdtek, úgy tűnt, mintha Rebecca több is volna a mosónő cselédjénél. Hosszú, szélben lobogó fekete hajával, szorosan lehunyt szemével olyannak látszott, aki álmodik, mintha éppen felszállni készülne annak a tónak a partjáról, amit feneketlennek hittek, és egyesek szerint olyan végtelen volt, mint

felette az égbolt. Hamarosan annyi madár szállt le Rebeccára, hogy a fiúk szinte már nem látták. Jóformán eltűnt a szemük elől. Addig a pillanatig nem is volt más neve, mint Rebecca, amit a városi elöljáróktól kapott, amikor nyelvüket nem ismerve előbukkant a vadonból, az ezüstcsillaggal a nyakában. Most a fiúk egy másik nevet adtak neki: *Rebecca Sparrow,* suttogták, s ezzel ott és akkor megkeresztelték.

Valami mélyreható módon félelmetes volt ott látni, ahogy félsz nélkül felszállni készült. A városban a többi lány elmenekült a verebek elől, féltek tőlük, ahogy a denevérektől és a varjaktól is, hisz ezek a madarak balszerencsét hoztak, a hajba ragadtak, és halált hoztak a házra, ahol megtelepedtek. Unityben a lányok nem jártak mezítláb, ahogy Rebecca tette, akinek talpa olyan kemény volt, mint a kő. A kezük nem vérzett, mire lement a nap. Nem hívták szó nélkül, jel nélkül magukhoz a madarakat.

A fiúk sutyorogni kezdtek arról, hogy mindez mit jelenthet. Előbb egymás közt, aztán bárkinek, aki hajlandó volt meghallgatni őket. A szóbeszéd futótűzként terjedt, mielőtt még óvintézkedéseket lehetett volna tenni. Hamarosan a városban minden fiú a fanyarkabokrok közt hasalt, és Rebeccát nézte, ahogy ruhát mosott, és mindegyik megesküdött, hogy ezer madarat látott a vállán ülni, miközben végszám akasztotta ki száradni a háziszőttest és a vásznat. Nem sok időbe telt, hogy a városban lakó asszonyok imát mormoljanak, valahányszor Rebecca kosárszám a hátsó ajtajukhoz hozta a tiszta, keményített ruhát. Szemtől szembe, nyíltan Rebecca Sparrow-nak nevezték, ő pedig nem bánta a nevet, ahogy azt sem, hogy a talpán megkeményedett a bőr, vagy a keze olyan durva lett, hogy akár a lobogó forró vízbe is bele tudott nyúlni.

Rebecca úgy nyugodott bele a nevébe, mint a sorsába; egyetlenegyszer sem panaszkodott. Idővel azt remélte, elhagyhatja ezt a helyet, ahol a fiúk kémkedtek utána, és kővel

dobálták, és ahol mindenki azt képzelte, hogy jobb nála. Egy nap majd egyszerűen szárnyra kap, és akkor mindenki meg lesz majd lepve! És ha szerencséje lesz, ha nem adja fel a reményt, ha a vágyai mind valóra válnak, akkor talán valóban nem érez majd semmit.

III. FEJEZET

Matt Avery tizenegy éve, amióta az anyja meghalt, egyedül élt. Az anyja nagyon korán ment el, ebben mindenki egyetértett, hisz Catherine Avery jótét lélek volt, aki könnyebb véget érdemelt volna. Eletének utolsó, gyötrelmes hetei alatt nem múlt el nap, hogy Catherine-nek ne lett volna legalább egy látogatója; egy szomszéd, egy segítőkész angyal az út túloldaláról vagy a város másik végéből, aki áthozott egy tál sajtos makarónit vagy egy csirkés frikasszét galuskával, s mellé legmelegebb jókívánságait. Ezek a kedves emberek – Eddie Baldwin és a családja, a Hármon fivérek, Iris Elliot és a féltestvére, Marlena Elliot-White – ragaszkodtak ahhoz, hogy Matt éljen a kínálkozó alkalommal, és pihenjen egy keveset, amíg akad más, aki vigyáz Catherine-re. Matt hálásan belesüppedt pár órára az ágyába, és valósághű álmokkal teli mély álomba merült – vajas kenyérről álmodott, meg arról, hogy kézzel mos vagy füvet nyír –, és néha, amikor felébredt, arra gondolt, hogy talán az anyja betegségét is csak álmodta. De nem: amikor visszament a nappaliba, ott találta az anyját a kórházi ágyon, testét még mindig fájdalom szaggatta, miközben tőle telhetően igyekezett vidámnak mutatkozni, és azt bizonygatta Mattnek, hogy jól van, miközben mindenki előtt nyilvánvaló volt, hogy haldoklik.

Elinor Sparrow heti egy alkalommal látogatta meg, majd később, ahogy telt az idő, és Catherine állapota egyre rosszabbodott, ennél gyakrabban is benézett hozzá. Babért hozott neki, ami a Torta-ház körül vadon burjánzott, csokorszám a „Tündér” rózsát, és egy mesekönyvet, mert Catherine nem akart mást, mint tündérmesét hallgatni. Catherine-nek gyerekkorában

olvasott mesét az anyja, de ezek a történetek most megelevenedtek számára. Mint kiderült, Elinornak, aki sosem mesélt a saját lányának, tehetsége van a hangutánzáshoz. Egyszerre volt hiteles róka és bárány. Elbűvölő királylány, csodálatos pásztor, és olyan meggyőzően alakította a boszorkányt, hogy egyes mesék után Catherine-nek több morfiumot kellett beadni, hogy el tudjon aludni.

Múltjukat tekintve szokatlan barátság volt. Mindketten egy olyan unoka nagymamái voltak, akit még sosem láttak, és mindkettejük életét Will tette tönkre. Mattet őszintén megrázta, hogy az anyja mennyire várja Elinor látogatásait. Talán a rózsák miatt, gondolta, vagy a mesék, esetleg közös bánatuk kapcsolja össze őket. Úgy vélte, talán Willről és számtalan gyarlóságáról beszélgetnek, vagy talán arra a Unityre emlékeznek vissza, amelyben felnőttek, és ami lassúbb, kisebb volt, mint amiben most éltek? Azután egy nap Elinor egyik látogatása alatt – Elinor ekkor már mindennap eljött, és ez a látogatás lett Catherine életének legfőbb eseménye – Matt bekukkantott a nappaliba, és látta, hogy semmiről sem beszélgetnek. Elinor Catherine Avery kezét fogta, és végigsegítette agóniájában.

Veled vagyok, hallotta Matt, ahogy Elinor az anyjának suttogta. *Előlem nem kell elrejtened a fájdalmadat.*

Matt azóta mindig csak a felét kérte, ha Elinor telkéről összegyűjtötte a letört faágakat, amelyeket csinos, kandallóba való hasábokká aprított fel. Nem mintha Elinor valaha is észrevette volna ezt a szívességet, vagy eszébe jutott volna megköszönni. Catherine mégis megmutatott valamit Elinornak, amit a fiának nem tudott: mennyire nehezére esik meghalni, és hogy még a legrettenetesebb napokon is mennyire ragaszkodik egy olyan világhoz, amelyben rózsák vannak, és szomszédok, és egy fiú, aki olyan férfivé nőtt fel, mint Matt Avery, aki tudja, mikor hátráljon és mikor lépjen előre. Valaki, akire számíthat.

Will abban az évben néhányszor visszatért a városba; villámlátogatásai láthatóan nagyon kimerítették. Jenny sosem kísérte el; ha róla kérdezték Willt, azt válaszolta, hogy Jenny azért maradt Bostonban, mert az akkor kétéves Stellának otthon van rá szüksége. Az igazság azonban az volt, hogy amíg végük nem szakadt, Will sosem vette a fáradságot, hogy beszámoljon Jennynek ezekről a látogatásokról. Csak további terhet jelentett volna, egy emberrel többnek az érzéseire kellett volna figyelemmel lennie, egy halom kővel több húzta volna le.

Senkit sem lepett meg, hogy Willt feszélyezi a betegség. Kiszámíthatóan keveset időzött az anyjánál. Mindig is elmenekült a problémák elől, és ezzel a viselkedéssel most sem hagyott fel. Annyira nem szokott hozzá, hogy valamit is adjon magából, annyira nem volt képes más szükségleteit a magáé elé helyezni, hogy csalánkiütése lett, valahányszor elérte a város határát. Ezt nem akarta, hogy Jenny lássa: a bőrén kiütköző dühös, vörös csíkokat. A páni félelmet, amit eltitkolt, hogy kiveri a víz, amikor végighajt a Fő utcán, és ettől az összes istenverte méh felé száll, és fel kell tekernie az ablakokat, nehogy megcsípjék, mert az allergiája miatt bizonyosan sokkot kapna.

Hogy bírod ezt?, kérdezte Will Matt-től, amikor eljött meglátogatni haldokló anyjukat. *Hogy bírsz itt ülni úgy, hogy nem bolondulsz meg?*

Will többször is benézett a Hull-féle Teaházba, ahol koffeinből, cukorból és a jólelkű Liza Hull kedves szavaiból merített erőt, aki mindig elé tett egy szelet almás pitét is, amit a titkos családi recept alapján sütött, és amivel kétszer is díjat nyert a megyei vásáron. De Catherine életének utolsó hónapjaiban Will nem vesződött azzal, hogy megálljon a teaháznál. Egyáltalán nem látogatott el a városba. Minden látogatást kihagyott, amelyekre pedig megesküdött. Amikor utoljára telefonált, hogy sajnálkozását fejezze ki, olyan átlátszó kifogást próbált Mattnek

beadni – valami zenei vizsgára meg az időjárásjelentésben említett hirtelen hózáporra hivatkozott –, hogy Matt ezúttal nem kímélte a bátyját. Hát nincs benne egy szemernyi irgalom sem az anyjuk iránt? Egy szikrányi jóindulat sem? Mindennek lehordta Willt, ami csak eszébe jutott, aztán elhallgatott. Nem maradt benne több szidalom, sem megértés Will iránt. Mattnek minden oka megvolt, hogy dühös legyen a bátyjára, mert neki kellett megmondania csalódott anyjának, hogy Will nem jön, legközelebb megint nem jön, amikor lehet, hogy nem is lesz legközelebb. Minden napot órákban, aztán percekben, aztán lassan percegő másodpercekben mértek. De Matt azért hagyta abba a dühöngést, mert megsajnálta a bátyját. Senki sem akarna ilyen önző lenni, ha tehetne ellene, ha volna valamiféle választási lehetősége.

Nem baj, ha nem jössz le, mondta végül Matt. *Mama megérti.*

És talán így is volt. Catherine-nek végtére is nem esett nehezére a jóság. És a szívjóság – ezt Matt az anyja betegsége alatt igazán megtapasztalta – sokféle formában jelentkezett. A szomszédok, akiknek sokszor még a nevére sem emlékezett, és akik annyi melegíteni való ételt hoztak át, hogy az étel hónapokig kitartott, jóval a temetés utánig. A városban az egyedülálló nők még mindig azon nevettek, mennyire színültig van a fagyasztó az Avery-házban; egytől egyig azt hitték, hogy amint magára marad, lesz esélyük Mattnél. Matt járt egy ideig egy monroe-i lánnyal, majd volt egy barátnője New Yorkban, akit hétvégenként látogatott meg, de ezeknek a kapcsolatoknak azonnal végük lett, amikor az anyja megbetegedett. Matt még anyja elhunyta után is szórakozott volt, és nem azért, mintha szívtelen lett volna, de a szívét betöltötte valami, ami nem hagyott helyet másvalakinek. Nagydarab, jóképű fickó volt, és a városban vagy fél tucat nő szívesen hazavitte volna, akár csak egy éjszakára, de egy olyan férfit, mint Matt Avery, lehetetlen volt meghódítani. Sem a

néhány órás szerelem, sem a házi koszt nem nyerte meg a szívét: szerette az egyszerű dolgokat, egy dobozos levest, egy kis babot, pirítóst, egy tál főtt tésztát langyosan, reszelt sajttal a tetején. Szívesen tartotta távol magát attól, ami a legnagyobb fájdalmat okozta. Agglegény lett, megrögzött szokásokkal, akit csak a tanulmányai érdekeltek. Ha nem is volt örömére a magány, ellenére sem volt. Ha nem is elégedett meg a sorsával, lassanként mégis elfogadta azt az életet, ami semmiben sem hasonlított ahhoz, amire egykor vágyott.

Fogalma sem volt, hogy valódi természetéhez híven él-e vagy sem. Egyszerűen követte a sorsát erre a helyre: a magányos étkezésekhez, a könyvtárban töltött estékhez, a reggelekhez abban a házban, ahol az egyetlen hang a sajátja volt, amikor az ablaka előtt csivitelő madarakkal beszélgetett. Úgy volt, hogy a New York-i Egyetemre megy, de ez évekkel ezelőtt volt, amikor az anyja beteg lett, és a tervei mind füstbe mentek. Inkább a hamiltoni állami főiskolára iratkozott be, munka melletti esti kurzusra, és végül sikerült megszereznie a bölcsészdiplomát. Hamarosan bölcsészdoktori fokozatot szerez, ha be tudja fejezni a szakdolgozatát a unityi gyarmati életről. Matt nagyon is jól tudta, hogy az állami főiskola nem a Harvard, de bármibe lefogadta volna, hogy jóval többet tud a szülővárosáról, mint a bátyja valaha is fog, drága taníttatása ellenére. Tudta például, hogy a megyében mindenütt meghonosodott őszibarackfákat eredetileg Hathaway farmernek szállították, két vég selyemmel és egy ezüstfoncsorozású tükörrel együtt. Mindez a *Jó Kacsa* nevű balsorsú hajó rakományát képezte, amely egykettőre elsüllyedt, miután a lápon egy sziklazátonynak ütközött. Akkoriban ugyanis mély víz és erős rakpartok voltak, ameddig a szem ellátott. A rakományban még kínai szilvafák és dróttal ösz-szekötött rózsatövek is voltak, a zöld teával teli zsákokat hagyták a fehér mályva és a szívlevelű pontedéria fölött lebegni. Matt egyet

bizonyosan tudott: a bátyja képtelen lenne az őszibarackfát a szilvától, a fekete teát a zöldtől, az igazságot a szűkkeblű becstelenségtől megkülönböztetni.

Matt egyszer azután, hogy összeházasodtak és a Central Square-i lakásba költöztek, meglátogatta Willt és Jennyt. Harmadikos középiskolás volt, és Will meg Jenny annyival idősebbnek és rafináltabbnak tűntek, ahogy családjuktól távol, magukban éltek. Az egyetemisták többsége – még ha házas is volt – a kollégiumban lakott, de Willt más fából faragták. Will, akit lustasága ellenére, elképesztő felvételi vizsgapontszáma miatt felvettek, Matt véleménye szerint elkényeztetett poronty volt. Tágas térre, az életstílusához jobb körülményekre volt szüksége. Volt egy hangversenyzongorája, amit isten tudja, honnét panamázott, és ez nem fért volna el egy diákszálláson. Will szomszédjai már akkor panaszkodtak rá, akár Brahmsot gyakorolt, akár éjjel kettőkor egy bugivugival csapott a lovak közé.

Matt leginkább a Bailey's Fagylaltozóban – Jenny munkahelyén – eltöltött órákra emlékezett a cambridge-i látogatásáról. Evekkel később visszatért ide, de a fagylaltozó már nem volt meg, és nem is emlékezett rá pontosan, hol is állt a Brattle Streeten. Arra azonban tisztán emlékezett, hogy bár Jenny csak másfél évvel volt idősebb nála, nőnek látszott, ő pedig még kisfiúnak. Jennyt addigra már kinevezték – menedzser volt a Bailey's-nél –, ennélfogva egész nap ingyen fagylaltkompozíciókat készíthetett neki. Matt ezt reggelizett, ebédelt és vacsorázott; tejkaramellát, forró tejcsokoládét, epret, pehelycukrot. Képtelen volt betelni vele. Két nap után cukorsokkot kapott, de továbbra sem tudott távol maradni a fagylaltozótól. A Fogg Művészeti Múzeumba vagy Blodgett Poolba indult, de mindig a Brattle Streeten kötött ki. Unityben is

folyton Will és Jenny nyomában koslatott, de csak cambridge-i látogatása során világosodott meg előtte, miért.

– Szerintem függő lettél – ugratta Jenny, és ebben igaza is volt, bár Matt nem a fagylalt rabja volt. Manapság szinte hozzá sem nyúl ilyesmihez, még egy szimpla vaníliás fagyihoz sem. Liza Hull a teaházban tréfásan mondogatta, hogy Matt az egyetlen vendége, aki vajas kenyeret eszik sütemény helyett. Matt ilyenkor elvigyorodott, de nem szólt semmit, és továbbra is vajas kenyeret rendelt, mert az igazság az volt, hogy azon a cambridge-i látogatáson örökre kigyógyult az édességekből.

Matt szeretett beletemetkezni az embert próbáló munkába, de mostanában kertrendezés közben egyre gyakrabban tűnődött el azon, hogy Hathaway farmer vagy a város alapító atyáinak bármelyike – Morris Hapgood vagy Simon Elliot – nem ugyanazt a földet taposta-e, amit ő, vagy Rebecca Sparrow nem abban az erdőben üldögélt-e, amit most megtisztít a tüskebokroktól és a mérges szömörcétől, nem Ellioték domboldaláról nézte-e a fákon átszűrődő fényt, amely aranyos zöldre festi a levegőt. Hazafelé menet esténként Matt benézett a Fő utcán levő könyvtárba. A két könyvtáros, Beatrice Gibson és Marlena Elliot-White biztos a rendőrséget tárcsázták volna, ha óraműpontossággal fel nem bukkan, Matt Avery annyira rendszeres látogatójuk lett, annyira megbízható volt.

Mostanra elolvasta a lépcső alatti történelmi kutatóterem összes naplóját, és annyira hozzászokott az alapító atyák kézírásának kanyarulataihoz és csavarjaihoz, hogy azt, amit más macskakaparásnak vagy vizesnyolcasnak látott, ő könnyedén elolvasta. Valahányszor végigment a Fő utcán vagy friss fűmagot vetett a városi parkban, vagy a városháza körüli hársfákat fojtogató borostyánt fejtette le, vagy a bíróság tetőszerkezetében fészket rakó méheket telepítette át máshova, Mattnek az a határozott érzése támadt, hogy az időben jár-kel. Amikor csak az

ajtaján kilépett, és meglátta az út túloldalán fejlődő őszibarackfákat, azokra gondolt, akik Unityben élték az életüket, és itt haltak meg. Hitt abban, hogy a történelem a legapróbb részletekből, a megírt levélből, a halálos ágyon lediktált listából, a gondosan megfőzött vacsora alapanyagaiból és abból állt össze, hogy milyen fákat vágtak ki, és milyenek sokasodtak.

A városi parkban a háborúban elesett unityi hősöknek állított több emlékmű is volt. A könyvtárból jövet Matt mindig megállt a függetlenségi háborúban elhunyt négy fiú tiszteletére emelt emlékmű előtt. Michael Foster, Seth Wright, Miller Elliot, George Hapgood. Egyikük sem volt húszévesnél idősebb. Mindegyikük a New England-i asszonyok készítette több mint tízezer kabát egyikét viselte; a belsejébe a készítője nevével ellátott címkét, a remény jelét varrták azoknak a fiúknak, akik testvérek, férjek és fiúk voltak. Az emlékműre angyalt faragtak, akinek könnyek omlottak a szeméből. Matt volt talán az egyetlen helybeli, aki tudta, hogy egy Fred Beán nevű helybéli kőfaragó mester készítette, akinek kisfia torokgyíkban halt meg, és aki hat hónapig dolgozott az északról ideszállított kemény fekete gránitkövön. Nem múlt el nap, hogy Mattnek ne jutottak volna az eszébe az angyal könnyei. Véleménye szerint ez a történelem: az, hogy a bánat megváltoztathatatlan és örökké jelen levő. Hogy a könnyeket meg lehet őrizni a legkeményebb gránitban is.

Néha Matt ujját elszínezte a tinta, amivel a Unityben élők naplóikban feljegyezték mindennapjaikat. Ült a réges-rég papírra vetett személyes beszámolók fölött, és úgy érezte, mintha egy életet tartana a kezében. Talán ez volt az oka, hogy a disszertáció, amit írt, háromszáz oldalra rúgott. A diplomamunka középpontjában a Sparrow asszonyok álltak, mintha a disszertáció önálló akarattal bírna, és Matt kívánsága ellenére választaná ki a témáját. A régi naplókban, ahol csak megemlítették a Sparrow-kat, a papírról a tó vizének illata

zölden, édesen és hihetetlenül áthatóan áradt. Talán ez vezette hozzájuk Mattet. Talán ezért volt képtelen elszakadni az életigazságaiktól. Matt a lelke mélyén függő természet volt. Kezdte belátni, hogy valójában nem különbözik annyira Willtől, mint amennyire hitte. Igaz, hogy hűséges és megbízható, de volt még benne valami, ami hajtotta, egy olyasféle intenzitás, amit szívesen tagadott, mert kínosan érintette. Ha megkívánt valamit, az a bőre alá férkőzött, és ottmaradt, mint egy kellemetlenkedő szálka, amiről tőle telhetően igyekezett megfeledkezni.

A város lakói régebben sokat tűnődtek azon, mikor nősül majd meg, de később felhagytak vele. Most inkább arra voltak kíváncsiak, hogy mikor fejezi be a disszertációját, és mikor szerez diplomát az állami főiskolán, ami éppen ugyanilyen valószínűtlen ügynek tűnt. Volt, aki odáig merészkedett, hogy fogadott rá – a *Soha* aratta a legzajosabb sikert –, persze, nem mintha bárki is rosszat akart volna neki. Mattet annyira kedvelték és tisztelték a szomszédai, amennyire bizalmatlanok voltak beképzelt testvérével szemben. Köztudott volt, hogy Will a városban még senkinek sem tett szívességet. Saját magán kívül egyetlen tettéből sem származott másnak java. De a vér nem válik vízzé, és a bajban mutatkozik meg az igaz – ez esetben – testvér, így Matt egy hétfőn kora reggel kocsival bement Bostonba, hogy Henry Elliottal – akit pendelyes kora óta ismert, de aki mind a mai napig a legmagasabb óradíjat kérte tőle jogi képviseletéért – elmenjen Willhez, akit az óta a szilveszteréjszaka óta nem látott, amikor sok-sok éve az utcán megpróbálták megölni egymást.

Nehéz volt Boston belvárosában parkolóhelyet találni, kivált Matt nagy, ósdi teherautójával, ami a sótól egészen átrozsdásodott, és túl nagy volt, hogy másodikként parkoljon az egykor tehéncsapásként szolgáló keskeny utcákban. Ennek ellenére éppen időben ért a bíróságra. Üdvözölte Henry Elliotot, akinél olykor dolgozott, és akinek a fiát, Jimmyt ördögfiókaként

ismerték. És csak miután Henryvel kitárgyalták, hogy a karácsonyi vakáció alatt Jimmyt elkapták marihuána birtoklásáért, majd közmunkára ítélték, amelynek egy részét Matt segédjeként dolgozza le a városi park tavaszi nagytakarítása alatt, Matt akkor döbbent rá, hogy a Henry mellett álldogáló férfi a bátyja.

Amikor utoljára találkoztak, Matt dühét a kelleténél több pezsgővel kevert whisky robbantotta ki. Egy érzelgős, zűrös szilveszteréjszakai partin rosszkor ment be a konyhába, és emiatt rajtakapta Willt, hogy az egyik tanítványával, egy gyönyörű fiatal lánnyal – aki húsznál egy perccel sem lehetett idősebb – pettingel. Will a falnak szorította a lányt, a keze a lány nadrágjában volt; tette mindezt a szék mellett, ahol Jenny reggelente a lányukat etette. Will fütyült rá, hogy emberek jönnek-mennek körülötte, be-benéznek egy kis jégért vagy egy hideg sörért; semmi sem érdekelte, amíg Jenny nem látta, mit művel. És Jenny nem vett észre semmit, fogalma sem volt, mi folyik. A tetejében még Will rá is vigyorgott Mattre, amikor meglátta: mint mindig, most is hencegő volt, hazug, a nagy báty, akinek határtalan az étvágya mindenre, amit koldulni, kölcsönkérni vagy lopni tud.

De most Will nem ugyanannak az embernek látszott. Kifacsart volt, az arcbőre fakó, és sokat fogyott. A keze remegett, mint annak, aki majd' megpusztul egy korty italért, és napok óta nem jutott már hozzá. Megöregedett, ez volt a baj, méghozzá nagyon csúnyán.

– Szia, Will. – Matt semmitmondóan, de nem barátságtalanul köszöntötte. Azon járt a feje, vajon Will ugyanilyen totálkárosnak látszott-e az anyjuk temetésén. De Matt nem nagyon emlékezett arra a napra. Csak azt tudta, hogy Will és Jenny nem jöttek vissza a mise után a házba, hanem a temetőnél azonnal kocsiba szálltak és távoztak, noha az ebédlőasztalon készételek tömege kínálta

magát, és Catherine rengeteg barátját várták a torra. Will kimentette magát; azt hajtogatta, hogy haza kell menniük Stellához, akit az utolsó pillanatban egy kevéssé ismert bébiszitterre hagytak.

Menj csak!, kiabálta utána Matt. A szomszédok figyelték őket, de Mattet ez sem érdekelte. *Fuss csak, te ócska tróger!,* üvöltötte magából kikelve az autójához – amit nemsokára ugyanúgy összetört, mint a többit – sétáló Will után.

Ma Matt Henry Elliot utasításai szerint az állam részére kitöltött csekket hozott; nem volt szükség másra, mint beírni az óvadék összegét, amit majd megállapítanak.

– Szia, öcskös – köszönt vissza Will, akit láthatóan szórakoztatott, hogy Matt idegesen feszeng a bíróság épületében. Nem mintha Will külseje szemrevalóbb lett volna: a haját borzalmasan vágták le, ugyanabban a ruhában volt, amiben letartóztatták, szokott élére vasalt nadrágja és fehér inge gyűrött és szúrós szagú volt, de mindez csalhatatlanul egy fokkal jobb volt a bostoni városi dutyi egyenruhájánál.

Matt balra húzódott, hogy egy kis lélegzethez jusson. A fivére állt mellette, aki ugyanakkor idegen is volt. Matt középiskolás kora óta nem éltek egy fedél alatt, és Will már előtte is elég megfoghatatlan figura volt. Az, aki nem bízik a tulajdon fivérében, érthető módon zárkózott lesz, maximálisan óvatos, és ha erőltetik, gyanakvó. Matt Henry Elliothoz fordult, mert hálás volt, hogy Willen kívül más is van ott, akivel szót válthat. – Lehetetlen volt parkolni – jegyezte meg.

– Szokj hozzá, haver. – Henry szórakozott volt, a jegyzeteit futotta át, mielőtt a bíró elé szólították volna őket. – Most a városban vagy.

Igaz, Matt nagy behemótnak és oda nem illőnek érezte magát a bíróságon, bár az egyetlen valamirevaló öltönyét vette fel, amihez a munkabakancsát és azt a nyakkendőt viselte, amit középiskolás

kora óta. A bíróság épületét nem száznyolcvan centi felettiekre tervezték; Matt érzése szerint az 1790-es években épült, esetleg valamivel korábban, amikor az emberek többsége meglehetősen alacsony volt. Akkoriban a vádlott a tárgyalóterem oldalsó bejáratán mosdatlanul és a szűkös koszt miatt éhesen, kezénlábán megbéklyózva lépett be, és akár ártatlan volt, akár bűnös, máris bűnbánóan került a bíró elé, és abban reménykedett csak, hogy kevésbé kemény ítélet vár rá, vagy esetleg semmit sem szólt, mint Rebecca Sparrow a tárgyalásán. Matt kívülről megtanulta, amit Rebecca utoljára mondott Hathaway konyhájában a Bostonból odahívott bíró előtt. *Nem maradt más, amit mondhatnék,* jelentette ki Rebecca. *Elvettétek tőlem a hangomat.*

A természeténél fogva pesszimista Henry Elliot erősködött, hogy nagyon kevés a Will elleni bizonyíték: mindössze annyi szól ellene, hogy a bűncselekményt napokkal előbb jelentette, mint hogy elkövették volna. A bűntett természeténél fogva mégis nagy összegben szabták meg az óvadékot. Felemésztett mindent, amit az anyja hagyott rá, az összes félretett pénzét, a biztonságát elherdálta egy olyanra, mint Will.

– Ne aggódj – nyugtatta Will. – Ártatlan vagyok. Visszakapod a pénzedet.

Hármasban betértek egy kávézóba a sarkon túl, amikor Willt azzal a megszorítással kiengedték, hogy a további kihallgatások lehetőségét figyelembe véve nem hagyja el a várost. Will azt állította, hogy egy tisztességes kávétól elmúlik majd a kézremegése, ami egy muzsikus számára maga a lidércnyomás, és amit egy duplával remélt meggyógyítani.

– Ami a visszafizetést illeti, a háziurad szkeptikus – jegyezte meg Henry Elliot.

Henry még most is szórakozottnak tűnt. Természete és sorsa is úgy hozta, hogy örökösen szorongott és nyugtalankodott, és bár a

jelleme alkalmassá tette az ügyvédi munkára, saját családját képtelen volt irányítani. A felesége alig szólt hozzá, a lánya, Cynthia, aki lelke mélyén jó lány volt, feketére festette a lábkörmét, és hajnalig kimaradt. De a legtöbb aggodalmat mégis a fia, Jimmy okozta, aki a középiskolás, mindig a rövidebb utat kereső Willre emlékeztette Henryt, egy olyan fiúra, aki csak magára gondol. Ami azt illeti, Henry fel is hívta Jimmy figyelmét Will Averyre, elrettentésül előadta a Willről szóló tanulságos mesét, a küszöbön álló katasztrófát. A pasi, akinek mindene megvan, de a végén semmije sem marad. *Ne hidd, hogy veled nem történhet meg ugyanez,* óvta a fiát. *Csak azt ne képzeld, hogy te nem vallhatsz kudarcot.*

– Nem fizettél lakbért, ezért kiraktak a lakásodból. –Henry kiterítette maga elé a papírokat. – És a zeneiskolából felhívták az irodámat, és arra kértek, ne jelentkezz, amíg a peres ügyeid nem rendeződnek.

– A pokolba velük. – Will még egy adag koffeint rendelt, bár egy garasa sem volt. De valaki biztos fizeti a cechet, ezért még egy croissant-t is kért.

– Mindig is így állt mindenhez – magyarázta Henry Mattnek. – Már a középiskolában is. Lemásolta a házi feladatomat, és a végén jobb jegyet kapott, mint én.

A múlt ősszel Henry felesége, Annette felkérte Mattet, hogy építsen egy zen kertet, amiről a család úgy vélte, kedvére volna a rettenetes öreg hölgynek, Henry nagyanyjának, Sissynek. A birtokon sok volt a méh, ami mindig is a jó szerencse jele. Mattet sosem izgatta, hogy esetleg megcsíphetik, mert a méhek ügyet sem vetettek rá, csak a bátyjára szálltak, aki viszont az allergiája miatt halálosan rettegett tőlük. Matt boldogan megosztotta a rovarokkal a terepet; munka közben élvezte monoton döngicsélésüket.

A lápról hozott köveket és homokot Ellioték kertjébe, kőedényekbe bambuszt ültetett, de az Elliot család mátriárkája a járókerete miatt nehezen tudott végigmenni a kőlapokkal kirakott úton. Amikor végre odaért, csak gúnyolódott azon, hogy Matt bambuszt ültetett.

Hiszen az gyom!, jelentette ki. *Lehet, hogy Kínából való, de akkor is gyom.*

Sissy Elliot utálta a kertet, és Henry azt mesélte, hogy most ő az egyetlen, aki kimegy oda, hogy elvonuljon a világ gondjai elől. Valószínűleg ma este is oda vezet az első útja, amint hazaér.

– Esetleg felbérelhetnénk egy magánnyomozót – mondta Henry az Avery fivéreknek. – Talán rábukkanhat valamire, ami elkerülte a rendőrök figyelmét. Vagy legalább kideríthetné, hogy akad-e valaki, akinek indítéka van a gyilkosságra. Alapvető érdeked, hogy tisztázd magad – mondta Willnek, aki láthatóan unatkozott. –Senki sem veszi be azt a rizsát, hogy a lányod mondta, hogy az áldozat meg fog halni.

– Ezt mondta nekik? – kérdezte Matt. Henry Elliot komoran bólintott. – Micsoda hülye.

– Ne beszéljetek úgy rólam, mintha itt sem volnék. Itt vagyok, és figyelek. Stella mondta nekik, nem én. De ha magánnyomozót akartok felfogadni, felőlem akár meg is tehetitek…

Henry Mattre nézett. Will mintha nem fogta volna fel, hogy mindez pénzbe kerül. – Hát persze, láss neki – mondta Matt, s ezzel mintegy beleegyezett, hogy állja a költségeket. – Jó ötletnek hangzik.

– Elvinnétek? – kérdezte Will, amikor távozásra került a sor. Henrynek találkozója volt, így nem maradt más, mint Matt. A teherautóhoz sétáltak. – Ezzel jársz? – nevetett Will, amikor meglátta a rozsdát és a horpadá-sokat. – Jó öreg Matt. Te aztán nem vezetsz BMW-t.

Arra célzott, ahogy anyjától kapott örökségét elherdálta. Felmondott a nyolcórás munkahelyén, Jennyt és a babát Párizsba vitte, ahol Jennyvel elkeseredetten veszekedtek, és megvette azt az átkozott kocsit, a BMW-t, amivel fejre állt, amikor a kelleténél több koktéllal a gyomrában, és egy nővel, akinek a nevére nem emlékezett, Duxburynél felborult a parton. Talán C-vel kezdődött a nő neve – Charlotte vagy Caroline, vagy isten ments, Catherine, mint az anyjuk neve. Will végül bagóért kótyavetyélte el azt a vacak autót, és megbánta, hogy Párizsba utazott. Feltételezte, hogy Matt az anyjuk egy életen át megtakarított pénzét bölcsen fektette be, és a rozsdás roncs ellenére is jómódban él. Ráadásul az övé lett a ház is, ami most a dupláját éri, mint tizenegy éve. E pillanatban – amilyen megrögzött agglegény, akinek nincs kire költenie a pénzét – bizonyára ezrei vannak a bankban.

– Hova vigyelek? – kérdezte Matt, amikor elkanyarodott a járda mellől, és besorolt a forgalomba. Azt rögtön észrevette, hogy az emberek szeretnek itt, Bostonban rátenyerelni a dudára. Pár perc még, és megszabadul a bátyjától – legalábbis egyelőre –, ezért nem árt még egy kicsit uralkodnia magán.

– A Marlborough Streetre – vigyorgott Will. – Amikor minden csődöt mond, még mindig ott van Jenny.

Hallgatásba burkolódzva ültek a teherautóban. Bár az óta a szörnyű szilveszter óta Matt nem járt az utcájukban, jól emlékezett az odavezető útra. Álmában vagy bekötött szemmel, gúzsba kötve is odatalált volna. Pontosan emlékezett rá, mit viselt Jenny azon az éjszakán: egy csillámmal és gyöngyökkel kivarrt fekete pulóvert és egy piros szoknyát. *Nem túl ünnepélyes?,* kérdezte Matt-tői a parti előtt. *Nem nézek úgy ki, mint egy karácsonyfa?* De Matt úgy gondolta, még sosem látott szebbet. *Nem. Viseld nyugodtan,* javasolta Jennynek, és ő így is tett. *Viseld csak,* mondta Jennynek, amikor másra sem vágyott, csak hogy

levetkőztesse ott helyben, a nappaliban, az ajtóban álló vendégek előtt.

– Feljössz? A régi idők kedvéért? – vetette fel Will, amikor megálltak a bérház előtt. – Hogy kicsit megpihentesd vén csontjaidat, mielőtt hazaindulsz a családi birtokra.

Matt megrázta a fejét. Ökrökkel sem lehetett volna bevontatni.

– Apropó, engem sosem zavart, hogy anya neked adta a házat – mondta Will.

– Úgy gondolta, neked nem kellene. Ezért több készpénzt hagyott rád.

– Tényleg? – Ez meglepte Willt. – Azt állítod, hogy többet kaptam?

– Én voltam a végrendelet végrehajtója. Tudnom illik. Mama igazságosságra törekedett.

– Igazságosság. – Will el volt képedve. Igazából semmit sem tudott az anyjáról, sem arról, hogy miként vélekedett, hogyan tudta mérhetetlen önzése ellenére is tovább szeretni.

– Hadd találgassak – szólalt meg Matt. – Az utolsó fillérig elköltötted a részedet.

– Ha akarod, nyugodtan gondolhatod rólam a legrosszabbat.

– Elég, ha megmondod az igazat.

Matt hirtelen úgy érezte, hogy joga van valamihez. Ha nem is Jennyhez, ha nem is egy élethez, akkor legalább egy beismeréshez. De erre nem került sor. Will sosem mondta, hogy *Igen, többet kaptam. Beismerem. Újra meg újra én kaptam többet.* Valahogy bejutott egy méh a teherautó utasterébe, és a szélvédőnek ütközött.

– Jessszusom! – esett pánikba Will. – Kergesd el! Will jogosan félt a méhektől, ezért Matt egy újsággal kiterelte az ablakon a behatolót. Reflexszerűen cselekedett: a költségtől és a következményektől eltekintve ismét megvédte a bátyját.

– Biztonságban vagy, bátyus. De engedj meg még egy kérdést. Szeretném, ha ezúttal válaszolnál is. – Matt leküzdötte a rátörő vágyat, hogy a méhet a bátyjára hessegesse. – Miből gondolod, hogy befogad?

– Jenny?

Will kiszállt a teherautóból, majd behajolt a nyitott ablakon. – Ilyen a természete.

Abban az évszakban jártak, amikor a tulipánfák virágzani kezdenek a Back Bay-ben, a Commonwealth Avenue-n, a Beacon Streeten, itt, a Marlboroughon, és még a legkisebb kertben is egy hatalmas magnóliafa virágzik. Amikor virágzanak, megváltozik a fény: minden rózsaszínnel átitatott, reménytelibb, csillogóbb lesz.

– Komolyan méltányolom, amit értem teszel – mondta Will. Tehát mégis felfogta, hogy az ügyvédeket fizetni kell, hogy az óvadék összege nem az űrből érkezett, hanem valaki félretett pénze volt, és hogy a magánnyomozó készpénzt követel. – Ne hidd, hogy hálátlan vagyok.

Matt kinézett a rózsaszínbe borult utcára; szegényebb volt, mint aznap reggel. Sok mindent válaszolhatott volna, de hallgatott. Nem nézett fel a második emeleti ablakra, bár tudta, hogy Willék lakása ott van. Úgy gondolta, neki talán meg olyan a természete, hogy nem mutatja ki, amit érez. Ha jól beletapos a gázba, alig egy óra alatt otthon lehet, és így szándékozott tenni. Egyes históriákat jobb elfelejteni, mások a sors szeszélye folytán el sem kezdődnek, hanem maradnak ott, ahova tartoznak: az elveszett lehetőségek ködös világában, a sosem volt univerzumában.

– Komolyan mondom, öcskös – szólt utána Will a távozó Mattnek. – Visszafizetek mindent.

– Egy frászt – nevetett Matt, ahogy besorolt a többi autó közé.

IV. FEJEZET

Stella és Hap Stewart elhatározták, hogy a földtudományi projekt keretében helyi vizeket tesztelnek, amelyhez városszerte bejárták az erdőket, tavacskákat és öblöket kerestek, bármilyen állóvizet, s felkutattak minden lárvától hemzsegő tócsát. Attrappoltak a csalánon és a mérges szömörcén, a vadszedren és a kacsaparéjon. Annyi őszibarackfa mellett mentek el, amelyek éppen virágzani kezdtek, hogy megjött az étvágyuk az őszibaracktortára, az őszibarackdzsemre és az őszibarackos pitére.

A vízmintákat üvegekbe töltötték, felcímkézték, és a Torta-házba vitték. Hap tudta, hogy a nagyapja gyakran megfordul itt, de ő maga még sosem járt a felhajtónál messzebb. Jimmy Elliottól eltérően sosem fürdött még a Homokóra-tóban, sosem látta a sás közül felszálló párát, amiről az emberek azt állították, hogy egy döglött ló kísértete, és nem harcolt a bősz aligátorteknősökkel. Egy ilyen teknőssel való csetepatéja miatt – vagy legalábbis a szóbeszéd így tartotta – Jimmy Elliot egyik ujjhegye hiányzott, és a történet annyira megrémítette a földtudományi órára vele együtt járó osztálytársait, hogy senki sem mert elmenni a terem végében egy akváriumban tartott öreg teknős mellett.

– Gyere – biztatta Stella, amikor Hap megtorpant a Torta-ház verandájára felvezető lépcsőn. Stellának már fájt a háta a hátizsákjában őrzött súlyos üvegektől. –A nagyim nem harap. És ehetnénk. Majd' éhen halok.

Tele voltak szúnyogcsípésekkel, a hajukba szederinda akadt. Az igazat megvallva, tökéletes volt a délutánjuk, és Stella végre

eligazodott már a városban. Egy tanári értekezletnek köszönhetően korán elengedték őket, és dél óta mintákat gyűjtöttek; kihagyták az ebédet, így Hap is elismerte, hogy korog a gyomra.

Amint beléptek a házba, Argus jelent meg, és torokhangú vakkantást hallatott. – Lassabban a testtel, fiú? –tapadt a falhoz feltartott kézzel Hap, mintha útonállók támadtak volna rá.

– Argus nem bánt – nyugtatta meg Stella. – Öreg, mint az országút. Szelíd, mint egy kismacska.

– Aha – simogatta meg óvatosan Hap Argus fejét. A német juhász akkora volt, mint egy borjú, bár a tekintete valóban fátyolos volt, és a fogai tövig elkoptak.

Stella és Hap lerúgták sáros bakancsukat és lehúzták átnedvesedett zoknijukat. Hapnek feltűnt a szép famun-ka és a meztelen talpa alá selyemként simuló kopott szőnyegek.

– Hallom, nagyanyád nem kedveli a látogatókat – jegyezte meg Hap, amikor Stella azt javasolta, hogy üssenek össze valamit a konyhában. Őszintén megvallva, Hap azt hallotta, hogy a tilosban járók ajtajára gyakran szegeztek gombostűkkel teliszurkált hagymát, ami egyszerre hozott átkot a jelenre és a jövőre.

– Ne butáskodj már. Gyere csak nyugodtan.

Stella bement a konyhába, és Hapnek nem maradt más választása, mint utána menni; képtelen volt levenni a szemét Stella világos hajáról, ami a hóvirágokra emlékeztette, amelyek olyan korán bújtak ki az erdőben, hogy könnyen hónak nézhették őket.

Argus utánuk battyogott, majd lefeküdt az asztal mellé, ahol udvariasan leste a mogyoróvajas és őszibarack-konzerves kenyerük héját. Ebéd után körülnéztek, és megtalálták a vízmintáik tárolására szolgáló legkiválóbb helyet: a mosogatókonyhát, ahol krumplit és hagymát tartottak. Kezük

véletlenül összeért, amikor az üvegeket rakosgatták. Természetesen úgy tettek, mintha semmi sem történt volna, de Stella később eltöprengett azon, hogy Hap talán több, mint jó barát. Nem kellett volna perzselnie az érintésének? Nem kellett volna heves szívdobogást kapnia? Nem kellene halálbiztosnak lennie?

Stella előző éjjel, nem sokkal éjfél után lesettenkedett a szalonba, hogy felhívja Juliet Aronsont. Észre sem vette, hogy megállás nélkül Hapről mesél, amíg Juliet meg nem kérdezte, hogy szerinte nem ő Hap egyetlen szívszerelme?

– Honnan tudnám? – nevetgélt zavartan Stella.

– Kérdezd meg, hogy kit vinne magával egy lakatlan szigetre, és majd meglátod, mit válaszol.

– Ez aligha perdöntő bizonyíték.

– Csak kérdezd meg. – Juliet olyan bölcsnek és szomorúnak hangzott, mintha már mindenen túl volna, és minden alkalommal csalódás érte volna.

Stella most a konyhában azon gondolkozott, milyennek látná Juliet Hap Stewartot. A fiú kanállal darabos mogyoróvajjal etette a kutyát.

– Nézd csak – mondta Hap vidáman. – Szereti a mogyoróvajat! Tele van fehérjével, biztos nem árt neki.

Amikor az iskolai menzán azzal az undok Jimmy El-liottal beszélgetett, Stellának akkor vert hevesen a szíve. De ez biztos nem szerelem, ugye? Nem lehet a végzet. A, lehetetlen! Soha az életben. Az efféle reakció biztos csak valami betegség, legrosszabb esetben gyomorégés, legjobb esetben tavaszi láz. Mert Massachussetsnek ebben a sarkában a tavasz mindenütt a levegőben volt. A fattyúhering most ívott a patakokban – ebben az évszakban szokott –, a varangyos békák most kezdtek brekegni, mély hangú, szomorú daluk vízről, csillagos éjszakákról és sárról szólt. Elinor Sparrow keze vérzett, ahogy

kint dolgozott a kertben, és a kora tavaszi takarítást végezte. Metszett, visszavágta a régi hajtásokat, ami soha nem volt kellemes munka, főként ami a rózsák alattomos tüskéit illeti, amelyek némelyike olyan apró, hogy az embernek fel sem tűnnek, amíg fel nem szakítják a bőrt. De Elinor úgy tudta, hogy a kertész vére korai virágzást hoz, míg a meggyilkolt asszony vére mindent elpusztít, amire hullik; így esett azon az ösvényen is, amin Rebecca Sparrow végigment azon a napon, amikor vízbe fulladt, így semmi sem maradt, mint sárgöröngyök és emberi szív nagyságú fekete kövek.

Gyorsan közeledett az április. Elinor érezte az erdei vadgyömbér pézsmaillatában, meg tudta állapítani a késő délutánonként most már rendszeresen hulló esőből. Nemsokára változatos halmazállapotú, zöld eső fog esni: haleső, rózsaeső, nárciszeső, fényes eső, bíbor lóhereeső, cipőfényeső, mocsári eső, félelmetes kőeső, ami mind végigmossa az erdőket, és a helyi patakokat, tavakat táplálja. Az évnek ebben a szakában kezdte általában Elinor az igazi kék rózsa kitenyésztése reményében a nagy fejű rózsákat a kínai és a damaszkuszi rózsákkal beoltani. Tudta, hogy értelmetlen, jóformán lehetetlen feladatra vállalkozik, mégsem hagyott fel vele. Nem csoda, hogy az államok minden kertészklubjában – olyan távol, mint Stockbridge és olyan közel, mint North Arthur – szóbeszéd tárgya volt. Nem tudta-e, hogy a genetikai kontárkodás az egyetlen módja, hogy valami vadonatújat hozzunk létre, az egyedüli lehetséges módszer, hogy egy kék rózsát fejlesszünk ki? Nem tudta-e, hogy a hozzá hasonló bolondok évszázadok óta próbáltak kék rózsát termeszteni, de mindig kudarcot vallottak, mindig csalódtak?

Elinornak mégis meggyőződése volt, hogy az északi sarokban növő nyurga palánta még egyszer mindenkit meglep. Senki sem gyanította, hogy valamelyik kertben megvan a csak Unityben található odavalósi káposztapálma, azok a furcsa kúszónövények,

amiket az első telepesek kémleltek ki. *Láthatatlanok,* mondták róluk az emberek, mert állítólag azonnal elhervadtak, amint emberi tekintet érte őket. De ez a rózsa virágzott Elinor kertjében, és ha ez bekövetkezhet, akkor talán Elinornak is megadatik végre a kék rózsája. Talán az összes többi bolond, aki előtte próbálkozott és kudarcot vallott, az államok ebbe az eldugott sarkába utazik, eltelve áhítatos tisztelettel, hogy bár semmi esély sem volt rá, mégis olyasmi nőtt itt, ami előtt térdre borulnak, és megcsókolják a földet.

A siker lehetősége olyan volt Elinor szájában, mint egy cseresznyemag: valóságos, kemény és igaz. Az elmúlt hónapokban az volt az érzése, hogy elszáguld mellette az idő, mintha egy szélcsatornában járna, ahol kétfelől elrohannak mellette az évek, az egybeolvadó napokat és éjszakákat csak fehér csíkként érzékelné. Ha közelebbről szemügyre vette, ugyan mire emlékezett az életéből? Az erdőre, amikor még gyerek volt, hogy hogyan lélegzett, mintha egyetlen szívtől hajtott, egyetlen agytól vezérelt zöld élőlény volna. Az anyjára, Ameliára, akinek a keze könnyített a fájdalmon, és aki telente takarókat varrt. *Elveszett szerelem. Elvesztett tisztesség. Galamb az ablakban.* Abban a pillanatban, amikor életében először felfedezte Sault az állami főiskola könyvtárában, ahol tanult, és ahol Saul akkor kezdett tanítani, számára megállt a világ forgása. A kislányára, Jennyre, amikor először látott havat. Az unokája arcán a mosolyra, amikor neki integetett a vasútállomáson. A rózsára, amiről mindig is álmodozott, ami mindig kék és elérhetetlen volt.

Amikor eleredt az eső, Elinor bement a házba. Eszében volt az unokája meggyőződése, hogy addig nem hal meg, amíg nem esik a hó. Vajon megkönnyebbült vagy megijedt a sorsnak ettől a végzésétől? Örült-e, hogy szabott az ideje, vagy bánta már, hogy kíváncsi volt a határidőre? A lánynak feltehetően igaza volt: talán jobb úgy ébredni reggelente, hogy nem tudjuk, mit hoz a nap,

hogy végződik a történet, mely órában köszönt be az éjszaka. Elinort annyira lefoglalták ezek a gondolatok, hogy amíg be nem ment a konyhába, és észre nem vette a fiú arckifejezését, aki számára ismeretlen okoknál fogva az asztala mellett ült, hogy vér borítja a ruháját.

– Vérzel, nagyi – jelentette ki Stella nyugodt hangon. Valójában nagyon vérzett; Elinor karján egy vágásból még most is szivárgott a vér. Az asztalnál ülő fiú olybá tűnt, mintha mindjárt el akarna ájulni, de nem úgy Stella, ő nem félt a vértől, mi több, kifejezetten érdekesnek találta, egy különös és rejtélyes elixírnek tartotta. A mosogatóhoz kísérte a nagyanyját, ahol hideg vizet folyatott azokra a helyekre, ahol a tüskék tűhegynyi sebeket szakítottak a bőrben, majd a mosogatókonyhába ment tapaszért.

– Semmiség – erősködött Elinor. El kell mesélnie Brock Stewartnak, hogy Stellát szemernyit sem zavarja a vér látványa. Milyen gyorsan reagált az unokája, mintha természetes volna számára, hogy gondoskodik valakiről. E tekintetben nyilvánvalóan nem az apjára ütött.

– Mit keres itt? – intett Elinor a fejével Hap felé. –Nem kellene iskolában lennetek?

– Fél napot voltunk csak. Egyébként is most négy óra van. Ő pedig Hap Stewart, a doktor úr unokája. Biztos ismered, nagyi.

– Toxikológiai felszerelést használunk, amit a halászati és vadgazdálkodási minisztériumtól rendeltem, hogy a helyi vizeket teszteljük.

Amint beszélni kezdett, Hap képtelen volt befogni a száját. Nem bírta felfogni, hogy itt ül, Sparrowék konyhájában, egy olyan házban, amiről a városban sokan hiszik, hogy különösen szeles napokon a kőalapja fölé emelkedik.

– Vagy igen érdekes mikroorganizmusokat találtunk, vagy egy rakás halkakit – folytatta.

Elinor hunyorogva nézte, de a fiú nem tűnt ismerősnek. Ami viszont nagyon érdekes volt, hogy nem volt benne semmi hazugság, ami – kivált az emberi nem férfiegyedeinél – igen nagy ritkaságnak számított. Ebből a szempontból mindenképp hasonlított a nagyapjára. Elinor természetesen tisztában volt vele, hogy Brock Stewart egyetlenegyszer hazudott, amikor eljött hozzá, hogy elmesélje Saul halálának a körülményeit. Elinor úgy látott keresztül egy becsületes emberen, mintha a lelke üvegből volna. Az öreg Hathaway bíró még elnökölt, amikor Elinor kicsi volt, és gyakran elhívta a bíróságra, hogy kikérje a véleményét, elsősorban a családi vitákban. *Ez a lány megismeri a hazugokat,* mondogatta az öreg bíró. *Próbálj csak lódítani, és meglátod, mire jutsz vele.*

És Elinor valóban tudta, hogy Brock Stewart hazudik, amikor azt mesélte, hogy Saul egyedül ült a kocsijában a baleset pillanatában. Akkoriban még más világ volt, az emberek hallgattak az orvosukra, és nem csupán orvosi kérdésekben, de az élet minden területén nagyra becsülték a véleményét. Dr. Stewart bizonyára meggyőzte Chip White-ot, aki akkor a rendőrfőnök volt, valamint a bostoni autópálya-rendőrség számos tagját, hogy erősítsék meg a meséjét, mert valamennyien összeesküdtek, hogy elhallgassanak egy tényt: Saul egyik kolléganője, a tanszékén egy új tanársegédnő, az ütközéskor vele együtt halt meg. Amikor Elinor meglátta a doktor hazugságát, felhívta az egyetemet, de még ők sem adtak felvilágosítást. Most mégis megértette, miért járt haza Saul késő este, miért csengett a telefon, s ha Elinor felvette, miért nem szólt bele senki. Hogy lehet, hogy mind közül éppen ő nem figyelt fel a férje hűtlenségére? Az ok az volt, hogy Saul sosem hazudott igazán, inkább nem mondta el az igazságot, és az ürességet meg a kijátszást még Elinor Sparrow sem tudta megfejteni.

A baleset óta Elinor sokszor eltűnődött azon, vajon dr. Stewart hazugsága nem kötötte-e örökre össze őket, nem fonta-e a sorsukat egyetlen láthatatlan szálba. Pontosan emlékezett, hogy milyen hideg volt aznap. Nem felejtette el, hogy a doktor lehelete dérré változott, ahogy hazudott. Látta, hogy a hazugság fájdalmat okozott Brock Stewartnak, de attól még hazudott. Havazott, kavarogva hullott a hó, ami sosem tapad a földhöz, és Elinor a hóesésben kiment a kertbe, ahol érezhette a doktor hazugságának súlyát, a hazugságét, amelyben élt, amikor biztos volt abban, hogy a városban ő az egyetlen, aki varázslatosan kitalálja az igazságot. Az orvosra hagyta, hogy közölje Jennyvel a történteket, jóllehet ez az ő kötelessége lett volna. Elinort olyan fájdalom gyötörte, hogy képtelen volt tisztán gondolkodni. Belülről vérzett, és Stellával ellentétben sosem bírta elviselni a vér, kivált a saját vére látványát.

Még most sem bírta ráemelni a tekintetét a rózsák visszametszése közben keletkezett sebeire. Ha Stella nem lett volna ott, hogy ellássa őket, Elinor biztos nem törődik velük, mert ez volt a szokása és a hajlam is erre késztette, bár tudta, hogy ha valaki nem vesz tudomást arról, ami a legjobban kínozza, akkor súlyos helyzetbe kerül. Ha nem vesz tudomást a szerelemről – ezt most már jól látta –, az ember akár egy életen át vérezhet, még ha senki nem is látja.

Elinor kíváncsi volt, miért lóg itt ez a fiú, a doktor unokája, miért vigyorog és tömi magát mogyoróvajjal. Az indíték talán valóban a vízminta és a halürülék, de lehet ennél több is. A szerelem sokszor láthatatlan, néha csak ketten látják, és mindenki más vak. A Sparrow családban a nők gondolkodás nélkül fejest ugrottak mindenbe, és könnyen bele lehetett rántani őket egy olyan vágyba, ami aztán nem eresztette őket. Hacsak a szeme nem csalta meg, Elinor úgy látta, hogy Stella rúzsozza magát, és valami fekete trutyival van kihúzva a szeme. Lassan felnőtt lesz,

nem? Még ha Elinor nem is tekintette Stellát és Hapet összeillő párnak, ki tudja, hova vezet a barátságuk. Végül is nincs itthon a macska… Jenny ugyan minden este telefonált, de a figyelmét lekötötte Will Avery. A bírósági végzés miatt Bostonban rekedt Will visszatért; nem volt hova mennie, és Jennynek nem volt szíve kitenni a szűrét. Jenny nem volt elég közel ahhoz, hogy hallja, amint a csengettyű szól a lánya csuklóján, amikor Stella Hap Stewarttal sétált az esőben. Jenny még azt hitte, gyermek a lánya, pedig Stella már egészen más lett: valaki, aki betöltötte a tizenhármat.

Miközben Stella végigment a felhajtón Happel, azt kívánta, bárcsak megjósolhatná az időjárás változásait, és víz alatt tudna maradni, amire Constance Sparrow volt képes, mert ez esetben a Homokóra-tó mélyéből tudna mintát venni. Mennyivel jobb volna, ha enyhíthetné mások fájdalmát, vagy megtalálná, ami elveszett, vagy meg tudná különböztetni a hazugot az igazmondótól. Ehelyett csak azt látta, hogy Hap Stewart nyakát szegi majd, amikor egy ló leveti. Megismerkedésük napján látta már ezt az árnyat, de remélte, hogy idővel semmivé foszlik. Most, hogy Hap mellett ment, és reszketett az esőben, ismét a fiúra nézett. A halála még mindig ott volt.

Stella már azt is látta, hogy Cynthia Elliot, aki a teaházban dolgozott, és két osztállyal felette járt, nyolcvankét évesen tüdőgyulladásban hal meg, és Mademoiselle Marcust, aki a kezdő és középhaladó francia csoportot tanította, agyvérzés viszi el. Látta, hogy az okostóni, aki Jimmy Elliot mögött állt, és az iskolai menzán őt szekírozta, elsőéves egyetemistaként autóbalesetet szenved. Az, ahogy az ő jövőjüket látta, olyan valóságos volt számára, mint akármi más: egy sokszavú poszáta, egy asztal, egy szék, a mosoly Hap arcán, miközben veri őket az eső.

Stella semmiképp sem engedhette, hogy Hapet levesse egy ló. Ő volt az egyetlen barátja a városban.

– Szereted a lovakat? – kérdezte Stella, ahogy továbbmentek. Miután visszahúzták nedves zoknijukat és sáros bakancsukat, felesleges volt elkerülni a felhajtón éktelenkedő sáros pocsolyákat.

– Ennek talán valami köze van a tóban kísértő döglött lóhoz? – érdeklődött Hap. – Tudod, hogy abban nem hiszek.

– Csak kíváncsi voltam, szeretsz-e lovagolni. Ennyi az egész.

– Nem én – vigyorodott el a fiú. – Nem vagyok cowboy. Bármi más, amit tudni szeretnél rólam? – Most már szakadt az eső, de ez egyiküket sem érdekelte.

– Meglehet. Hadd gondolkodjak. – Mi lenne, ha Juliet kísérletével próbálkozna? Talán többet kellene éreznie Hap iránt: a vak is láthatta, hogy tökéletes volna számára. – Kit akarnál magad mellett látni, ha partra vetődnél egy lakatlan szigeten?

– Élőt vagy holtat? – kérdezte elgondolkodva Hap.

– Mindegy.

– Nőt vagy férfit?

– Az is mindegy. – Stella percről percre hülyébben érezte magát. A hajából csavarni lehetett volna a vizet, a ruhája csuromvizes volt. A tó mellett mentek, ahol az eső úgy esett, mintha kövek hullanának a tükörsima vízbe. Megálltak a parton, és nézték, ahogy a vízililiomok levelei arrébb úsztak.

– Azt hiszem, téged – mondta végül Hap.

Stella egy pillanatig azt hitte, rosszul hall. Talán a szívverése elnyomta a fiú szavait. De nem, jól hallotta. Hap olyan jó volt, olyan gondos és figyelmes. Letérdelt a sekélyben, hogy mintát vegyen a tóból, és egy cseppet sem öntött mellé. Stella tudta, hogy ugyanígy kellene éreznie, de amikor Hap lezárta az utolsó üveg tetejét, amiben hideg, zöld víz, ebihal és alga volt, Stella gondolatai csak egy ember körül forogtak, a város legréme-sebb,

legszerencsétlenebb fazonja körül; akárhogy igyekezett, képtelen volt másra gondolni.

Nem mintha Jenny visszafogadta volna Willt, bár a házinénije és a ház többi lakója is talán ezt gondolta. Természetesen ellene voltak bármiféle kibékülésnek, mert a földszinttől a negyedikig minden egyes lakó utálta Will Averyt. A szomszédoknak egyre ment, hogy Will jóképű, hogy arany pettyek vannak a szembogarában, fütyültek rá, hogy kívülről fújja az összes dalt, amit Frank Sinatra valaha lemezre énekelt, és álmában is eljátssza Scott Joplin ragtime-jait. Végül is ők voltak kénytelenek hallgatni, ahogy a leglehetetlenebb időben zongorázik, amikor régebben egy fedél alatt élt velük: éjnek idején Dylan-dalokat, *Idiot Windet* vagy *Tangled Up in Blue-t.* Délután Louis Armstrongot, amikor a legtöbb szorgalmas embernek jobb dolga is van. A négyoktávos skála folytonos újrázása, amikor borsot akart a szomszédok orra alá törni; ezt vacsoraidőben, vadul, könyörület nélkül játszotta.

Mindannyian tudták, hogy Will az, aki lusta hozzá, hogy bedobja a szemétégető aknájába a szemetet, hogy mások bejáratnál hagyott újságait olvassa, énekel zuhanyozás közben, és vagdossa az ajtókat. A lakók többségének arról is tudomása volt, hogy Willnek viszonya volt Lauren Bakerrel, aki korábban a 2F-ben lakott, és aki hetekig sírt, miután Will szakított vele, majd Providencebe költözött, hogy új életet kezdjen. Mindez – a tiltakozások és a sírás – végigvisszhangzott a 3E és a 4E szellőzőcsövein, és Will feleségének orra előtt zajlott, aki most szemmel láthatóan visszafogadta, bár ezt a tényt váltig tagadta. Nem mintha bárki is hitt volna Jennynek, hiszen Will Avery ismét itt lakott, bár istennek hála, a zongorája nélkül, ami raktárban maradt, de ettől eltekintve továbbra is megkeserítette a lakók életét, a folyosón hagyta a szemetet, ellopta mások reggeli

újságját, bömböltette a tévét, amikor a felesége dolgozni ment, és mindent elkövetett, hogy a 2D-ben lakó Maureen We-berrel flörtöljön, akit figyelmeztettek is, hogy ha nem akar magának nagy bajt, be ne hívja Will Averyt a lakásába.

Bár igaz volt, hogy Jenny Sparrow vacsorát főzött Willnek, hisz megszokta, hogy kettőre főzzön, és a szennyesét is kimosta – miért ne tette volna be a gépbe a saját holmija mellé Will ingjeit és alsónadrágjait –, de igaz volt az is, amit boldogan megosztott volna kíváncsi és rosszalló szomszédjaival: végre kimondták a válásukat. Legszívesebben kiszögelte volna a határozatot az előcsarnok falára. Elképzelte, hogy a folyosóról kürtöli világgá, hogy Will a kanapén alszik. Nem jöttek össze, nem békültek ki, nem volt szó megbocsátásról, sem a konyhában makaróni vagy marhapörkölt főzése közben váltott szenvedélyes, mohó csókokról. Jenny még arra is hajlandó volt, hogy meghívja Mrs. Ehrlandot, a házinénit teára és citromos piskótatortára, és megmutassa neki, hogy a nappaliban párnákkal és takarókkal megágyazott a kanapén. Jenny egyébként pár hónapja elkísérte Mrs. Ehrlandot a Massachussetsi Közkórházba, és egész délelőtt a várószobában ült, míg a házinéni szürkehályogját eltávolították. De Mrs. Ehrlandot nem lehetett abbéli hitében megingatni vagy arról meggyőzni, hogy Will itt-tartózkodása csupán átmeneti. Amikor meglátta Will székre halmozott ruháját és a tele hamutartót, amit a padlón felejtett, helytelenítően csettintett a nyelvével.

– Nagy hibát követsz el, kedvesem – mondta Jennynek. – Most már sosem szabadulsz tőle.

Jó lett volna, ha Willnek eszébe jut a ház körüli munkákban segíteni, ha felajánlja, hogy bevásárol vagy kiporszívóz, vagy esetleg elcsomagolja a Torta-ház rettenetes makettjét, ami még most is a folyosón levő asztalon állt, de Willt más foglalkoztatta. Állandó kapcsolatban volt a magánnyomozóval, Fred

Morrisonnal, akit Henry Elliot bérelt fel, bár Jenny emlékeztette, hogy bizonyára minden telefonhívást leszámláznak Mattnek, amit csak Will a nyomozónak megereszt, Jenny többször is megpróbálta Mattet hívni, hogy köszönetet mondjon és felvegye vele a kapcsolatot, mivel egyformán nyakig ültek ebben a slamasztikában, de mintha Matt sosem lett volna otthon.

– Valószínűleg a könyvtárban ül – vélekedett Will. – Keményen dolgozik a diplomamunkáján, amit sosem fog befejezni.

– Disszertációt ír? – kérdezte Jenny, aki mindig is bánta, hogy nem ment egyetemre, és ezt a hibáját minden áldott munkanapon megbánta, amikor olyan állásba kellett járnia, amit utált. A banki munkája közben jött rá, hogy a pénz büdös – naftalin- és verítékszaga van –, és kellemetlen a tapintása – valahol a légypapír és a selyem között –, és allergiás is lett rá, így gyakran keletkezett ekcéma a kezén, a pincérnőknek és a taxisofőröknek azt mondta, hogy tartsák meg a visszajárót, és amikor hazaért, háromszor is kezet mosott.

– Azt hittem, tudsz Matt véget nem érő egyetemi tanulmányairól. Történelmet tanul. Az állami főiskolán. A bölcsészdiploma tíz évébe került. A mesterfokozat feltehetően húsz évbe telne.

– Komolyan? Nos, mondj, amit akarsz, ő az egyetlen közülünk, akinek sikerült diplomát szereznie. – Jenny úgy érezte, hogy a történelem illik ahhoz a Matthez, akit régen ismert, aki mindig olyan óvatos, olyan rettenetesen komoly volt. Ha jól emlékezett, Matt nagy hódolója volt a vaníliafagylaltnak. – Egy történelemdiploma nem ok a gúnyolódásra.

Will természetesen féltékeny lett, mivel sosem fejezte be a próbatanítását. Sőt bele sem fogott a végzős diplomamunkájába a Harvardon.

– Nos, Mattet ismerve valószínűleg a fűnyíró történetéről írja a disszertációját. Ugyanis még mindig mások fáit vágja ki, és a gyepüket gondozza, tehát még ne ítéld neki a Nobel-díjat.

Ahogy teltek a napok, Jennyt egyre jobban feszélyezte az, ahogy Will berendezkedett nála. Fogkrémet hagyott a mosdókagylóban, italt vett Jenny számlájára, csak a derekára csavart törülközőben nézett tévét. És egyszer, amikor Jenny munkából jött haza, kölniillatot érzett. Jázmin, gondolta, egész biztosan az. A kamrából hiányzott egy üveg bor. És a cédélejátszóján egy Coltrane-lemezt talált, ami tökéletesen illik a csábításhoz.

– Felhoztál valakit?

Will rászokott, hogy délután négykor az *Oprah*-műsort nézte, éppen ezért elmerülten a tévét bámulta, amikor Jenny hazaért a bankból. – Hogy ide? – kérdezte értetlenül.

Jennynek szaggatott a lába. Hazafelé jövet – amekkora hülye – bement a csemegébe, és gombás rizottóhoz valókat vett.

– Te gazember, hát persze hogy felhívtál! – kiáltotta.

– Nem szabad felhívnom a barátaimat a lakásba? –kérdezte Will, amikor utánament a konyhába, ahol Jenny bevágta a vásárolt élelmiszert a hűtőbe. – Mert ezt nem említetted, Jenny. Sosem függesztetted ki az istenverte házirendet.

– A barátaiddal nincs is gond. De nem baszhatsz a lakásomban, és minden valószínűség szerint az ágyamban, míg én munkában vagyok!

Dögöljön meg, gondolta Jenny. És itt szakadjak meg, ha vacsorát csinálok neki. Egyen csak svájci ömlesztett sajtot és sós kekszet, amekkora szemétláda. Sőt akár forduljon fel éhen.

– Nem csinálom többet – mondta később Will, amikor egy pöndörödő szalámis, kis savanyúságos, kemény zsemlés szendvicset hozott be neki, pocsék bocsánatkérésképpen. – A lekötelezetted vagyok – ismerte el.

Olyan régen éltek együtt, hogy Will már családtagnak számított. Így aztán hagyta, hadd maradjon, ahogy egy megbízhatatlan unokatestvérrel tette volna, akinek kénytelen a hóna alá nyúlni, akár tetszik neki, akár sem. Esténként együtt hívták fel Stellát, és ahogy illik, vidámak voltak, de Jenny egyre inkább egyedülállónak érezte magát, és bár Will nagyon sokat aludt, még mindig ugyanaz az álom nélküli ember volt, mint korábban. Vajon így volt-e mindig: ami leginkább vonz valakihez, az a tulajdonság tűnik el elsőnek? Jenny csak egyszer csípte el Will egy kis álomtöredékét: egy férfi állt a füvön, elveszetten és elfeledetten zokogott, a ruháját leszaggatták róla, és nem maradt semmije, csak zokogásának hangja. Ez után az álom után Jenny tudta: rossz előérze-tei és a kellemetlen levélkék ellenére – amiket néhány szomszéd az ajtó alatt csúsztatott be – hagynia kell, hogy Will addig maradjon, amíg kell.

Együtt jártak el Henry Elliot Milk Street-i irodájába, ahol megismerkedtek Fred Morrisonnal, a magánnyomozóval, aki sokat kiderített az áldozat életéről. A lány New Hampshire-ben született, és viszonylag rövid ideje élt Bostonban. Múlt szeptember óta harmadikosokat tanított egy iskolában. Több múltbeli és jelenlegi barátja is volt, de a városban csak igen kevés barátnője. Csendes volt, csinos és törvénytisztelő, a háziura esküdni mert rá, hogy mindig csukva tartotta éjjel az ablakát. Akárki is ölte meg, azt minden valószínűség szerint az ajtón engedte be. Szerencsére egyetlen ujjlenyomat sem egyezett Willével. A DNS-vizsgálatok még hátravoltak, de mivel egyetlen más gyanúsított sem került képbe, Willnek nem ártott imádkoznia.

De Will soha nem volt az a típus, aki nem avatkozott bele a dolgokba. Többet is tett az imádkozásnál: beszélt egy újságíróval. Nem vette a fáradságot, hogy említse a dolgot Jennynek, ahogy arra sem, hogy megmagyarázza, honnan volt a lakásban a

kölniillat, ami egyébként Ellen Paxtoné volt, aki Will kolléganője volt a zeneiskolában, és aki meglepően jó volt az ágyban. Jenny különben a munkahelyén az egyik banki alkalmazottól, Mary Lou Harringtontól értesült a riportról; Mary Lou mindig is berzenkedett az ellen, hogy Jennyt vezetőnek nevezték ki, és most boldog-boldogtalannak mutogatta a *Boston Globe-ban* megjelent cikket, ami végül Jenny asztalán kötött ki. A városi hírek rovatában, rögtön a címlapon ott volt Will Avery – mellesleg elég jó – fényképe, ami előnyösen emelte ki szép profilját, ahogy a házuk lépcsőjén áll. A fényképen azonban sajnálatos módon a házszám is jól látható volt.

A szomszédok már a munkahelyén hívogatták Jennyt, és felháborodott üzeneteket hagytak. Hogy meri Will az egész házat belerángatni ebbe a mocskos ügybe azzal, hogy nyilvánosságra hozza a házszámukat? Hát egy fikarcnyi józan esze sincs? A Will-lel készült interjú volt az oka, hogy Bili Hampton, Jenny főnöke behívta Jennyt az irodájába; úgy vélte, a publicitásra és a bank igazgatósági tagjainak finnyásságára való tekintettel a legjobb talán az volna, ha Jenny önként felmondana. Természetesen két hétre fizetést kap, és további két hét fizetett szabadságot.

– Kirúgtak – közölte Jenny, amikor hazaért. – Csak így, egyszerűen. Tizenkét év után.

Will bekapcsolta a tévét, és most teljesen elmerült az *Oprahban,* ráadásul már az aznapi második italánál tartott. Számon tartotta, hányat iszik, legalábbis az ötödik italig. Amikor meghallotta Jenny bejelentését, azonnal felháborodott. – Bepereljük őket! Nem küldhetnek el minden ok nélkül.

– Minden ok nélkül? – kacagott Jenny, de a kacaja rideg volt. – Te vagy az ok. Miért hagytad lefényképezni magad a saját házunk előtt?

– Pozitívabban kellett hozzáállnom a hamis vádakhoz, amelyeket ellenem hoztak. Nem? Minden önmagára valamit is adó, ártatlan ember ezt tette volna.

– Nem, ezt csak egy agyalágyult tehette, Will. Megfordult egyszer is a fejedben, hogy bárki is ölte meg azt a szegény nőt, most tudja, hol lakunk?

– A francba. – Will azonnal dugába dőlt. El is felejtette, hogy rajta kívül más is van a világon. Mint például a lánya. Meg a volt felesége. – Erre nem is gondoltam.

– Hát most már kicsit későn jut eszedbe. Jenny leült mellé a kanapéra. Kimerült volt.

– Ismétlés – világosította fel Will, az Oprah-műsorra utalva. – Eltereli a figyelmedet a *Globe* cikkéről.

Will pszichéje így működött: söpörjük be a tényeket a szőnyeg alá, és minden rendbe jön. Feledkezzünk meg arról, ami az orrunk előtt van, reménykedjünk, hogy minden a lehető legjobban üt ki, élvezzük az életet, és egy pillanatig se aggódjunk amiatt, ami odakint les ránk. De hogy feledkezhetne meg Jenny arról, hogy a nyilvánosságra került házszám birtokában mindenféle katasztrófaturistának, gyilkosságrajongónak és persze annak is ki vannak téve, aki ezt a kegyetlen és szívtelen tettet elkövette. Még ha Jenny találna is egy iskolát, amely a félév közepén felvenné Stellát, most már kizárt, hogy visz-szahozza ebbe a lakásba. Stellát továbbra is Elinor Sparrow gondjaira kell hogy bízza, de a legkevesebb, amit megtehet, hogy maga is utánamegy.

Még aznap este becsomagolt, és csak azt vitte maga- v val, amire feltétlen szüksége volt, és másnap Willben volt annyi tisztesség, hogy kicipelte a bőröndöt a taxihoz.

– Ne aggódj miattam – nyugtatta meg Jennyt.

– Én csak a lakás miatt aggódom. Ne felejtsd el elzárni a sütőt. Nyomd el a cigarettádat. És egy nő se feküdjön az ágyamban.

– Nem fogok főzni, most akarok leszokni a dohányzásról, tehát ne izgulj. – Jenny előtt nem maradt észrevétlen, hogy a nőket nem említette. – Jó, hogy elmész.

Ellensúlyozhatod az öreg boszorka befolyását. Tartsd szemmel Stefit.

– Az anyám mindig is azt hajtogatta, hogy nem te vagy számomra a megfelelő. Ezért gyűlölöd.

– Ebben valószínűleg igaza volt – ismerte el Will. –Szart se érek.

A házuk előtt nyílni készült a tulipánfa. A *Boston Globe-ban* megjelent fénykép fekete-fehér volt, és nem mutatta, milyen rózsásak a fán a bimbók, mennyire átjárja magát a levegőt is a rózsás fény. Jenny beszállt a taxiba, hogy a Déli pályaudvarra vitesse magát, a tizenkét órás vonathoz. Az utcán végig látta a rózsás fényt. Átszűrődött a kovácsoltvas kapuk keresztrúdjai közt, és úgy villant az ablaküvegen, hogy nem lehetett tőle látni.

Jenny elszundított a vonaton, és meglepődött, hogy milyen rövid volt az út. Mindig úgy érezte, hogy a szülővárosa a hold túlsó felén van, pedig itt volt, egy kőhajításnyira. A városi élethez szokottakat mindig meglepte, milyen csendes Unity, főként azután, hogy a déli vonat nagy füst és zaj közepette elhagyta az állomást. Szitáló eső esett, és a madarak nagy vehemenciával vetették rá magukat a friss fűre kimászó kukacok százaira. Jennynek eszébe jutott, hogy az anyja több tucat nevet is kitalált az ebben az évszakban hulló sokféle esőre. Madárdal és ködpára úszott a levegőben. Miféle eső lehet ez? Jenny alig emlékezett. Elfelejtette, hogy hívják az esőt, ahogy azt is, hogy az állomáson nincs taxi. Azok, akik a repülőtérre igyekeztek, kénytelenek voltak egy hamilto-ni taxivállalattól kocsit rendelni. Itt, helyben csak Eli Hathaway volt, aki a városban egyedüli bérkocsiját üzemeltette. Jenny kileste, hogy a járda mellett egy kombi áll járó motorral, de arra viszont jól emlékezett, hogy Eli már akkor fura,

öreg fazon volt, amikor Jenny kislány volt. Ha választania kellett Eli híresen füstös kocsija és a között, hogy felhívja az anyját, és büszkeségét félretéve megkéri, hogy jöjjön el érte, mintha még most is gyerek volna, akkor inkább gyalogol, gondolta.

Volt egy nagy kerekes bőröndje, egy pukkadásig tömött retikülje és egy úti neszeszere. Az eső épp csak esett, nem zavarta különösebben. Nárciszeső, jutott Jenny eszébe; Elinor mindig így hívta, ellentétben a rózsaesővel, ami száraz évszakban lezúduló hirtelen felhőszakadást takart, vagy a halesővel, ami zöldes özönvizet fedett, ami úgy ömlött, mintha dézsából öntötték volna, és amiben minden épeszű ember fedél alá menekült. Jenny átvágott a városi parkon, ahol a háborús emlékművek álltak. Lánykorában gyakran eljárt ide, itt várt Willre; a fák alá heveredett, és felnézett a lapos, széles levelekre. A városban nemigen figyelt másra, mint Willre, de most lassított, hogy legyen ideje körülnézni. Igaz, hogy a bőrönddel és a neszeszerrel megrakva nem is volt más választása.

A park közepén a polgárháborús emlékmű állt: egy nagy lovon ülő katona. Egyesek szerint Anton Hatha-way-ről, az akkori unityi polgármester fiáról mintázták, aki egy pennsylvaniai csatatéren esett el. A park távolabbi végében állt a fekete gránit emlékmű, amit a függetlenségi háborúban elesetteknek állítottak. Jenny teljesen kifulladt, mire ehhez ért, így nem vette alaposabban szemügyre. Megállt, és hagyta, hogy áztassa a nárciszeső. Furcsa, hogy az ember felnő valahol, és bizonyos dolgokat sosem vesz észre. Jenny például sosem figyelt fel arra, hogy a platánokat sorba ültették, vagy hogy a városháza hegyes tornyát két aranyozott madár díszíti, vagy hogy az esőnek ilyen friss illata lehet, ami pontosan a frissen szirmot bontó nárciszokéra emlékeztet.

Jenny már-már elhagyta a parkot, és a Shepherd Street felé indult, amikor rádudáltak egy autóból. Formás kis SUV volt;

Jenny ilyen autót akart venni, miután Will összetörte a BMW-t, és miután a következő autójukat, egy roskatag Fordot ellopták a Darázsfészek étterem mögötti parkolóból. De sosem volt annyi pénzük, hogy foglalót fizessenek, még egy használt kocsihoz sem.

A SUV odakanyarodott mellé, és a benne ülő leengedte az ablakot. Liza Hull volt a teaházból.

– Ugorj be. Elviszlek.

Jenny bedobta a poggyászát a hátsó ülésre, aztán megkerülte a kocsit, és beült Liza mellé.

– Kösz. Elfelejtettem, hogy idekint autóra van szükség.

– És a tied? Lerobbant?

– Nincs kocsim. – Most, hogy már nem esett rá az eső, Jenny érezte, mennyire áthűlt. Az április már csak ilyen: néha nagyon alattomos – a lehető legenyhébbnek tűnik, amíg egyszer csak vacogni nem kezd az ember. –És állásom sincs. Tulajdonképpen semmim sincs.

– Nem igaz. Ott a lányod. – Liza nem hajlott az önsaj-nálatra. Elmesélte, hogy férjnél volt, elvált, és most egyedül él. Se gyerek, se macska, se kutya. „Kötelmek nélküli”, ahogy a helyzetét jellemezte.

– Igazad van. – Jenny végigmérte Liza Hullt. A középiskolában sosem fordított időt arra, hogy jobban megismerje. – Valóban ott a lányom. Még ha nem is beszél velem túl gyakran.

– Stella viszonylag rendszeresen eljár a teaházba. Azt hiszem, végigeszi az étlapon szereplő édességeket.

Jenny nevetett.

– Meséltem neki, hogy egyik ősöd az enyémnél dolgozott. Leonie Sparrow, aki megmentette a teaházat, és megszervezte a városban a tűzoltóságot, emlékszel? Engem tulajdonképpen róla neveztek el, és egy másik Sparrow-ról, aki híres volt a főztjéről.

Elizabeth-ről, aki talán a dédanyád volt. A teljes nevem Elisabeth Leonie Hull. Ha itt maradsz egy darabig, esetleg neked is kedved támad dolgozni nálam. Hogy folytassuk a hagyományt.

– Én? Nem vagyok pék.

– Nem kell annak lenned. Üzletvezetőre van szükségem, vagyis pincérkedni kellene és könyvelni. Cynthia Elliot iskola után meg a hétvégeken kisegít, de valaki másra nagy szükségem lenne.

– Nem ígérhetek semmit…

– Helyes – bólintott Liza. – Én sem ígérek semmit. Hacsak nem tekinted az ebédrendeléseket és a tányérmosogatást lealacsonyítónak.

– Semmit sem tekintek méltóságomon alulinak. Végtére is hozzámentem Will Averyhez.

Jenny nevetésre számított, e helyett álmodozó pillantást kapott. – Will Avery… Istenkém! Nagyon bele voltam zúgva.

Ráfordultak a Lockhart Avenue-ra, ahol a nagy tölgyfa állt. Jenny ezerszer találkozott Will-lel ezen a sarkon, mert pontosan félúton volt kettejük otthona között. Ha jól emlékszik, az öreg fa szerepelt a régi naplókban. Több mint háromszáz éves, még az ősi erdőből maradt, amit a telepesek kivágtak, hogy farmokat és szántókat telepítsenek a helyére, és csak egyetlen szeretett fa maradt meg.

Csendesült az eső, a levegő üvegesen áttetsző lett. Nyirkos volt minden, a menta édes illata úszott a levegőben, mint régen, Jenny tizenharmadik születésnapján. Visszhangzó zümmögés hallatszott, mintha ezer méh döngene, olyan zümmögés, ami a legálmosabb embert is felébreszti, és felforralja a vérét. Nem tettek meg nagy távolságot a Lockharton, amikor Jenny látta, hogy a zajt egy láncfűrész okozza. Az öreg tölgy töve körül narancssárga útjelző bóják mutatták a kerülő utat; a fa az elmúlt években betegeskedni kezdett, és mostanra menthetetlenné vált.

A városi tanács megszavazta, hogy ki kell vágni, mielőtt egy vihar derékba töri a törzsét, és az ágai lehullva villanyvezetékeket szakítanak el és közlekedési táblákat döntenek ki.

– Hé! – Liza leengedte az ablakot, hogy felkiabálhasson a létrán álló férfinek. Az út túloldalán egy nagy, rozsdás teherautó parkolt. – Mit gondolsz, rendelhetek tűzifának valót ebből a tölgyből? Nagyon szeretem ezt a fát. Fáj a szívem, hogy kivágod.

A férfi bólintott, és integetett. Magas volt, szőke és széles vállú, a fülén fülvédő a láncfűrész sivítása ellen. Jenny gyomra megrándult, amikor ránézett; talán azért, mert fent állt a létrán, és Jenny félt a leeséstől. Talán attól, ahogy a férfi Jennyre nézett: mint aki máris leesett. Az egyik kiszáradt ágba kapaszkodott, és utánuk nézett, ahogy elhajtottak.

– Ki ez? – kérdezte Jenny, miközben a földút felé közeledtek, amit a városban mindenki csak a Döglött Ló Ösvényének hívott.

Most Lizán volt a sor, hogy nevessen. – Nem tudod?

– Ismernem kéne?

Talán az út mély kerékvágásaitól kavarodott fel a gyomra, ahogy a SUV kátyúból kátyúba zökkent, és bukdácsolva haladt el a sárkánygyökér és vad őszibarackfák mellett. Vagy talán azért, mert a fák között most már jól látta a Torta-házat, a fehér esküvői tortává összeálló építészeti elemek kusza összevisszaságát, amely kissé megdőlt már, és amit borostyán futott be.

– Matt Avery. – Egyesek akkor sem látják, ami az orruk előtt van, ha olyan éles a szemük, mint a sasé. Van, akit kézen fogva kell vezetni, különben élete legfontosabb tényeit sem veszi észre. Liza a fejét csóválta, miközben ráfordult a felhajtóra. – A férfi, aki szerelmes beléd – világosította fel Jenny Sparrow-t.

HARMADIK RÉSZ

A képesség

I. FEJEZET

Ha egy család három nőtagja főzési céllal egyszerre tartózkodott a konyhában, az csak bajt jelenthetett. Még reggelizés közben is előfordultak súrlódások. Az egyik inkább kemény tojást kért, és nem tükörtojást. Zokon vett egy megjegyzést, ami a kritika határát súrolta. Könnyen előfordult, hogy becsapta maga mögött az ajtót, miután azt bizonygatta, hogy nem éhes, vagy amúgy sem szokott reggelizni, sőt évek óta nem reggelizik. A Sparrow-házban az a fajta udvarias hangvétel dívott, ami ezerszer rosszabb volt a hangos veszekedésnél, egymással üvöltözésnél. A bizalmatlanság hideg függönye. Amikor a vér szerinti hozzátartozók olyan elővigyázatosak egymással szemben, amikor olyan udvariasak, hogy hamarosan nincs mit mondaniuk. Csak kellemkedése-ket, amiket akár egy vadidegennek is mondhatnának. *Kérem a vajat, nyisd ki az ajtót, viszlát iskola után, már megint esik, napos időnk van, hideg időnk van. Kapott már enni a kutya? Becsuktad az ablakot? Hova mész? Miért van az, hogy egyáltalán nem ismerlek?*

Ezek a mondatok nem családra mutattak, Elinor Sparrow mégis reménykedett. Igaz, hogy Jennyvel jó, ha egy tucat szót váltottak azóta, hogy Jenny megérkezett, egyszer ültek le együtt a vacsoraasztalhoz, és akkor is csak azért, mert Stella odakényszerítette őket, és ezt a kísérletet – amit kínos csenddel és langyos spárgafelfújt-tal fogadtak – azóta sem ismételték meg. De az ember sosem tudhatja, főleg ha a családról van szó. Az ember azt hiszi, nincs többé köze valakihez, ám az illető akkor bukkan fel, amikor legkevésbé számítunk rá. Hisz ki gondolta volna, hogy Jenny Sparrow még egyszer az életben a Torta-

házban fog lakni? Unityben senki, az egyszer biztos. Sőt Elinor le merte volna fogadni, hogy az államokban sehol sem. És Jenny mégis itt volt, a legfinomabb, kézzel hímzett ágyneműben aludt, amit Margaret Hathaway adott Amelia Sparrow-nak nyolcvan évvel ezelőtt, mert hálás volt, hogy Amelia enyhítette a szülési fájdalmait, amikor világra hozta a fiát, Elit, aki most már olyan vén, hogy a kocsijába beülőknek meg kellett ismételniük, hogy hova akarnak menni, és még akkor is nagy volt rá az esély, hogy rossz címre szállítja őket.

Elinor mindenből a legjobbat tette be Jenny szobájába. Maga seperte fel a padlót, így nem maradt sehol pókháló vagy egérürülék; kinyitotta az ablakot, hogy a friss levegő átjárja a szobát. A szekreterre egy vázát tett őszibarackágakkal, amiket a tó mögötti domboldalon szedett, mert nagyon jól tudta, hogy Jenny semmit sem látna szívesen a kertjéből. Jó választás volt: amikor a szobamelegtől a bimbók kényszeredetten felfakadtak, a szobában őszibarackillat áradt szét, és a nyár sűrű melegével töltötte meg.

A szerencse is hármasával köszönt be, mondta volna Elinor nagyanyja. Először ott volt Stella érkezése, aztán Jennyé, és ebből nem az következik, hogy valami hasonlóan lehetetlen következik? Elinor nem remélte, hogy az egészségi állapota hirtelen jóra fordul – napról napra egyre gyengébb lett, egyre többet aludt és egyre kevesebbet evett –, de talán az északi sarokban növő rózsa mégis kék lesz. Az sem kevésbé kizárt, mint azt remélni, hogy a lánya visszatér. És Jenny hús-vér mivoltában itt volt a házban, hideg vízben mosta reggelente az arcát, mert a forró vizes csap nem működött a Torta-házban, erős kávét főzött magának – amihez kézzel őrölte a kávét, mert a villanydaráló lerobbant –, mielőtt gyalogosan elindult az ösvényen a teaház felé, ahol állást vállalt.

Fantasztikusabb képzet-e egy kék rózsa, mint az, hogy Elinor unokája, akinek első tizenhárom évéről semmit sem tudott, most napos délutánokon a kertben segített, a madarakon nevetett, amik a nyomában nyüzsögtek, miközben fenyőkérget gereblyézett, vagy a nyirkos áprilisi levegőben rajzó méheket hessegette. Ha a virág tényleg kék lesz, Elinor végre úgy érezheti, hogy elért valamit: egyetlen olyan dolgot cselekedett, ami nyomot hagy. Elinor csak erre vágyott. Egy merőben más, türelmetlenebb asszony felvágta volna a keresztezett rózsató egyik bimbóját, hogy megnézze, de Elinor tudta, hogy egy még ki nem nyílt bimbóból semmit sem lehet megállapítani. A sárga futó sokszor narancsnak látszik, a nagy fejű hófehér rózsa rózsaszín árnyalatú, ami azonnal eltűnik, amint a szirmok a nappali világosságon kibomlanak.

Akkor tudjuk, mire van szükségünk, amikor megkapjuk. Ezt Brock Stewart mondta egyszer. Elinor tudta, hogy így van, valahányszor Jenny hangját hallotta a folyosón, amikor felnézett a kertészkedésből, és fényt látott a konyhaablakban. Tudta, amikor a tűzhely hátsó lángján a teáskanna fütyülni kezdett, amikor a ház, amiben élt, nem volt többé üres. Nem is sejtette, mennyire egyedül van, amíg már nem volt egyedül. Elvágta magát az emberektől, azokhoz a láthatatlan rózsákhoz hasonlóan, amelyek nem bírják elviselni az emberiség terhét.

Elinorban komoly kétely ébredt valamennyi döntésével szemben, és ez a bizonytalanság nagy ostobaságra késztette: megengedte, hogy dr. Stewart kocsin bevigye a hamiltoni kórházba a következő onkológiai vizsgálatára. Egyetlen kikötése volt csak: nem beszélheti meg a betegségét az onkológusával, dr. Meyerrel. Amint átlépik a város határát, nem bánhat úgy vele, mint bármelyik betegével.

Ismerhetnél annyira, hogy tudd: mit teszek, ha arra kérsz, ne üssem bele az orromat az életedbe, mondta dr. Stewart.

Amikor azonban a vizsgálat után Elinor kiment a folyosóra, ott találta dr. Stewartot, aki dr. Meyerrel tanácskozott. *Reménytelen,* hallotta Elinor valakitől. Vagy inkább *szerencsétlen?* Vagy *szent,* vagy egy teljesen új nyelven mondott szó, amit már meg sem érthet?

Azt ígérted, nem bánsz úgy velem, mint egy beteggel, mondta Brock Stewartnak, amikor kiléptek a kórházból. Az orvos megbízhatatlan viselkedése úgy felmérgesítette, és akkora csalódást okozott, hogy alig kapott levegőt. *Te szívtelen ember. Hogy tehetted ezt velem?*

Talán ezt hallotta odabent, a folyosón. *Szívtelen.*

Én nem hazudok, válaszolta megbántva Brock Stewart.

Elinort azonban az lepte meg leginkább, hogy nem fedezte fel ezt a megtévesztést. Egy becsületes ember pásztázása olyan könnyen ment számára, mint a ki- és belélegzés. Most maga a lélegzetvétel is fájt, és Brock ugyanúgy lesből támadt rá, mint annak idején Saul. Ha nem lett volna olyan kimerült, biztos vonattal utazik haza, és többé egyetlen szót sem vált az orvossal. Hogy mentse a büszkeségét, előrement a Lincolnhoz, beszállt, és nem nézett dr. Stewartra.

Sosem állítottam, hogy nem beszélek majd vele, emlékeztette dr. Stewart, amikor beszállt a kocsiba. Elfordította a slusszkulcsot, de aztán csak járatta az öreg Lincoln motorját. *Ismerhetnél annyira, hogy tudd: sosem lennék képes olyasmit tenni, amivel fájdalmat okozok neked. De te rám tartozol, Elly.*

Amint az orvos kimondta, Elinor tudta, hogy így van. Egy ideje már így volt, de nem vett róla tudomást. Jobban ismerték egymást, mint bárki mást a világon, de előtte sosem vallották be, mit jelentenek egymás számára. Elinor útközben nem nézett a doktorra, de amikor a Lincoln a Torta-ház elé gördült, odafordult hozzá. *Hogy mersz éppen most reményt nyújtani?* Optimizmusa azóta váratlanul és nem titkoltan bukkant fel, és éppen akkor,

amikor sokkal bölcsebb lett volna teljesen feladni a reményt. Bárki megértette volna, ha fejére húzza a takarót. Ha lehunyja a szemét, és az estére félretett morfiumból dupla adagot vesz be. Lobogó tűzre vetett volna bármit, aminek csak halványan is reményszaga van, és összesöpörte volna a hamut. Ezzel szemben hagyta, hadd növekedjen benne. Hagyta, hadd ébressze fel reggel, és ringassa álomba este. Hagyta, hadd hulljon az esővel, és mossa le a zöld gyepet a sártócsákba, amelyekben a hozzá hasonlóan reménnyel eltelt aligátorteknősök ilyentájt a tojásaikat rakták, és lelkesen várták annak az érkezését, ami számukra a legfontosabb volt a világon.

Ami Jennyt illeti, bármit is tett Unityben, két egyidejű képsor ostromolta: akármivel foglalkozott éppen – mondjuk edényeket mosogatott a régi zsírkő mosogatónál –, azt elfedte egy másik kép – például az, hogy e felett a mosogató felett nyíló ablakon mászik ki éjfélkor, hogy Will-lel találkozzék, vagy az anyjával vitatkozik, vagy nézi, amint az apja hatalmas kupacba gereblyézi a leveleket egy ragyogó őszi délutánon a kőfal közelében.

Reggelente, amikor meghallotta a folyosói óra csendülését, Jenny egyszerre kelt, hogy felébressze Stellát, és hogy maga is iskolába menjen. Erezte, ahogy régi farmerje a testére simul, amikor fekete nadrágjába bújt. Fekete haja a derekáig ért, amikor kifésülte az álla vonaláig érő haját. Tükörbeli képmása bizakodóbban tekintett a világba, mintha még erősen hinne abban, hogy győz a szerelem, mintha még biztos volna abban, hogy az út, amit választott, az egyetlen, amiről nem térhet le.

A babér árnyékában, az üres szobák sötét sarkaiban látta maga mögött a lányt, aki valamikor volt, ahogy hátraveti hosszú, sötét haját, és várja, hogy gyorsan elteljen az idő, amíg felnő. Annyira sietett, hogy sosem szakított rá egy percet sem, hogy átgondoljon bármit is. Most azt kívánta, bárcsak kinyitotta volna a szemét, és

mérlegelte volna a lehetőségeit ahelyett, hogy álmodozással, ráadásul mások álmainak, ezeknek a haszontalan vackoknak az álmodásá-val töltötte volna az időt. De volt egy oka, amiért Jenny boldogan elkerülte a saját álmait: mindig útvesztőkről, formára nyírt sövényből, kőből vagy betonból kialakított bonyolult csapdákról álmodott. Almaiban mindent elkövetett, hogy kitaláljon belőlük, de éjszakánként újra meg újra eltévedt, egyre mélyebbre került, és még szánalmasabbnak tűnt a kísérlete, hogy megtalálja a kivezető utat.

Tudta, mit próbál önmaga tudomására hozni: rossz irányba halad az élete, a döntései zsákutcába vezették.

Jót tett neki a munka: eltávolította a Torta-házból, okot adott, hogy reggel órára ébredjen, ruhát vegyen és elinduljon a városba, miközben a madarak még csak ébredeztek, és végtelen daluk csodálatos szalagját fonták. Stella előtt indult, és talán még ez is kapóra jött: jobb, ha kihagyja a reggelit, hallgat, tartózkodik minden témától, ami viszályt szít, és ami e percben jóformán bármit takart, így nem maradt más, mint az időjárás, de még azon a téren is akadtak néha viták, hogy mit hoz a nap.

Jenny első műszakja a teaházban hihetetlenül hosz-szúra nyúlt. Ezt senki sem vitatta. Sejtelme sem volt, hogy ennyien térnek be munkába menet, vagy ülnek be ebédelni. Mind szőrszálhasogató pontossággal írták le, mit esznek: ehhez majonézt, ahhoz mustárt, citromos teát, tejszínes kávét. Késő délután már forgott vele a világ. De legalább egyszer sem gondolt Will Averyre, aki most egyedül kell hogy boldoguljon a lakásában, és kétség sem fér hozzá, hogy felhívja a barátnőit, elhasználja az összes tiszta tányért, bekapcsolva hagyja a tűzhely hátsó lángját, miközben nagyot szundít. Legalább nem gondolt Matt Averyre sem, vagyis nem gondolt rá túl gyakran. Mattre, ahogy vágja a fát, és a létra tetejéről integet nekik. Buta gondolat lett volna, sőt nevetséges, ahogy közben visít a fűrész, és méhek repkedik körül. Könnyű

lett volna elhessegetni Matt képét a bátyjáéval együtt, amikor ennyi volt a munka és ennyi teaházi részletet kellett figyelembe venni: szénsavas ásványvíz vagy csapvíz, kés vagy villa. De Matt ott volt, mint bőrén egy égésnyom, mint két ablaküveg közé szorult méh, aki mindegy, mi történik, csak zümmög.

– Vannak, akik az első itt töltött napjuk után ledobták volna a földre a kötényüket, és becsapták volna ma guk mögött az ajtót – jegyezte meg Liza Hull, miután a délutáni uzsonnázó tömeg eltakarodott, és a nap vége elérhető távolságba került.

Liza egy szelet citromtortát és egy csésze forró feketét tett Jenny elé. Jenny sosem evett süteményt, de Liza úgy elegyítette az édeset a fanyarral, hogy lehetetlen volt visszautasítani. Egyesek esküsznek arra, hogy ha valaki finom étellel etet bennünket, akkor őszintének kell lennünk vele, és ez alól a szabály alól Jenny sem volt kivétel. Feltette hát a kérdést, amit bármikor máskor halálosan szégyellt volna feltenni.

– Komolyan gondoltad, amit Mattről mondtál?

– Ne tréfálj, Jenny. Hát sosem láttad, hogy követ benneteket mindenhova? Olyan volt, mint egy kutya, aki minden mozdulatodat figyeli.

– Bálványozta Willt.

Liza Hull megvetően felhorkant. – Hülyének tartotta. 0 maga mondta nekem. Szerinte Will mindent megkapott, amit egy férfi életében csak kívánhat, és az egészet eltékozolta.

– Húsz évvel ezelőtti idézet – legyintett elutasítóan Jenny.

– Múlt heti, Jenny. Bejött teázni. És vajas kenyeret evett, ami ki tudja, miért, a kedvence. Ahogy te is. – Liza elmosolyodott, és Jenny belátta, hogy aki jól ismeri Lizát, miért látja csinosnak.

Jennyt figyelmeztették, hogy van olyan vendég, aki zárás előtt jön, és valóban: tíz perccel négy előtt Iris, a lánya betámogatta Sissy Elliotot. Kint szitált az eső, és a vendégek kis tócsákat hagytak a padlón. Cynthia a konyhában meghallotta a járókeret

csikorgását, és a homlokához kapta a kezét, mintha fájdalom kínozná.

– Ne is mondd! A nagyanyám és a dédanyám! Miért nem járnak az autópálya melletti Ónserlegbe?

Cynthia rögtön kezdte kibontani a hajába font kis varkocsokat, amiket egy tilos jelzés vörösére hennázott. Hosszú fehér pékköpenyt vett fel, hogy elrejtse, milyen rövid a szoknyája, bár sokszínű sztreccsnadrágját és vastag talpú, szögekkel kivert fekete bakancsát nem tudta eltakarni. Cynthia kezdte letörölni sötét rúzsát, aztán a szeme körüli fekete festéket.

– Majd én kiszolgálom őket – mondta Jenny. – Lazíts.

– Kösz, nem is hiszed, milyen hálás vagyok. A dédanyám gyűlöl. Olyan vagyok számára, mint egy hiányzó láncszem, embernél kevesebb, vírusnál több.

– Azért olyan rémes nem lehet – erősködött Jenny, és felkapott néhány étlapot. Liza és Cynthia rámeredtek. –Vagy mégis?

Iris Elliot, Henry anyja, Cynthia és Jimmy nagyanyja kellemes modorú hölgy volt, aki zavarba jött, amikor Jenny átnyújtotta nekik az étlapokat. – Jó napot, kedvesem. Bocs, hogy ilyen későn jöttünk. Mindjárt megyünk is. Csak anyám egy kis teára vágyott.

– Jenny Sparrow – mondta elgondolkodva Sissy. Vénségesen vén volt, a vonásai élesek, a szeme opálosan kék. – Nem te vagy, akinek a férje gyilkosságért ül a dutyiban?

– De én. – Jenny a citromtortát és a házi sütésű gyümölcskenyeret ajánlotta, bár legszívesebben egy tál szöget tett volna eléjük.

– Ne izgasd magad – folytatta Sissy. – Iris fia, Henry majd tisztára mossa, akármilyen rémséget követett is el. De iszonyú lehet egy olyan férj, mint Will Avery. Már azelőtt, hogy elkövette ezt a gyilkosságot, bizonyára teljesen tönkretett. Látszik az arcodon. Hóka vagy.

– A volt férjem – igazította helyre Jenny. – Elváltunk. És nem követett el semmit.

– És szegény anyád? – Lehet, hogy Sissy már földsüket volt. Mindenesetre hallgatni azt nem tudott. –Hogy van? Még mindig olyan keserű?

– Az anyám – mondta Jenny akarata ellenére – jobban már nem is lehetne. De feltétlen átadom a szívélyes üdvözletét – mondta, és hátrament cukorért és tejszínért. – Igazatok van – jegyezte meg Cynthiának és Lizának a konyhában. – Tényleg olyan rémes. Kénytelen voltam védelmembe venni az anyámat. Azt hittem, ez a nap sosem virrad fel.

– Köpj a teájába – súgta oda Cynthia. – Megérdemli. Amikor Jenny kivitte a kancsónyi angol teát és két tányéron a citromtortát, Sissy Elliot újra rákezdte.

– Annyian válnak el manapság, hogy képtelen vagyok észben tartani. Természetesen nem minden esetben erkölcsi hibáról van szó, inkább a rossz ítélőképesség járványszerű terjedéséről. Bárki megmondhatta volna, hogy tönkremegy az életed, ha Will felesége leszel, és most tessék, pincérnő vagy. Jut eszembe, hol a dédunokám? Ugyanúgy csúszik a lejtőn. Cynthia! – üvöltötte.

Cynthia Elliot kikukkantott a konyhából. – Sziasztok. Mosogatok.

– Mit művelt a hajával? – kérdezte Sissy. – Borzalmas. És miért mosogat? Otthon semmit sem csinál.

– Megfizetik érte, anya – felelte Iris Elliot. – Ez a munkája.

Cynthia a konyhában dühösen spriccelt még egy kis mosogatószert a vízbe. – Micsoda szörnyeteg – mondta a dédanyjáról, amikor Jenny visszament. Cynthia jólelkű teremtés volt, de most kijött a sodrából, és a haja úgy meredezett, mint egy sündisznó tüskéi. – Mondhat az ember ilyesmit egy családtagjáról? Nem csap belém a villám az ablakon keresztül?

– Nem – nyugtatta meg Jenny. – Nem büntet az ég a gondolataidért. És tényleg egy szörnyeteg. – Sissy Elliottal összehasonlítva Elinor egy szeretnivaló kezes bárány volt, amit Jenny meghökkentő gondolatnak talált.

– Nem vall könyörületességre, hogy ilyen könnyen ítélkeztek – oktatta ki őket Liza Hull. – Amikor hamut látunk, biztosak lehetünk benne, hogy tűz is volt.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Cynthia és Jenny egyszerre. Akaratlanul is nevetniük kellett, amikor elképzelték Sissy Elliotot, ahogy egy hamuszőnyegen át tolja a járókeretét.

– Azt, hogy amikor valaki ilyen szúrós természetű, akkor biztos tűzön járt. A megjegyzései úgy pattannak le róla, mint a szikrák, míg ő maga észre sem veszi, hogy belül már kiégett.

– Szerintem Liza ezzel azt akarja mondani, hogy mi vagyunk a szörnyetegek – súgta oda Jennynek Cynthia.

Nyílt a hátsó ajtó, és Stella kukucskált be. – A dédnagymamád ül bent? – kérdezte Cynthiától. Amikor Cynthia bólintott, így folytatta: – Azt hiszem, jobb, ha elkerüljük. Úgy hallom, kisbabákat eszik ebédre.

– Csak keddenként – vigyorodott el Cynthia. – Más napokon citromtortával vigasztalódik.

– Hú, torta! – kiáltott fel Stella, és elcsent egy szeletet magának is. – Jimmy a dédnagymamádra hasonlít?

– Dédi nem hajlandó egy asztalhoz ülni vele. Még hálaadáskor sem. Szemtől szembe csak „bűnöző”-nek nevezi.

Bár Cynthia két osztállyal felette járt, a középiskolában a szárnyai alá vette Stellát, és gyakran ebédeltek együtt. Cynthia fivére sokszor próbált csatlakozni hozzájuk, de kereken megmondták neki, hogy a társasága nemkívánatos. Stella ezért végtelenül hálás volt, mert valahányszor Jimmy közelébe került, valami furcsa történt vele, és utálta magát azért a bűnös érzésért – bármi is volt az –, ami elfogta. A Cynthiával elköltött ebédek

alatt – miközben Jimmy mogorván bámulta őket a szoba másik sarkából – Stella mindent megtudott Sissy Elliot-ról, aki állítólag egy halom követ tartott a háza bejárata mellett, hogy megdobálhassa azt, aki van olyan bolond, hogy odatéved.

– Hol a tettestársad? – viccelt Cynthia. – Azt hittem, Happel össze vagytok nőve.

Stella szélesebbre tárta az ajtót, és Hap Stewart tényleg ott állt mögötte: a hátsó verandán várt rá. Bedugta a fejét az ajtórésen, és ha nem nagy szemtelenség, kért út-ravalónak egy szelet tortát. Feszengett Jenny jelenlétében, de a mosolya ellenállhatatlan volt: átsütött rajta a jósága.

Stella az anyja mellett állt, míg Jenny egy kis tortát csomagolt nekik. – Látom, sikerült túlélned az első napot.

– Épp csak – válaszolta Jenny. – Még életemben nem dolgoztam ilyen keményen.

Stella nehéz hátizsákot cipelt a vállán, de mindig azon az oldalon, amit születésekor eltörtek. Farmerban és bakancsban volt, és egy régi esőkabátban, amiben Jenny a magáéra vélt ismerni. Stella haja esőáztatottan, világosan simult a vállára, ám ennek ellenére is úgy látszott, sokat erősödött, amióta Unitybe érkezett.

– De azért csak átvészelted. – Majd, hogy ne hangozzék túl hízelgőnek, hozzátette: – Most már elmondhatom, hogy az anyám profi tortafelszolgáló. Későn jövök haza. Még mindig a földtudományi projektünkön dolgozunk. Kaphatnék még egy szeletet arra az esetre, ha ösz-szefutunk a nagybátyámmal?

– A nagybátyáddal? – visszhangozta Jenny, akit megint elfogott az a furcsa szédülés, amit biztos az okozott, hogy egész nap meg nem állt.

– A Lockhart sarkán vágja ki azt a nagy, öreg fát. Ott ismerkedtem meg vele egy nap. Nagyszerű pasi. De furcsa, hogy egyáltalán nem olyan, mint apa.

– Nem – értett egyet Jenny. – Ez már szentigaz.

– Hívj fel később! – emlékeztette Cynthia újdonsült barátnőjét, amikor Stella és Hap távoztak a hátsó bejáraton át. Cynthia és Jenny befejezték a konyha takarítását, és hagyták, hogy a két nagyi a könyörületesebb Lizának fizessen. Hadd perzseljék meg őt az öreg Sissy megjegyzéséből kipattanó szikrák. Hadd oltsa csak el ő a tüzet.

– Mégis azt hiszem, hogy legközelebb, ha bejön, beleköpök a dédnagyid teájába – vallotta be Jenny Cynthiá-nak. Bárcsak ilyen fesztelenül érezné magát Stellával szemben, ahogy ezzel a tulipiros hajú gyerekkel.

– Bárcsak a mamám ilyen volna, mint te! – nevetett Cynthia. Annette Elliot ügyvéd volt, akárcsak Henry, a férje, és Cynthia már egy hónapja nem beszélt vele. –Bármit csinálok, semmi sem nyeri el a tetszését.

– Talán mindenki azt kívánja, bárcsak az anyja más valaki volna.

– Lefogadom, hogy elsősorban a nagyanyám – vágta rá Cynthia.

Elsősorban én, gondolta Jenny, de Sissy Elliot rettenetes viselkedése fényében nem érezte úgy, hogy megérdemelné bárki szánalmát. Halálosan elfáradt, mégis úgy vélte, jót tesz majd, ha hazasétál; a friss levegő talán feléleszti. Az eső is csendesedett, már alig szemerkélt, így elutasította Liza ajánlatát, aki haza akarta fuvarozni.

– Járj biciklivel, ahogy én! – kiabálta Cynthia, amikor elhúzott a hátsó veranda előtt, és az úton összegyűlt esővizet felcsapta Jennyre. – Elvisz oda, ahova menni akarsz.

De vajon hova akar menni? Jenny öreg volt ahhoz, hogy elvakítsa a tavasz zöld fénye, vagy az, amit akkor érzett, amikor beszívta a nyirkos levegőt. Biztosra vette, hogy Liza tévedett. Ő és Matt már nem azok voltak, akik régen. Meg sem ismerte volna,

ha Liza nem mondja meg, kicsoda. Csak egy jóképű férfi volt, akit megbíztak a város legöregebb fájának kivágásával, és aki barátságosan integetett. Valaki, akit régen ismert. Ennyi, nem több.

A Lockhart Avenue sarkán álló tölgyfa az eső miatt még egy nap haladékot kapott. Matt lassan vágta ki; a felső ágakkal kezdte, és nem akarta, hogy a törzs széthasadjon, mivel a villám könnyen belecsaphatott. Matt dél óta a könyvtárban volt, a történeti gyűjteménynek helyet adó szárnyépületben ebédelt, ahol élvezettel – és Mrs. Gibson engedélyével – fogyaszthatta el a szendvicset, amit a piacon vett. Mrs. Gibson általában nem engedte, hogy bárki is egyen könyvtárban, de egyik kedvenc látogatója kedvéért hajlandó volt kivételt tenni.

Ha esett, Matt legkedvesebb helye a történeti terem volt; úgy érezte, mintha egy akváriumban volna, ahol a tudás felé úszik, amikor elmerül a Hathaway-k, Elliotok és Hapgoodok naplóiban. Ma a kedvenc témáján dolgozott: felvázolta, hogy a Sparrow asszonyok milyen hatással voltak Unity városára. Constance Sparrow alapította meg a láp földnyelvének csúcsán a vízimentő-állomást, ahol később a világítótornyot építették, eleinte azért, mert a férje tengerész volt, és nagyon gyakran hajózott. Coral Sparrow, aki bámulatosan pontosan jósolta meg az időjárást, a közösségi házban félreverte a harangot, hogy a viharra figyelmeztessen, így az 1911-es hurrikán idején sikerült kilakoltatnia a fél várost; mindez a Lockhart Avenue túlsó végében levő meteorológiai állomás létrejöttéhez vezetett, amely még ma is működik, és pontosabban jósolja meg az időt, mint a tévében a meteorológusok. A városban sokan tudták, hogy Leonie Sparrow szervezte azt a csapatot, amiből később az önkéntes tűzoltóság lett. De alig tudta valaki, hogy Amelia Sparrow volt az első bába Unityben, és ha nem lett volna meg az a képessége,

hogy az anyákat átsegítse a legnehezebb szüléseken is, akkor most nem élnének Hathaway-k a városban, köztük az öreg Eli sem, mert Margaret Hathaway szülésben halt volna meg anélkül, hogy egyetlen örököst is világra hozott volna.

– Még mindig azokkal a Sparrow asszonyokkal bolondozik? – kérdezte Mrs. Gibson, amikor Matt késő délután letette az olvasóterem kulcsát a pultjára, aztán ösz-szenézett Marlena Elliot-White-tal. Egyikük sem értette, miért nem sikerült egy lánynak sem megfognia Mattet. Mrs. Gibson lánya, Susan, aki most felvette a Solange nevet, Bostonban egy nős férfivel járt, egy állítólagos művésszel, aki kegyetlenül bánt vele, amikor itt volt Matt, csaknem mindennap egyedül a könyvtárban, szabadon, mint a madár.

– Remélhetőleg május végére megvagyok vele – válaszolta Matt. – Akkor kell leadnom a szakdolgozatomat.

Mrs. Gibson lehalkította a hangját. – Hallottam a bátyjáról. – Hátrapillantott, hogy Marlena – aki mindenről beszámolt az anyjának, Sissynek és a féltestvérének, Irisnek – nem hallja-e. – Úgy tudom, meggyilkolt egy nőt Bostonban.

– Hisz én meséltem! – kiáltott fel Marlena, akit nem csapott be munkatársnője sutyorgása. – És nem hétpecsétes titok. Részletes cikk jelent meg róla a *Boston Globe-han* és a *Unity Tribune-ban.*

Matt mindig is kedvelte Mrs. Gibsont, bár gyerekkorukban szörnyen féltek tőle. *Csend legyen!,* üvöltötték a városban a fiúk teli torokból, amikor megpillantották Mrs. Gibsont a Fő utcán vagy a piacon, de Matt egyetértett azzal, hogy Mrs. Gibson szeretné, ha rendesen bánnának a könyvekkel vagy ragaszkodott hozzá, hogy csend és nyugalom legyen a könyvtárban.

– A bátyámnak semmi köze hozzá. A gyilkossághoz – hacsak nem véletlen emberölés – erőfeszítés kell, így Will nem jöhet számításba. Köztudott, hogy sosem törte magát semmiért. Ebben az egyben ártatlan.

– Hát ezt örömmel hallom. – Mrs. Gibson az olvasóterem felé igyekezett, ahol az alapító atyák naplóit egy fémszekrényben tartották, amelynek külön páratartalom-szabályzója volt. – Örülök, hogy nem Will követte el. Az igazat megvallva mindig reménykedtem, hogy egyenesbe jön. Ha másért nem, az édesanyjuk kedvéért.

Hazafelé menet Matt arra gondolt, milyen könnyen ment minden a bátyja számára. Úgy ragadt rá a szerencse, mint a bolha. Meg sem kellett próbálnia, mégis győzött. Azon az éjszakán, amikor kihívták egymást, hogy mernek-e a Homokóra-tó partján aludni, abban egyeztek meg, hogy amelyikük gyáván megfutamodik, egy napon át szolgálja a másikat. De Will színlelt bátorsága ellenére Matt mindig is élt a gyanúperrel, hogy azon az éjszakán Will túlságosan félt, s ezért képtelen volt aludni. Matt korán ébredt, a csontjai sajogtak a nedves földön alvástól, és amikor kinyitotta a szemét, Will már őt nézte, a hálózsákot a hátára terítette, mint egy köpenyt, a tekintete zavaros volt. A fiúk egymásra pislogtak a hűvös, tavi levegőben.

– Szemmel tartottalak – mondta Will. – Vártam, mikor ugrasz fel és iramodsz el. Gyerünk, fuss most, ahogy bírsz! Már hallom a víz alól a lovat. Téged keres.

Olyan közel aludtak a parthoz, hogy mindkettőjüknek hínárszaga lett. De a döglött ló kétségkívül nem kelt még fel, bár a többi fiú megesküdött, hogy ha a démon felszínre emelkedik, bekergeti őket a tóba; addig űzi őket, amíg elfogy a lábuk alól a kemény föld, és nem lesz más alatta, mint a vízililiomok lebegő levele. Eddig azonban semmi sem történt, és Matt egész jól aludt.

Egy méh döngicsélt körülötte, és Will allergiájára való tekintettel elhajtotta. – Várj csak nyugodtan – vetette oda. – Én nem futok el.

A levegő zöld volt a virágportól. Az első meleg tavaszi nap volt, és kezdtek kikelni a kérészek. Matt bármibe lefogadta volna,

hogy érzi a döglött ló szagát, de akkor sem volt hajlandó meggondolni magát. Lehet, hogy csak egy sárkánygyökér bűzét érzi az árokból.

Matt általában alávetette magát Will akaratának, és váratlan dacossága nevetésre ingerelte a bátyját. – Helyes, öcskös. Majd meglátjuk, ki győz.

Es ki győzött mindig? Ki vitt el mindent? Matt most mégis, amikor visszatekintett arra a napra, majdnem biztosra vette, hogy Willt halálra rémítette az éjszaka, amit a tó mellett töltöttek. Bár sosem ismerte be – Will addig hazudott, míg levegőt tudott venni –, de Matt látta riadt tekintetét, látta, hogy Will úgy kucorog a hálózsákja alatt, úgy pislog ki, mint egy patkány az odújából.

Matt nagyon is tisztában volt vele, hogy a bátorság könnyen tovatűnő társ. Elég volt a saját életét szemügyre vennie, hogy lássa, mi lesz azzal, aki nem ragadja üstökön a szerencséjét. Annyira félt, hogy a rövidebbet húzza, annyira biztos volt benne, hogy visszautasítják és kikosarazzák, hogy soha még csak nem is próbálkozott. Semmiben sem. Igazán soha nem. Csak sodródott, amíg ide nem jutott, hogy felnőtt ember létére semmit sem tud felmutatni, ami a sajátja volna. A Fő utcán hajtott, mögötte az ülésen nagy összevisszaságban a papírjai és a könyvei, és azon törte a fejét, vajon van-e fele annyira bátor, mint azok a veteránok, akiknek délutánonként a naplóját olvassa, azok a férfiak, akik ismeretlen földre léptek, azok az asszonyok, akik ezernyi veszteséget szenvedtek.

Simon Hathaway naplójában azt olvasta, hogy a polgárháborús emlékművön a lovast valóban Simon fiáról, Antonról mintázták. De csak Morris Hapgood naplójából tudta meg a tények mögött megbújó igazságot, és ébredt a tudatára, hogy Emily, Anton anyja halála napjáig minden áldott nap elzarándokolt az emlékműhöz, se hó, se ólmos eső nem tartóztathatta fel. Fel sem nézett: a fia halála után többé nem látta az eget. Mindaz, ami Emilynek ezen a

világon számított, a föld alatt volt, és akadtak olyanok – köztük Morris Hapgood felesége, Elise –, akik úgy hitték, hogy az emlékmű talapzata előtt növő gyöngyvirág Emily könnyeiből sarjadt.

Bár Matt szakdolgozatának központi szereplői a Sparrow asszonyok voltak, még egyetlen sort sem talált, amit ők írtak volna, kivéve Elizabeth néhány receptjét.

Mindent, amit megtudott, a Unityben élő férfiak naplóiból, feljegyzéseiből és leveleiből tudta, ami pletykákkal fűszerezett tények és lehetőségek egyvelege volt. Az asz-szonyok bevásárlólistával és újságcikkekkel, születési és halálozási bejegyzésekkel és olyan sajátos részletekkel teli naplókat hagytak, amelyekről bárki azt gondolhatta volna, hogy elsüllyednek az időben. De ami Rebecca Sparrow-t illeti, életének több részlete még most sem volt ismert. Némely történetet nemcsak elrejtettek, de eltemettek, és nemcsak az ártatlanok védelmében, hanem a bűnösök homályba burkolása érdekében, s ezáltal óvták mindkettő leszármazottait a múlt terhétől.

Matt mindig lassított a városi park mellett, hogy ezzel tiszteletét fejezze ki az előtte élt polgárok előtt. Így tett, amióta csak biciklin erre száguldó, újságokat kihordó kisfiú volt. De most egészen megállt. Lefékezett, és bekapcsolta az ablaktörlőt, hogy kilásson a szélvédőn. Elég jó volt a látása, így feltételezte, hogy most sem csalja meg a szeme. Amikor letekerte az ablakát, érezte, ahogy a hűs levegő a bőrét éri.

– Jenny? – kiáltott ki.

Jenny *A függetlenségi háborúban elesettek emlékére* feliratú emlékmű előtt állt, ami Matt kedvence volt. Bár a törvény tiltotta, Matt egy este eljött ide egy nagy fehér papírlappal és fekete zsírkrétával. Az egyik krétarajz most az ágya fölött lógott: egy angyal vigyázott rá alvás közben.

Matt kiszállt, és járó motorral hagyta ott a teherautóját. Tényleg Jenny volt.

– Jenny Sparrow?

Jenny megfordult, amikor a nevét hallotta. Abban a pillanatban éppen őszibarackos pitén, piszkos edényeken és számlakönyveken járt a feje, amelyekben az összeadások nem egyeztek. Apróságok, az igaz, mégis nagy megkönnyebbülést jelentettek azután, hogy Willen, Stellán vagy az anyján rágódott. Hunyorított, amikor egy férfi, aki kezével integetett, mintha ismerné, elindult felé. Az a magas, jóképű férfi volt, akivé Matt Avery felnó'tt. A személy, akit eró'nek erejével taszigált ki a gondolataiból.

– Hahó – mondta bizonytalanul Jenny. – Matt? Matt elvigyorodott, és mielőtt meggondolhatta volna magát, megölelte Jennyt. Aztán úrrá lett a butaságán, és egy lépést hátrált.

– Semmit sem változtál – jelentette ki.

– Ennyi idő elteltével ezt senkiről sem lehet elmondani, Matt.

Jenny mégis hízelgőnek érezte a sógora megjegyzését. Lehet, hogy tényleg nem figyelt fel soha arra, hogy néz rá Matt, hogy ő követte mindenhová, és nem a bátyja? Nem mintha Jenny különösebben hitelt adott volna annak, amit Liza Hull mondott. Hisz a szerelem nem ilyen, nem? Nem fekszik éveken át egy eldugott fiók mélyén, mint egy ing, amit sosem volt kedvünk felpróbálni, de ami azért csinosan, szépen kivasalva, felvételre készen fekszik ott. Különben sem gondolhatja Matt komolyan, hogy hasonlít egykori önmagához. Hát nem látja, hogy sokkal rövidebb a haja, hogy ráncok vannak a szeme körül és a homlokán, hogy már asszony és nem az az akaratos lány, aki régen volt?

– Hallottam, hogy itt vagy a városban. Találkoztam Stellával, és fel akartalak hívni anyádnál is, de nem tudtam, hogy fogadnád. Nem teszed-e le a kagylót.

Jenny nevetett. Furcsa, hogy Matt mennyire gyökeresen megváltozott, ugyanakkor mégis ismerős. Mindig olyan aggodalmas és óvatos volt, mindig másokra gondolt, és utólag kritizálta saját magát. – Miért? A miatt az ezer évvel ezelőtti szilveszteri verekedés miatt? Bármi történt is, Will megérdemelte.

– De mennyire.

Matt arca a bátyja nevének puszta említésére is elkomorult. Stella helyesen ítélte meg: Matt nyomokban sem emlékeztetett Willre. Kínosan figyelmes volt, a megbánást úgy hurcolta, mintha minden hibát, amit valaha elkövetett, a hátára szíjaztak volna.

– Evekkel ezelőtt történt – juttatta eszébe Jenny. Matt olyan elveszettnek tűnt, hogy Jenny legszívesebben megsimogatta volna, ehelyett azonban egy lépést hátrált, és majdnem felbukott a fekete gránit emlékműben.

Matt odanyúlt, hogy elkapja. Az óta a szilveszteréjszaka óta, amikor utoljára látta, mindennap gondolt Jenny Sparrow-ra. Ha nem tévedett, most mereven bámulta. A létráról is csak meredt rá, miközben azon törte a fejét, vajon valóban Jennyt látja-e.

– Ami azt illeti, megpróbáltalak felhívni – jegyezte meg Jenny, csak hogy mondjon valamit, és Matt abbahagyja a bámészkodást. – De soha nem találtalak otthon. Meg akartam köszönni, hogy kifizetted Henry Elliot tiszteletdíját, és letetted Willért az óvadékot.

– És ne feledd a detektívet. Azt is én fizetem. A jó öreg Will – mondta elkeseredve. – Bárkit földönfutóvá tesz.

– Én aztán tudom. Bármit is teszel, a teherautódat ne add neki kölcsön. Soha. Még akkor sem, ha azt állítja, hogy New Hampshire-ben, a határon túl egy halom arany van, és csak el kell mennie érte, hogy mindketten kőgazdagok legyetek. Bár talán még Will sem tudna nagy kárt tenni ebben a csotrogányban.

Jenny Matt rozsdás, öreg harcosára mutatott, és mindketten nevettek. *Valami különös zajlik itt,* gondolta Jenny. Megint érezte a bőrén a forróságot. Az eső újból rákezdte, de egyikük sem mozdult.

– A jó öreg Will – jegyezte meg Matt.

– Nem mintha bárkit is megölt volna.

Jenny valószínűleg a nyirkosság miatt kapott nehezen levegőt. Ez a súlyos vidéki levegő, a virágpor és ez a nedvesség. Bárcsak kéznél lenne egy papírzacskó, hogy beleszuszogjon. Bárcsak erősebbek volnának az idegei.

– Jött egy jelentés a detektívtől, hogy ujjlenyomatokat találtak az áldozat lakásában. – Miért beszél állandóan a bátyjáról? Istenem, hisz nem a bátyja őrzője, sem a védelmezője, sem a pótléka! – De nem Willét. – Matt évek óta nem beszélt egyvégtében senkivel sem ennyit, az egy Mrs. Gibsont leszámítva. Végül elhallgatott, és mély lélegzetet vett. – Cukorillatod van – nyögte ki, aztán *Hülye!* – gondolta magában rögtön.

– Első munkanap. Liza Hull teaházában.

– Liza remek lány. – Matt ebben a pillanatban nem. emlékezett pontosan, hogy ki az a Liza Hull. Mindig is ilyen tompa volt Jenny jelenlétében? Mindig belekocsonyásodott a butaságba? – Biztos elfáradtál. Mit szólnál hozzá, ha hazavinnélek?

– Nem, dehogy! – Jenny még egy lépést hátrált, és ismét megbotlott az emlékműben, de ezúttal sikerült ügyetlenségét azzal lepleznie, hogy leült a gránitszobor tövébe. A kő hidege átszivárgott a ruháján, de nem bánta: ki tudja, miért, de tüzelt a teste. – Gyalog megyek. Kell egy kis testmozgás az egész napi bezártság után.

Matt rájött, hogy az illat nem pusztán a cukor szaga. Jenny Sparrow-ból tóillat áradt, az a csábos aroma, amit akkor érzett,

amikor Will-lel a Sparrow-birtokon táboroztak, és a békák kórusát hallgatták.

– Jelentkezem, ha hallok valamit Willről – mondta Matt.

Már megint ez az istenverte Will! Hát nem képes egy percre sem kihagyni a beszélgetésből? E pillanatban csak meg akarta csókolni Jenny Sparrow-t, itt, a városi parkban. Erre gondolt, valahányszor elment itt kocsival, csak most Jenny is itt volt: az emlékmű szélén ült, és felnézett rá.

– Mert Henry Elliottól jóformán mindennap kapok hírt Willről.

Matt ekkor már boldogan megfojtotta volna Willt. Meg is fogadta, hogy e perctől törli a szótárából a legbosszantóbb szót, a legfertelmesebb nevet.

– Hát persze, Henry! Cynthia, a lánya munkatársam. Nagyon aranyos, de nagyon zavart gyerek. Örülök, hogy nem vagyok tinédzser.

Matt viszont lázasan azt kívánta, bárcsak Jenny még kamasz volna. Bárcsak visszafordíthatná az idő kerekét, gondolta, hogy ő legyen az, aki bemegy a Torta-házba, és Will marad kint, az aranyfa mellett kuporogva. Bárcsak visszaugorhatna ahhoz a perchez, amikor Jenny – alvás közben összekuszálódott hosszú fekete hajával – elindult feléjük a pázsiton át.

– Rosemary Sparrow a városban mindenkit lehagyott futásban – jelentette ki Matt. Logikátlan konklúziójától azonnal zavarba jött. Hajlamos volt arra, hogy hatalmas történelmi tudása tárházából merítsen, és ezzel meneküljön el mindentől, ami nyomokban is érzelmekre vagy sajnálkozásra emlékeztetett. Pocsék társalgó volt, és csak az javított kicsit a helyzeten, ha néhány tényt bedobhatott.

– Tessék? – Most már erősen esett, de Jenny továbbra is égett, mintha lázas volna. A nárciszeső okoz ilyesmit. Kiforgatja

magából az embereket. Jenny kigombolta a kabátját, és legyezni kezdte magát. – Azt mondod, tudott futni?

– Rokonod. Ük- vagy szépanyád, vagy tudom is én. A függetlenségi háború idejéből. Még a szarvasokat is lehagyta, legalábbis ez a hír járta róla. Amikor a britek errefelé nyomultak, egészen North Arthurig elfutott. Időben odaért, hogy közel száz fiút megmentsen, akiken a britek rajtaütöttek volna, és akik bevették magukat az erdőbe, hogy inkább ők üssenek rajta a briteken.

– Hűha! – nevetett Jenny. – Ezt meg honnan tudod?

– A könyvtárból. Tudod, a jó öreg Mrs. Gibson…

– Mrs. Gibson! Azt hiszem, még tartozom neki egy lejárt kölcsönzési idejű könyvért. Akkoriban soha nem vittem vissza semmit. Istenem, milyen meggondolatlan voltam! Valószínűleg szerepelek a körözöttek listáján.

– Dehogy. Mrs. Gibson nem ilyen. Lágyszívű angyal. És nincs listája.

A városháza tornyában ütött az óra, és mindketten riadtan pillantottak fel. Hat óra. A sötétség a platánleveleken át a földre hullott az esővel együtt. Sárga eső, köny-nyű eső, nárciszeső, ami butaságok elkövetésére sarkall.

– Átjöhetnél egyszer vacsorázni.

Jenny a Matt arcára kiülő kifejezésből azt hitte, valami rosszat mondott. Mattet mintha páni félelem fogta volna el, mintha maga is rögtön sarkon akart volna fordulni és futásnak eredni, és talán még Rosemary Sparrow-t is lehagyni.

– Nem muszáj. Nem veszem zokon, ha nemet mondasz – dobta oda Jenny a mentőkötelet. – Nem sokan kedvelik anyámat. Megértem. Hidd el.

– De én igen. Kedvelem, nagyon is.

– Tényleg? Akkor hát valamikor a jövő héten? Matt bólintott, és elindult a gyepen át.

– Jövő héten – válaszolta, és ezúttal sikerült kihagynia a testvére nevét.

Toronyiránt, pocsolyákon át ment vissza a teherautójához, és még csak fel sem ocsúdott. A bakancsa átázott, de mit érdekelte? Az ablakot nyitva hagyta, az iratai biztosan átnedvesedtek, de még ez sem izgatta: majd később, a kályha mellett megszárítja őket.

Jenny felállt, és integetett. A bostoni alkonyattal szemben, ami lassan szállt le az utcákra, itt, Unityben a sötétség olyan volt, mint amikor leengedik a függönyt. Egyik percben még nappali világosságban állt, a másikban már teljes volt a feketeség.

– Nézd meg a hátad mögötti emlékművet – szólt vissza Matt, amikor beszállt a teherautójába. – Az a kedvencem.

Dudált, miközben elhajtott, és a hang visszaverődött a park fái közt. Jenny úgy érezte, mintha vízbe fulladna. Milyen különös, esős hely ez! Milyen zöld, sötét és csendes! Megfordult, hogy megnézze az emlékművet, amit ülőhelynek használt. Még sosem vette a fáradságot, hogy egy pillantást vessen rá; egyszer sem tette meg a hosszú évek alatt, míg itt élt. A múlt az a múlt; mindig is ettől akart szabadulni. Jennyt a jövő érdekelte, ezért nem figyelt fel a fekete gránitból faragott angyalra, és nem tudta, hogy az angyal, akit annyi évvel ezelőtt, a tizenharmadik születésnapja reggelén látott, egész idő alatt itt volt, szilárd ikertestvéreként annak, aki csak egy álom volt.

II. FEZEJET

A North Arthur-i rendelőintézet a Hopewell Streeten volt, a város legszélén, ahol az épített városkép beleolvadt a saras, hasznavehetetlen, túlművelt és pusztulni hagyott földekbe. Csaknem félmérföldes távolságban az egyetlen más épület egy istállószerű építmény volt, a megye egykori iskolabuszremíze. Dr. Stewartban felmerült, vajon a város azért választotta-e ezt a helyet, hogy féken tartsa a betegségeket, vagy talán csak azt akarta titokban tartani, hogy a betegek többsége mezőgazdasági bérmunkás, aki júniusban az eperszüretre, októberben pedig az almaszüretre érkezik. A rendelőintézetben ennek ellenére elsőrangú volt a személyzet, és kényelmes, tágas parkoló állt az orvosok rendelkezésére, amit dr. Stewart kivált nagyra értékelt, mert mindig bőven volt hely hatalmas, öreg Lincolnja számára.

Hap is elkísérte néha a nagyapját a rendelőintézetbe, és ezúttal Stellát is elcipelte magával. Ma több orvos is átjött a hamiltoni kórházból, akik ingyen dolgoztak itt egy gyakorló nővérrel, két diplomás nővérrel, egy gyakorló orvossal, aki egyedül látta el a kis sürgősségi osztályt, és egy Ruth Holworthy nevű nővel együtt, aki tulajdonképpen az intézményt vezette.

– Hello, doki – köszöntötte dr. Stewartot Ruth, amikor beléptek a rendelőbe. – Látom, pár lejmost is hozott magával!

– Ahogy mondja, Ruth – helyeselt vidáman az orvos. – A kíséretemet. Üljetek le ide, és segítsetek Ruthnak – mondta dr. Stewart Hapnek és Stellának. – Azt tegyétek, amit mond.

– Helyes. Semmi kapcsolat a betegekkel – derült fel Hap. A várószobában egy öregember köhögött, egy kislány meg úgy

visított, mintha tűvel szúrták volna meg. –El sem hiszem, hogy elkísértél. Ez a hely nem éppen a vidámpark.

Az iroda hátsó részében, az irattartó szekrény mellett törökülésben letelepedtek a szőnyegre, és ábécésorrendbe rakták a biztosítási kártyákat, amiket Ruthtól kaptak. A neonlámpa fénye vibrált, és a várószobában a visítás sem csillapult: úgy erősödött, mint egy kis sziréna hangja.

– Nem félek a betegektől – közölte Stella. – Ez a különbség kettőnk között.

– Nem mondtam, hogy félek. Csak éppen lehetetlen, meggyógyítani őket. – Mindenki arra számított, hogy Hap is orvos lesz, de nem volt lelkiereje az emberi lények gyarlóságaival foglalkozni. – Egy orvos olyan, mintha egy időről időre rendszeresen lerobbanó gépet próbálna megjavítani. Vagy mintha egy kenyérpirító gép volna, ami folyton megéget mindent, akármit is csinálsz vele. Vagy egy autó, ami akkor sem indul, ha az ember minden áldott nap feltölti az akkut. Értelmetlen küzdelem, ha az embernek semmi esélye a győzelemre.

Hap nyilván az édesanyjára gondolt, aki akkor halt meg, amikor ő még ötéves sem volt. Hap elmesélte Stellának, hogy legtisztábban arra emlékszik, hogy ibolyát szedett az édesanyjával, azt az illatos fajtát, ami Spar-rowék birtoka és a nagyapja háza közti területen nőtt, a magas fenyők tövében. Ez az egy kép maradt meg az emlékezetében. *Bíbor csillagok,* mondta Hap egy nap Stellának, amikor Rebecca Sparrow mosóházát derítették fel. Az egyik ablakból, amit sosem üvegeztek be, éppen egy ibolyákkal teli domboldalra láttak. *Pontosan azokra hasonlítottak.*

– Van, akit meg lehet javítani – hajtogatta konokul Stella. – Azonkívül izgalmasabbak, mint a kenyérpirítók.

A beszélgetés ennek ellenére eszébe juttatta a nagyanyját, ahogy hóval bontottan, mozdulatlanul fekszik a kertben. Stella

már a gondolatba beleborzongott. Hapnek igaza van, hogy az emberek meghalnak, és gyakran semmit sem tehetünk ellene. Nincs gyógymód, sem ellenszer. Egyeseknél kénytelenek vagyunk feladni a reményt. De Hap esetében nem. Stella nem engedte, hogy Happel bármi történjék. Ha már képtelen beleszeretni, akkor legalább megvédi. Hap arcára gondolt, amikor Rebecca fészerében egymás mellett ültek, és Hap az ibolyákról beszélt. Arra, ahogy az első iskolai napon várt rá, ahogy rámosolygott, amikor felbukkant a sarkon, és elindult felé. Hap elmondta, hogy azt kívánta, bárcsak lett volna nála fényképezőgép; megesküdött, hogy Stella arckifejezése egy csapdába esett madáréra emlékeztette, akinek csak az jár a fejében, hogy szabadulhatna ki legügyesebben.

Hapet ez érdekelte legjobban: a fényképezés. Nagyapja házának alagsorában berendezett egy sötétkamrát, és bárhova ment, a hátizsákjában mindenhova vitte magával a fényképezőgépét. Az ódon Leica most is vele volt: Ruth Holworthyt kapta le vele.

– Elég legyen – szólt rá Ruth. – Dolgozom.

– Örül majd, ha meglátja a képet – biztosította Hap.

– Meg kellene mondanod a nagyapádnak, hogy nem leszel orvos – figyelmeztette Stella. – Akkor nem hurcolna többé ide.

Hap tehetetlenül nézett rá. – Nem bánthatom meg.

– Csak mondd meg! Nem omlik össze, ha megtudja. A várószobában hirtelen kavarodás támadt, ami sosem volt jó jel.

– A francba – morogta Hap. – Tragédiát szimatolok.

– Ti maradjatok, gyerekek – parancsolt rájuk Ruth azoknak az ellentmondást nem tűrő hangján, akik megszokták, hogy engedelmeskednek nekik. De Stellának nem állt szándékában, és nem is tette meg. Követte Rutht, és lerázta Hapet, aki megragadta a karját. – Ezt rád értette – emlékeztette a fiú.

A parkolóban egy mentő volt és több rendőrautó. A 95-ösön baleset történt, és a Hopewell rendelőintézetnek volt a legközelebbi sürgősségi ellátása. A mentők átsiettek a várószobán, így Stellának hátrálnia kellett, el kellett ugrania az útjukból. Ennek ellenére látta, ami' előttük volt, a nap tragédiáját: egy fiatalember véres testét a hordágyon, akinek végtagjai összeroncsolódtak, és aki nem szemmel látható sebeibe hal majd bele, hanem a májsérülésébe. És látott még valamit: amikor a sérülttel elszaladtak előtte, Stella a fiatalember szemébe nézett. És egy pillanatra a fiatalember tekintete kiélesedett, és összekapcsolódott Stelláéval.

Stella gondolkodás nélkül követte a mentősöket a vizsgálóba. Ruth Holworthy Stella vállára tette a kezét. –Nem mehetsz be, gyerekem. Nem lehet. Ki van zárva.

De Stella elhúzódott, és a mentősök nyomában bement a szobába. Zúgott a feje, ezért alig hallotta Ruth intelmeit, és még ha hallotta volna is, hogy Ruth felkiált mögötte, akkor sem fordított volna figyelmet rá.

Amikor Stella beoldalgott a vizsgálóba, a gyakorló orvos éppen a fiatalember életjeleit figyelte. Mindenki nagyon elfoglalt volt, és nem vették észre Stellát, míg dr. Stewart be nem lépett.

– Szent isten – mondta a doktor, amikor felfigyelt rá. Stella közvetlen az ajtó mellett állt, és nézte, ahogy a hamiltoni kórház egyik gyakorló orvosa a most már eszméletlen beteggel fáradozott. – Stella! Menj vissza az irodába.

De Stella maradt, ahol volt. Érezte, ahogy a fiatalember süllyed, mint egy hajó az óceánon. Még ő is meg tudta állapítani, hogy a gyakorló orvos nem ér fel az előtte álló feladathoz.

– Az orvos nem tud rajta segíteni. Megrepedt a mája.

– Hallottad, hogy valaki diagnózist emlegetett?

A fiatalember a vizsgálóasztalon fékezhetetlenül reszketett, ahogy a belső sérülésekben szenvedők szoktak. Hamuszürke volt az arca, és nem reagált, amikor a nővér bekötötte az infúziót.

– Ez a baja – erősítette meg komoran Stella. Olyan magabiztosnak tűnt, hogy dr. Stewart elfelejtette kizavarni. – Meg lehet gyógyítani?

– Attól függ.

Amikor a gyakorló orvoshoz lépett, az így szólt: – Azt hiszem, ura vagyok a helyzetnek. – Stewart doki mégis megtapogatta a fiatalember hasát, és érezte a benne meggyűlt folyadékot. A pulzusszám ijesztően alacsony volt, és Stewart dokinak nem tetszett, ahogy a helyzet alakult. A gyakorló orvos megtett mindent, amit kellett, de ez mégsem volt elég. Néha szükség van a vaktában történő beavatkozásra. Brock Stewart korábban is tapasztalta, hogy egy nővér vagy egy orvos megmagyarázhatatlan módon előbb tudta, mi a baj, mielőtt még elvégezték volna a vizsgálatokat. Neki is voltak ilyen megérzései, ösztönösen cselekedett, kockázatot vállalt akkor, amikor a várakozás egy élet feláldozását jelentette volna.

Intett a nővérnek, hogy hívja fel a légimentőket, mert szükségük lesz egy helikopterre. Bostonba telefonált, hogy előkészülhessenek a röntgenre és a műtétre.

Miután a beteget elvitték – alig húsz perc alatt légi úton szállították el –, a rendelőben döbbent csend uralkodott. Vér szennyezte a várószobát, a csík a folyosótól a vizsgálóig húzódott. Ruth klór, ecet és szódavíz keverékével távolította el az ilyen foltokat.

– Jobb vagyok egy hivatásos szőnyegtisztítónál – jelentette ki, majd Stellához fordult. – Ha legközelebb azt mondom, maradj, hallgatsz rám?

– Valószínűleg nem – ismerte el Stella.

– Pontosan olyan vagy, mint az öreg doki – csóválta a fejét Ruth; úgy vélte, ezen a világon vannak olyanok,' akik konokabbak, semhogy beállnának a sorba. – Úgy teszel, ahogy a kedved tartja.

Hap és Stella hallgattak hazafelé menet. Hap elöl ült, a nagyapja mellett, Stella a hátsó ülésen. Hap fejének körvonalát tanulmányozta. A fiúnak vékony szálú, finom barna haja volt, de amikor Stella hunyorgott, úgy látta, mintha fénysugarak kereteznék a fejét. *Mondd ki,* gondolta Stella. *Hadd tudja meg, ki vagy.*

– Arra gondoltam, hogy nem leszek orvos. – Nevetséges, milyen nehezére esett Hapnek ezt kimondania. Minden erejére szüksége volt hozzá, és amikor túl volt rajta, fejét kimerülten a kocsi ablakának hajtotta.

Napos, enyhe idő volt, bár ezt a rendelőintézetből nem lehetett látni, ahol mindig vibrált a fény, és a redőnyöket félig lehúzták. Hap kinyilatkoztatása után kis ideig csend volt: az öreg Lincoln lefordult a szervizútról, és elindultak a város felé. A platánok levelein napsütés szűrődött át. Zöld és sárga. Árnyék és napsütés.

– Alkalmatlan vagy rá? – kérdezte végül Brock Stewart.

– Igen, uram.

– Nos, Stella, mi a véleményed? Zsigereljem ki és né-gyeljem fel? Száműzzem, amiért nem követi a családi hagyományokat? Ne álljak szóba vele többé?

Hap zavartan pislogott. Annyira görcsölt azon, hogy mondja meg a nagyapjának, hogy így döntött, hogy most azt hitte, nem jól hall. De Stella hangosan felkacagott. A sok aggodalmaskodás után a doktor minden további nélkül elengedte Hapet. Stella előrehajolt, és rákönyökölt Hap ülésének a támlájára.

– Csak viccel a nagyapád – suttogta, mielőtt a doktorhoz fordult volna. – Lefejezés, ehhez kétség sem fér. De előbb rendelhetnénk pizzát? Majd' éhen halok!

– Akkor hát legyen pizza – bólintott a doktor.

Dr. Stewart házához mentek, amit ötven éve az ő közreműködésével terveztek és építettek, amikor friss házasok voltak még Adele-lel. Olyan házra vágyott, ami merőben más volt, mint a család tulajdonában levő otthona, az a kis ház, amit aztán a városnak adományozott. A Stewart-ház volt az első építmény Unityben a nagy tűzvész után; most egy sötét és meglehetősen penészes ajándékbolt üzemelt benne, ahol függetlenségi háborús csecsebecse-másolatokat árultak a Szabadságharcos Ösvény emlékeire vágyó, nyáron és ősszel idelátogató turistáknak. Az orvos jelenlegi háza csupa üveg volt, rózsaszínben, fehérben és bíborban pompázó rodo-dendronok és azáleák szép kilátását kínálta. A felhajtót és a másik oldalon hullámzó mezőket egy cölöpkerítés választotta el. Amint leparkolták a kocsit, mind sáros lábbal, kimerülten bemasíroztak a konyhába. Hap felhívta a pizzériát, hogy rendeljen egy nagy pizzát mindenfélével, míg a nagyapja elment megmosakodni.

David Stewart, Hap apja, egy magas férfi gyűrött öltönyben, előttük ért haza a munkából. A dolgozószobában volt, a tévével vacakolt, mert egy Red Sox-mérkőzést keresett, amikor Hap bekísérte Stellát, hogy bemutassa.

– Szóval te vagy Stella – mondta David Stewart, amikor bemutatkoztak egymásnak. – Hm, hm. Egyáltalán nem hasonlítasz anyádra.

Mivel Stella mindig is abban a hiszemben volt, hogy életének elsődleges célja, hogy ne hasonlítson az anyjára, Mr. Stewart megjegyzését bóknak kellett volna vennie. Ehelyett azonban elpirult. A hallottakat inkább sértésnek érezte.

– Anyádnak olyan sötét, gyönyörű haja volt, ami a Sparrow asszonyokat jellemezte. Jártak utána a fiúk az iskolában. Mindenki bele volt esve, de ő mást sem látott, csak Will Averyt.

Ha Juliet Aronson itt lett volna, valószínűleg így szól: *Tényleg? Hát biztos maga iránt érdeklődött legkevésbé, Mr. Stewart. Maga egy kapcabetyár. És pont olyan hülye, mint ifjúkorában.* De Stella csak udvariasan állt, dermedten mosolygott, és teljesen megrázta az anyjával való összevetés. Ő tehát senki, láthatatlan, a valódi halvány utánzata.

– Az apám totál seggfej – mondta bocsánatkérően Hap, amikor kimentek a ház elé, hogy a pizzafutárt várják. – Szerintem nagy csalódás volt nagyapámnak.

Gyógyszerügynök, és jól keres, de nagyapa azt remélte, orvos lesz. Ahogy velem kapcsolatban is remélte.

– Nem hasonlítasz apádra. – Nevettek David Stewart értékelésének visszhangján. De Stellának mégis rosszulesett Hap apjának a megjegyzése. Azt akarta vele tudtára adni, hogy kevesebb az anyjánál. Olyasfajta lány, akit egyetlen normális fiú sem üldözne a szerelmével. – Az én apám is seggfej, de kedves seggfej. És meghallgat. Vagy legalábbis igyekszik.

Stella gondolataiban még órákkal az eset után is újra meg újra felbukkant a baleseti sérült arca. Ahogy a rodo-dendronokat nézte, ahogy kisimított egy fürtöt az arcából, vagy amikor az apját említette, mindvégig a fiatalember arcát látta. A pillantása fogta meg. Valami történt közöttük, amit sem visszavenni, sem letagadni nem lehetett. Talán ez az egyetlen valóságos ebben a világban: így látni valakit, ha csak egy pillanatra is, a lelke legmélyére fúrva a tekintetünket.

Szellő kerekedett, és agyagillatot hozott. Széna és műtrágya illatát. Édes fű- és vadgyömbérillatot. Az áprilisét. Stella már-már kezdett megnyugodni a nap izgalmai után, amikor észrevett valamit a mezőn. A lény egy mandulafa leveleit legelte. Úgy festett, mint egy fordított teve, egy lény, aki csak álmokban létezik: darabokból összetákolt, pata, fej, farok egyvelege.

– Mi az? Valami állat?

– Az Hamarabb. Nagyapám lova.

Stella úgy érezte, megfagy belül, bár enyhe volt az idő, ragyogóan sütött a nap. Azt a képet látta, amit Hap-pel való megismerkedése pillanatában: ahogy a fiút ledobja a ló, ahogy repül a levegőben, gyorsabban annál, hogy bárki is elkaphatná.

– Állítólag utálják egymást, de nem bírnak szabadulni egymástól. Nézd csak Hamarabb hátát. Láttál már ilyen csapott hátú lovat?

– Nem említetted, hogy lovad van. Jesszusom, Hap! Meg kellett volna mondanod. Ha minden igaz, jó barátok vagyunk, és most ilyesmi derül ki! Mit titkolsz még előlem?

– Nincs lovam. – Hapet meghökkentette, hogy Stella milyen feldúlt. – Mondtam, hogy a nagyapámé.

Dr. Stewart egy North Arthur-i farmernek tett szívességet, amikor befogadta a lovat. A férfi évtizedeken át a betege volt, noha sokszor nem tudta kifizetni az orvos honoráriumát. Az öreg farmer haldoklott, a világon senkije sem volt, aki fontos lett volna számára, csak ez a hatalmas, öreg lova, egy szürkésbarna szőrű, fehér foltos állat, akinek foltjai könnycsepp alakúak voltak.

Nincs hátra sok ideje, állította a farmer. *Hamarabb megdöglik, mint gondolná. Erre akár meg is esküszöm. Hadd élje az utolsó perceit a maga mezején. Legel és vigyáz magára, csak egy bála szénát dobjon elé, ha beköszönt a tél. Lefekszik és még el is temeti magát. Esküszöm! Semmi gondja nem lesz vele.*

Amikor az öreg farmer meghalt, dr. Stewart lement a semmit sem érő földjére. Most jutott csak eszébe, hogy elfelejtette megkérdezni a ló nevét. *Ha előbb-utóbb meghalsz, inkább legyen hamarabb,* mondta hangosan az orvos, ahogy a kerítés mellett álldogált, és a ló erre hegyezni kezdte a fülét. Hideg januári délután volt, és a doktor egyenesen a farmer temetéséről jött. Fázósan dörzsölte a kezét, és azon töprengett, mi az ördögre hagyta magát rábeszélni. A ló bordái kilógtak. Látta, hogy rühes

is. De amikor közelebb jött, a lehelete meglepően édes illatú volt. Mint az almáé.

Biztosítottak róla, hogy ez a teremtmény hamarosan elpusztul, mondta Brock Stewart Matt Averynek, aki kölcsönkérte a Hármon fivérek utánfutóját, amit a teherautójára kapcsolt aznap, amikor a lovat átszállította Unitybe. Stewart doki már megbízta Mattet, hogy kerítse körül a mezőt, és építsen egy fészert, hogy a ló védett helyre állhasson, ha villámlik és dörög, és az elvégzett munkát ki is fizette.

Ne számítson rá, vigyorgott Matt. *Valami azt súgja, hogy ez a ló ittragad.*

Azóta tizenhat év telt el, és a ló semmit sem változott: sem öregebb nem lett, sem közelebb nem került a halálhoz. Tim Early, az állatorvos úgy számolta a fogai kopásából, hogy harmincöt lehet vagy annál is több, de a doktor csak annyit tudott, hogy az eltelt idő alatt tízezer dollárral lett szegényebb, ha beleszámolja a kerítést, az istállót és az élelmet. Úgy tűnt, a városban Stewart dokinak és Elinor Sparrow-nak vannak a legöregebb házikedvencei, bár ha valaki ennek titulálta a lovat, a doki felrobbant a méregtől. *Hamarabb csak nyűg. Egy vén szénapusztító,* mondogatta a doktor mindenkinek, aki meghallgatta. *Az ár, amit egy hülyeséggel határos könyörületes pillanatomért fizetek.*

– Későbbnek kellett volna neveznie a lovat – nevetett Hap. – Vagy Örökkének. Esetleg Tíz Lepedőnek.

Stella hányingerrel küszködött, éppen rosszkor, mert abban a pillanatban fordult rá a felhajtóra a pizzás furgon.

– A nagyapádnak el kéne altatnia – pislantott Hapre a szeme sarkából, hogy lássa, hogy reagál. Hap homlokán azonnal megjelent a ránc, ami szokása volt, ha valami miatt aggódott. – Jót tenne vele, ha megszabadítaná a szenvedéseitől. A háta meg minden, biztos nagy fájdalmai vannak.

– Hamarabb boldogabb már nem is lehetne. Csak zabál és potyogtat, mi meg takaríthatunk utána.

A pizzafutár dudált, Hap pedig odament, hogy kifizesse a vacsorájukat. A járó motorú furgonból büdös kipufogógáz áradt, a levegő kékes és ködös volt. Onnan, ahol Stella a verandán állt, Hamarabb álombeli lónak látszott. Lassan mozgott, ahogy a friss, gyönge füvet kereste. Aztán eltűnt a mandulafa lombja mögött.

– Senki sem lovagol rajta, ugye? – érdeklődött Stella.

– Ha bárki ráülne, összerogyna. Láttad, nem? Mr. Csapotthát.

– Ígérd meg, hogy nem ülsz fel rá!

– Miért? – nyitotta ki a dobozt Hap. Ételgőz kavargott közöttük. Unityben a pizza mindenfélével kolbászt, paprikát és gombát jelentett.

– Mert jó ötleteim vannak. – Stella remélte, hogy gondtalanabb a hangja, mint amilyennek érzi magát. –Ez a védjegyem.

Stella tányérokat vett elő a szekrényből, de nem hitte, hogy egy falat is lemegy a torkán.

– Na ne mondd! – vigyorgott Hap. – És mi van a hagymával?

Stella akarata ellenére felkacagott. Cynthia Elliottól tudta meg, hogy Jimmy azt meséli mindenkinek, hogy őrizkedjenek Stellától, mert évszázadokra visszamenőleg balszerencsés, genetikailag elfajzott családból származik. Mintha Jimmy Elliot bármit is tudna a genetikáról! Kétszer bukott meg biológiából, és most osztályt ismétel. Azonkívül hazudik, mint a vízfolyás. Cynthia azt is elárulta Stellának, hogy a kisujjperce, amit állítása szerint egy aligátorteknős harapott le, egy fűnyírónak esett áldozatul, amit képtelen volt beindítani. A lányok mind bomlottak Jimmyért – isten tudja, mit ettek rajta –, de ő csak Stella társaságát kereste, vagy legalábbis beérte azzal, hogy ebédidőben a menza másik végéből nézi.

Cynthia és Stella egyik délután feltörték Jimmy öltözői szekrényét, és a könyvei tetejére tettek egy hagymát, amibe egyetlen tűt szúrtak (a könyvek vadonatújnak látszottak, mintha Jimmy ki sem nyitotta volna őket). Viccnek szánták, de Jimmy ettől fogva azt híresztelte, hogy Stella megátkozta, mert reszeli a fene, hogy megszerezze magának. És csak idő kérdése, hajtogatta Jimmy, hogy Stella térden csúszva könyörögjön a kegyeiért.

– Jaj, ne már! Jimmy Elliot egy idióta. Ki a csuda tojik be egy hagymától?

A beszélgetés után Stella jobb kedvre derült, és végül három szelet pizzát tömött be, miután gondosan leszedte róluk a kolbászt. Hap apja a dolgozószobában evett, a tévé előtt, dr. Stewart pedig telefonált, és csak akkor jött vissza a konyhába, amikor Stella és Hap már mosogattak.

– Kérdezd meg apádat, kér-e kávét – javasolta Stewart doki Hapnek, és amikor Hap kiment, a mosogatóhoz lépett, Stella mellé. Látta rajta, hogy olyan lány, aki nem fordítja el a tekintetét a halálról, és a doki sokra tartotta másokban ezt a tulajdonságot. Jó tapasztalatszerzés, ha az ember belenéz a tátongó mélybe, és nem fordul sarkon, nem inal el.

Brock Stewart megszámolni sem tudta, hány embert látott már meghalni, és mindig meglepte, mennyire egyéni mindenkinek az elmúlása. Olyan erős férfiak, akikről azt hitte, megadóan mennek a halálba, az anyjukat hívták, és zokogtak. Becsületes férfiak suttogták, hogy ha kell, az ördögnek is készek eladni a lelküket, csak még egy napot, egy órát, egy lélegzetet kapjanak abból az életből, amely oly drága számukra. Aztán ott voltak a halálesetek, amelyektől rettegett, az idő előtt, vigasztalhatatlan bánatot ébresztő elmúlások, amelyek a vártnál simábban zajlottak le: elsüllyedtek, mint egy vízbe dobott kő, elszálltak, mint egy sóhaj. Mint az a baba, akit Liza Hull szült csaknem tizenöt éve, aki koraszülöttként olyan szív-rendellenességgel jött a világra, olyan

operálhatat-lan bajjal, hogy a hamiltoni kórházban azonnal megmondták Lizának, hogy a babának legfeljebb hónapjai vannak hátra. Liza akkorra már elvált a férjétől – az egyik Hathaway kuzintól, aki Bostonban élt, és a kereskedelmi flottánál dolgozott –, így Stewart doki gyakran benézett hozzá, hogy figyelje a baba állapotának lassú romlását.

Amikor a vég közeledett, Liza felhívta. Szerette volna, ha a lánya otthon van, amikor bekövetkezik a halál, és így is történt: hármasban voltak a teaház emeletén levő kis lakásban, amikor a fák közt leszállt az alkony. Odafelé menet a doki megpróbált lelkileg felkészülni a dologra. Úgy vélte, nehéz halál lesz, hisz egy új élet szálát vágja el, amely még szinte el sem kezdődött, és egy kismama ott marad egyedül, kifosztva, de az az éjszaka merőben másként alakult, mint várta. Brock Stewart azt hitte, már mindent látott, de ilyen hallgatást és ilyen mértékű szépséget, amit Liza lakásában látott, még sosem tapasztalt. Az, ahogy Liza magához szorította a babát, és közben el is engedte, ahogy a lélegzetvételük összehangolódott, meghaladta a doki képzelőerejét. Egy lélegzetvétel, egy zokogás, ennyiből tudta csak, hogy a baba nincs többé.

Dr. Stewart tapasztalata szerint a halál beálltát egy olyan kilégzés kíséri, ami semmihez sem hasonlítható.

Mintha a szellem kiemelkedne a testből, hogy egyesüljön a levegővel, mintha az élő ember lényegét többé már nem tarthatná fogva a puszta hús és vér. Ez volt a pillanat, amikor Liza Hull lehajolt, megcsókolta a kisbabája száját, és a baba lelke mintha átszállt volna belé. Egy pillanat töredékéig valóban egy test, egy léleknek látszottak.

A doki egész éjjel együtt virrasztott Lizával. Úgy érezte, ennek a szegény asszonynak legalább ahhoz joga van, hogy egy éjszakát szirénák, mentőautók és halotti anyakönyvi kivonatok nélkül töltsön el. Megérdemelte azt a néhány órányi külön békességet,

amíg a világ nyugalomban volt. Reggel, amikor a fény éppen csak felszakította az ég bársonyát, Stewart doki betelefonált a hamiltoni kórházba, és hajnali fél hatban adta meg a halál beálltának időpontját. Amikor elérkezett a pillanat, Liza takaróba bugyolálta a gyermekét, és készen állt, amikor megjött a mentő.

Köszönöm, mondta, mielőtt távozott; egyedül ment le, karjában a babával. *Velem volt, amikor szükségem volt önre.*

Brock Stewart akkor már hosszú évek óta dolgozott orvosként. Már mindent megtapasztalt: a rákot, a szívrohamot, a betegség lassú pusztítását, a véletlen halálesetekkel járó mérhetetlen megdöbbenést – mint például az a két fiú, akik alatt a lápon beszakadt a jég, és egymás kezét fogva fagytak halálra a vízben –, de azon az éjszakán, amikor Liza Hull kisbabája meghalt, Brock Stewart kiment a Lincolnjához, az autóhoz, ami bármin – sáron, havon vagy árvízen – átvitte, és sírt. Liza Hull hálószobájában történt valami, egy olyan elfogadás, amit az orvos még sosem tapasztalt. Addig mindig küzdött a halál, az ellensége, a sárkánya ellen, a legyőzhetetlen, a verhetetlen ellen. Most látta csak, hogy tévedett. Olyan érzés volt, mintha csak egy követ látott volna, de nem látta a követ körülzubogó folyót. Most már megértette, hogy a halál állandó társa. Kart karba öltve követi a házakba, mindannyiszor, amikor az utcára lép, mellette megy, és része mindannak, amit tesz, ahogy része a megmentett életeknek, a megszületett gyermekeknek, a lenyomott láznak.

Köszönöm, mondta Liza Hullnak, amikor a kocsijában ülve nézte, hogy lassan elhajt a mentőautó a hamiltoni kórház halottasházába.

Ezért akarta, hogy Hap, akit annyira szeretett, orvos legyen. Azt akarta, hogy az unokája is megtapasztalja, milyen ez a pillanat, milyen a parkoló autóban ülni, miközben az éjszakából lassan nappal lesz, és ezüstösen világít az ég, és milyen valakivel együtt lenni élete legfontosabb percében. Nos, a fiú

nyilvánvalóan nem való erre a munkára, de a lány, ez a Stella már egészen más tészta.

– Időben eljutottak a beteggel a Massachussetsi Közkórházba – mondta Stellának, aki az edényeket törölgette. – Igazad volt. Megrepedt a mája. Rengeteg vért veszített, de jók a kilátásai. Nagyon reményt keltőek. Ügyes voltál.

Stella igyekezett uralkodni az izgalmán. Ha lát egy halált, és az mégis visszafordítható, akkor nem lehet, hogy csak egy lehetséges halált lát, és nem az elkerülhetetlen végzetet? Lehet, hogy az a sok halál, amit már látott, még nem biztos, és kedvező körülmények között könnyen megváltoztatható?

– Anatómiai könyveket olvastam a könyvtárban – válaszolta. – A tünetekből kikövetkeztettem. Véletlenül rátapintottam a lényegre.

– Okos voltál, nem csak szerencsés.

Stella torka elszorult a bók hallatán, nem mert megszólalni.

– Szombatonként bejárok a rendelőintézetbe – mondta könnyedén a doktor, hogy kerüljön minden nyomást. Hapnél meg a fiánál, Davidnél már gyakorolt nyomást, és nem jött be. – Az autópálya melletti idősek otthonát is végiglátogatom, ha érdekel. Van érzéked az orvostudományhoz.

– Persze hogy érdekel. – Stella szívesen volt a rendelőintézetben: maximálisan otthon érezte ott magát. Észre sem vette, hogy a bakancsára vér fröccsent. – Köszönöm. Szívesen eljönnék.

Annyira boldoggá tették a váratlan fordulatok – hogy a fiatalembernek kitűnőek a kilátásai, és hogy egy ember sorsán az utolsó pillanatig változtatni lehet –, hogy átölelte a doktort, mielőtt a hátsó ajtóhoz ment. – Ideje hazamennem. Kérem, mondja meg Hapnek, hogy majd a suliban találkozunk.

Stella végigment a felhajtón, és megállt, amikor a mezőre ért. Megmagyarázhatatlan öröm feszítette, mintha hirtelen fontossá

vált volna. Megrészegülten integetett Hamarabbnak, de a ló csak visszabámult rá, és a halványuló áprilisi fényben békésen rágta a füvet. Némelyik ló pánikba esik a széltől vagy a rohanó felhőktől, megijed a felreppenő madaraktól, vagy ha a mezei egerek a fűben futkosnak, de Hamarabbot más fából faragták. Sokat látott már ahhoz, hogy megrémüljön, sokat élt, hogy riadalmat érezzen.

– Bárcsak meghalnál! – kiáltotta oda Stella a lónak. –Gyerünk már! – sürgette. Karját az ég felé tárta, mintha varázslattal eltüntethetné a jövőt, amit Hapnek látott, akit úgy vet le a ló, hogy senki sincs ott, aki estében felfoghatná. – Halj meg! – parancsolt rá a roskatag csapott hátúra.

Hamarabb tovább álldogált, és rágott. De volt valaki más a közelben: Jimmy Elliot jött végig a felhajtón, és minden szót hallott. Farmerben és fekete ingben volt, így beleolvadhatott a fák árnyékába, amikor alkonyodni kezdett. Most Stella mellé lépett.

– El lehet intézni – jegyezte meg.

– Ugyan! – kacagott Stella. Meg kellett volna lepődnie azon, hogy Jimmyt látja, mégis természetesnek érezte. – És mégis hogyan? Lelövöd? Vagy megdobod hagymával? Az elég félelmetes.

– Haha! Betegre röhögöm magam. – Jimmy eltette a hagymát: a szekrénye végében volt, egy légmentesen záródó tasakban. – Mi bajod a lóval? Miért szeretnéd, ha megdöglene? Elég ártalmatlannak látszik. Sőt szánalmasnak. Mint Hap, a drága jó haverod.

Az igazsághoz tartozott, hogy Jimmy nem tudta, mit keres itt. Látta Stellát és Hapet a doktor kocsijában a városban, és mielőtt feleszmélt, már Stewarték felhajtóján gyalogolt, aztán megállt, hogy a kerítésre támaszkodva egy vén öszvért bámuljon.

– Félelmetes. – Stellának eszébe jutott, amit Hap apja az anyjáról mondott, hogy Jenny az összes fiúnak elcsavarta a fejét, és hogy Stella egyáltalán nem hasonlít rá. Jimmyre nézett, és

észrevette bizonytalan arckifejezését. Mr. Stewartnak – úgy látszik – mégsem volt igaza. – Akárcsak te.

– És ezt egy pillantásból meg tudod állapítani? – nevetett Jimmy, és nevetés közben egészen más lett. Amikor köhögni kezdett, hogy a torkát köszörülje, érezte, ahogy a szíve majd' kiugrik a helyéről.

– Mondtam már. Jól meg tudom ítélni mások jellemét. – Stella leugrott a kerítésről, és futásnak eredt. –Fussunk versenyt az útig.

De Jimmy nem mozdult. Stella után bámult, bár a lány gyorsan távolodott. Valamiért képtelen volt levenni róla a szemét, még ha így Stella is nyert.

– Szerintem nem – kiabált Stella után. Elvigyorodott, amikor Stella kiért az útra. Úgy történt, ahogy remélte: hiába győzött, róla sem feledkezett meg, hanem megfordult, és integetett. – Velem még szóba állsz.

III. FEJEZET

Senki sem mondta Willnek, mikor keljen, nem volt állása, ahova el kellett volna járnia, sem felesége, aki felpanaszolta volna lustaságát és lomposságát. Senki sem volt, aki rászólt volna, hogy mossa el az edényeket, ezért csak halmozódtak a mosogatóban, amíg valóságos hegyet, kanalak, villák, rászáradt csilis tálak és megdermedt spagetti spontán szerveződését nem alkották, amely Jenny kedvenc teáscsészéjén egyensúlyozott, ami lassan megrepedt a fazekak és lábosok súlya alatt. A házban lakók már rég feladták, hogy sikerül rászorítaniuk Willt, hogy alkalmazkodjon. Rég nem fáradt azzal, hogy a túlcsorduló szemeteszsákokat elvigye a lépcsőházig, nemhogy ledobja a szemétcsúszdán. Hagyta inkább, hadd halmozódjon fel a folyosón, és bár Mrs. Ehrland kikérte az unokaöccse tanácsát – aki jogtanácsos volt a lakásügyi hivatalnál –, a ház semmiképp sem szabadulhatott meg Will Averytől, még akkor sem, amikor az emberek már a folyosón futkosó egerekre kezdtek panaszkodni.

Hétvégeken a lakóknak volt egy kis nyugalmuk, mert Will a péntek és a szombat estéket Ellen Paxton otthonában töltötte, aki jázminparfümöt használt, az illatot, amit Jenny korábban a lakásukban érzett. Ellen hangképzést tanított a régi iskolájukban, és bár nem volt nagy szépség, rendes ételben és kellemes vacsora utáni szexben részesítette Willt, ha Will nem ivott túl sokat, mert ilyenkor elaludt Ellen kanapéján, ahol párnául szolgált Ellen macskájának, egy szőrét vedlő burmai kandúrnak, akit Will nagyon utált.

Jenny távoztával Ellen abban reménykedett, hogy Willhez fűződő kapcsolata jó irányt vesz, és Will nem fojtotta el e reményeket, amíg nem jutott egy kis készpénzhez. Nem mondhat le Ellen vacsoráiról vagy időnként juttatott kölcsöneiről, amikor teljesen le van égve. És annak sem volt értelme, hogy a nő orrára kösse, hogy lefekszik Kelly Butlerrel is, a Darázsfészek egyik pincérnőjével, aki huszonhárom volt, vagyis elég fiatal ahhoz, hogy ne zavarja a disznóól Will lakásában, vagy az, hogy Will nem viszi sehova.

Az igazság az volt, hogy Willnek legjobban Stella hiányzott, Stella iránta érzett bizalma, belé vetett hite. A lánya gyakran hagyott üzenetet a rögzítőn, mivel Will vagy nem volt otthon, vagy aludt, amikor telefonált. Stellának is hiányzott az apja; szerette volna, ha Will meglátogatja Unityben. De az óvadéknál kikötötték, hogy Willnek Bostonban kell maradnia. Boston bilincsbe verte. Boston kegyetlen és figyelmetlen város, ha valakinek nincs pénze és nincsenek álmai. A Newbury Streeten a boltok és a kávéházak, a Symphony Hall a szinte tökéletes akusztikájával, a Ritz a pompás kilátással, ugyan mi hasznuk volt olyasvalaki számára, akinek se pénze, se jövője? Willnek nem volt egy vasa sem, a csalódás legyengítette; éjjel csak néhány ital után tudott álomba szenderülni, és akkor sem aludt nyugodtan, az álomtalan mélyből képtelen volt szabadulni. Gyakran ébredt fel reszketve, mintha a legdermesztőbb vízbe merült volna, és alig tudná magát partra vonszolni. Prüszkölt, és több csésze kávét kellett meginnia, és még akkor is remegett.

Most, amikor átsétált a Commonon, mereven előre nézett, nehogy látnia kelljen a padokon fekvő hajléktalanokat, akik úgy nyúltak el a faléceken, mintha az ágyukban feküdnének. Jenny mesélte, hogy ezek az emberek gyakran álmodnak egy szelet almatortáról, egy ágyról tiszta ágyneművel; azt álmodják, hogy valaki szereti őket, és az ajtóban vár rájuk, és persze arról az

ezernyi apróságról, ami most egyenként csúszott ki Will markából. Mivel a zongoráját túszul ejtették a korábbi lakásában, és amúgy is remegett a keze, a nap nagy részét tévézéssel töltötte. A második csésze kávét már sokszor whiskyvel itta, hogy felpörgesse magát. Azon a délutánon is elég mátós volt, amikor egy újságírónak sikerült bejutnia az épületbe, és Averyék ajtajáig senki sem állta útját. A földszinti előtérben kifüggesztették a lakók névjegyzékét, így Willt nem volt nagy kunszt megtalálni. A neve mellett több durva megjegyzés is állt színes ki-emelővel és lemoshatatlan tintával: *A fenébe is, szerezz végre állást! A patkányokról még sosem hallottál? Dobd ki az istenverte szemetedet!*

– Arra kérem, távozzék – mondta gyorsan Will, amikor ajtót nyitott, és egy vadidegen állt előtte, aki sebtében riporterként mutatkozott be. Will még abban a ruhában volt, amiben aludt, így csak egy sportzakót kapott fel, hogy szalonképes legyen. – A legutóbbi kudarcom óta nem adok interjút. Mindig túl sokat beszélek.

– Tudom – helyeselt a riporter. – így találtam meg. Az épület előtt fényképeztette le magát úgy, hogy a házszám is látszott. Átkozottul béna ötlet.

– Rakásszám rendelkezem hasonlóval – nevetett Will. Rokon léleknek érezte a férfit, aki a nyomára akadt.

A riporter végignézte Willt, és felmérte a helyzetét. –Nézze, nem írok meg semmit, amire nem adja az áldását. És ez még nem minden. – Zavartan köhögött. Körülnézett az üres, szeméttel teleszórt folyosón, az arckifejezése majdnem szánakozó volt. – Fizetek az interjúért.

Will gyomra korgott, és kicsit szédült az elfogyasztott koffeintől és whiskytől. Egy fél hideg pizza árválkodott a hűtőben, és ezzel ki is fújt. Will már azon a határon volt, hogy felhívja Jent, és pénzt kér. Vagy talán Matt ismét megkönyörül

rajta. Henry Elliot kertelés nélkül megmondta, hogy többé ne beszéljen az ügyről se riporternek, se másnak. De Henry mindig is egy önelégült seggfej volt, és Will nem sokat adott bárki tanácsára.

– Mennyit?

– Kétszáz dolcsit.

– Nem is tudom. – Will igyekezett elgondolkodó képet vágni. Végtére is el kellett valamiből tartania magát. – Mit szólna ezerhez?

– Ötszáz. Ez a maximum, amit fizetni tudok. – A riporter elővett egy tárcát, és kiszámolt ötszáz dollárt. –Senki sem fizetne többet.

– Minek vitatkozni? – Will elvette a pénzt, és összehajtogatva a zakózsebébe tette. Elmosolyodott, és szélesebbre tárta az ajtót, hogy beengedje a látogatóját. Még éppen időben, mert Mrs. Ehrland kapaszkodott fel a lépcsőn, hogy a szemét és a nyitott ablak mellett bömbölő tévé miatt emeljen panaszt. Mire bekopogott, Will már a nappaliba kísérte a vendéget. Nem vett tudomást a kopogtatásról, és levette a kabátját, amit a kifizetetlen számlákkal teleszórt íróasztalra dobott. Feltehetően Mrs. Ehrland ezek miatt akart nyavalyogni.

– Melyik lapnak is dolgozik?

– A *Boston Herald-nak.* Ted Scott vagyok. És nem tartom fel sokáig. Mindenki ezt állítja, de én be is tartom.

Will összeszedte a kanapéra és a székre hajigált képeslapokat és újságokat. Őszintén szólva, nagy megköny-nyebbülés volt, hogy végre beszélgethet valakivel, és nem fojtja magába, ahogy Henry Elliot, az a beszari alak – aki már az iskolában is ilyen volt – tanácsolta. Will különben is mindent, amit Stelláról mondott, leközölhetet-lennek nyilvánított, vagyis azt, hogy Stella javasolta, hogy forduljon a rendőrséghez, és valahogy ő látta meg ennek a szegény nőnek a halálát Brightonban.

– Beszélhetnék vele? – kérdezte az újságíró. – Csak egy-két percet?

– Szent ég, dehogy! A nagyanyjánál van. Egy óriási házban az erdőben. Mérföldekre a várostól. Nagyobb biztonságban már nem is lehetne.

– Mit látott még? – faggatta a férfi. – Látta a körülményeket? Esetleg ki tudta venni a gyilkos arcát?

Will töltött magának még egy whiskyt. Élvezte, ahogy égeti belül, és azt az érzést kelti, mintha lenne benne valami. – De szigorúan köztünk marad – emlékeztette a vendégét. – Csak annyit látott, hogy szegény nőnek el van vágva a torka. – Will az ötszáz dolcsira gondolt, meg arra, mire költi. Miután az italadósságát rendezte, mindennap a Darázsfészekben vacsorázhatna, esetleg még Kellyt is meghívhatná vacsorára. Már el is elfelejtette, milyen a rendes, meleg étel. És jóformán azt is, hogy milyen éhes. – Csak bekapok egy falatot – állt fel, hogy a konyhába menjen. – Kér valamit? Egy sört?

– Nekem egy kicsit korai – mondta a riporter. – De azért kösz. Nem kérek semmit.

Will kivette a pizzát a hűtőből, a gyűrött papírdobozból. Nem volt egyetlen tiszta tányér sem, ezért letépett egy papírtörölközőt, és vett magának egy sört. Az utolsó a hatos csomagból, de hamarosan pótolja.

– Máris jövök – kiabált be. – Csak csípős paprikát keresek. Szerény véleményem szerint anélkül ehetetlen a pizza.

Mindent bevitt a nappaliba, az ajtót a csípőjével csukta be. – Biztos, hogy nem kér semmit?

De mint kiderült, Will magában beszélt. A szék, ahol a riportert hagyta, üres volt. A nyitott ablakon befújt a szél és meglibbentette az újságokat, amiket Will a padlóra dobott. Ted Scott sehol sem volt.

– A francba – motyogta Will. A dohányzóasztalra csapta le a pizzát és a sört. Egy pillanatig dermedten állt, aztán az íróasztalhoz lépett, és felkapta a zakóját. A zsebébe csúsztatta a kezét. A pénz eltűnt.

A lakásajtó nyitva maradt, a folyosó is üres volt, csak a szemeteszsákok sorakoztak, amiket Will reggel tett ki; némelyik feldőlt, amikor valaki elsietett mellettük. Az üres sörösdobozai szétgurultak a földön. Soha nem bajlódott szelektív szemétgyűjtéssel; ennyire előre sosem gondolkodott. Az anyja pedig figyelmeztette, hogy a gondtalanság, ahogy az életét éli, egyszer még a vesztét okozza. Amikor utoljára meglátogatta az anyját, Cathe-rine megragadta a kezét, és bocsánatot kért.

– De miért? – nevetett Will.

– Talán nem lett volna szabad olyan engedékenynek lennem – mondta Catherine Avery. – Talán nem kellett volna helyeselnem mindent, amit tettél.

Ilyen asszony volt: mindig kész volt magát hibáztatni mindenért, még Will elrontott életéért is.

– Anya – hajolt hozzá közelebb, bár Catherine-nek halálszaga volt, és Willt mindig riasztotta az ilyesmi. Catherine nehezen szedte a levegőt, és Will most döbbent csak rá, hogy sosem kérdezte az anyját saját magáról. Azt sem tudta, kire szavazott az utolsó választásokon, vagy milyen filmeket szeretett, vagy hogy olvasott-e az ágyban, késő éjjel, amikor a miatta való aggodalomtól nem tudott aludni. – Remek munkát végeztél – nyugtatta meg. –A csőd kizárólag az én hibám.

– Jaj – kiáltott fel egy utolsó szenvedélyes kitöréstől hajtva az anyja, és úgy szorította meg Will kezét, hogy az rémülten visszahúzta. – Annyira szerettelek! – mondta Catherine.

Ha nem lett volna olyan pénzéhes hülye, az ösztönei figyelmeztethették volna ezzel a Ted Scott nevű fazonnal kapcsolatban. Nem azt mondják, hogy hasonszőrűek megismerik

egymást? De most elvakította az a pár dollár. Felhívta a *Boston Herald-ot,* és meg sem lepődött, amikor a városi rovat vezetője közölte, hogy sosem volt Ted Scott nevű riporterük. A bulvárlapokat is felhívta, de senki sem hallott Scottról.

Idővel minden szélhámost becsapnak, és Will nem értette, hogy veszthette szem elől az ötszáz dollárt. Kezd kijönni a gyakorlatból. Belenézett a folyosói tükörbe, amit Jenny a Charles Streeten egy régiségboltban talált, amikor kivették ezt a lakást. Jól látta, hogy a külseje is romlik. Más talán még nem venné észre, de nem is kísérné figyelemmel úgy, mint ő maga. Felpuffadt az arca, a szeme karikás, fakó a bőre, és ezúttal még nem is foghatja a börtönbeli neonvilágításra.

– Hülye – mondta a tükörképének.

Tényleg azt hitte, hogy örökké ilyen könnyű lesz? Valóban azt képzelte, nem kell megfizetnie a rengeteg felelőtlenségért? A bostoni közpark padjain ülő férfiakra gondolt, az álmaikra mindarról, amit elloptak tőlük, vagy amit eldobtak maguktól. Tünékeny, homályos álomtöredékei mostanában ugyanerről szóltak: tiszta ágyneműről, igaz szerelemről, egy asszonyról, akit nem érdekel, hogy néz ki, vagy mennyi pénz van a tárcájában.

Hosszú idő óta először nézett meg mást is a tükörképén kívül. A látómezejétől jobbra a tükörben megpillantotta a kecskelábú asztalt, ahol Jenny a leveleket tartotta, meg Stella becsomagolt uzsonnáját, vagy ahova Willnek ragasztott üzeneteket, hogy figyelmeztesse biztosan elhanyagolt otthoni kötelességeire, elintéznivalóira, feladataira. Csak most tűnt fel, hogy korábban itt állt a Torta-ház makettje, ami azonkívül, hogy csak porosodott, semmire sem volt jó. De a makett eltűnt, és ebben egész biztos volt, mert a hely, ahol a makett állt, tisztán ragyogott, míg minden mást porréteg fedett. Az erdei öreg ház, amit ingyen, ajándékba adott. A lánya feltalálási helye, aki tanúja volt egy gyilkosságnak, mielőtt még elkövették volna.

Megszólalt a telefon, de Will nem vette fel. A gyomrában most már mintha a pokol tüze égett volna. Lehet, hogy Henry Elliot hívja, vagy ami még rosszabb, az öcs-cse. Nincs abban az állapotban, hogy bárkivel is beszéljen. Szüksége van egy szusszanásnyi időre, hogy beismerje, mekkora hibát követett el. Bárki akarja is felkutatni Stellát, most térképnél több van a kezében. Egy makett, és nem telik sok időbe, hogy a valódit is megtalálja. A helyet, ahol az aranyfa nem nemezből van hanem lassanként kibomló virágokból. Nemsokára a rendes méretű bejárat előtt áll, ahol a babérsövény olyan magas ebben az évszakban, hogy senki sem venné észre ha valaki a babér illatát belélegezve, méhzümmö-gestol körülvéve ott rejtőzködne.

IV. FEJEZET

Harminc éve, hogy utoljára vacsoravendéget hívtak a Tortaházba: Saul egyik kollégáját, aki késett, így a vacsora tönkrement, mielőtt asztalra adták volna. A vendégük vonzó volt, a haja gesztenyebarna, a szemöldöke ívelt, hollófekete. *Ugyan ki talál el ezekbe a kisvárosokba?* A vendégük nevetett, és nem vette a fáradságot, hogy kimentse magát pontatlansága miatt. Túlzottan kicsípte magát, térkép nélkül eltévedt, és míg Saul kiment a szalonba, hogy italt töltsön, a vendég figyelte, ahogy Elinor befejezi a salátát. Túl sokat kérdezősködött Saulról: hogy mi a kedvenc étele, dolgozik-e a kertben vasárnaponként, szalmakalapban locsolja-e a palántákat? Vagy felviszi az újságot az ágyba, és a sportrovatot olvassa-e előbb, vagy a címoldalt? Csinos vacsoravendégük nem hazudott, vagyis nem igazán, és ezért különösen nehéz volt eligazodni rajta. Csak jobban meg akarta ismerni Elinor férjét; csak magának akarta, ennyi volt az egész.

Harminc éven át nem volt más látogató, mint dr. Stewart, aki néha benézett egy tányér zöldséglevesre vagy az ünnepek körül gyömbéres kenyérre. Az ezüst megfeketedett a bársonybéléses dobozban, és meg kellett tisztítani. A szép porcelán poros lett, és le kellett öblíteni, a kandallót ki kellett hamuzni, és tüzet kellett gyújtani, mert ugyan április volt, és a mezőkön trillium meg zászpa virágzott, és a jonquille nárcisz kibontotta szirmait az ösvényen, az ebédlő hideg volt, mint egy sírbolt.

– Nem kell részt venned benne – mondta Jenny az anyjának. Elinor ide-oda járkált a konyhában, és feleslegesnek érezte magát, miközben Jenny hagymát és póréhagymát aprított egy csirkés

fogáshoz, amit kinézett, és ami se nem túl különlee es, se nem túl pórias nem volt, hogy leleplezze: mennyit készült csak azért, mert Mattet várják vacsorára. Már hatkor fent volt, a menüt tervezgette, majd elrohant North Arthurba a falusi terményeket árusító piacra, ahol mindig friss zöldséget lehetett kapni.

– De mennyire hogy részt kell vennie! – kiabálta Stella a mosogatókonyhából. A tóvizes üvegek mögé nyúlt, és elővette a ház legrégebbi szakácskönyvét, ami még Elisabeth Sparrow-é volt, és most a faggyútól és dzsemtől összeragadt könyvben lapozgatott. – Nagyival desz-szertet készítünk. Meg is találtam! – jelentette be, amikor visszajött a konyhába. – Madárfészek-puding. Hát nem isteni?

– Szerintem borzalmas – mondta Elinor.

– Egyet kell értenem nagyanyáddal. – Meghökkenés mindkettejüknek, talán az első ilyen. Jennyt mégis örömmel töltötte el Stella érdeklődése. A konyhából való dühös kicsörtetésen kívül mindent kifejezett haladásnak tekintett. Itt voltak hát, egy család három nőtagja, egy konyhában, és a baj – eddig legalábbis – elkerülte őket.

– Almában tálalt sodó – világosította fel őket Stella, majd hátrakötötte a haját, és nekiállt almát pucolni. –Vaníliás pudingot vagy tejsodót készíthetünk. Elisabeth a vaníliásat szerette – közölte Stella a nagyanyjával, akivel felverette a tojást. – Bárcsak Juliet látna most! El sem hinné, hogy tudok főzni.

– Juliet? – kapta fel a fejét Jenny.

– A legjobb barátnőm – emlékeztette Stella az anyját. – Hallottál már róla?

– Hm – mondta Elinor, aki nem örült a nyilvánvaló ellentétnek, mégsem bánta, hogy Jenny állítólagos tökéletességén hajszálrepedést fedez fel. Hálás volt ezért a kis emberi gyarlóságért. – Szóval nem ismered a legjobb barátnőjét.

– De ismerem. Csak éppen nem hiszem, hogy Stellának éppen Juliettel kellene barátkoznia.

– Juliet anyja legalább egyetemre járt. A Smithre. Nem adta fel a jövőjét, hogy egy férfi tanulását támogassa.

– Az a férfi az apád. És egy olyan nővel vetsz össze, aki megmérgezte a férjét? Ehhez nem kell a Smithre járni.

Elinor észrevette, hogy a sodó túlságosan bugyog a hátsó lángon, sőt nem sok választja el, hogy kifusson. A madárfészek tartalma pillanatokon belül odaég, a szélén már vékony, rugalmas hártya képződött.

– Most már nekem is van egy szülőm, aki megjárta a börtönt. Akkor már oké, hogy barátkozom Juliettel, anya? Most elég jó hozzám?

– Mindent kiforgatsz, amit mondok.

– Erre semmi szükség! Magad forgatod ki! És mindig azt képzeled, hogy marhára igazad van!

– Bizonyos dolgokban igenis igazam van! Nem mintha bármikor is elismernéd!

Egymásra meredtek az asztal, a tisztított és megbarnult alma, az apróra vágott póréhagyma fölött. A puding kifutott.

– Minden tökéletes volt, míg ide nem jöttél – vágta oda Stella. – Minden csodálatos volt.

– Nem az én dolgom, de ég a puding – szólt közbe Elinor. Stella felkapott egy konyharuhát, és odarohant, hogy leemelje a tűzről a nehéz serpenyőt. Elisabeth Sparrow a régi receptkönyvben tizenöt percnyi keverést javasolt, de ez a puding menthetetlenül tönkrement, megégett.

Stella égnek emelte a karját, és kirohant a házból, így Elinor tette a mosogatóba a serpenyőt, és engedett rá vizet. Gőzfelhők szálltak fel, és pára vonta be a konyhaablakot. A régi zöld üvegben, ami palackvastagságú volt, Elinor látta Jenny tükörképét: a lánya lerogyott egy székre, és a tenyerébe temette

az arcát. A felaprított póréhagyma és hagyma édes, esős, tavaszi illatot árasztott. Elinor maradt, ahol volt, a szappankő mosogatónál. Valamikor régen tudta, hogy vigasztaljon meg valakit – karjába vette a babáját, és elringatta –, de azóta kijött a gyakorlatból. Fogalma sem volt, mit tegyen.

– Ne izgasd magad a puding miatt – mondta szaporán, miközben az égett serpenyőt súrolta. – A városban mindenki tudja, hogy Matt Avery nem eszik édességet. A vajas kenyeret szereti.

– Régen imádta a fagylaltot. Talán felhagyott vele. –Jenny egy papírtörölközőbe fújta az orrát. – A jó öreg, könnyen kezelhető Matt.

– Valakinek annak is kell lenni.

Elinor meghökkenésére Jenny elnevette magát. Amikor Jenny nekifogott, hogy befejezze a vacsorát, Elinor egy szemernyi büszkeséget érzett, hogy felvidította a lányát: a lányának legalább megvan az a képessége, hogy folytassa a dolgot, összeszedje a darabkákat, és semmi se tántorítsa el a feladattól. Mire Matt a ház elé gördült, a rakott csirke a sütőben pirult, kész volt a rizs, és az asztalon díszelgett a saláta.

Matt hozott egy üveg bort és köménymagos süteményt, ami anyja kedvence volt: mindig ezt hozatott vele a Hull-féle Teaházból. A verandán Argus mély hangon rávakkantott, és ízületi gyulladása miatt a lábát húzva odaballagott hozzá.

– Szervusz, öregfiú – simogatta meg Matt a kutya fejét, majd kibontotta a papírzacskót. Kivett egy frissen sült, köményes kekszet. – Senkinek se említsd – mondta, a kutya pedig hálásan befalta a süteményt.

Stella a kertből figyelte őket, ahol azóta is duzzogott. Elmosolyodott, amikor látta, hogy a nagybátyja lesepri a morzsákat a kutya szakálláról.

– Hát itt vagy! – kiáltotta oda, míg átsétált a nedves füvön. Kis békák ugráltak el az útjából, és vetették bele magukat a bokrokba.

– Itt, de nem biztos, hogy örömmel látnak.

– Lehet, hogy a nagyanyám megátkoz, az anyám megmérgez a rakott csirkéjével, de ha nem félsz tőlük, és nem bánod a zöldséget, akkor gyere be.

– Rakott csirkét mondtál?

– Azt bizony. Anya egész nap főzött.

– Tényleg? – Matt eltöprengett a hallottakon. Örült Jenny érdeklődésének, mégis eszébe jutott, amikor a város hölgyei egytálételekkel, pulykahúsos lasagnéval és tésztában sült babbal rakták tele a fagyasztóját. – Szóval rakott csirkét mondtál?

De Stella már az ajtónál volt.

– Bejössz? – kérdezte, amikor Matt megtorpant. Matt azért állt meg, hogy legyen ideje körülnézni. Lehet, hogy többé nem hívják meg, és magába akarta szívni a Torta-ház levegőjét. Csak azon a rettenetes napon járt itt, amikor besurrant, hogy megvédje Willt Elinortól.

– Láttalak, amikor megszülettél – mesélte Matt Stellának. Argus, aki rendszerint méltóságteljesen és kimérten viselkedett, követte Mattet. Mozgott az orrhegye, és éltette a remény, hogy még egy köményes kekszet kap. –Vagyis három nappal később. Elvittem az anyámat, a nagyanyádat, Catherine-t is. Egyetértettünk, hogy te vagy a legszebb kisbaba a világon.

Stella elmosolyodott. A nagybátyja olyan ember volt, akinek kellemes volt a társaságában lenni. – Madárfé-szek-pudingot főztem neked, de odaégettem.

– Biztos nagy veszteség. De őszintén megvallom, hogy undorítóan hangzik. Csőr meg toll is volt benne?

– Csak puding és alma – kacagott Stella.

– Legalább olyan rémes. Utálom az édességet. Elinor lépett ki a hallba. Bár úgy tűnt, nem örül a vendégnek, a zacskót elfogadta, és belekukkantott. – Az édesanyja kedvence – jegyezte meg.

Mattet lenyűgözte, hogy Elinor ilyesmire emlékszik. Bár évek óta dolgozott Elinornál, nem állíthatta, hogy ismeri, és ha a városban róla kérdezősködtek, hallgatott, mint a sír. Csak azt tudta, hogy Elinor nem volt hajlandó kiköveztetni a felhajtót, pedig Matt gyakran javasolta, és nem vette a fáradságot, hogy elplaníroztassa a Döglött Ló Ösvényét.

A hallban álldogálva jött rá, hogy bár csak egyszer járt a házban, sokszor álmodott róla. Álmaiban mindig az eredetit látta, amilyen a cukormázhoz hasonló toldalékok nélkül volt. Fából, sárból és szalmából épített házat. Álmaiban mindennek füst- és vízililiom-illata volt, és mintha most is ezt érezte volna, bár ezt hamar elnyomta a frissen sült tekercsekről áradó illat, amit Jenny hozott ki a konyhából. A tekercseket konyhakészen árulták, de Liza Hull azt tanácsolta, hogy szórja meg rozmaringgal és kenje meg vajjal, és akkor házi sütésűnek látszik majd.

– O, hát itt vagy! – mondta vidáman Jenny. Egy konyharuhával legyezte magát; biztos a forró süteményekkel teli tepsitől melegedett ki. Fejébe szállt a rozmaring illata. – A legelső vendégünk.

Matt nemrégiben olvasta Emily Hathaway háztartási naplójában, hogy néhány szerelmes bolond régen úgy hitte, hogy az ing gombolásából fény derül arra, hogy szerelme viszonzott-e: a páros vagy a páratlan megjósolja a jövőt. Ugyanez igaz a tortában talált szilvamagokra. A páratlan csalódást, a páros szerelmet jelent.

– A bort nyugodtan hazaviheti. Nem iszunk – közölte Elinor.

– Van, aki igen – vette el Jenny az üveg Chardonnay-t Mattől. – Persze, ha Will itt volna, ragaszkodna a whis-kyhez. És csakis a legjobbhoz. Johnnie Walkerhez. Nem azt iszik?

Amint kimondták hangosan, Will neve úgy kuporgott a szőnyegen, mint egy rusnya varangy.

– A jó öreg Will – jegyezte meg Matt Avery.

Stella elnézte a nagybátyját, és megállapította, hogy minden szempontból szöges ellentéte az apjának. Ha egymással szembeállítanák őket, az egyik volna az árnyék, a másik a lényeg. De melyik melyik?

– Hát nem izgalmas a genetika? – kérdezte Stella az asztalhoz menet. Az apjától kapott ezüst karkötőt viselte, és a harang halkan csilingelt, amikor a salátáért nyúlt, hogy megkínálja Mattet. – Az eltérések. A mutációk. Ezért merültem bele az orvostudományba – magyarázta a nagybátyjának. – Minden lehetséges.

Matt őszintén elképedt. Kilencedikben még csak álmodozott, és nem a jövőjére gondolt. Tervei abban merültek ki, hogy vasárnap délután átmenjen North Ar-thurba, moziba.

– És te mivel foglalkozol? – kérdezte Stella.

– Te is láttad: fákat vágok ki. És füvet nyírok. Eltakarítom a havat a felhajtókról, ha hóesés van. Megpróbálom rábeszélni nagyanyádat, hogy köveztesse ki a felhajtót, és kicsit vágassa vissza a babérsövényt.

– Soha az életben – szúrta közbe Elinor.

– És történelmet tanul. Unity avatott ismerője – tette hozzá Jenny.

– Komolyan? – rakta le a salátásvilláját Elinor. –Mondjon valamit, amit nem tudok.

Matt elmondhatta volna, hogy aranyszemű és aranyszőke hajú unokája egyáltalán nem hasonlít a Sparrow asszonyokra. Inkább az Avery asszonyokra hasonlít, Catherine-re, a testvéreire és nagynénjeire, bár egyetlen Averynek sincs vízililiom-illata. Ehelyett azt mesélte el Elinornak, hogy Elisabeth, a nagyanyja nem érezte semminek sem az ízét, ami a nagy gazdasági válság

idején hasznos tulajdonság volt, mivel szinte bármilyen szükségmegoldással elboldogult. Állítólag ez a tulajdonsága volt az alapja kitűnő főztjének is.

Elisabeth Sparrow – folytatta Matt – vízililiomból főzött levest, ami meglepően kiadós volt. Kortársai közül néhányan – köztük Lois Hathaway – arra is felfigyeltek, hogy Elisabeth helyi alapanyagokból – vízi paszternák-ból, petrezselyemből és néhány titkos hozzávalóból – vacsorát főzött, amit „kilenc béka ragu”-nak nevezett.

A városbeli munkanélküliek nemsokára sorban álltak a Tortaház tornáca előtt, mert az éhség elnyomta a büszkeségüket. Elisabeth végül ingyenkonyhát állított fel a mostani közösségi háznál, és egyesek becslése szerint több mint húszezer tál ételt osztott szét a szükséget szenvedőknek, köztük azoknak a férfiaknak is, akik a vasútállomást építették. Lánykorában Liza Hull nagyanyja majdnem minden este ott vacsorázott.

– Így jutott hozzá Liza Elisabeth citromtortájának a receptjéhez – fejezte be Matt.

Stella elszaladt, hogy odahozza Elisabeth receptkönyvét. – Ez az eredeti – mondta Mattnek, aki láthatóan le volt nyűgözve. Stella az utolsó oldalra lapozott, ahol a kilenc béka ragu receptje volt. – Hú! Itt az áll, hogy le kell szűrni a vizet, hogy ne legyen benne sár és szúnyoglárva. Pfuj! De van két hozzávaló, amit nem tudok elolvasni.

Matt belepillantott a szakácskönyvbe. – Az elsőt nem bírom elolvasni. – A betűk megdőltek, a színük halvány narancssárga volt, mintha a tintát liliomból főzték volna.

– A sorban az utolsó mintha zsálya volna.

Jenny megtapsolta Matt tudományát a családjáról. –Mondtam, hogy mindent tud!

Matt Jennyre nézett, aki szemben ült vele, és a pillantásától Jenny zavarba jött. – Nem tudok mindent – helyesbített Matt. – Távolról sem.

– Azt talán tudod, miért tartják a vitrint a szalonban – mondta Stella a nagybátyjának. – Talán azt is meg tudod mondani, hogy ebben a családban miért nem jutott még senkinek sem eszébe eldobni azokat a borzalmas dolgokat.

– Megnézzem, kész-e a rakott csirke, vagy inkább te mész? – kérdezte Elinor Jennytől.

– Majd én – ajánlotta Jenny, aki hálás volt, hogy az anyja témát változtatott. – Már biztos kész.

Stella Matthez fordult. – Látod, mit művelnek? – Matt a halványuló fénynél is látta, hogy Stella homlokán máris állandósult az aggodalmas ránc. Tudta, mi a helye Stellának a családban, mert maga is ezt töltötte be: az aggodalmaskodóé, aki látja, amit a többiek tagadnak, az, aki felelősséget vállal, és feltakarítja mások mocskát.

– Nincs kedved megmutatni a vitrint? – Matt mindig is kíváncsi volt. Nem múlt el nap, amikor ne kívánta volna, hogy bárcsak ne ő maradt volna a bokor mögött, hogy a bátyját várja, és belélegezze a sűrű, nyirkos levegőt, ami zöld volt a virágportól.

Stella hátratolta a székét.

– Vacsorázunk! – figyelmeztette Jenny. – Kérlek, Stella! Stella ügyet sem vetett az anyjára, hanem a szalonba vezette a nagybátyját. Ez volt az esküvői torta alapjának a közepe: az egyik falon csupa ablak szoba, de az üveg régi volt és csak szűrten eresztette át a fényt. Argus a küszöbön feküdt, és Mattnek át kellett lépnie rajta. Ennyi évet várt, hogy visszajöhessen ide; annak idején, amikor berohant, hogy megmentse a bátyját, nem volt ideje körülnézni, és most nem csalódott. A mennyezeti gerendák cseresznyefából készültek, és enyhe gyümölcsillatot

árasztottak. A könyvszekrények diófából voltak. Stella a sarokba vezette, és elhúzta a terítőt, amiről Matt tudta, hogy Rebecca lányának, Sarah Sparrow-nak és az ő lányának, Rosemarynek a munkája. Egy piros szívet hímeztek rá, ami kettétört. Egy szomorúfüzet, ami fekete könnyeket sírt. A földön virágzó stóraxbokrok voltak, az égen rengeteg madár. Gondos munka volt, három télen készült, és nagyítóval lehetett csak látni a vékony selyemszálat. Matt lélegzetet sem mert venni, mialatt a vitrin tartalmát nézegette. Mit nem adna a történeti társaság, ha egyetlen délutánra közszemlére tehetné a vitrin tartalmát! Mrs. Gibson a hetedik mennyországba menne, ha bárki egyet átcsempészne a könyvtárba ezekből az emléktárgyakból! Már maga az ezüst iránytű borzongást keltene. A hajfonat meg egyenesen túl sok volna.

Matt látta, hogy az unokahúga rettenthetetlen természet, ami az Averyknél szokatlan volt, de majdnem általános a Sparrow-knál. – Ezek a nyílhegyek, amelyeket a helybeli fiúk kilőttek Rebecca Sparrow-ra. A Frost fiúk később beismerték, és azt hiszem, egy Hapgood és egy White is volt az elkövetők között. Azt beszélték, hogy nem érez fájdalmat, így ezek a fiúk kipróbálták, hogy igaz-e a szóbeszéd. Még ha nem is látszott rajta semmi, minden bizonnyal hashártyagyulladást kapott, mert a nyílhegyes eset után bicegve járt.

Jenny is utánuk ment, de nem lépte át a küszöböt. A vitrin úgy élt az emlékezetében, mint a fájdalom családi múzeuma, olyan emlékek tárháza, amely arra emlékeztette őket, hogy senkiben se bízzanak, és soha ne bocsássanak meg. Most már nem volt benne olyan biztos.

– A fiúk azt nem értették, hogy pusztán az, hogy valaki nem érez fájdalmat, még nem jelenti, hogy nem is szenvedi el – mondta Matt Stellának.

A zsebébe nyúlt, és elővette a tizedik nyílhegyet. Több mint harminc éve hordta magánál. Azonnal vissza kellett volna hoznia, de félt, hogy bajba sodorja Willt, ezért a nyílhegy azóta a talizmánja volt. Nem mintha nem terelte volna minden áldott nap Jenny felé a gondolatait. A nyílhegy nélkül azonban egy darabig biztos elveszett lett volna, de így már érezte magát korábban is.

– El sem hiszem! – kacagott Stella. Észrevette, hogy hiányzik az egyik nyílhegy, és át is futott az agyán, hogy mi történhetett vele. – Honnan vetted?

– Elkeveredett – válaszolta Matt. Will öltözőasztalának fiókjában találta évekkel ezelőtt. – De most visszakerült.

Onnan, ahol az ajtóban állt, Jenny felidézte azt a napot, amikor a tizenharmadik születésnapján egyedül hagyta Willt ebben a szobában. Csak egy pillanat volt az egész, annyi idő, ami alatt összeveszett az anyjával, és Will közben ellopta a nyílhegyet. Ha Jenny körültekintőbb lett volna, felfigyelt volna arra, hogy Will aznap összedörzsölte az ujjait, mintha viszketnének, ami biztosan elárulja a tolvajt.

– Rebecca történetét főként egy Charles Hathaway nevű férfi vetette papírra. Szánalmas figura volt. 0 részesült az első birtokadományban, majdnem az egészet elvesztette, és a végén még a saját fia is megvetette.

– Ez az ő haja? – kérdezte Stella a sötét összetekert hajfonatról. *Rebecca,* mondta magában. *Adj jelet.*

Matt bólintott. – Gondolom, igen. A város rosszul bánt vele, Stella. Ha kíváncsi vagy a részletekre, gyere el a könyvtárba.

– Bocs, hogy olyan rémes volt a vacsora – mondta Jenny, amikor Matt magára hagyta Stellát a szalonban, hogy a lány egyedül lehessen a gondolataival, míg gondosan visszateszi a nyílhegyet a helyére.

– Nem volt rémes. Számomra semmiképp sem. –Mattet az sem érdekelte volna, ha Elisabeth tökélyre fejlesztett fogásait, a

vízililiom-levélből főzött levest és a kilenc béka ragut tálalja fel neki. Szívesen evett volna fa-kérget, bőrt, párolt és rizsen feltálalt hóvirágot. Matt nem étel után ácsingózott.

– Lefogadom, hogy amúgy is utálod az egytálételeket.

– Nem állítanám. – Matt olyan közel állt Jennyhez, hogy beleszédült a tóvíz illatába. *Vajon a bőréből árad?,* tűnődött. *Lehet, hogy az összes Sparrow asszony ilyen illatot árasztott? Vajon a vérükben van?*

– Akkor mit állítanál?

Jenny a kelleténél közelebb állt Matt Averyhez. Meggondolatlanná vált, a tavasz ébresztette zöld hanyagság uralkodott el rajta, bár már elmúlt a március. Lehet, hogy megbolondította az eső, a nárciszeső, a rózsaeső, a haleső, ami mind itt esett, az államoknak ebben a sarkában.

– Azt hiszem, azt, hogy bárcsak másként alakultak volna a dolgok.

– Nos, ezt az emberek többsége elmondhatná, nem? – Jennynek viszketett a bőre. Biztos a rozmaringtól, amit a süteményre szórt. – Nem így érezne bárki, ha azt vesz-szük, hányszor döntünk rosszul?

Elinor lépett ki, hogy visszahívja őket a vacsoraasztalhoz, de észrevett valakit az udvaron. A bejárati ajtó melletti üvegen kikémlelt, majd jelzett Jennynek: botjával megkocogtatta a keményfa padlót. – Van valaki odakint. A felhajtón láttam.

Jenny is odament, hogy megnézze. Az üveg göcsörtös volt a légbuborékoktól, alig lehetett átlátni rajta. Jenny csak árnyékokat és a babérsövényt tudta kivenni. – Senki sincs kint.

– Észrevetted már, hogy mindig ellentmondasz nekem? – szegezte neki Elinor a kérdést. – Ha azt mondanám, dél van, az sem izgatna, ha a nap fent járna az égen, hanem váltig állítanád, hogy éjszaka van. Mindegy, csak vitatkozhass velem. Tessék, ott van! Nézd!

Jenny ismét kinézett, ezúttal hunyorított, és olyan közel nyomta az arcát az üveghez, hogy az orra hozzáért. És valóban egy férfi kanyarodott le a Döglött Ló Ösvényéről, és indult el feléjük a keréknyomos felhajtón botladozva. Még kék volt az ég, de az út már sötétségbe burkolódzott. Zümmögés hallatszott a babérsövény felől.

Matt lépett oda, és kinyitotta az ajtót, hogy jobban lásson. Jenny bármikor elvonta volna a figyelmét, de most a felhajtón közeledőre koncentrált. Ezt a járást millió közül is megismerte volna. Olyan jól ismerte, mint a sajátját.

– Will – mondta, és a hanghordozásából azt lehetett volna hinni, hogy egy démonról vagy egy kutyáról beszél, és nem a saját édestestvéréről. – Megszökött.

– Remélem, szereti a hideg ételt – jegyezte meg Elinor. – Ha így folytatjuk, más nem marad.

Most látták, hogy Will egy sporttáskát cipel, amit teletömött a ruháival, tehát nyilvánvalóan maradni akar. Atbóklászott a pocsolyákon, és mire a házhoz ért, a cipője csupa piszok volt, a nadrágja meg térdig vizes.

– Jesszusom, ez az út! – kiáltott fel. – Rosszabb, mint valaha.

– Nem akarom a házamban látni – jelentette ki Elinor –, de ha muszáj bejönnie, akkor vegye le a cipőjét – parancsolt rá.

Will a korlátnak dőlt, és kibújt a cipőjéből.

– Valaki üdvözölhetne is – vetette fel. Matt és Jenny összenéztek.

– Valami gond van? – kérdezte Will zavartan.

– Legfeljebb veled – felelte Jenny. – Nem úgy rendelkeztek, hogy Bostonban kell maradnod? És ha már itt tartunk, miért nem hívtad fel Stellát? Naponta telefonál neked, de te sosem vagy otthon. Előfordul, hogy egyszer nem csak magadra gondolsz?

– Hát te? – fordult Will Matthez. – Te nem akarsz valamiért lehordani?

– Csupa sár vagy – mondta Matt.

– Elcsesztem – válaszolta Will.

A láthatár szélén rózsás volt az ég alja, s fölötte olyan színtiszta kék, mint amilyet Elinor szeretett volna a rózsájának, olyan színű, amit hite szerint most talán kikísérletezhet. Ott, ahol álltak, a levegő csupa árnyéknak látszott, mintha a tintatartóból kiöntötték volna a tintát.

– Oda a ház – mondta Will.

– Elküldtem az e havi bérről a csekket Mrs. Ehrland-nak. Nem rúghat ki – rázta a fejét Jenny. – Pedig biztos szívesen tenné.

– Nem, nem a lakás. A kis babaház. Ellopták.

Will rongyosnak tűnt, ahogy nadrágszárára száradt sárral, cipő nélkül állt előttük. Olyannak tűnt, mint aki vacsorát jött koldulni, mint aki jótékonyságra szorul, mint aki reménykedik, hogy jobbra fordul a sorsa, de közben majdnem biztosra veszi, hogy nem így lesz. Matt a bátyja locsogását hallgatva előbb azon tűnődött, hogy Will nem delírium tremensben szenved, és nem az alkoholelvonás tünetei mutatkoznak rajta. De nem: Willnek whiskyszaga volt – valószínűleg nem is olyan régen hajthatott fel egy pohárral, bizonyára a vonaton. Az esti bostoni vonat már gyerekkorukban is az étkezőkocsijáról volt hírhedt: a csapos sosem kért személyi igazolványt. Will néha egész nap ide-oda utazgatott a vonaton, és whiskyt, gint meg sört ivott, míg a végén négykézláb sem tudott egyenes vonalban haladni, nemhogy két lábon.

Amikor meghallotta az apja hangját, Stella kiszaladt a szalonból, és átölelte Willt. – Miért nem szólt senki, hogy jössz?

– Tulajdonképpen itt sem vagyok – magyarázta Will. – És ez nem igazi látogatás. Van egy kis gond.

Matt ráismert Will hangjára, a katasztrófa, a kudarc, a kölcsönkért pénz és az utcai verekedések, az állásból kirúgott, az egyetemet otthagyó, a földszinti szomszédasszonnyal lefekvő, a

haldokló anyát otthagyó hangjára, mert az anyjára nézni túl nehéz volt, túl lehangoló, túl elkeserítő, túl valóságos.

– Hát persze, hogy gond van. Nincs cipőd – meredt Stella dühösen az anyjára, mintha Jenny hibája volna, hogy Will vizes, sáros, lyukaktól hemzsegő zokniban áll a verandán. – Nincs papucsunk?

– Az elülső szekrényben – felelte Elinor. – Bojttal vagy anélkül.

Olyan gyorsan sötétedett, hogy a növekvő sötét tócsában világítottak a babérsövény rózsaszín virágai. A méhek nap végi lustasággal zümmögtek, mintha teleitták volna magukat. A nyitott ajtó láttán egy poszméh szabad térnek hitte a hallt. Berepült, és leszállt Matt kezére. Amikor Matt elhessentette, a méh lassan felröppent a bőréről; úgy tűnt, vonakodik otthagyni Mattet. Jenny nézte, ahogy a méh tovább köröz, mintha képtelen volna Matt bűvköréből szabadulni. A tárva-nyitva hagyott ajtó miatt hideg volt – megint csak a becsapós, meleg nappalokkal és hideg éjszakákkal beköszöntő április! De a levegő sűrű volt a tavaszi láztól. Elhamarkodott döntések, soha nem tapasztalt bátorság, látomás, és a legnagyobb hidegben is a tüzes forróság évszaka volt. Egyetlen fűszálban, s abban, amit megtartottak, és amit eldobtak, a szerelem bizonyítékára lehetett lelni. Jenny a méhre gondolt, ami nem csípett, és a városi parkban a gránitba faragott fekete angyalra. És arra, hogy a tizenharmadik születésnapja reggelén két fiú állt a kertjükben, de kettejüknek csak egy álmuk volt.

Jenny feje halkan zúgott. Így kezdődött a születésnapján is a reggel. Valamikor régen megingathatatlanul biztos volt abban, kit rendelt szerelméül a sors. Azt látta, amit látni akart, s nem azt, ami az orra előtt volt. Vakon rohant, nem figyelt semmire. Jennyből a türelem hiányzott, a kilenc béka ragu kiolvashatatlan hozzávalója.

– Valaki ellopta? – kérdezte Matt. Most döbbent csak rá a lopás jelentőségére.

Will tudta, mit tart felőle az öccse. A katasztrofális szilveszteri parti óta, amikor olyan sokat ivott, hogy képtelen volt józanul gondolkodni, és összejött az egyik tanítványával, ez nyilvánvaló volt. Mattnek minden joga megvolt a megvetésre, de Will mégis Jenny csalódottságától tartott. Tudta, hogy köztük mindennek vége, mégis Jennynek járt a rááldozott évek után egy kis tapintat. Will okkal számított arra, hogy Jenny magánkívül lesz a méregtől. És erre minden joga megvolt. Will beengedett a lakásukba egy idegent, a maga szükségleteit másoké elé helyezte, ötszáz dollárért, ami egy pillanatig volt csak a birtokában, eladta a lánya biztonságát. A megvesztegetés kifolyt pénzéhes ujjai közül, és nem maradt utána más, csak üresség.

Will Jennyre nézett, és életében először semmit sem titkolt előle. Olyan sok időt töltöttek együtt, hogy legalább ennyivel, az őszinteségnek ezzel az egyetlen pillanatával tartozott neki.

– Bébi – mondta, és kudarcai iszonyú nagysága a nyakába szakadt, miközben ott állt vizes zokniban a babér alatt. Látta a tükörképét a Torta-ház ajtajának oldalsó üvegében: olyannak tűnt, mint aki víz alatt van, egy fuldokló ember, aki az igazság egyetlen, utolsó szalmaszálába kapaszkodik. – Hibát követtem el.

– Megértem – válaszolta Jenny. – Én is.

NEGYEDIK RÉSZ

A gyógymód

I. FEJEZET

Miután tizenhárom évig egy helyen lakott, most Stella ismét költözni kényszerült. Abban mind egyetértettek, hogy ez a legjobb, amit tehetnek; mivel ellopták a makettet és felébredt a félelmük, úgy döntöttek, hogy Stellának el kell hagynia a Torta-házat. De hova menjen? Felmerült egy Avery unokatestvér New Yorkban, egy Rhode Island-i vagy connecticuti bentlakásos iskola. De Stella megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó elhagyni Massachussetset. Nem fog egy év leforgása alatt egy harmadik iskolába átiratkozni. Mindegy, mi történt, a unityi középiskolában fogja befejezni a kilencedik osztályt. Jöjjön árvíz vagy éhínség, szülői aggodalom vagy igazi veszély, nem mozdul innét. Életében először színjeles volt, élvezettel látogatta dr. Stewarttal a rendelőintézetet és a szanatóriumot. És a magánéletére is gondolnia kellett. Mihez kezd nélküle Hap? Ki után koslatna Jimmy Elliot, ha Stella távozna a városból, kinek az ablakát dobálná kavicsokkal késő éjjel, amikor leszáll a sötétség, és a madarak utolsó dalukat éneklik?

– Senkinek sem leszek a terhére – fogadkozott Stella. – Olyan csendben leszek, mint egy kisegér.

Alig akadt olyan a városban, akitől a Sparrow-k szívességet kérhettek volna; azok, akik úgy vélik, a jó szomszédság alapja, ha nem vagyunk egymással beszélő viszonyban, ritkán szereznek maguknak szövetségeseket, akikhez baj esetén fordulhatnak. De Liza Hullt a jó szívéről ismerték. Amikor Jenny felhívta, és megkérdezte, hogy Stella hozzáköltözhet-e, Liza nem habozott. Stellát pár órán belül elrejtették a teaház feletti vendégszobában. Ó, vanília, szappanhab és ássam tea-illat! 0, magányt nyújtó

szoba, zárható ajtó, kilátás a platánfákra! Ha ez az irgalom, Stellának nem volt kifogása ellene.

Liza nem kérdezett semmit, csak tiszta ágyneműt húzott, aztán megmutatta Stellának, hogy szabályozza a vizet, ami hol túl hidegen, hol túl forrón folyt a kádcsapból. Stella csak a legfontosabb holmiját csomagolta össze – egy hátizsákba és egy szatyorba belefértek –, mégis egy régi tölgyfa sublódba pakolhatott, ami még Liza nagyanyjáé volt, azé a lányé, aki lejegyezte Elisabeth Sparrow legjobb receptjeit.

– Boldog vagyok, hogy vendégül láthatlak – jelentette ki Liza, miután Stella beköltözött. Megölelte a lányt, és bár Stella nemigen rajongott az efféle érzelemkitörésekért, Lizát nem lehetett nem szeretni. A teaházban pedig a reggelek kivételével jó volt lakni; reggel hétkor a vendégek egymás kezébe adták a kilincset, így Stella még fejére borított paplan alatt sem tudott aludni. Az edényzörgést vagy a csövekben zubogó víz hangját lehetetlen volt elnyomni, valahányszor a mosogatógépet bekapcsolták. Talán egyébként is lehetetlen volt sokáig aludni, mivel a kiállhatatlan madarak már hajnalban itt csiviteltek az ablaka alatti orgonabokrokon, és a legbátrabbak leszálltak az ablakpárkányára, csőrükkel az üveget kocogtatták, mert a teaház kenyérhéj és morzsa ígéretével kecsegtette őket.

Hamarosan már a hétvégét várta. Stella és Juliet Aronson terveket szőttek, amiket Stella gondosan elhallgatott az anyja elől, aki nem helyeselte Juliethez fűződő barátságát. Igaz, hogy Juliet mindig meglepetéssel szolgált; nem hasonlított senki másra, ahogy nem is volt szándékában beállni a sorba. Amikor például utoljára beszélgettek, Stella megvallotta, hogy nem tudja eldönteni, kihez húz a városban a szíve. Mit kövessen: a szíve vagy az esze, szaporább szívverése szavát?

– Szúrj egy gombostűt egy gyertyába, és gyújtsd meg a gyertyát – javasolta Juliet. – Amikor a gyertya leég a tűig, igaz szerelmed besétál az ajtón.

– Nagyon tudományos – kacagott Stella. Természetesen esztelenség. De azért érdemes megpróbálni. Talán csak most az egyszer. – Milyen gyertyát?

– Simát, sima tűvel. Mindig beválik.

Stella talált egy gyertyát a konyhában meg egy régi réz gyertyatartót, és a teaház ebédlőjében tartotta őket, hogy meggyújthassa, amikor kedve támad kipróbálni Juliet buta játékát. De mi lesz, ha Jimmy Elliot lép be az ajtón? Ez azt jelenti, hogy a sors összeköti az életüket? És ha Hap lesz az, vajon csalódott lesz?

Végre elérkezett a péntek, amikorra Juliet érkezését várta. Juliet ellóg a Rabbit iskolai óráiról, és a három órás vonattal jön le Unitybe. Jenny szerencsére nem dolgozott hétvégeken; szabad volt, de azért rengeteg dolga akadt a Torta-házban most, hogy Elinor állapota egyre romlott. Ki gondolta volna, hogy kettesben maradnak a tóparti házban? Hogy ennyi lesz az elintéznivaló? Be kell vásárolni a hamiltoni piacon, mosni kell a mosókonyhában azon a borzalmas régi mosógépen, csirkét és rizst kell főzni Argusnak, akinek az emésztése egyre rosszabb volt.

Jenny pénteken már alig állt a lábán. Folyton talpon volt, amitől fájt a lába, a keze égett a mosogatószertől, és reszketett, amikor a pénztárgép melletti nyitott ablakon át befújt a szél. Sötét, esős reggel volt, ami rendszerint nagy forgalmat jelentett a teaházban: az emberek igyekeztek halogatni a munkába menetelt, húzták az időt még egy csésze tea vagy kávé mellett, hogy valami melegítse őket a szeles, hűvös, pocsolyákkal és kemény munkával teli nap ellen. *Kőeső,* ahogy Elinor nevezte, az a fajta felhőszakadás, ami fütyül az emberiség állapotára, amikor úgy veri az embert az eső, hogy az már fáj, és annyi csapadék zuhog,

ami elönti a mellékutcákat, megtölti a csatornákat és a tavakat. Az eső úgy verte az öreg palatetőt, hogy fél éjszaka ébren tartotta Jennyt. Állandóan Matt Avery járt az eszében, pedig nem akarta. Álmatlanság kínozta Matt miatt, valami ostoba vágyakozás, amit képtelen volt elfojtani. Akkor sem változott a palaszürke ég, amikor feljött a nap. A reggel egyetlen ragyogó pillanata az volt, amikor Stella megállt a pultja mellett, hogy bekapjon egy falatot iskola előtt.

– Csodálatos ez a briós! – mondta Stella, miközben boldogan rágott, és teát töltött magának.

A teázás új szokása volt. Ahogy az is, hogy fahéjas sütemény helyett brióst eszik. Jenny úgy érezte, hogy a lánya annál boldogabb, minél távolabb kerül tőle. Stella ragyogott a sötét étteremben, fényesebb volt, mint a gyertyák, amiket Jenny a tálalón gyújtott.

– Liza! A briósodnál finomabbat még nem ettem? –kiáltotta oda Stella, amikor Liza belépett az étterembe, hogy két áfonyás pitét tegyen a vitrinbe. Liza egy tálka vajat és egy kis házi almadzsemet tett Stella elé, mielőtt visszament a konyhába.

– Beavattad anyádat a hétvégi terveidbe? – kérdezte.

– Majd beavatom – ígérte Stella, magában drukkolva.

– Mibe? – kérdezte Jenny, aki akkor ért vissza, miután leadta a harapós kedvű Eli Hathaway reggeli rendelését. – Nehogy valami egészséges táplálékot tegyen elém! – morogta Eli. A borongós, szürke étteremben az öreg taxisofőr százévesnek látszott. – Jó erős kávét hozzon meg két gyümölcszselés fánkot. Ezt akarom? – mondta nyomatékosan. – Ne is próbáljon lebeszélni.

Zselés fánk nem volt, így Jenny őszintén remélte, hogy Eli a málnás rétessel is beéri. Eli látása sokat romlott, gondolta; talán észre sem veszi a különbséget.

– Hogy hétvégén besegítsek – hazudta Stella.

Liza szerencsére visszament a konyhába, és Stellának nem kellett bevallania Juliet küszöbön álló látogatását. De egy zöldfülű nem hazudik könnyen, és Stella köhögni kezdett, amikor torkán akadtak a szavak. Jenny megpaskolta a lánya hátát, és töltött neki egy pohár vizet.

– Szükségtelen – mondta. – A tanulás fontosabb.

– De Cynthia is itt dolgozik! Anya és lánya összenéztek.

– Hadd találjam ki. – Stella savanyú képet vágott, amitől még sápadtabbnak látszott. – Cynthiának elég jó az itteni munka, de nekem nem. Ugye, sosem kedveled a barátaimat? – Stella felkapta a hátizsákját, és az ajtó felé indult.

– Őszintén kedvelem Cynthiát. Csak kicsit zavarosnak tartom.

– Mindenki zavaros – közölte Stella. – Te is. Civódásuk kíméletlenebbül zuhogott, mint a kőeső odakint, de legalább annyira fájdalmasnak ígérkezett, és esetleg maradandó sebekkel fenyegetett. Ám éppen abban a pillanatban, amikor a civódás véres veszekedéssé fajulhatott volna, különös dolog történt, és amikor bekövetkezett, ellentétük úgy tűnt el, mintha csak árnyék volna. A tálalón, a cukortartók mellett ugyanis az egyik meggyújtott gyertya lángja magasra csapott a sötétben. Mintha ezüst csillant volna, és ragyogó fény támadt. Kint még erősebben zuhogott a kőeső, de idebent káprázatos szikra lobbant. A tű, amit Stella a viaszba nyomott.

– Honnan vetted a gyertyákat? – Stellát pánik kerítette hatalmába, mintha a mágiája visszájára fordult volna.

– A szalvéták mögött, egy fiókból. Amikor reggel ideértem, nagyon sötét volt. Ma legalább egy tucat aligátor-teknős lesz az úton, amikor hazamegyek.

Jenny pultot törlő keze megállt. O is észrevette a szikrát. Az eső úgy esett, mintha kőfolyam zúdulna le az égből. Ezernyi kemény csepp, amelyek oly tiszták voltak, mint a tél első jege a Homokóra-tavon. Stella a hátizsákját, az ernyőjét és a sárga

esőkabátot markolta, amit Lizától kapott kölcsön. Az eső hűsen, édesen és megbocsátást nem ismerve verte a szúnyoghálós ajtót. *Ha láng éri a tűt, szerelmed rád köszönt. Csukd be az ajtót, nem kell többet látnod.*

– Innen tudod, hogy igaz a szerelem – magyarázta Juliet Aronson. – Biztosra mehetsz.

A láng elérte a tűt, de semmi sem történt. Eddig senki sem lépett be, és talán így volt jó. Stella képtelen volt megszabni, ki lépjen be az ajtón, ahogy a felett sem volt hatalma, hogy kibe szeret bele. Most legalább megmondhatja Julietnek, hogy kipróbálta ezt a buta játékot.

– Mennem kell – mondta.

– Elviszlek kocsival. – Jenny Eli Hathaway számláját írta. Igaza volt: Eli nem reklamált a rétes miatt.

– Nem. Itt kell maradnod. De ne aggódj, tudok vigyázni magamra. Nem fulladok a vízbe.

Kint sötét volt, mintha éjszaka volna, a parkolót csak egy begördülő teherautó reflektorai világították meg. Matt Avery futott a teaház felé az esőben. Az ócska esődzsekijét és a beázós bakancsát vette fel. A tölgy ezek szerint egy újabb nap haladékot kapott. Ilyen időben nem lehet fát vágni. Matt mögött becsapódott az ajtó. Megállt a küszöbön túl, és letörölte arcáról a vizet.

– Szia – köszönt, amikor majdnem nekiment az unokahúgának. Stella az ajtón belül állt, a száját eltátotta, mint egy hal. A láng felizzította a tűt, és Stella látta, hogy néz Matt az anyjára.

– Viszlát. – Stella zavarban volt; jólesett most kilépnie a hideg szélbe. Kinyitotta a hálós ajtót. Eső fröccsent be a résen.

– Ne vigyelek el az iskolába? – kérdezte Matt.

– Fontosabb dolgod is van annál – mondta Stella a nagybátyjának.

– Mint például? – nevetett Matt.

– Akármi. Mindenesetre sok szerencsét hozzá. Szükséged lesz rá.

– Tinédzserek – jegyezte meg Matt, amikor leült.

– Mind bolond – helyeselt Jenny. Kávét töltött Matt-nek, de kerülte a tekintetét. Én is az vagyok, gondolta a félhomályban, Matt tekintetének súlya alatt, miközben Eli Hathaway a kanalával zörgette a vizespoharát, hogy még egy málnás rétest kérjen.

– Gyerünk már, te lány! – sürgette Eli. – Éhen halok. Kérek még egy gyümölcsös fánkot!

Még hogy lány!, gondolta Jenny. A gondolat nevetésre ingerelte. – Azt hittem, cukorbeteg! – kiáltott vissza Elinek. Végül *csak* rá kell néznie Mattre, gondolta, így most megtette. A kinti pocsolyából békakórus törte meg a csendet, ezenkívül csak az eső hangja hallatszott, ami olyan volt, mint az álmokban: láthatatlan, végtelen, a világegyetem érverése.

– Hogy van a bátyád? – kérdezte Jenny, amikor levágta az utolsó szelet rétest Élinek, és átnyújtotta Mattnek az étlapot.

– Á, Will! – öntött tejszínt a kávéjába Matt. – Mindig csak Will. Soha nem szabadulunk tőle, ugye?

Mindketten ezen töprengtek, míg Jenny kivitte Eli Hathaway-nek a süteményt. Will, mint kiderült, beköltözött az öccséhez. Henry Elliottal elmentek a bíróhoz, és elmagyarázták a házacska ellopását. Will természetesen együttműködött a hatósággal, és pontosan leírta, hogy nézett ki a férfi, aki riporternek adta ki magát, és köny-nyen lehet, hogy a gyilkos volt, hogy a rajzoló élethű képet készíthessen róla. A bíró ezek után úgy döntött, mesélte Matt Jennynek, hogy Will Unityben maradhat, az öccse felügyelete alatt.

– Tehát őrzője vagy a testvérednek?

– Nincs hova mennie.

Az eső tényleg megzavarhatja az ember fejét. Mattnek eszébe jutott Anton Hathaway naplója, amit a fiú eleste után elküldtek az anyjának. Anton feljegyezte, hogy az ezredében levő férfiak az esőtől féltek a legjobban. Olyankor kínozta őket leginkább a honvágy; volt, aki bátran szembenézett a golyóval és nem riadt meg a vértől, de az anyját hívta, ha dörgött az ég, és szakadni kezdett az eső.

– Kifizettem a lakbért! – Jenny szörnyen dühös volt. Beküldte Matt rendelését – pirított rozskenyér lágy tojással – az új fiúval, akit Liza vett fel mosogatni és a szemetet kivinni. – Nem értem. Jóval elseje előtt elküldtem a csekket!

– Elküldted, de Will beváltotta. A makett kétségtelen nem az egyetlen, amit elveszített. Néhány holmiért felmentem a lakásba. Mrs. Ehrland üdvözletét küldi.

– Remek. Nagyszerű.

Jenny kávét töltött magának. Bejöttek a Hármon fivérek, Joe és Dennis; integettek, lerázták bakancsukról a sarat. Jenny általánosban egy osztályba járt Joe Harmonnal. El sem hitte, hogy már annyi ideje dolgozik a teaházban, hogy kívülről fújja a két testvér kedvenc reggelijét: az egyiknek bagel, a másiknak pirított rozskenyér, két sajtos omlett, jól átsütve.

– Nem tűnt neked Stella kicsit furcsának ma? – kérdezte Jenny, miután leadta a Hármon fivérek rendelését.

– Talán dolgozatot ír. A középiskola sok idegeskedéssel jár.

Valahányszor Matt együtt volt Jennyvel, úgy érezte, még mindig álmodik; az ágyában alszik, és távol jár élete megszokott ürességétől. Jenny viszont, aki hozzászokott már, hogy mások álmát álmodja, maga is elkezdett álmodni. Múlt éjjel is egy sövényből épített labirintusban járt, aminek se vége, se hossza nem volt, így futnia kellett, de kifulladt, és majdnem felbukott.

Matt a napjáról kezdett mesélni – be kellett mennie Bostonba, hogy elhozza Will holmiját, amit most Mrs. Ehrland pincéjében

tárolnak. A hét végén remélhetőleg folytathatja az öreg fa kivágását. Ha nem az eső miatt áll le, akkor más elintéznivalók, más munkák akadályozzák, és akkor még a méhkasról nem is beszélt, ami az öreg fa odvában van; a méhek megrészegültek a temérdek tavaszi virágportól, amit a Lockhart Avenue mögötti, vörös lóherével teli mezőn gyűjtenek. Mire Matt idáig ért, Jenny mereven bámulta. Az előző éjszakai álmában méhek ültek a sövényen. Minden egyes levélen.

– Valami baj van? – kérdezte Matt, amikor észrevette az arckifejezését.

– A, semmi az egész. – Jenny elé tette a reggelijét, és nézte, ahogy eszik. Az étel hamar elfogyott. Matt már majdnem végzett, és Jenny oldalát még mindig furdalta a kíváncsiság.

– Azon az estén, amikor Will visszajött, a verandán álltál. Leszállt rád egy méh, de elhessentetted. Nem féltél tőle.

– A méhek nem csípnek, ha udvariasan bánsz velük. Ha viszont átkozod őket, neked támadnak. Láttam már ilyet.

Jenny nevetett. – Egyszer elátkoztam őket. Hogy ne menjenek be anyám kertjébe. Így is volt, amíg anyám rá nem jött, mit tettem. Konyakos süteményt gyártott, és a méhek mind visszatértek. Kétszer annyi, mint ahányat elűztem.

Matt szerette Jenny nevetését; arra a napra emlékeztette, amikor ott álltak a pázsiton, minden zöld volt, és ő beleszeretett Jennybe. Szeretett volna valamit adni neki, de minden, amije volt, a városról szerzett ismeretei voltak. Helytörténeti emlékei között kutatva olyasmivel hozakodott elő, amiről úgy gondolta, tetszeni fog Jennynek. – Esküvőn szerencsét hoz, ha egy kis tortát a méheknek is adsz. Elisabeth Sparrow is ezt tette az esküvőjén, és hatvan évig élt a férjével.

– Most mondod, amikor már vége a házasságomnak – jegyezte meg Jenny.

Egymásra néztek. A gyertya leégett, túl a tűn, túl azon a ponton, ahonnan még vissza lehetett volna zökkenni a régi kerékvágásba.

– Talán ez volt a szerencse.

Matt kényszeres fecsegővé kezdett válni, mint az az ostoba Hathaway, a farmer, aki magát kárhoztatta azért, ami Rebeccával történt. Charles Hathaway folyton a hibáiról beszélt, így idővel a városban mindenki, aki naplót vezetett, feljegyezte, hogy kerülni kezdték. Matt lenyelte az utolsó korty kávéját, és felvette a dzsekijét. Egy borongós áprilisi napon, amikor az utakat elárasztotta a víz, ahhoz volt a legkevésbé kedve, hogy Boston és Unity között fuvarozza a bátyját.

– Azt hiszem, annyi kertben dolgoztam már Unityben, hogy a méhek ismernek – mondta Jennynek, amikor indulni készült. – Ezért nem csíptek meg soha. –Will volt az, aki félt a méhektől, akinél allergiás rohamot váltott ki a méhcsípés. És Will volt az, aki ennek ellenére mindent megkapott, amit csak akart. De ebben az egyben Matt volt a szerencsés, és amikor Jenny a pult mögül nézte, ahogy Matt lehajtott fejjel kilép az esőbe, akaratlanul is átvillant az agyán, vajon miért nem vette észre soha, hogy mindvégig Matt volt az igazi.

II. FEJEZET

A vonat időben befutott, de Stellát megkérték, hogy takarítsa ki a biológiai labort, így elkésett. Futnia kellett az állomásig, felcsapta a pocsolyák vizét, és szúrt az oldala, mire odaért. Már nem szakadt, csak szemerkélt, de az ég még piszkosszürke volt, mint a gőz. Juliet Aronson az egyik zöld fapadon ült, cigarettázott és kávét ivott, amit az állomásépületben álló automatából vett. Juliet hátrafésülte a haját, a rúzsa lekopott; az ajkát harapdálta idegességében, hogy az ismert városból ismeretlen vidékre jött. Fekete ruhát viselt, amit a nagynénje szekrényéből csent el, és selyemblézert, ami túl könnyű volt ebben a hűvös, nyirkos időben.

– Na végre – kiáltott fel, amikor észrevette Stellát. –Már befagy a fenekem.

Juliet eldobta a cigarettáját, és a lányok összeölelkeztek. Aztán Juliet eltolta magától Stellát, hogy szemügyre vehesse. – Jesszusom! Igazi vidéki bugris lettél.

Stella végignézett magán: sárga esőkabát, nehéz fűzős bakancs, esővíztől elnehezült farmer. A haja begöndörö-dött az esőtől, és sápadt arcán nem volt smink. Hátán hátizsák volt, tele könyvekkel és üres fiolákkal, az újabb vízmintáknak.

– A bugris kicsit erős.

Juliet nevetett. – Ne aggódj, majd rendbe hozlak. Bár őszintén megvallom, nem értem, hogy lakhatsz itt. –Juliet felkapta a neszesszerét, egy Gucci táskát, amit a Saksból lopott. – Hisz itt igazi fák vannak!

A fák levelet bontottak az elmúlt hét rengeteg esője után, és most, amikor a lányok felnéztek, még az ég is zöldnek látszott.

Stella rendszerint átvágott a pocsolyákon, de Juliet Aronsonon rendes bőrcipő volt, így elkerülték a parkot, és átvágtak a városon. Stellának leckéje volt, de mit bánta! Felajzott volt: péntek volt, Juliet megérkezett, és szűnőben volt az eső is.

Juliet szimatolt, az orrát ráncolta. – Fura szag van…

– Sár? – nevetett Stella.

– Aha! Sár. A bugrisok parfümje. Ráfér erre a városra a változtatás.

A pizzériába mentek, és négy szeletet rendeltek, aztán leültek egymással szemben a piros műbőrborítású bokszban. Juliet az asztalra könyökölt. Stella csak most vette észre, hogy a barátnőjének egy ideg ráng a szeme fölött.

– Kipróbáltad a szerelemjóslást?

– Nem vált be. – Stellának eszébe jutott anyja arckifejezése, amikor Matt belépett a teaházba. *Csukd be az ajtót, nem kell többet látnod.* – Számomra legalábbis. Elcsesztem.

– Ez csak annyit jelent, hogy még nem döntötted el, kibe akarsz belezúgni. Szóval mikor ismerkedhetek meg az ó, de zseniális, ó, de érdekes Happel? Akkor majd ösz-szehasonlíthatom a rossz hírű Jimmyvel, aki elég bunkónak hangzik.

Stella nem úgy képzelte, hogy bárkivel is összeismerteti Julietet. A barátnői látogatást úgy képzelte el, mintha égy buborékban ülnének, ami a házak és a fák fölé emelkedik, hogy ne legyen valóságos kapcsolat a helybeliekkel, és Julietnek ritkábban adódjon alkalma az életét kritizálni.

– Az a pasi minket bámul? – fogta suttogóra a hangját Juliet.

A pizzafutárra célzott; Stella ráismert: a doktor házánál látta, amikor kihozta a pizzát. Új lehetett, mert Jessica Hármon, aki Joe, az idősebb Hármon fivér felesége volt, és az üzletet vezette, egy térkép fölé hajolt, és útbaigazítást adott a futárnak.

– Esküszöm, minket nézett. Brr! Megvan vagy harminc. Ne nézz rá – sziszegte oda Juliet, amikor Stella hátra akart nézni. – Más dolgunk van. Ma este átnézzük a ruhatáradat, és kidobunk mindent, ami nem illik a képbe. Ezzel majd bugristalanítlak.

– Nincs ruhatáram. Van három farmerem, négy pólóm meg négy vastag pulóverem. Ja, és néhány pár zoknim.

Juliet elvigyorodott. A neszesszerébe nyúlt, és elővett több tubus ruhafestéket. – Fekete – közölte. – Soha ne menj el otthonról festék nélkül. Ma estére ruhatárad lesz!

Hap Stewart nem sokkal azután érte utol őket, hogy kijöttek a drogériából, ahol Juliet ellopott egy extra hosz-szú szempillát ígérő spirált és egy pár fülkarikát.

– Mindig stílusosan – jelentette ki Juliet, amikor zsebre vágta a karikákat.

– Itt nem szokás – világosította fel Stella, amikor elindultak a Fő utcán. – Itt mindenki mindenkit ismer. Nem lehet csak úgy lopni.

– De hisz most csórtam el! – fintorodott el Juliet. – Te kis becsületes!

– Hé! Várjatok! – Hap szökdécselt át a parkon.

Stellának elszorult a szíve. Két idegen világ ütközésének lesz mindjárt a tanúja, és sejtette, melyik ússza meg sérülések nélkül.

– Hap Stewart – mérte végig elgondolkodva Juliet a fiút.

Stella csak most látta, hogy Hap is falusi fajankónak látszik a két számmal nagyobb barna dzsekijében és a sáros bakancsában, ahogy a haja bolondosán meredezik, és az arcán azzal a széles vigyorral. Logikátlanul eszébe jutott Jimmy Elliot arcán az értetlen kifejezés, amikor a doktor lovát nézték; mennyire kedve lett volna akkor hangos nevetésre fakadni!

– Most töltötted be a tizenötöt, a Columbiára akarsz beiratkozni, ha felvesznek, amúgy nem izgat különösebben, mert bármikor választhatod az állami főiskolát is. Érdekel a biológia,

de a nagy álmod, hogy fényképész legyél. Két méter öt centi vagy, a hajad barna, de aranyosan csillog a napsütésben. Nem bírod a vér látványát, a mosolyod ellenállhatatlan. Hapgood az édesanyád vezetékneve volt. – Juliet egy szuszra hadarta el azt a rengeteg adatot, amit Stella az elmúlt hetekben apránként fedett fel előtte. Juliet a döbbenettől szólni sem tudó Stellához fordult. – Nem felejtettem ki semmit?

– Nem. – Stella képtelen volt Hapre nézni, aki most már tudta, hogy mindent elmesélt Julietnek. Nem érzi majd úgy, hogy visszaélt a bizalmával? De nem: Stella nemcsak Julietnek öntötte ki a szívét. Hap arcáról nem hervadt le a mosoly.

– Juliet Aronson. – Folytatták útjukat a parkon át, és most, hogy Hap is velük volt, Julietet mintha már nem érdekelte volna, hogy a vizes fűtől átázik a cipője. – Július huszonhetedikén leszel tizenöt. Az édesanyád a Framinghami Női Börtönben ül, és nem vagy biztos abban, véleményed szerint mit is takar a hirtelen felindulásból elkövetett emberölés fogalma. Szeretsz feketében járni, cigarettázni, arany fülbevalót hordani, kedveled az idősebb férfiakat. Sokkal eszesebb vagy, mint sokan hiszik. Gyönyörű vagy.

Stella felpillantott: ez utóbbi Hap saját megfigyelése volt.

– Az idősebb férfire utalás? Nem minden esetben igaz.

Juliet is vigyorgott. Stella azt is észrevette, hogy Happel kapcsolatban nem emleget vidéki bugrisokat. Hapre nézett. Fűszál lógott ki a szájából: Juliet keresve sem találhatott volna prosztóbb alakot.

– Kedvelem – vallotta meg Hap, amikor Juliet hallótávolságon kívül került; egy parkoló teherautó visszapillantó tükrében próbálta ki frissen lopott szempillafestékjét.

– Tényleg? – kérdezte hidegen Stella. – Örülök neki. Amikor Hap hazament, Stella és Juliet a teaház felé gyalogoltak. – Milyen furcsa alak – jegyezte meg Juliet Hapről. – Kedvelem. –

Észrevehette Stella hűvös viselkedését, mert hozzátette. – Mármint miattad. Úgy értem, nekem aztán nem kellene.

A Keleti Fő utca sarkára értek. Liza tüzet gyújtott, és most füst gomolygott fel a nyirkos égre. Minden szürke volt, és Juliet talán ezért nem figyelt fel Jimmy Elliotra, aki biciklin elkísérte a nővérét, de amikor Cynthia dolgozni kezdett, még elidőzött a sarkon; általában ott téblábolt, és úgy tett, mintha valami fontosat nézne, amikor más sem volt előtte, mint a ködös levegő.

Stella már döntött. Ha Jimmy ott van, nem hívja fel rá Juliet figyelmét. Nem szól így: *Látod azt a sötét szemű fiút? Sokat néz, bár fogalmam sincs, miért. Én visszabámulok rá.* Életében először nem volt kíváncsi más véleményére, csak a sajátjáéra. Ajtót nyitott, betessékelte Julietet, majd gyorsan megfordult, és integetett. Jimmy, amikor látta, hogy észrevették, biciklire pattant, és a Keleti Fő utca mély pocsolyáin át sebesen végigszáguldott az utcán.

– Nagyon jancsi és juliskás – jegyezte meg Juliet, amikor a teaházban felakasztották a kabátjukat. Liza frissen sütött almás lepényének illata érződött a levegőben. –Aki egyszer belép ide, többé nem akar elmenni. A varázslat élete hátralevő részére itt marasztja.

Stella anyja szerencsére már hazament; Stella bölcsen figyelte az órát, nehogy fél öt előtt érkezzenek. Az anyjának szükségtelen minden lépéséről, barátjáról, vágyáról tudnia. Jobb, ha *semmiről* sem tud.

Amikor bementek a konyhába, csak Lizát találták, aki farmerére és trikójára fehér szakácskabátot vett, a haját hátrafésülte, és kendővel kötötte le. – Jaj, de kár! Elkerültétek egymást anyáddal!

Stella és Juliet összenéztek, és igyekeztek elfojtani a nevetésüket.

– Fene egye meg! – Julietnek megvolt az a képessége, hogy komoly benyomást keltsen a legkomolytalanabb helyzetekben is. – Pedig annyira akartam találkozni vele!

– Itt vagyok én helyette – mosolygott Liza, és asztalhoz ültette őket. – Rajtatok próbálom ki. Új recept. Jobban mondva régi. Elisabeth Sparrow egyik ötlete.

– Az ükanyám – fűzte hozzá Stella.

Aludttejes-tejszínes krém volt málnaöntettel, amit a lányok isteninek kiáltottak ki, bár azt ajánlották, hogy ha Elisabeth édessége is az étlapra kerül, Liza változtassa meg a nevét. Az aludttej nem divatos, és sokkal kedvcsi-nálóbb volna, ha pudingot, sőt krémhabot írna.

– Hallottál apádról? – kérdezte Liza. – Beköltözik Matthez. – Liza levette a kendőjét, és beletúrt a hajába, ami valamikor gesztenyebarna volt, de mostanra színehagyott barnára fakult. – Valószínűleg már ott is van. A régi szobáját kapta.

– Hurrá! – rikkantott fel Stella. – Örülök, hogy marad. Olyan csodálatos ember. Szeretném, ha megismernéd – mondta Julietnek.

– Akkor menjünk át ma este. Meghívathatjuk magunkat vacsorára. Nem volt rá módom, hogy Bostonban megismerkedjek vele. Sosem volt otthon.

Az estéjüket kezdték tervezni, és el is felejtették, hogy Liza is ott van, amíg Juliet oldalba nem bökte Stellát. *Nézd,* formálta némán a szavakat. *Fülig szerelmes!*

– Tarts velünk! – ajánlotta fel Stella. – Mutathatnád az utat. Még sosem jártam a nagybátyám házában.

– Ugyan már! – pirult el Liza. Úgy dörgölte a szemét, mintha aludttej ment volna bele, amitől könnyezni kezdett. – Nem tehetem.

– De tudod, mit teszünk előtte? – Juliet Aronson tudta, mivel jár, ha valaki sebezhető. Tudta, hogy az érzelmek akkor is

kiülnek az ember arcára, ha azt hiszi, hogy tökéletesen uralkodik a vonásain. – Be kell festenünk a hajadat – mondta Lizának. – Lefogadom, hogy régen vörös voltál!

– Régen volt – tiltakozott Liza.

Juliet a neszesszerébe nyúlt. A fekete ruhafesték mellé több doboz egyiptomi hennát is betett. Az ember sosem tudhatja előre, mikor lesz szükség egy olyan teljes átalakításra, amire Liza Hullnak nyilvánvalóan szüksége volt. De hisz lisztcsíkok vannak a hajában! És láthatóan évek óta nem festi magát. Bármit tesznek is vele, az csak javíthat a megjelenésén.

– Kérlek szépen, Liza! – könyörgött Stella. – Ha nem tetszik, kimossuk a hajadból!

Valójában három hónap, mire a szín kijön, de Juliet is helyeslően bólogatott. – Tökéletes az időzítés. Csak mi leszünk, Stella nagybátyja és apja. Kit érdekel a véleményük?

Egyszerű csapda volt, de Liza belesétált: Juliet vigyorgott, amikor látta, hogy Liza arca még vörösebb lesz. Igen, igen, itt egész bizonyosan *van* valami! Amikor végre sikerült Lizát rábeszélni a hennára, és felszaladtak a keskeny, kacskaringós lépcsőn, hogy sampont és törölközőket hozzanak, Juliet Aronson kuncogni kezdett. Imádta, amikor igaza volt.

– Tíz az egyhez, hogy Liza bele van zúgva a nagybátyádba – dünnyögte. – Ó, a szerelem! Senki sem védett tőle.

Stella megállt a lépcső legkeskenyebb szakaszán, és előreengedte Julietet. A félhomályos lépcsőn állva értette meg, miért engedi Liza, hogy hennával mossák meg a haját, és gyökerestől megváltoztassák. A hátterében az igaz, örökké tartó és viszonzatlan szerelem állt, az a szenvedély, amire az emberek szerint nincs gyógyír, de amit mások szerint egy pillanat alatt ki lehet fordítani, így Stella – ha akarta, ha nem – minden este kinézett az ablakán, mielőtt lefeküdt, és dühös lett, ha észrevette a

platánfákon túl Jimmy Elliotot, de még csalódottabb, ha Jimmy nem jött el.

III. FEJEZET

Az évnek ebben az esős, zöld időszakában az aligátorteknősök a felhajtó és a gyep minden sáros mélyedését telerakták a tojásaikkal. Jenny még a konyhaajtó mellett is talált belőlük, és fűcsomókkal fedte le, nehogy a mosómedvék és az oposszumok bereggelizzenek ezekből a szegény kis tojásokból. Rebecca Sparrow földútján Jenny már ráakadt ilyen siralmas maradékokra; egy állat megtalálta a fészekalja tojást, és csak a gumiszerű, kettétört, üres héjat hagyta meg, amelyek gyöngyként fénylettek. Szegény anyateknős! Jenny kíváncsi volt, vajon tudja-e, mit veszített, amikor majd visszatér. Gondoskodik-e a megdézsmált tojásokról, mert még reménykedik, vagy máris továbbáll a tó mélyére, vissza a vízililiomokhoz, a kacsaparéjhoz és a sáshoz?

Jenny éjjelente lefekvés előtt bement Stella szobájába, ahol a lánya aludt, mielőtt Lizához költözött. Nem húzta le az ágyneműt, mert a párna gyűrődéseiben ki lehetett venni Stella fejének lenyomatát, és érezni lehetett az illatát: neheztelés és vízililiom keverékét. Van, aki megesküdik arra, hogy ha hagyjuk elmenni a lányunkat, akkor visszatér, mint a verebek, akik az ablakpárkányon gubbasztanak, és morzsáért, kenyérhéjért és kedves szóért könyörögnek. De Stella még a telefonhoz sem volt hajlandó jönni, ha Jenny felhívta a teaházat. Nem ér rá, mentegette sietve Liza, de Jenny hallotta Stella tompa hangját a háttérből: *Mondd, hogy nem vagyok itt.*

Az ellenkezőjére vágyott, mint ami közte és az anyja között volt, mégis valahogy ugyanoda lyukadt ki. Ugyanazok a kimondatlan szavak, a dédelgetett fájdalom, láthatatlan gyöngédség, amely mint a tinta, eltűnik, és csak az üres fehér lap

marad utána. Jenny múlt éjjel sétálni ment. A magány űzte el, s talán a magány is vonzotta az Avery-házhoz, bár az úti cél természetesnek tűnhetett volna, hiszen lánykorában sokszor bejárta ezt az utat. Elhagyta a Lockhart Avenue-t, az öreg tölgyet, amelynek legodva-sabb részét most dróttal fogták le, mint egy foglyul ejtett óriást, aki az utcákon barangolna, ha szabadon engednék.

Lánykorában Jennyt mindig izgatott várakozás fűtötte, amikor Averyék felé tartott, és most is ezt érezte. Átsétált a parkon, elment Matt kedvence, a fekete angyal mellett. Attól, hogy akár csak egy pillanatra is Mattre gondolt, nehézzé vált a légzése. Ez akkora ostobaságnak tűnt, hogy egy régi, gyerekes fortélyhoz folyamodott, hogy megszüntesse, amit érez, és számolni kezdett százig. Igyekezett száműzni a gondolataiból Mattet. Hogy miért, azt maga sem tudta, de egy fényes, ezüstösen csillogó tűre gondolt. Azt képzelte, hogy belezuhan a sötétségbe, és esését csak egy gyertya világítja meg, holott valójában a városi parkban sétált. Enyhe szellő fújt, és a platánok fűszeres, párás illatát hozta.

A városban minden üzlet zárva volt, csak a Pizza Palota volt még nyitva, a hunyorgó neonfelirat kék és sárga tócsákat festett az aszfaltra. Jenny idejében itt fagylaltozó volt; a Hármon család a Nagypapit üzemeltette ezen a helyen. Papírdobozban vanília- és vajas-pekándiós fagylaltot lehetett kapni, és Jenny három nyáron is itt dolgozott; mint később kiderült, jó gyakorlat volt, hogy kinevezzék üzletvezetőnek a Bailey's-nél, amikor Cambridge-be költözött. És mielőtt még bármit is tehetett volna ellene, Matt ismét befurakodott a gondolataiba; látta, ahogy a Bailey's pultjánál ül, és nézi, ahogy dolgozik, s miközben csak a vajas kenyeret szerette, egyik fagylaltot a másik után rendeli. Matt arca lebegett előtte, ahogy ránézett azon az esős reggelen, amikor belépett a teaházba, azon a napon, amikor ömlött a kőeső, amitől megteltek a csatornák és bokáig állt a víz az utcákon.

Több mint húsz éve nem járt Averyék házánál, és most kisebbnek látta, mint ahogy az emlékezetében élt. De megvolt a régi palaköves kerti út, a fehér kerítés, az évelő virágszegély – bugás lángvirág, százszorszép és tátika –, amelyre Catherine Avery olyan büszke volt, és amit Elinor lekezelően csak a hobbikertész tipikus zagyvalékának nevezett. Jenny megállt a magyalbokor mellett, amit Catherine ültetett, hogy egész évben legyen valami zöld a kertjében. Belátott az ablakon. Pontosan ugyanaz a bútor volt a szobában, mint régen: a kétszemélyes kanapé, ahol Will-lel csókolództak, míg el nem öntötte őket a forróság, és amíg nem maradt más választásuk, mint végigmenni a megkezdett úton, amit egy nyári estén meg is tettek, amikor Catherine kártyázni volt a bridzsklubban. Ott volt az asztal, ami alatt egy éjjel szeretkeztek, miközben kint rettenetes vihar tombolt. Catherine és Matt otthon voltak, az ágyukban aludtak, és Jenny annyira félt, hogy rajtakapják őket, hogy csalánkiütést kapott.

Most vacsoravendégek voltak, többen is. Jenny közelebb lépett az ablakhoz, de ehhez át kellett verekednie magát a magasra nyurgult lángvirágon. Matt és Will egy vörös hajú nőt láttak vendégül és két lányt. Jenny már az ablakhoz nyomta az orrát, hogy jobban lásson, mire rájött, hogy a két lány Stella és az a rémes barátnője, Juliet Aronson. Will is az asztalnál volt, és éppen pohárköszöntőt mondott. Megnyiratkozott, megborotválkozott, de fáradtnak tűnt, és nagyon lesoványodott. Nem hasonlított arra a fiúra, akire ugyanezen a helyen várt. Jenny itt bujkált, amíg Will végül meg nem jelent, és el nem szöktek Rebecca fészerébe, vagy ha szép volt az idő, az Asztal és a Székek néven ismert lapos, hűvös sziklaképződményhez, amin elnyúltak, a csillagokat nézték, és addig csókolództak, míg a kő úgy át nem forrósodott, hogy a leszálló szúnyogok egy szempillantás alatt lángra kaptak.

Az ebédlőben ülő vörös hajú nő Liza Hull volt, bár mintha kicserélték volna. A gyertyafényben csinosnak látszott, és még vonzóbb lett, amikor hátravetett fejjel nevetett. Talán más szemszögből nézte, vagy az éjszakai levegő tette, a sötétség, a lángvirág illata, a régi és az új összefonódásának aromája. Liza tortát hozott, és egy üveg fehérbor is volt az asztalon. A lányok poharába is töltöttek. Bizonyára Willre ittak és a visszatértére, mi több, meg is tapsolták. Csak Matt állt a háttérben; a kredencnek támaszkodott, ami még a nagyanyjáé volt, és ahol Catherine közszemlére tette a nagy becsben tartott Minton kerámiáit. Volt egy spárgához hasonlító tál, egy másik, amit mintha tengeri csillagból és kagylóból állítottak volna össze, egy vizeskancsó, ami mintha vízililiom tányérjából lett volna, a füle pedig egy béka volt. Matt felpillantott, átnézett az ebédlőasztal fölött, az ünneplők feje fölött, ki az udvarra, ahol Jenny állt a magyal mellett.

Talán megmoccant egy ág, talán valami más vonta magára a figyelmét. Bármi is volt, Matt mintha észrevette volna, és amint Jenny felfigyelt erre, már futásnak is eredt. Szaladt a hibák elől, amiket elkövetett, szaladt, amiért lánykorában olyan ostoba volt, és asszonyként olyan rettenetesen nagyot tévedett, és mert képtelen volt egyik álmot a másiktól megkülönböztetni, futott, mert végre szerelmes volt. Addig rohant, míg meg nem kellett pihennie, és akkor hátrét görnyedt, hogy levegőt kapjon, majd hazáig kocogott a parkon át, ahol túl sötét volt, a platánok kicsavarodott árnyékán át, amit a fák az ösvényekre vetettek, s közben egyfolytában csak ez járt a fejében: *Mindent eldobtam. És most semmim sincs.*

Vasárnap, amikor Stella elment, hogy kikísérje a barátnőjét, Juliet Aronsont az állomásra, és Cynthia Elliot elkerekezett, hogy megírja az utolsó angol házi dolgozatát a választott költőjéről,

Sylvia Plath-ról, amit másnap reggel kellett beadnia, Liza Hull bezárta a teaházat, és kulcsra zárta az ajtókat. A kisegítő nem dolgozott vasárnaponként, ahogy Jenny sem, és ez most kapóra jött. Liza Hull restellte, amire készült, bár annyira azért nem, hogy elkergesse az agyába befészkelődő gondolatot. Behúzta a függönyöket, és fényképet készített magáról a drogériában vett Polaroid géppel.

Aprókat szusszant, míg varázsütésre a szeme előtt életre nem kelt a kép. Vajon ez tényleg Liza Hull? A vörös hajú, ragyogó tekintetű nő, akinek egy mosoly egy csapásra mássá teszi az arcát? Hol a szakácskabátja, a kendője, a pecsétes ruhája, az áldozata, a bánata? A kép négyszögén ezeknek nyomuk sem volt. Csak egy asszony mosolygott vissza rá május első napján. Liza volt. Valóban és igazán. Liza, aki szerelmes lett.

Liza Hull nagyanyja kilencvenkettedik születésnapjáig vezette a teaházat; kislány korában jól ismerte Elisabeth Sparrow-t, akinek akkor már őszbe csavarodott a haja. Hull nagyi egyszer azt mesélte Lizának, hogy régen „misztériumnak” tartották a kenyérsütést. Olyan rejtély volt, mintha a szalmát arannyá akarnánk változtatni. A liszt, a víz és az élesztő táplálék lett. Egyik a másikba fordult, átváltozott, ugyanúgy, ahogy Liza Hull is, ezt most már világosan látta. Igazi alkímia volt: részekből összeállt egy egész, a lisztből kenyér lett, ő, aki jelentéktelen volt, egy éjszaka alatt gyönyörű nővé változott.

Liza felment az emeletre, a hálószobájába, és kinyitotta a szekrényt. A szekrényajtón egész alakos tükör volt, amiben eddig sosem nézte meg magát, inkább művészien elrendezve sálakat és kendőket akasztott elé. Most levette róla mindet. Levetkőzött, és megnézte magát. Az átváltozás misztériumát ott látta maga előtt, a tükörben.

Liza levett a vállfáról egy zöld ruhát, ami mindig a tavaszt idézte, és belebújt. Eddig beletörődött balszerencséjébe, de most

minden meg fog változni. Ezt már péntek éjjel tudta, amikor Will hazakísérte a lányokkal együtt az Avery-házban elköltött vacsora után. A lányok kacagva futottak előre a parkban. Liza azt mondta Willnek, hogy forduljon nyugodtan vissza, és menjen haza, hisz Unityben nincs szükség rá, hogy hazakísérjék, de Will erősködött, hogy jót tesz neki a séta, és mint tréfásan megjegyezte, így legalább az öccsére hagyhatja a mosogatást. Séta közben Will nem tett erőfeszítést, hogy levegye a lábáról Lizát. Fáradt volt, és jól érezte magát Liza társaságában. Ezer éve ismerték egymást, még pendelyes korukból, nem mintha Will valaha is a legcsekélyebb figyelmet szentelte volna neki. A jó öreg Liza mindig kéznél volt, és Will aznapig még azt sem vette észre, hogy vörös a haja.

– Alaposan elcsesztem mindent – keseregte Lizának.

Az öreg tölgy felé sétáltak, amely még az elhúzódó kivágásra várt, mert Matt megkezdte ügyfeleinél az esedékes tavaszi kerti munkákat. Megálltak, és felnéztek a hatalmas ágakra; a legszomorúbbak azok voltak, amelyeket dróttal a törzshöz erősítettek, nehogy egy nagy viharban letörjenek.

– Az irgalom fájának nevezik – jegyezte meg Liza.

– Tényleg? – nézett rá Will, készen, hogy elsüssön egy viccet, de látta, hogy Liza komolyan beszél.

– Talán megkérhetnéd a fát, hogy bocsásson meg. Akkor nem éreznéd magad olyan pocsékul.

– Bocsásson meg?

Liza elmosolyodott, és bólintott. Gyakran járt ide; tudta, milyen érzés, ha az ember minden tette balul sül el.

Will közelebb ment a fához. Biztos volt abban, hogy nem csinál ekkora ostobaságot; egyszerűen idegen volt a természetétől, de aztán hátrapillantott Lizára, és fél térdre ereszkedett a fa előtt. – Bocsáss meg – mondta. –Bocsásd meg,

hogy bolond voltam, hogy mindig mások elé helyeztem magam. Bocsásd meg az összes hazugságomat.

Ekkor vette észre, hogy Liza ott térdel mellette, a betonjárdán, a Lockhart és a Keleti Fő utca sarkán, de olyan sötét volt, mintha egy erdő mélyén lettek volna. Csak egy holdsarló világított fenn az égen. Hallották távolabb a lányok nevetését; hujhujozva szaladtak át a parkon. Csillagos éjszaka volt, és bár Will ilyesmit soha nem szokott észrevenni, ez egyszer feltűnt neki.

– Megbocsátást nyertél – szólalt meg Liza. – Legalábbis tőlem.

A külvilághoz térképek és jelzőtáblák nyújtottak útbaigazítást, de egyik sem segített azon, aki olyan menthetetlenül eltévedt, mint Will. Egy olyan férfinek, mint ő, abszolút hitre volt szüksége valamiben, valakiben. Lelki nyugalmat kellett szereznie, és valakit, aki hisz benne, és e kettőre nem lehetett könnyen rátalálni.

– Megbocsátást? – ízlelgette Will a szót, hogy érezze, milyen a nyelvén. Eddig rá sem nézett Liza Hullra, de most nem tudott betelni vele. Most minden szavát elhitte.

Juliet a parkban elővett egy cigarettát. Valahányszor megszívta, a cigi vége felizzott, mint egy narancssárga szentjánosbogár. – Tévedtem. Liza nem a nagybátyádért veszkődik. Hanem apádért.

A lányok a polgárháborús emlékművön gubbasztottak.

– Ne már! Azt hiszed, Liza szerelmes az apámba? –kacagott Stella. – Istenem, nagyobbat nem is tévedhetnél! Liza? Hisz ő apám szöges ellentéte!

– Amivel semmit sem bizonyítasz. Az ellentétek vonzzák egymást, kicsim. Még sosem hallottad? Tudományos tény, akárcsak a mágnesesség, úgy működik.

– Ellentétes pólusok. – Stella érezte, ahogy az emlékmű hidege áthatol a farmerján, amit aznap délután festettek feketére Liza

fürdőszobájában, a kádban, Stella ruhatárának többi darabjával együtt. Még a fehérneműje is fekete lett, ahogy a pólói, a zoknijai és a flanelköntöse is.

– Pontosan. Ezért vonzódnak egymáshoz. Kiegészítik, ami a másikból hiányzik. – Juliet elnyomta a cigarettáját az emlékmű szélén, a hamut Stella söpörte le a kezével.

Stella még vasárnap is az ellentétes pólusokon morfondírozott, miközben Liza a tükörben nézte magát, és Juliet elszívta az utolsó szál cigarettát, amit a nagynénje táskájából lopott. Stella és Juliet az állomás felé tartottak, és ezúttal nem volt sok mondanivalójuk.

Ellentétes pólusok. Definíció: leküzdhetetlen vonzás és taszítás. Stella tudta, hogy a mágneses mezők befolyásolni tudják az emberi viselkedést, és viharok idején az emberek szokatlan erősek lettek: nők autókat emeltek le a babakocsikról, férfiak pónikat vittek biztonságos helyre a megáradt folyóból. De hathat-e a szerelemre is? Vagy ez megint a gyertya és a tű oktalansága, egy ostoba próba, amellyel olyan jelenséget akarunk meghatározni, amit sosem lehet ép ésszel felfogni?

Stellának eszébe jutott egy eset, amit Hap mutatott egy tudományos folyóiratban: egy férfiről szólt, aki a leheletével tárgyakat tudott lángra lobbantani. Újra meg újra próbának vetették alá. Ahányszor csak szájához emelt egy darab rongyot, és belefújt, a rongy meggyulladt. Van, aki tűzből van, mások vízből, földből vagy levegőből? Van, akihez vonzódunk, bármennyire küzdünk is ellene, mások meg taszítanak bennünket, bármennyire is keresik a kedvünket?

– Ennél bugrisabb helyen még életemben nem jártam – jelentette ki Juliet. Az utat fürkészte. Hap Stewart azt ígérte, hogy megpróbál kijönni az állomásra, de nyoma sem volt. – Első díjat nyerhetne az egy négyzetmérföldre eső tahók sűrűségét illetően.

Az állomáshoz közeledve a távolból már hallották a vonatfüttyöt. Juliet kihalászta a táskájából a visszaútra szóló

jegyet. Hap még mindig sehol sem volt. Kivételesen sütött a nap. A levegő olyan tiszta volt, hogy fájt beszívni.

– Lefogadom, hogy a jó öreg Hap flúgosnak nézett – vetette oda.

– Szó sincs róla. Kedvel. Ő maga mondta.

– Na persze. – Emberek verődtek össze a peronon, Eli Hathaway taxija állt meg, hogy Sissy Elliotot és a lányait, Irist és Marlenát a vonathoz hozza, amellyel bemennek Bostonba, egy balettelőadásra. – Ami azt illeti, flú-gos is vagyok – mondta csendesen Juliet.

– Na és? Hap szereti a flúgosokat. Egyszer mutatott egy cikket egy pasiról, aki a leheletével tüzet gyújtott – mesélte Stella. – Hát nem őrültség?

– Súlyos emésztési zavar. – A két lány nevetésben tört ki.

– A legsúlyosabb az emberiség történetében – lihegte Stella.

Úgy nevettek, hogy még az állomásépületben is hallani lehetett, de amikor Stella abbahagyta, Juliet képtelen volt rá. Szaggatott nevetése kis idő múlva zokogásba fulladt. Stella egy lépést hátrált. Még abban sem volt biztos, hogy Juliet tud könnyezni, és lám, most zokogott.

– Nem amiatt, hogy el kell mennem, nehogy azt hidd! – dörgölte a szemét Juliet, és elmaszatolta a fekete szemceruzát és szempillafestéket. A jegyét szaggatta. – Még csak nem is tetszik itt. Városi lány vagyok.

– Tudom. Száz százalékig.

– Repesek a boldogságtól, hogy elmehetek. Begolyóznék egy ilyen helyen.

Amióta barátok voltak, Stella csak egyszer járt Julie-ték lakásán. Egyszobás kis lakás volt, így Julietnek csak a kanapén jutott hely. Amíg Unityben volt, Liza ágyat vetett neki, levendulaillatú ágyneműt húzott fel. Juliet szombaton délig aludt, és azt mondta, hogy még sosem volt ilyen békés éjszakája.

Stella megölelte a barátnőjét. – Talán legközelebb tovább maradhatsz.

– Ne felejts el – súgta Juliet olyan közelről, hogy Stella érezte, milyen forró a lehelete.

Juliet a vonatról már valószínűleg nem látta, Stella mégis maradt, és integetett. Addig ténfergett az állomáson, míg a vonat el nem indult, és a fütty olyan messziről nem jött, hogy a Lockhart és a Keleti Fő utca sarkán is visszhangzott. Juliet megvallotta, hogy még üzenetet sem hagyott, amikor eljött a nagynénje lakásából, és gyanította, hogy úgy tér vissza Bostonba, hogy a nagynénjének közben fel sem tűnik a távolléte.

A legrosszabb sors, ha valakit elfelejtenek. Vannak, akik a történelem főszereplőivé válnak, akiknek születésnapját megünneplik, akikre emlékeznek, és vannak, akiket kitörölnek, mintha sosem léteztek volna. Matt a múltkori vendégség közben a szakdolgozatáról mesélt Lizának, és Stella hallotta, amikor azt mondta, hogy a Sparrow asszonyok láthatatlan tintával írták a város történetét; ő mindössze annyit tesz a könyvtárban, hogy egy – egy lapot a fény felé tart.

Hap vágtatott az állomás felé. Toronyiránt átvágott a parkon, esőkabátja csapkodott a szélben. Nyugtalannak látszott, és olyan benyomást tett, mintha mérföldeket futott volna.

– Mi történt veled? – förmedt rá Stella, Juliet nevében is felháborodva. – Hol a pokolban voltál?

– A ló miatt volt. Beteg vagy tudom is én, mi van vele. A nagyapámmal meg kellett várnom dr. Earlyt, és addig Hamarabbot körbe-körbe kellett vezetnem. Csak el akartam köszönni.

– Mindenesetre elkéstél.

– A francba – nézett Hap a sínek mentén a messzeségbe.

Stellának talán féltékenynek kellett volna lennie, ám inkább nagy kő esett le a szívéről. – Ez azt jelenti, hogy szerelmes vagy Julietbe?

– Ne hülyülj. – Hap menni készült. Nem akart erről beszélgetni. Semmiről sem akart beszélni. – Sétáltatnom kell a lovat, hogy a gyomra ne szoruljon össze.

– Talán eljött az ideje, hogy megdögöljön.

– Te tényleg betegesen gyűlölöd a lovakat.

Stella nevetett, és amikor Hap elindult, integetett. –Csak ne ülj fel rá! – kiáltott utána.

Istenigazából rákezdett az eső; halesőnek ígérkezett, mert máris túlcsordult az ereszeken. Stella a felhőszakadás miatt szaladt át a parkon, és futott be a könyvtárba. Mire az előcsarnokba lépett, a cipője szutyogott a víztől, így kibújt belőle, és a fogas alá csúsztatta. Az egész világ nedves volt odakint, és szélrohamok söpörtek át a városon.

Amikor Stella megtorpant a küszöbön, Mrs. Gibson, a könyvtáros intett, hogy jöjjön be.

– A nagybátyádat keresed?

Milyen furcsa egy olyan városban lakni, ahol az emberek általában többet tudnak nálunk is a családtörténetünkről! Stella sokért nem adta volna, ha jobban ismeri a felmenőit. Követte a jelzett irányt a könyvespolcok mentén az olvasóterembe. Az üvegajtón ez állt: unityi történeti társaság. Itt tárolták az összes városi újságot, naplót, napilapot, bejelentést, jegyzőkönyvet, kitüntetést és trófeát, valamint Anton Hathaway egyenruháját, azt a tintakék, házilag szőtt anyagból varrt öltözéket, amit az egykor a Homokóra-tó mellett növő indigósásból kisajtolt keverékkel festettek meg.

Matt Avery az asztalnál szakdolgozata utolsó fejezetének utolsó oldalát gépelte. Mivel Mrs. Gibson szíve csücske volt, narancsot ehetett, amit csinosan, gerezdekre bontva helyezett el a

tányéron, és teát ihatott, amit Mrs. Gibson maga készített el üresen, cukor nélkül, és a csésze szélére még egy szelet citromot is tűzött. A tölgyfa kivágására újabb napot kellett várni. Matt beütemezett ' tavaszi munkáira Elliotéknál, Stewartéknál, Quimbyéknél és Frostéknál is várni kellett. Matt annyira belefeledkezett a szakdolgozatába, hogy még a városi parkban sem kezdte el a virágültetést; máskor ebben az időszakban már elkészült a virágágyásokkal, kiültette a rengeteg körömvirágot, vasvirágot és petúniát. De most a múlton járt az esze, és ez lefoglalta. Fülhallgatót viselt, mert munka közben szívesen hallgatta Coltrane-t vagy Dylant; zenei ízlése volt az egyetlen közös vonása a bátyjával. Ugy belemerült a befejezésbe, hogy megfeledkezett a narancsról és a teáról is. Ha nem képzelte volna maga elé Rebecca Sparrow életének utolsó perceit, biztos meghallotta volna, hogy Stella benyit.

Stellát különös hidegség, ahhoz hasonló borzongás járta át, ami akkor fogta el, ha Juliettel a Sakstól sminket vagy ékszert loptak. Így fejlődik ki a rosszasság? Egy apró pontként kezdődő hideg kavics az ember lelkében? Egy késztetés, aminek nem lehet ellenállni? Vágy, amin nem lehet úrrá lenni? Stella nem gondolkodott, nem tervezett; olyasmit érzett, mintha egy csillogó karika után nyúlna a pult mögött, mintha visszatartaná a lélegzetét, mielőtt víz alá bukik. Az egyik percben még az ajtóból nézte, ahogy a nagybátyja gépel, a következőben már a hátizsákjába gyömöszölte a szakdolgozatot.

Lábujjhegyen kiosont, csendben becsukta maga mögött az ajtót, intett Mrs. Gibsonnak, majd gyorsan belebújt az átázott cipőbe, amit a fogas alatt hagyott. Ha valaki ilyen rosszat művel, kimelegszik tőle, mintha izzó szenet tartana a tenyerében. Vagy mintha lángra lobbantana egy nyilat. Stella elől eddig mindent elhallgattak, de többé nem. Alábbhagyott az eső, a haleső, ami semmire sem volt jó, csak a Homokóra-tóban élő vén

törpeharcsának, mert amikor egy ilyen eső abbanrarad, a tó felett felhőben rajzanak a szúnyogok és a kérészek. Miközben Stella átkocogott a pocsolyákon, a rákos daganat járt a fejében, amit Mrs. Gibson tüdején látott; ha felhívja dr. Stewart figyelmét, és Mrs. Gibsont kezelni kezdik, talán végelgyengülésben hal meg, és nem rákban: békésen elalszik az ágyában, vagy a könyvei közt a könyvtárban.

A baleset óta, amikor az országúton a fiatalember túlélte a májrepedést, Stella sokkal reménykedőbb lett, bár dr. Stewart azt mondta, hogy egyes betegségeke nincs gyógymód. A remény bizonyos esetekben jó volt, de Elinor Sparrow-nál erről sem lehetett szó: a remény olyan valószínűtlen volt, mint a májusi hó, ami Stella látomásában a nagyanyját takarta szélfútta, örvénylő halmokkal. Szerencsére sokkal melegebb volt, a hó pillanatnyilag szóba sem jöhetett. Az utolsó esőcseppek sisteregtek, amikor az aszfaltra hullottak. Stella sebesen beiszkolt, amikor a teaházhoz ért. Felakaszotta a kabátját, lerúgta a cipőjét, amiben csicsogott a víz. Szőke haja vékony jégrétegként tapadt a fejéhez, és omlott le a hátán.

– Sokára jöttél – kiáltott ki Liza. – Juliet rendben elutazott?

– Késett a vonat – hazudta Stella. Talán mégis az apjára ütött, gondolta. Könnyen ráállt a szája a hazugságra. Egész hétvégén hazudott az új kisegítőnek, akitől Stella és Juliet libabőrösek lettek. North Arthurban lakott, és tegnap felajánlotta a lányoknak, hogy átviszi őket a North Arthur-i bevásárlóközpontba.

– Na persze – mondta Juliet, amikor Stella egy udvarias hazugsággal visszautasította, és megköszönte, hogy felajánlotta, de biztosította, hogy rengeteg a tennivalójuk helyben is, például a szekrényben az összes ruhát feketére kell festeniük, és hajnali háromkor madárfészekpudingot kell kotyvasztaniuk Liza konyhájában. –Mintha bármi is volna a North Arthur-i

bevásárlóközpontban, ami érdekelhet minket! Hát nem vette észre, hogy mi csak a Saksba járunk? Micsoda lúzer.

– Megkedveltem Julietet – mondta Liza, amikor Stella visszajött a könyvtárból, és bement a konyhába, hogy forró teát főzzön magának. – Mondd meg neki, hogy bármikor szívesen látom.

Stella a születésekor eltört vállára akasztotta a hátizsákját. A válla esős időben szaggatott; kiskorában az apja egy olyan lányról mesélt, aki fél szárnnyal született. Az orvosok meggyógyították, és különös mivoltának egy jele maradt csak: a szaggatás a vállában. Bárki azt hihette volna, hogy Stella csak arra emlékszik, hogy az apja hányszor okozott csalódást neki, de nem így volt. A mese végén, amikor aludnia kellett, Will mindig azt mondta: *Csitt! Ma este nem szabad elrepülnöd.* Stella még ezt a mostani esetet sem írta a számlájára. Úgy gondolta, nem lett volna szabad elmondania, amit a születésnapján az étteremben látott. Magában kellett volna tartania. Az ő hibája, hogy Will Avery bajba került.

– Mondott valamit az apám a bostoni gyilkossági ügyről? Megtudott egyáltalán valamit?

Will elmesélte Lizának, hogy Henry Elliot kérvényezte, hogy bizonyíték hiányában ejtsék az ellene felhozott vádakat. De Will nem emiatt aggódott. Éjjel az ellopott házacska miatt nem jött álom a szemére, és amikor mégis lehunyta a szemét, csak a fehér manzárdablakokat és az esküvői tortára hasonlító házat látta, a szaténvirágokkal és a faragott bejárati ajtóval. Leginkább a lánya biztonságát féltette.

– Még semmit. De ne aggódj – mondta védelmezőn Liza Stellának. – Az apád a lelke mélyén jó ember.

Stella apjáról ezt még senki sem mondta, legalábbis nem Stella jelenlétében, és Stella a szobájába menet azon tűnődött, hogy Juliet Aronsonnak talán mégis igaza volt. Talán Liza szerelmes az apjába.

Stella levette a fekete farmerjét és a fekete pólóját, amik úgy átáztak, hogy folyt belőlük a festék, és ki kellett csavarnia őket a kád fölött. Belebújt a fekete flanelköntösébe, és ledobta magát az ágyra. Kimerült volt. Ennek ellenére benyúlt a hátizsákjába; nem vacakolt azzal, hogy felgyújtsa a lámpát, vagy elővegye az elemlámpát, amit az éjjeliszekrény fiókjában tartott. A haleső végének zöld fénye mellett jól lehetett olvasni. Kivette Matt Avery szakdolgozatát – az egészet, kivéve azt az utolsó oldalt, amit Matt ma gépelt –, és kinyitotta. Rögtön feltűnt, hogy a lapoknak vízillatuk van, és még valami, ami a vízililiomokra emlékeztette.

A láthatatlan tinta. Rebecca Sparrow életének és halálának története.

Az eső lusta cseppekben esett, és Liza, aki még lent volt a konyhában, Sam Cooke-ot hallgatta, akinek a hangja mindenki baját elmosta. *Drágám, eltaszítasz,* ennek a visszhangja szűrődött fel az emeletre. *Igazán el.*

Matt szakdolgozata Charles Hathaway naplójának első soraival kezdődött.

Én voltam a hibás, bűnömre nem derült fény, míg e sorokatpapírra nem vetettem. És még így is ugyan ki olvassa el valaha is, és ki fogja tudni, hogy e szavak az igazságot tükrözik?

Ezen az éjszakán hideg volt Stella szobájában, ezért takarót terített a vállára. Amikor ideges volt, megvolt az a rossz szokása, hogy a haja végét rágcsálta, ahogy az anyja a körmét. Stella gondolkodás nélkül visszazökkent ebbe a szokásába. Már nem hallotta az esőt, sem Sam Cooke-ot, sem az utcán elsuhanó autókat. Átugrotta Matt bevezetőjét, a Hathaway-k, Hapgoodok és Elliotok alapította város történetét, a bennszülöttekkel való találkozást, a medvét, akit a város közepén, az öreg tölgy alatt öltek meg, a városalapítók birtokában levő birkák, tehenek és lovak számát, az Angliából hajón szállított fűszereket, teát,

tükröket és tintát, ritka alkalmakkor a sok vég kék és vörös selymet.

Stella eddig a pillanatig mindent akart tudni. Most azonban furcsa érzés kerítette hatalmába. Most a kezében tartotta a könyvet. Mély lélegzetet vett, mint egy búvár, mintha a könyv mély víz volna, olyan mély, mint a tó a nagyanyja háza mellett, mély, mint az Idő kútja.

1682-ben olyan hideg tél volt, hogy a bostoni kikötő vastagon befagyott, és márciusig így is maradt. Azon a reggelen, amikor végre elolvadt a jég, azon a heves szélrohamokkal kísért, kék napon, amikor a szél lesodorta a fákról a frissen rakott madárfészkeket, a Homokóra-tóra néző domboldalon magasodó fák közül, nem messze a sziklaképződménytől, amit a telepesek csak az Asztalnak és a Székeknek neveztek, egy hét-nyolc év körüli gyerek lépett ki. Ez volt a hely, ahol egyesek szerint láthatatlan rózsák nyíltak, amelyek egy szemhunyorításra eltűntek. Senkit sem lepett meg, hogy valaki éppoly könnyen fel is tűnhet, és olyan nyelvet beszél, amit senki sem ért.

Azon a napon érkezett, amikor kinyíltak az első hóvirágok, amelyek közvetlenül az olvadó jégből bukkantak elő, hogy mindenkit emlékeztessenek a Bánat Angyalának adományaira. Vita tárgyát képezte, hogy ki látta meg először, de nem sok időbe telt, hogy az egész város tudja, hogy egy gyermek jött elő a vadonból. Északról érkezett, onnan, ahol több volt a jég, mint a hóvirág. Mielőtt még megpillantották volna, tudták, hogy a rózsák, amelyek Unity lakóinak jelenlétében elhervadtak, a gyermek közelében szirmot bontanak. Talán Charles Hathaway jelentette először, hogy látta, hogy a gyermek füttyszóval hívta magához a verebeket, és az emberek bizonygatták, hogy ezek a madarak erdei bogyókat és édes lóherét vittek neki, és a lány ezen élt, míg az erdőben volt. Érthetetlen szavakat zagyvált, és még azt

sem tudta, hogy kell imádkozni. Fekete haja összegubancolódott a szederindáktól. Három tárgy volt nála, amelyeket abból a hideg országból hozott, ahonnan jött. Egy ezüst iránytű. Egy aranycsengettyű. Láncon egy csillag. Az emberek megbámulták ezeket a tárgyakat, és egymás közt suttogtak. Megbámulták a lány talpát is, ami attól, hogy ilyen messzire gyalogolt, zöld lett és kemény, mint a cserzett bőr, és azon tűnődtek, vajon ki lehet.

Melyik nemes lelkű szomszéd fogja majd befogadni a nyolcévesnél alig idősebb gyermeket? Unity az Úr színe előtt épült, de hol lakozott a jóindulat, amelyet oly sokszor prédikált a lelkész, aki a kanyargós utakon Bostonból olykor ideutazott? Egyik szomszéd sem tartott rá igényt, még Lockharték sem, akik a város szélén disznót és birkát legeltettek. A gyermek elég csinoska volt, ragyogó arcú, de amikor a városi parkba vitték a tanácskozásra, amelyet azért hívtak össze, hogy isteni útmutatásért imádkozzanak, és örvendezzenek egy emberi élet üdvözülésén, azt sem tudta, hogy hajtson térdet. Felszegte a fejét, kérdőn, dölyfösen nézett fel a mennyekbe, és ez igencsak aggasztó volt.

John Elliot fogadta elsőnek magához, nem mintha akarta volna, de a felesége azt tanácsolta, tanúsítsanak együttérzést. Csakhogy az első éjszaka, amikor a kislány velük volt, a család a csengettyű miatt egy szemhunyás-nyit sem aludt, így visszavitték a gyermeket a városba. Hapgoodék következtek, de a lány nem volt hajlandó levenni a csillagot a nyakából, nem volt sem ájtatos, sem engedelmes, így ők is visszavitték. Charles Hathawaynek nem maradt hát más választása, mint hogy befogadja. Ő volt a városban a leggazdagabb, a birtokát a királytól kapta, és kötelességének tartotta, hogy sikert érjen el, ahol a többiek kudarcot vallottak.

Hathawaynek volt egy fia, Sámuel, aki csaknem egyidős volt az eltévedt gyermekkel, és olyan szőke volt, amilyen fekete a

kislány. Hathaway nem tűrt semmi ostobaságot a saját családjától sem, és magára vállalta, hogy az északi erdőkből való gyermeket tisztességre neveli, és megtanítja a civilizált emberek szokásaira. Amikor megszólalt a csengettyű, és a házban mindenki felébredt, Hathaway egy mogyorófa pálcával náspángolta el Rebeccát. Amikor a kislány fogta az iránytűt, és a városban kóborolt, Hathaway visszahozta és megverte, ezúttal egy galagonyabokorról vágott vesszővel. Amikor nem vette le a csillagot, Hathaway letépte a nyakából, aztán tölgyfaággal verte el Rebeccát.

A lány és Hathaway fia elválaszthatatlanok voltak; talán a Hathaway iránti gyűlölet egyesítette őket. A gyerekek egy este eltűntek. Az ezüst iránytű segítségével megtalálták a helyet, ahol a lányt először megpillantották: az Asztal és a Székek túlsó végén. Hathaway talált rájuk késő éjjel: az Asztalon aludtak, egymást átkarolva. Hathaway mindjárt másnap megszabadult a lánytól. Elvitte a mosónőhöz, egy öregasszonyhoz, akinek jó szeme volt a finom dolgokhoz, és aki a tó partján élt.

A mosónő állítólag százyardnyiról meg tudta különböztetni a háziszőttest a selyemtől. Bár a nevét sosem jegyezték fel, ő volt az, aki úgy döntött, Rebeccának kell hívni a lányt az után, akit a vadonban találtak. Ez volt az a név, amit a tó közelében megfordulók mindig hallottak, ahogy a nap minden órájában felharsant a kiáltás: *Gyere ide, Rebecca! Hol vagy megint, Rebecca?*

Mert a tó partján rengeteg volt a tennivaló. A kislánynak okosnak kellett lennie, ha meg akarta tanulni, hogy ne égesse meg magát, amikor a szappankészítéskor forró zsírt önt a hamura. Erősnek kellett lennie, hogy végszám csavarja ki a nehéz gyapjút. Kedvesnek, jó természetűnek kellett lennie, hogy soha ne panaszkodjon, amikor a mérgező lúgtól vérzett az ujja. Hallgatagnak kellett lennie, hogy egy szót se szóljon, amikor a

keze fájt a burgonyából nyert keményítő érdességétől. Ki kellett várnia az alkalmas pillanatot.

Stella valami zajt hallott az ablak felől. Azt hitte, az eső kopog, ezért nem vett róla tudomást. Minden idegszálát lekötötte Rebecca Sparrow története, de aztán ismét, ezúttal erőteljesebben hallotta a hangot. Kavicsokkal dobálták az ablaküveget: úgy tűnt, kavicseső hullik. Már alkonyon túl járt az idő, az a homályos óra volt, amikor minden kékké válik. A feketerigók elszálltak az ablak előtt, és eltűntek az árnyak mélyén. Stella kinyitotta az ablakot, és lekukucskált az orgonán, a platánokon és az elsuhanó feketerigókon túlra. Jimmy Elliot állt lent.

Stella nem látta tisztán az arcát, de abból, ahogy állt, mintha különösebb ok nélkül cseppent volna oda, tudta, hogy ő az. Mintha egyik percben még a saját dolgával törődött volna, a másikban meg már kavicsokkal dobált volna egy ablakot, amiről azt sem tudta, hogy az övé.

Jimmy mostanában egyre gyakrabban volt láb alatt. Felbukkant, amikor legkevésbé számítottak rá, véletlenül odatévedt, amikor Cynthia és Stella a pizzériába mentek vagy Stella szekrénye mellett álldogáltak az iskolai folyosón; az arcán mindig az a zavart kifejezés honolt, mintha eltévedt volna, és térképre volna szüksége, hogy szülővárosában eligazodjon. Ezen az estén azonban felhívta magára a figyelmet, sőt még ennél is többet tett: kikövetelte Stella reakcióját.

Stella sosem táncolt vissza, ha kihívással találkozott. Kivette a kulcsát a hátizsákjából, és ledobta a járdára. Jimmy – akár erre a válaszra számított, akár sem – azonnal felkapta. A teaház bezárt ajtajához ment, és Stella nemsokára hallotta, hogy jön fel a lépcsőn. Remélte, hogy Liza nem veszi észre Jimmyt, hogy még most is a konyhában van, és a heti bevásárolnivalókat írja össze.

Stellára ugyanis mindig rájött a gyomoridegesség, amikor Jimmyt látta, és kíváncsi volt, mit érez majd, ha Jimmy belép az

ajtón. Akarja-e, hogy itt legyen? Vagy nem? Hirtelen rádöbbent, hogy csak alsónemű van rajta, ezért gyorsan magára kapta a steppelt ágytakarót.

Jimmy belépett, aztán becsukta az ajtót. Stella valószerűtlennek érezte a szobát, amikor Jimmy megállt az ágy lábánál. Úgy érezte a fiút, mintha valójának részecskéi átszivárogtak volna a levegőbe. Esőillata volt, és még valami, amit Stella nem tudott közelebbről meghatározni.

– Meghallott? – suttogta Stella.

– Liza? A konyhában zenét hallgat, és énekel. Stella hallotta is Liza tompán felszűrődő hangját.

Mindketten igyekeztek elfojtani a nevetésüket. Liza a *Természetes nőt* énekelte. Aretha dalát. Will gyakran feltette a cédéjét. A soul királynőjéét.

– Mi az a takaró? – kérdezte Jimmy. – Úgy nézel ki, mint egy idős hölgy, aki sosem kel fel az ágyból.

– Ne űzz gúnyt belőlem. – Az igazat megvallva Stellát most a hányinger kerülgette. Megint elfogta a gyomoridegesség. Bárcsak Jimmy Elliot ne volna olyan jóképű! Bárcsak ne vágna olyan zavart képet!

– Milyen nagy a szemed, nagyi.

– Komolyan mondom. Fogd be a szád.

Jimmy rábámult. Egyre sötétedett. – Jól van – értett egyet, aztán ledobta magát az ágyra, Stella mellé, megfogta a takaró egyik sarkát, és magára húzta. Most már nem választotta el őket más, csak Matt szakdolgozata. – Mi ez?

Stella gyorsan felkapta a kéziratot, és a párna alá gyömöszölte. Az apjától kapott karkötőt viselte, és a csengettyű halkan, csillogva csilingelt. – Semmi.

– Azért mégis valami.

Jimmy ekkor megcsókolta. Stella ajka azonnal égni kezdett. Eszébe jutott a gyertya és a tű, és ahogy a szerelem hívatlanul

besétál az ember életébe. Erezte Jimmy csípőjét, ahogy az övéhez simul, és ezen a ponton is égett a bőre. Bárhol is érintette meg a fiú, bárhol is ért hozzá. Tehát ez az, gondolta Stella: ez a lángolás, amikor olyasmit akarunk, amiről tudjuk, hogy nem kellene akarnunk.

– Talán nem kéne ezt csinálnunk – szólalt meg kis idő múlva Stella. Addigra már fájt a szája, nem mintha abba akarta volna hagyni. De a mellkasában páni rémület támadt.

– Mit kellene csinálnunk? Olvasnunk?

Stella akarata ellenére nevetett, aztán elfojtotta, mert hallották Liza lépteit a lépcsőn. *Érzések ébrednek,* énekelte Liza hamisan, de érzéssel. *Érzések ébrednek.* Stella befogta Jimmy száját, hogy Liza ne hallja meg a nevetését. A fiú lélegzete még a tenyerét is égette. Eszébe jutott a férfi, akiről Hap mesélt, aki tüzet lélegzett. Amikor Jimmy mellkasára hajtotta a fejét, érezte, milyen erős Jimmy szíve. Talán ez vonzotta? Hogy látta, nagyon öregen hal majd meg, és amikor Jimmyvel volt, nem kellett aggódnia, milyen rettenetes sors vár rá a következő pillanatban?

– Fordulj meg, és ne nézz! – mondta Stella, amikor elérkezett az ideje, hogy Jimmy elmenjen. Stella felkelt, levette a köntösét, és farmert húzott. Amikor visszafordult, látta, hogy Jimmy bámulja. – Benned aztán meg lehet bízni – mondta még mindig suttogva.

– És benned? – nyúlt Jimmy a párna alá, a kéziratért. – Te talán megbízható vagy? Ez nem a nagybátyád szakdolgozata?

Stella odaugrott, hogy elvegye tőle a papírcsomót. – Nem árulom el senkinek – fogadkozott Jimmy. – Esküszöm.

Felállt az ágyról. A bakancsa sáros volt, és most lesöpörte a takarót. Stella érthetetlen módon e tekintetben megbízott benne. Tud titkot tartani, nem fogja elmondani. Együtt mentek le, és Stella kiengedte az ajtón. Zuhogott kint, a levegő kristálytiszta volt. Most Stella figyelte Jimmyt, ő nem tudta elfordítani a

tekintetét, amíg Jimmy el nem tűnt a szeme elől az orgonán, az árnyas fákon túl, ahol a feketerigók egymás mellett gubbasztva aludtak.

IV. FEJEZET

Ahogy hosszabbodtak a napok, Elinor egyre többet tudott a kertben dolgozni. Sóváran várta az egyre hosz-szabbra nyúló alkonyatot; sóvárgott minden, főként az idő után. A térde nagyon fájt – ó, a kor szégyene! –, mégis, amikor térdre ereszkedett a kertben, megesküdött volna, hogy érzi a talajtakaró alatt az összefonódó gyökereket, a gyomok közt a kabócák lüktető cirpelését, a világ gyönyörűséges szívdobogását. Erezte, hogy a növekedésben levőktől szaporább lesz a szívverése, és ismét fiatalnak érezte magát. Egyszer a hátát a régi kőfalnak támasztva napközben elszenderedett, pontosan úgy, mint Argus, és Brock Stewart így talált rá, ahogy a kövek előtt összegömbölyödve aludt, mint egy égből lehullott madár, vagy egy égő csillag, vagy egy földön tekergőző rózsató, a tüskék védelme nélkül.

Elinor és öreg kutyája ugyanúgy nem hallották meg dr. Stewart Lincolnját, ahogy köpködve felkapaszkodik az úton, ahogy a fák között az énekesmadarakat sem. Brock Stewart a kertkapura könyökölt. Arra a sok mindenre gondolt, amit Elinor Sparrow-tól tanult. Hisz tőle tudta, hogy Unityben a vadon élő rózsák állítólag láthatatlanok, és ha mégis olyan szerencsénk van, hogy megpillantjuk őket, az emberi tekintet előtt hervadnak és tűnnek el. Ez a helyi fajta nem honosodott meg a kertekben, a hátsó udvarokon, a kertészetekben, Elinornak mégis sikerült egy példányt meggyökereztetnie, azután egy kedvenc rózsafajtájával kereszteznie. Bár közel volt a nyár, a hibridet még mindig zsákvászon kúp takarta, ami átengedte a napot, de védte a növényt a széltől és az időjárás viszontagságaitól, mint például a

kőesőtől, ami előző héten esett, és addig verte a törékenyebb rózsatöveket, míg ketté nem hasadtak.

A doktor belépett a kertbe, és leült a padra, amit ő ajándékozott Elinornak. Amikor ajándékot fogadunk el valakitől – ezt minden bolond tudja –, elfogadjuk azt is, ahogy az illető irántunk érez. Akkor hát mit jelent, hogy Elinor szívesebben alszik a földön, mint azon, amit tőle kapott? Figyelte, ahogy emelkedik és süllyed a mellkasa, és Elinor minden lélegzetvételét ritka kincsnek érezte. *Még egy nap,* gondolta a doktor, aki ugyanolyan mohó volt, mint más, Elinornál is sóvárabb. *Talán kettő.*

– Hé, kislány – szólította meg az orvos, amikor Elinor végre kinyitotta a szemét.

Elinor azt álmodta, hogy egy zöld lugas alatt sétál az ösvényen. Aztán megpillantotta dr. Stewartot, és olyan fess volt, mint akkor, amikor az orvosi egyetem elvégzése után visszatért a városba; Elinor azon tűnődött, vajon ébren van-e.

– Kislánynak igazán nem vagyok mondható. – Elinor annyira azért magánál volt, hogy erre emlékeztesse.

Elinor tekintete fátyolos volt, egyre rosszabbul látott, a lába meggyöngült. Arra gondolt, hogy a rózsa milyen sokféleképpen hervad el: van, amelyik szirmonként, mások egyszerre, a szél, a körülmények vagy csupán az idő áldozataiként.

– Hogy van a kék rózsánk? – kérdezte a doktor.

– Nem a miénk. Csak az enyém. Tiéd a vászon. Brock Stewart nagyot nevetett.

– Ha tényleg kíváncsi vagy rá, nagyon sajnálom szegénykét – folytatta Elinor. – így bebugyolálva. Kezdem azt hinni, hogy nincs is értelme rózsának lenni, ha összekötözik és vászonba csavarják az embert.

Ha nem lett volna orvos, ha nem látta volna már számtalanszor, vajon Brock Stewart észrevette volna-e az

árnyékot a szeme alatt, a halvány szilvakék elszíneződést? Feltűnt volna a bőr beteges sápadtsága, ami jó megvilágításban kifejezetten sárga volt? Dr. Stewart tudta, hogy a gerincből kisugárzó fájdalom mostanra már bizonyosan elviselhetetlen; megkérdezte a gyógyszerésztől, hogy Elinor milyen gyakran váltja ki a morfiumrecepteket. Talán ezért alszik a földön, gondolta, a körülötte elszórt tejelőkóró-hüvelyek között, és az utakról álmodik, amelyek hazavezetnek.

– Kék rózsát akartál – emlékeztette Brock. – Nem? Nem ez volt az egésznek az értelme?

– Nem az elérhetetlenre vágyunk mind?

– Szerintem a keresés a lényeg. Bár ez csupán az én szerény véleményem.

– Te cseppet sem vagy szerény! – nevetett Elinor. –Nagyokos vagy.

– Hogy én? – csodálkozott a doktor. – Sokkal inkább tudatlan. Gőzöm sincs a rózsákról, ezért ne is kérdezd, mit gondolok.

Elinor a Torta-házra szegezte a tekintetét. A napnak ebben az órájában a fehérre festett fa kékre változott, ahogy közvetlen felette sötétülni kezdett az ég.

– Valahol utat tévesztettem – jegyezte meg.

Az álmára gondolt, a hosszú, zöldellő útra, és arra, hogy ennyi éven át milyen céltudatosan haladt előre. Most, amikor már egyáltalán nem erre vágyik, akár ezer kék rózsát is elő tudna varázsolni a földből.

Ami Brock Stewartot illette, nem tudott visszaemlékezni, mikor is kezdődtek az Elinor iránti érzései. Azon a napon, amikor felkaptatott a jeges ösvényen, hogy közölje Saul halálhírét? Vagy egy nappal utána, amikor ismét a kertben talált rá az átfagyott, mezítlábas Elinorra, és hazavitte, a kandalló tüze elé ültette, ahol Elinor ruhájából kiolvadt és a padlón tócsákba gyűlt a jég? Tegnap történt vagy húsz éve? – Elvesznék nélküled.

– Hát éppen ideje hozzászoknod – vágta oda éles hangon Elinor.

Olyan hang volt, mintha eleredt volna az eső, pedig ezt az esőt Elinor képtelen volt beazonosítani. Nem volt rózsaeső, sem haleső vagy kőeső, sem nárciszeső, csak a víz hangja. A doktor sírt. Jóformán vége lett most, amikor Elinor már tudta, mit akar.

– Legyen egy titkunk. – Elinor a hátán érezte a kőfal melegét. Érezte a lába alatt a talajban a kis földigilisztákat és a kertje gyökereit, amelyek úgy összegubancolódtak, hogy fejszével lehetett volna csak utat nyitni közöttük. – Legyen valamink, amiről az egész világon csak mi ketten tudunk.

Dr. Stewart a kézfejével letörölte a könnyeit. Liza Hull kisbabájának halála óta nem tartotta többé vissza a könnyeit. Egyszer-kétszer a rendelőintézet gyakorló orvosai előtt is sírva fakadt. Zavartan elfordultak tőle, s attól, amit kétségkívül egy öregember gyarlóságának tartottak. Akkor semmit sem szólt, pedig legszívesebben azt mondta volna az új segédorvosoknak, akik olyan ostobán magabiztosak voltak, és mélységes meggyőződéssel hitték, hogy a gyógyítás egyetlen módja, ha önmagukat részben megtagadják: *Ez az. Figyeljetek csak. Ilyen embernek lenni ebben a világban.*

– Átültetjük a rózsát – döntötte el Elinor. Brock nevetett. – Miért van az, hogy az ötleteid mindig testi erőfeszítéssel és talicskával függnek össze?

De amikor hozzáfogtak, nem is volt olyan nehéz kiásni a kis rózsabokrot. Kiemelték a még mindig vászonba burkolt fiatal növényt, a talicskára tették, amit a doktornak kellett tolnia. Virágzott a trillium és a zászpa, és ahogy közeledtek, az erdő sötét volt, kivéve azokon a ritka helyeken, ahol a napsugár olyan erősen sütött be, mintha reflektort gyújtottak volna fel, és kavargó kérészeket és ezüstös porszemcséket világított meg. A levegőnek sárillata volt. A sárnak több rétege is volt: vörös sár, szürke sár,

halas tavi sár. Sűrűn nőtt itt a káposztapálma, és egy tisztáson Vénusz cipellője orchideát láttak. Dr. Stewart megállt, hogy megbámulja a különleges növényt. Az orchideának olyan formája volt, mint egy emberi szívnek, csak sápadtabb volt, de akárcsak az emberi szív, ez is meglepően erős volt, ha belegondolunk, milyen törékenynek tűnt, és milyen sokféle útja-módja volt annak, hogy összetörjön.

Addig mentek, amíg arra a helyre nem értek, ahol a szóbeszéd szerint Rebecca Sparrow először tűnt fel. Egy este úgy jelent meg az erdőszélen, az Asztal és a Székek nevű sziklákon túl, mintha egy véget érő álomból lépett volna ki. Brock Stewart és Elinor gyakran kijöttek ide a Saul halála utáni hetekben; csak üldögéltek, nem csináltak semmi mást, bár Brocknak időnként eszébe jutott, hogy szívesen megcsókolná. De aztán elhessegette a gondolatot; tulajdonképpen boldog házasságban él, gondolta, csak hát ez valamivel több volt. Ez minden volt, amit csak a lelkében érzett.

Argus komótosan követte őket. Most elnyúlt, és figyelte, ahogy dr. Stewart az indákat kezdte irtani azon a helyen, amit Elinor elég naposnak tartott. A nagy nekibuzdulás után a doktor kis pihenőt tartott; letelepedett az egyik Székre, de a gránit hideg volt, és nem nyújtott igazi pihenést, Elinor meg egyedül irtotta az indákat. Amikor Brock lélegzetvétele kicsit egyenletesebbé vált, egy régi fanyelű ásóval, amit magukkal hoztak, ásni kezdett a tisztáson. Vadon nőtt itt a fahéjas páfrány és a sárga nőszirom, ami megszökött a gyarmati kertekből, átugrotta a kerítéseket, és átbújt a sövények alatt. Volt itt indiai répa és még több tucat káposztapálma, ami – ha megérintették – kénes bűzt árasztott. Ijesztő csend honolt az erdőben, de annak, aki jobban hegyezte a fülét, ez a csend a hangok kavalkádja volt. Kérészek és szúnyogok döngicsélése, a vadon növő és virágot bontó somfát felkereső méhek zümmögése, a nyivákoló szürke madarak

csivitelése, a poszáta dala, a fák minden ágát ellepő verebek csicsergése.

Amikor a doktor már elég mély lyukat ásott, Elinor lebontotta a vásznat a rózsabokorról, majd összehajtogatta a durva anyagot, és a talicskára tette. Munka közben vigyázott, nehogy fürkész pillantást vessen a kis növényre, és ezzel láthatatlanságba kergesse. Ostoba népi hiedelem, de talán mégis van valami alapja, hisz volt, ami elhervadt és elpártolt. De volt, ami akkor is megmaradt, ha senki sem figyelt rá, és észrevétlenül, névtelenül is növekedett.

– Kövekkel jelezzük az ösvényt, hogy újból idetaláljunk? – kérdezte Brock Stewart, amikor megfordította a talicskát.

– Soha többé nem találjuk meg. – Elinor megállt mellette. Belekarolt a doktorba, kezét a talicskán nyugtatta. – Ezért hoztuk ide.

Nehéz volt az út visszafelé az aljnövényzeten, a káposztapálmán keresztül. A doktor hamarosan összezavarodott. Talán meg kellett volna jelölniük az ösvényt. – Az ördögbe is – morogta Brock Stewart, mert egyik somfa olyan volt, mint a másik, és a sárga nőszirmok nyalábjai sem különböztek egymástól.

A doktort kiverte a veríték, elfáradt a kemény munkától, a kezét feltörte az ásónyél. *Nézz fel,* mondta a fiának, Davidnek, sok éve, amikor David még kisfiú volt. *Ha eltévedsz, ne feledd: a nap nyugaton megy le, így megtalálod a kivezető utat. A* doktor most még a napot sem látta a sűrű lombkoronától.

– Nem igazán tudom, hol vagyunk – vallotta be.

– Nem baj. – Elinor olyan közel volt, hogy érezte a teste melegét, a meggyőződését, a leheletét. – Ha mi nem találjuk, senki más sem fogja. Erre törekszünk, Brock.

Az idők végezetéig állhattak volna együtt az erdőben, eltévedve, a sötétben, azon a hegygerincen, ahol Rebecca

Sparrow – ahogy állították – északról, oly sok évvel ezelőtt először felbukkant, de szerencsére a kutya megtalálta a hazafelé vezető utat. Bízniuk kellett Argusban, és vakon kellett követniük; időközben leszállt a köd, és ritkás, fakó eső szemerkélt, ami ködpárának is beillett. Az évszak utolsó nárciszesője volt, ami ok nélkül esik olyankor, amikor a pázsit és a sövények már elég zöldek, de az égből változatlanul hullik a csapadék.

Egy tisztás szélén a doktor megállt, és szedett egy csokor sárga nőszirmot. A virágok nedvétől zöld lett a tenyere, édes, aranyló illatuk a fejébe szállt. A végtelenségig képes lett volna így, soha el nem fáradva, soha meg nem szomjazva sétálni. Ami elsősorban az anatómiában vonzotta, azt érezte ezen a zöldellő ösvényen: az élet abszolút bőségét, forróságát, a dolgok közti összefüggést, a talaj felső rétege alatt a gyökerek sűrű fonatát, amely annyira hasonlított a vérre és a csontokra, a vadburgonya indáit, amelyek az artériákra emlékeztetett, a méh-kaptárt, ami olyan volt, akár egy szív. Ha egyetlen dolgot magával vihetne az örökkévalóságba, akkor az ez az érzés volna. Átázott a cipőjük, és nehezen haladtak. Igazán nevetséges, hogy az ő korukban így csatangoljanak az erdőben, a doktor mégis azt szerette volna, ha soha nem szakad vége. Látta, hogy Elinor lázas, talán influenzás, amit legyöngült állapotában könnyen elkaphatott. Es azt is belátta, hogy valóban nem sétálnak erre többé.

Járj lassabban, suttogta, mert addigra már a kezében tartott nőszirom – fénygömbök a sötétben – világította meg előttük az utat. *Nem akarom, hogy elmenj.*

Elinor azon az éjszakán a rózsáról álmodott, amit kivittek az erdőbe, és álmában a szirmok nem kékek, hanem ezüstösek voltak. A törött tükör visszatükrözte az eget. Letérdelt, hogy egyetlen virágot szedjen, de a virág darabokra tört a kezében: eltört egyszer, kétszer, ezerszer. A földön térdelt, páni félelem fogta el, és megpróbálta újra összerakni a darabokat. *Most a tied,*

hallott egy hangot, mire azt gondolta: *Butaság. Semmim sincs. Mindent elvesztettem.*

Vérzett a keze az üvegszilánkoktól. Látta magát a tükörcserepekben, de csak egy lány volt. Milyen furcsa, hogy amikor felállt, még mindig ugyanaz a lány volt, akinek hosszú, fekete a haja, és eltévedt az erdőben, ahol szeder nő. A feje fölött, a tintakék égen olyan sebesen kergették egymást a csillagok, mint egy gyerek felhúzós játékán. Némelyiket megismerte: a tavaszt kísérő Oroszlánt, a báránykáját kereső Medveőrzőt, a kék-fehér Vegát, a Lant csillagkép legfényesebb csillagát. Olyanok voltak, mint az üveggömbbe zárt hópelyhek. Megrázzuk, és darabokra hullik. Megrázzuk, és betakar.

Jenny akkor riadt fel, amikor az ég még sötét volt. Anyja álma ébresztette fel. Elakadt lélegzettel ült fel. A lány, akinek hosszú, fekete haja volt, üvegcserépen járt, még csak nem is sírt. Jenny arca forró volt és nedves. Kintről a sötétben szemüket meresztő erdei rigók hajnali kórusa hallatszott. A verebek sorban ültek az ablakpárkányon. Jennyből felszakadt a zokogás, ami mintha kiszállt volna az ablakon, és elkergette a verebeket, bár nem űzte őket messzire: a babér ágain gubbasztottak, majd lerebbentek a nyirkos fűre.

Jenny felkelt, és az ablakhoz ment. Félig-meddig arra számított, hogy a fekete hajú lányt pillantja meg a pázsiton, olyan fehér hálóingben, amit állítólag Rebecca Sparrow viselt, amikor először kilépett az erdőből. Az éjszaka úgy szállt fel a pázsitról, mint tükörről a pára. Jenny felvette a köntösét, és végigment a folyosón. Talpa alatt hideg volt padló, a folyosó ólomüveg tábláin besütött némi fény, amelyben az apró forgószelekben táncoló porszemcsék elevennek látszottak.

Olyan korán volt, hogy a darazsak épp csak hogy ébredeztek, a méhek kezdték felkeresni a kertet, a csillagok egyenként aludtak ki, míg már csak az Esthajnalcsillag ragyogott az égen. Jenny

résnyire nyitva találta anyja szobájának az ajtaját. Ha valaha vette volna a fáradságot, és megkérdezte volna, megtudhatta volna, hogy az anyja fél egyedül aludni, éspedig az óta az este óta, amikor a doktor eljött, hogy közölje vele Saul halálhírét. Képes volt meglátni a hazugságot, kivéve azét, akit szeretett. Ez volt az, ami utolérte: megzavarta a szerelem, ami – legalábbis akkor – a világon a legigazabbnak tűnt.

Argus mindig Elinor ágya mellett aludt. Amikor Jenny belépett a szobába, a kutya felemelte a fejét, és Jennyre nézett, de Jenny látta a kutya szemén levő ezüstös fátyolból, hogy Argus szinte teljesen vak. Hogyhogy ezt korábban nem vette észre? Miért nem figyelt fel arra, hogy ilyen hideg van az anyja szobájában, miért nem tűnt fel, hogy a falakat olyan régen nem festették újra, hogy a fehéret krémszínűre sárgította az idő. Miért nem vette észre eddig a pillanatig, amikor ébredeznek a madarak, és az ég tejszerűen áttetsző lesz, amikor hirtelen és meglepő módon minden elveszhet, hogy ilyen beteg az anyja?

Az éjjeliszekrényen egy csokor sárga nőszirom volt, amit az erdőben szedtek. A pézsmaillatú virágok egy olyan vázában voltak, ami nagyon ismerős volt Jennynek: Jenny első próbálkozása volt a kerámiakészítés terén még harmadikos korában. Kígyózó agyagszalagokból fonta, amit barnára és kékre festett. Emlékezett rá, hogy egy délután ömlő esőben hozta haza, ami még a halesőnél is rosszabb volt. Igazi, hamisítatlan hurrikán-eső volt. Jenny a kabátja alá dugta a vázát. Minden lépésnél csak egyet kért: *Add, hogy ne törjön el!* Most meglepetten látta, hogy az anyja megőrizte, és még most is megvan. Ilyen közel.

Jenny lába majd' megfagyott, ezért átlépett Arguson, félrehajtotta a takarót, és bebújt az ágyba, az anyja mellé. Elinor már akkor felébredt, amikor hallotta, hogy valaki bejön a szobába. Mindig is éberen aludt, de a látása megromlott, és úgy

vélte, ha Argus nem ugat, akkor talán neki is jobb csendben maradnia. Erezte, hogy megmozdul az ágy. Egy fekete hajú nő feküdt mellette, aki úgy tűnt, hogy a lánya. Valóság ez vagy álom? Nem épp oly lehetetlen, mint egy lábat növesztő tányér, ami átugorja a holdat, vagy egy szobára való szalma, amiből aranyat fonnak?

– Álmodom – mondta Elinor Sparrow. Beszéd közben elpárolgott a szó, ahogy álmunkban is, és csak a nyelv bélése maradt, olyasminek a magva, amit lehetetlen megérteni.

– Talán én is – mondta Jenny.

Hallották a kertből az erdei rigók kiáltásait. Odakint a reggel sárga és zöld sávokra hullott. Mi más az álom, mint annak megismerése, ami bennünk van? Ennyi idő után, azon a májusi reggelen, amikor a világ zöld volt, méhek köröztek a babér fölött, amikor a szavakat nem kellett kimondani, amikor mindent, ami elveszett, meg lehetett még találni, megbocsátottak egymásnak.

Stella reggel elköszönt Lizától, felkapta a hátizsákját, és elment, ahogy egy átlagos napon is tette volna. De amikor rá kellett volna fordulnia a Lockhartra, hogy bemenjen az iskolába, a másik irányba indult.

– Nem megyek be – mondta Hapnek, amikor a fiú utolérte. – Jegyzetelj helyettem is a biológiaórán.

– Elkísérlek – ajánlotta Hap, aki boldogan mulasztott volna egy ilyen ragyogó, tiszta napon.

– Nem. – Túl hirtelen. Megbántottság. Vajon észre-vette-e rajta, hogy múlt éjjel mással csókolódzott? Látszik-e az ilyesmi nappali világosságnál? – Bocs, de családi ügy.

– Hát persze. – Hap úgy nézett Stellára, mintha most döbbent volna rá valamire. Talán nem is ismerte olyan jól, mint gondolta. – Tégy, amit akarsz.

Stella végigment a Döglött Ló Ösvényén, aztán levágta az utat, amíg Rebecca ösvényére nem ért. Meleg volt, a sekély víz fölött kérészek lebegtek. Régen annyi aligá-torteknős élt itt, hogy meg sem lehetett őket számolni, bár rengeteg tojásukat gyűjtötték össze és főzték meg levesnek. A bozótosban vadpulyka élt, a patakokban faty-tyúhering, egy szálkás húsú hal, amely tavasszal a sós mocsarakból beúszott a szárazföld belsejébe. Rebecca Sparrow tizenharmadik születésnapjára, amit azon a napon ünnepelt, amikor március kellős közepén először lépett ki az erdőből, Unity városa már kétszer akkora lett, mint volt, amikor Rebecca megjelent itt. Aki ismerte, el sem hitte volna, hogy egyetlen szót sem beszélt angolul, amikor rátaláltak, de bárki első pillantásra láthatta, hogy mosással keresi a kenyerét, mert a kezén a bőr felrepedezett és sebes volt, az ujjbegye szilvaszínű lett, a körme tövig elkopott. Az öreg mosónő himlőben halt meg, és Rebeccára hagyta a házát, az üstjét és az árpa-szappana titkos receptjét.

Amikor Charles Hathaway meglátta, hogy Rebecca Sparrow a tizenharmadik születésnapja reggelén tükörcserépen jár, azonnal tudta, hogy jól tette, amikor a fiát távol tartotta tőle. De egy apa hatalma ennél tovább nem terjed. Amikor a helybeli fiúk szórakozásból nyilakkal kezdték lődözni Rebeccát, Sámuel kergette el őket. Samuel kereste fel esténként Rebeccát, fittyet hányva a tóparton fekete függönyként lebegő szúnyogokra, vagy a sárban ásott lyukakban megbújó aligátorteknősökre, amelyek még a legkeményebb csizmabőrt is átharapták. Még akkor sem maradt el, amikor az apja kikötötte, hogy elvegye a városban az egyik Hapgood lányt, Maryt. Még azután is, hogy fiuk született, Sámuel hű maradt Rebeccához, már ha a hűség azt jelentette, hogy alig várta, hogy vele lehessen. Akár esett, akár fújt, lement a tóhoz; káposztapálmából készült kenőccsel kente be magát, hogy elriassza a szúnyogokat, és a sötétben, kövek, aligá-torteknősök

és a régi tölgyfa kerülgetésével is megtalálta az utat; a tölgy odvában olyan édes méz gyűlt össze, hogy a medvék még az erdőből is kijöttek, és sem füstöléssel, sem muskétával nem lehetett őket távol tartani.

Rebecca a tizenhetedik születésnapja előtt, március elsején egy lánygyermeknek adott életet. Sarah Sparrow nyugodt kislány volt, aki szinte sosem aludt. Abban az évben a szúnyogok hatalmas, nedves felhőkben rajzottak, és aki állóvíz közelébe merészkedett, lázas betegséggel esett ágynak. Sámuel halt meg elsőként, és a halála után körben terjedt a betegség: egyik család a másik után kapta el. De Rebecca Sparrow a tó mellett már nem is lehetett volna egészségesebb, noha Sámuel miatt hetekig sírt. Az embereknek feltűnt, hogy a kislánya is milyen szépen gyarapodik. És ha még ez nem lett volna elég gyanús, Mary Hathaway, Sámuel özvegye még azt is látta, hogy Rebecca és a kislánya kitárt karral állnak, és ellepik őket a verebek, mintha toll borítaná a testüket, és nem bőr, s mintha nem is emberi lények volnának.

Ésszerű gondolatnak tűnt, hogy kivallassák Rebeccát a betegekről. Hamarosan bekísérték az imaházba, ahol figyelmesen keresték rajta a jeleket, hogy a várost próbatételnek vetették-e alá. Igaz, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, de az ördög útjai is. Vajon nem ezért sóvárogtak derék emberek olyasmi után, amitől jobb lett volna, ha távol tartják magukat? Nem ezért tértek rá az asszonyok a hiúság ösvényére, nem ezért kellett-e a gyermekeket gondosan vezetni, nehogy megbotoljanak és elessenek? A várost vezető elöljárók elvették Rebeccá-tól az ezüst iránytűt, amit a zsebében tartott, levették a nyakából a csillagot, és a babától is elvették az aranycsengettyűt, amivel játszott, és azzal sem törődtek, hogy szegényke erre keservesen felsírt.

Voltak, akik korábban is gyanakodtak, de most már a városi elöljárók is belátták, hogy próbatételre van szükség. Köztudott volt, hogy a boszorkányok nem éreznek fájdalmat, ezért

fájdalompróba elé állították Rebeccát. Tüzes szenet tettek a cipőjébe, és a város lakói újabb bizonyosságot szereztek arról, hogy igazuk van, mert Rebecca nem sikoltott fel fájdalmában, holott a talpa láthatóan megégett, a bőre füstölt. Körme alá tűt szúrtak, és Rebecca mégsem jajdult fel, bár az ujjai vörösek lettek, és több körme is leesett. Egész makkot kevertek az ételébe, mégsem köpte ki őket. Végül a város erényes, jó asz-szonyainak azt a parancsot adták, hogy varrjanak köveket Rebecca szoknyájának és köpenyének a korcába, és tegyenek köveket a cipőjébe, mielőtt visszavitték a lányt a tópartra.

Délutánra járt, mire Stella ehhez az iszonyatos részhez ért, ami alig tíz lábra attól a helytől történt, ahol most guggolt a kék ég alatt, ami azon a napon felhős volt. Végigvonszolták Rebeccát az ösvényen, amit akkor még benőtt a szeder, és nem törődtek vele, hogy Rebecca lábát úgy felsértették a cipőjébe tett kövek, hogy a vér átszivárgott a cipőbőrön is. Január volt, a hóvirágoknak még nem jött el az ideje, mégis ahova csak Rebecca vére hullott, hóvirágok nyíltak. Minden más elpusztult. Ezen a helyen többé nem nőtt fű, de még bogáncs, kutyatej vagy csattanós maszlag sem. A férfiak lehelete ködpamacsokká dermedt a levegőben. A világ színét vesztette ezen a napon, az ég ólmos szürke lett, a nádas megbarnult, a mezőkön a széna halovány és szöszke volt a dértől.

Arra vártak, hogy elolvadjon a jég, de egyre fagyosabb lett az idő. Amikor azután az egyik Hapgood is ágynak esett, és két White unokatestvér meghalt, úgy határoztak, hogy nem várnak tovább. Egy csapat fiúval léket vágattak a tavon. Órákig vitatkoztak, milyen erős kötelet használjanak. Olvasás közben Stella azon tűnődött, vajon Rebecca elmenekült volna-e, ha tud. Matt a lábjegyzetben azt írta, hogy az elképzelés, miszerint a boszorkányok éjjel repülni tudnak, feltehetően hallucinogén anyagokra vezethető vissza. Matt azt is hozzáfűzte, hogy örök

időktől ismerték a repülést elősegítő kenőcsöket; már Francis Bacon is utalt egy bürökből, maszlagos nadragulyából, sáfrányból és nyárfalevélből főzött mérges kotyvalékra.

A Unity körüli földeken is könnyen lehetett ilyen mérgező növényeket találni, de mit láthatott az, aki messze a város fölött lakott? Nem mulasztott-e el mindent, ami igazán fontos, ha ekkora távolság választotta el a világtól? Rebecca nem mozdulhatott, mert apró gyermeke, akit Hathawayék gondjaira bíztak, a faluhoz kötötte. Nem próbált meg elfutni, nemhogy elrepülni. Semmije sem volt, a szeretet mégis béklyóba kötötte. Minden evilági java elfért egy kosárban: a csengettyű, az iránytű, két váltás ruha, több darab árpaszappan, ami bármilyen foltot kimosott a ruhából, lett légyen szurok, húslé vagy vér. Néhány nőnek ollót adtak a kezébe, hogy vágják le Rebecca fekete haját. Bár tél volt, a verebek úgy csicseregtek, mintha már beköszöntött volna a tavasz. Az aligátorteknősök a jég alá húzódtak, és úgy lebegtek a felszín alatt, mint a fahasábok.

Az ott levők közül sokan nem értették, Rebecca miért nem hajlandó egy szót sem szólni, és ezt többen is megemlítették a naplójukban. Matt Charles Hathaway arról a napról írt beszámolójából tudta, hogy Rebecca akkor már kimondta az utolsó szavakat Hathaway konyhájában, ahol Sámuel özvegye szorosan magához ölelte Rebecca kislányát, jóllehet a saját gyerekét jobban szerette. *Megbocsátok nektek.*

Nagyon hegyezniük kellett a fülüket, és még utána * sem voltak benne biztosak, mert Rebecca ettől fogva megnémult. Nem mintha szükség lett volna a fogadkozásaira vagy a hazugságaira. Ha ártatlannak bizonyult volna, megkérték volna, hogy csatlakozzon a derék asszonyokhoz, akik köveket varrtak a ruhája korcába. De őt, aki túlélt egy vízbe merítést, sosem tekintették ártatlannak, még kövekkel lehúzva sem. Megégették és tűkkel szurkálták, üvegen járt és nyilakat lőttek a testébe, és mégsem

érzett semmit. Amikor lehúzták a fűzős cipőjét, a cipő úgy tele volt vérrel, hogy vörösre festette a hóbuckát. Amikor első ízben merítették a jég alá, a tó mélyéről nyeldeklést hallottak. A verebek csiripeltek, a jég felnyögött. Felhúzták Rebeccát a kötéllel, amit kiválasztottak – a legerősebb kötél volt –, és ráparancsoltak, hogy tegyen vallomást. Amikor nem szólalt meg, ismét vízbe merítették. Talán befagyott a szája, vagy a hidegtől képtelen volt megszólalni. Még kétszer merítették víz alá, de amikor utoljára felhúzták, a kötél túl könnyen kígyózott a felszínre. Nem volt rajta semmi, csak egy köteg hínár.

A csengettyűt, az iránytűt, a csillagot és a sötét hajfo-natot elzárták Charles Hathaway íróasztalfiókjába, de Hathaway éjjel hallotta, ahogy beszélnek hozzá. Még a csukott fiókon át is hallotta, még az ágyából is. Nemsokára már semmi mást nem hallott, csak Rebecca hangját; nem jutott el hozzá a felesége szava, sem viharos napokon a mennydörgés, és gyakran kószált céltalanul a városban. Annyira rettegett a víztől, hogy idővel nem is mosakodott. Büdös lett, mocskos, és még a lova is visszahőkölt tőle, a felesége, a menye és az unokája nem ültek vele egy asztalhoz.

Sarah Sparrow-t Hathawayék nevelték fel. Amikor betöltötte a tizenhármat, kinyitotta a fiókot, ahol anyja holmiját tartották. Olyan tisztán hallotta Rebecca hangját, ahogy a nagyapja. Körülnézett a Hathaway-házban, és eszébe jutott, hogy nem tartozik ide. Hathaway az unokája után indult, amikor Sarah megszökött, mert a kislány az ő húsa és vére volt, de a tóhoz közeledve ismét meghallotta Rebecca hangját. Valójában mindig is hallotta, csak kicsit halkabban. De most fülsiketítőén ordított a fülében. A lova talán ettől a hangtól rémült meg, mert vágtázni kezdett onnét, ahol most Stella ült, a helytől, ahol semmi sem nőtt, ahol a szúnyogok még ebben az órában is felhőkben rajzottak, és ahol az ég kéklő hullámokban ostromolta a földet.

Stella elrakta Matt szakdolgozatát; sötét volt az olvasáshoz, és különben is már majdnem a végére ért. Most, hogy tudta, mi történt, hatalmába kerítette a vágy, hogy megtartsa a dolgozatot. Miért hozza annak a városnak a tudomására, amely ezt tette? Stella összecsomagolt, és elindult a Döglött Ló Ösvényén. Hallotta, ahogy a fűzbarkák suhogtak a szélben, és az üreges nád csengettyűként csilingelt. Az ösvényre tintakék árnyékot vetettek a fák, és bár Stella anyja és nagyanyja alig ötszázyardnyira voltak tőle a nagy öreg házban, itt nagyon egyedül érezte magát. Stella Rebeccára gondolt, akinek cipője tele volt vérrel. Sarah-ra, akit egy olyan asszony nevelt fel, aki megvetette. A lóra gondolt, ami megbokrosodott, és bevágtatott a tóba, majd a közepe körül elsüllyedt, ott, ahol a szóbeszéd szerint a tó feneketlen volt.

Megkönnyebbültség áradt szét benne, amikor a Lockhart Avenue aszfaltozott szakaszához ért. Nemsokára egy közeledő furgon visszhangját hallotta a háta mögött az aszfalton, ami előtt vakító fénypászma futott. Stella lemászott az útról, és csak kis híján került el egy csalá-nost, ami még a Juliettel együtt feketére festett farmeron keresztül is összecsípte volna. Olyan gyorsan ugrott félre, hogy lüktetett a feje. Erezte az érverését, amikor a furgon lefékezett mellette.

– Hello! Elvigyelek?

Stella megtorpant, és pislogott. A kormány mögött csak egy árnyékot látott. Arra a nőre gondolt, akit Bostonban az étteremben látott, azután arra, ahogy meghalt, és az érverése fájdalmassá gyorsult. Óvatosnak kell lenni ebben a világban. Jó alaposan meg kell nézni, ami az ember útjába kerül.

– Nem harapok – biztosította a sofőr.

Stella ráismert a furgonra: a pizzéria szállítóautója volt. És most már megismerte a sofőrt is.

– Majdnem elütöttél – lélegzett fel Stella, hogy végre tudta, ki állt meg neki.

Látta a sofőrre váró sorsot, egy valahol Maine-ben bekövetkező közúti balesetet egy délibábos nyári napon. Soha nem szállt volna be hozzá. Még ha az élete múlt volna rajta, akkor sem.

– Ki kell szállítanom a pizzákat, amíg forrók. Beszállsz vagy nem?

– Kösz, de nem. Szeretek gyalogolni.

Stella nagy kortyokban nyelte a levegőt, pedig csak a pizzafutár integetett és hajtott el.

– Lassíts! – kiabált utána.

Feljött a hold: fehér sarló emelkedett ki az ég bársonyából. Virágzott a vackor, és séta közben Stella megszámolta, hányfélét lát: volt hamvas fehér virágú, rózsaszín szélű, és olyan sötétpiros szirmú, mint az emberi szív. Ma éjjel úgy tűnt, mintha az egész világ lélegezne: minden eleven volt. A levegőben a gyötrő szúnyogok, az árkokban a békák, a nyárfák levelei és a susogó kőris – mind ki-be lélegeztek.

Stella akaratlanul is azon töprengett, vajon ez volt-e az ösvény, amin azon a hideg téli napon elindultak, amikor Rebecca vére megfestette a jeget. Ezért olyan ideges? Ezért érez késztetést, hogy futásnak eredjen? Fogadalmat tett a sötétnek: ha épségben hazaér Liza Hull házába, akkor Rebecca nevében felajánlást tesz. Csak egy jelre volt szüksége. Elment mellette még egy autó, lassított is, de Stella előreszegezte a tekintetét. Cynthia Elliot mesélte, hogy négy éve elütöttek a városban egy lányt a Lockhart Avenue-n, és a tettest sosem találták meg. A lány testét takaróval letakarva a Lockhart és a Keleti Fő utca sarkára fektették, mintha csak aludt volna az árokban.

Stella számolta a lépteit az öreg tölgyig, ott azután nyakába szedte a lábát. Juliet Aronson egyszer azt mondta, hogy ha holdfénynél megszámoljuk a lépteinket, amikor hazaérünk, megkapjuk a Nagy Ő nevének kezdőbetűjét. De Stellának e

pillanatban nem volt igazán otthona, és tudta, kit szeret, noha a józan ész az ellenkezőjét diktálta volna, ezért csak úgy, minden cél nélkül számolt. Amikor a teaházhoz ért, inaszakadtából felvágtatott a lépcsőn. Liza kijött az előtérbe, de csak annyi ideje maradt, hogy köszöntse, amikor Stella mint a villám felcikázott az emeletre.

– Napi három étkezést kell adnom neked! Nem kérsz vacsorát? Marhapörkölt van. Apád is idejön.

Minden nap Juliet Aronson teóriájának helyességét bizonyította. Will Avery úgy csellengett a teaház körül, mint a morzsára váró feketerigók.

– Nem vagyok éhes – kiabált vissza Stella. – De azért kösz. Nagyon fáradt vagyok. Lefekszem.

– Lehet, hogy az influenza, ami a környéken felütötte a fejét – jegyezte meg Liza.

Amikor Stella végre biztonságban érezte magát a szobája keskeny ágyán, amin Liza aznap reggel cserélt ágyneműt, és húzta fel a tiszta, ropogós, fehér huzatokat, arra gondolt, hogy milyen könnyen eltűnhetnek az emberek. Verebeken és rózsákon, láthatatlan tintán és út szélére hajított lányokon járt a feje. Matt Avery szakdolgozatát a párnája alatt tartotta, és a lapok úgy zizegtek egész éjjel, mint a falevelek. Van, amit adnak, és van, amit elvesznek, és van, ami örökre velünk marad. Stella tavakról és kövekről, fekete hajú lányokról álmodott; ugyanazt álmodta, mint az anyja és a nagyanyja, és a családjában az összes asszony, aki csak előtte született. Amikor reggel felébredt, már el is döntötte, mit áldoz fel.

Jóval azelőtt, hogy Liza lement volna a konyhába, hogy nekifogjon az aznapi sütésnek, mielőtt még az anyja munkába érkezett volna, vagy a nagyanyja kiment volna a kertbe, Stella bezárkózott a fürdőszobába. Megrázta a haját, és a tükörbe nézett. Sápadt, mint egy csillag, láthatatlan, hacsak nincs sötét. Juliet

szerencsére egy szatyor holmit hagyott, amit a Unityben töltött hétvégén lopott, köztük néhány doboz hajfestéket. Míg Stella a csobogó víz mellett a mosdó fölé hajolt, arra a napra gondolt, amikor jégpáncél borította a tavat, amikor a tó vize olyan hideg volt, hogy egy asszony kővé dermedt benne, amikor a mezők sötétlettek a varjaktól, és ezerszám repültek a verebek a partra, és semmiképp sem lehetett őket elűzni, még botokkal sem.

Stella legszebb vonása, hosszú szőke haja, amit Juliet Aronson kibontva tanácsolt hordani, hogy Stella hátára simuljon, mint egy maroknyi csillag, egy órán belül eltűnt. A füle fölött körömollóval vágta le, pontosan úgy, ahogy Rebecca haját is levágták a vízbe fullasztása reggelén, amelyből Charles Hathaway egy varkocsot megőrzött egy fiókban az iránytűvel, a csengettyűvel és a csillaggal, valamint a tíz nyílheggyel együtt, amit a fia holmija között talált, s amelyeket Rebecca vére festett meg. Mindez nála maradt, míg Rebecca lánya vissza nem vitte oda, ahova tartoztak. Mert Sarah Sparrow-nak ez volt az első dolga, amikor Hathawayéktől elszökött: megépítette a vitrint, ahol még ma is őrzik az emléktárgyakat. Ragaszkodott az emlékezéshez. A vitrint csak később üvegezték be, de a keretet gondosan megépítette tölgyfából, galagonyából és kőrisből. Sarah-nak nem volt szüksége alvásra, így egész éjjel fennmaradt, és dolgozott, míg el nem készült a munkával. Csak akkor adta oda anyja pár szál haját a verebeknek, akik addig türelmesen vártak. Minden szálat gondosan belefontak a nádasban épített fészkeikbe, ahol a hajszálak szeles napokon kiáltoztak, és megijesztették a lovakat és a helybeli fiúkat, és suttogtak mindenkinek, akinek volt annyi vér a pucájában, hogy végigmerészkedjen az ösvényen, amin semmi sem nőtt, de ahol régen, mielőtt még beköszöntött volna a tavasz, a hóvirágok, a Bánat Angyalának ajándékai átbújtak a legkeményebb jégen is.

ÖTÖDIK RÉSZ

Az amulett

I. FEJEZET

Ez volt az évszak, amikor Unity lakosai ültettek a kertjeikben, amikor összegyűjtötték a télen lehullott juharágakat, és tűzifává aprították fel a következő télre, amikor virágzottak az őszibarackfák és legjobban tombolt a tavaszi láz. Matt Avery ilyenkor már éjt nappallá téve dolgozott, de idén a telefont sem vette fel. Még az öreg tölgy is állt, bár nem lombosodott, és azt állították a helybeliek, hogy jajong, amikor erősen fújja a szél. Mattet nem érdekelte a fa; ő, aki ébresztőóra nélkül is már hajnali fél hatkor fent volt, most képtelen volt kikelni az ágyából. Hallotta, hogy a bátyja a konyhában zörög, kávét főz, telefonon cseveg Lizával, de Matt az ágyban feküdt, a fejére húzott paplan alatt, és meg volt győződve arról, hogy a felöltözés vagy akár a fogmosás, sőt a lélegzetvétel is erejét meghaladó feladat.

Mattet elkapta az influenza, annak is egy olyan hatásos tavaszi válfaja, amitől felforrt a vér és szédülés fogta el az embert. A betegségtől fájtak a csontjai, és köhögés rázta. Talán azért kapta el, mert csökkent az ellenálló képessége: a szakdolgozata elvesztésével úgy érezte, hogy mindent elveszített. Már nem érdekelte a világ. Minden, amivel élete során próbálkozott, balul sült el. Most Will lett a koránkelő, Will, aki régen délig aludt, most hajnalban fehérjeturmixot kotyvasztott. Will, aki a whiskyre és a ginre esküdött, most csak palackos vizet ivott. Bármily hihetetlennek is tűnt, Will Avery rászokott a futásra. Hatkor lépett ki a kapun, és nyolcig vissza sem jött. Nyolckor Matt ismét hallotta, hogy mint egy őrült, fütyül a zuhany alatt, rendszerint valami Chopin-prelűdöt, ami felőrölte a csendre és békességre vágyó Matt idegeit.

Will a régi Steinwayn zongoraleckéket kezdett adni; régen mindketten ezen a zongorán gyakoroltak, bár Matt földsüket volt, míg Willnek istenadta tehetsége volt a zenéhez. A tanáruk meg is mondta az anyjuknak, hogy Will ragyogó tehetség, míg Matt… nos, reménytelen eset. Ez igaz is volt. És most még a szakdolgozatát is elvesztette, hogy növelje kudarcai számát. Nyoma veszett a munkának, amin oly sok éven dolgozott, és amit a hét végén kellett volna beadnia. Igaz, hogy jegyzetelt, és tíz fejezetből hat piszkozatban is megvolt. És persze megmaradt az utolsó oldal is, amit akkor dolgozott át, amikor ennek az átkozott iránynak lába kelt. De micsoda bolond az, akinek nincs másolata egy befejezett dolgozatról? Olyan bolond, mint ő, gondolta. Egy férfi, akinek húsz évébe kerül diplomát szerezni, és aki még akkor sem képes a célig elvergődni.

Bármire vágyott, az kifolyt a kezei közül. Ha sem a szerelem, sem a remény nem lehet az övé, akkor legalább taníthatna; mindenesetre így gondolta. Brian Lewis, a történelemfakultás vezetője az állami főiskolán felajánlotta Mattnek, hogy ősztől egy esti kurzuson taníthat, de ezt az ajánlatot most, hogy a szakdolgozatának szőrénszálán nyoma veszett, biztosan visszavonja. Ha a sorsán töprengett, Mattnek akaratlanul is eszébe jutottak Charles Hathaway utolsó napjai, az, ahogy ágynak esett, miután az unokája elhagyta, és visszament a tóparti házba, ahogy láz és érzékcsalódások gyötörték, bár a felesége kamillateával itatta, és nyárfalevélből készített neki meleg borogatást. Charles Hathaway azt írta a naplójában, hogy olyan gyakran álmodott Rebecca Sparrow-ról, hogy úgy érezte, mintha ébrenlétekor is vele volna, az ágya lábánál ülne, zöld víz csepegne a ruhájából, és valahányszor utána nyúlt, kicsúszna a kezei közül.

Amikor Matt néha ki bírt kászálódni az ágyból, hogy vizet igyon vagy Tylenolt vegyen be, nem vette a fáradságot, hogy

megnézze, van-e üzenet a rögzítőjén. Egyszerűen feladta a reményt. Igaz, hogy Mrs. Gibson hirdetményeket tett ki a könyvtárban, de egy elveszett szakdolgozat nem olyan, mint egy elkóborolt kutya. Nem jön vissza, amikor az ember szólongatja, nem fogadják be, nem etetik a jószívű szomszédok, és semmiképpen sem vár rá a farkát csóválva a sintértelepen egy ketrecben. Különben is mindenki csak Willt kereste, aki úgyszólván elfoglalta a házat. Matt kíváncsi lett volna, mit szólnának Will tanítványainak a mamái, ha tudnák, hogy Will Avery a felnőttéletét hazugként és részegesként élte le. De tény, hogy Will teljesen leszokott az ivásról. És amennyire Matt meg tudta állapítani, a hazudo-zásról is.

– Kelj fel és ragyogj, öcskös! – kiáltott át Will a kettejüket elválasztó falon, mielőtt futni indult, és miért is ne lett volna boldog a jó öreg Will? Elejtettek ellene minden vádat, amikor a meggyilkolt nő vacsorapartnere jelentkezett, és elmondta, hogy szegény nő távoltartási végzést akart kérni egy volt barátja ellen, aki nem hagyta békén. A barát eltűnt, de Willnek sikerült azonosítania egy fényképről: ő volt az ún. riporter, aki ellopta a Torta-ház modelljét. Az *Inside Edition* már kiküldött egy újságírót, aki a városi parkban készített interjút Will-lel, és úgy hírlett, hogy a *Today* műsora forgatócsoportot küld a háborús hősök emléknapján. Willt felkérték, hogy legyen a felvonulás ceremóniamestere. Will Avery, aki nem látogatta haldokló anyját, aki szórakozásból hazudott, és rendszeresen megcsalta a feleségét, aki eltékozolta a tehetségét és apaként is csak születésnapokon és ritka alkalmakkor funkcionált, most a polgármester fehér lehajtható Cadillacje mellett fut majd, és a zongoratanítványai édes süteményeket és nyalókát dobálnak a tömegnek.

Will senkinek sem említette – kivéve persze Lizát, akivel mindent bizalmasan közölt –, miért kezdett el futni. A félelem

volt az oka, amit akkor érzett, amikor a bostoni rendőrőrsre bement, hogy kiválassza a makettet ellopó férfi fényképét. Amikor Will visszaérkezett Unity-be, annyira aggódott Stella biztonságáért, hogy felkereste a helyi seriffet, Robbie Hendrixet, aki három osztály-lyal alatta járt iskolába. Robbie megnyugtatta Willt, hogy Stellát nem fenyegeti veszély, de Will úgy látta, hogy egy minden bizonnyal hidegvérű gyilkos elfogásától eltekintve a unityi rendőrség legnehezebb ügye egy veszett mosómedvecsalád felkutatása volt, akiket végül Ellioték padlásán sikerült csapdába ejteni.

Willnek nem sok bizalma volt a unityi rendőrségben, akármilyen jó szándékú volt is a rendőrfőnök. Így aztán futni kezdett. 0 lett a város füle és szeme, és mostanra egész jól kiismerte a helybeliek szokásait. Henry Elliot például rendszeresen reggel negyed hétkor indult Bostonba. Általában Eli Hathaway tankolt elsőként a Fő utca sarkán levő benzinkútnál. Enid Frost pontosan hat harminckor nyitotta ki a vasútállomás ajtaját. Szép, derült napokon felsöpörte a peront, esős napokon ronggyal törölte fel a pocsolyákat.

Will rájött, hogy két óra alatt jóformán az egész várost be tudja futni: egy kunkorral megkerülte a városi parkot, végigfutott a Lockharton, elszáguldott az általános iskola, a könyvtár és a Fő utcai boltok előtt, és közben alig várta, hogy a teaház verandájához érjen, ahol Liza Hull már várta, és az utóbbi időben lelkesen biztatta. Will mostanában úgy érezte, mintha kiszívták volna a testéből a mérget: az alkohol és a hazugságai súlya nélkül szédült és könnyű léptű lett, és gyorsabban futott, mint azt valaha is lehetségesnek tartotta. Solange Gibson volt a másik reggeli futó, akivel mindig találkozott; a könyvtárosnő lánya mutatott néhány nyújtózkodást, nehogy a lába görcsbe ránduljon. Néha, amikor a kijelölt útvonalán haladt, összetalálkozott valamelyik zongoratanítványával és annak családjával, akik mind annyira

örültek neki, hogy Will eleinte azt hitte, az öccsével, valaki egészen mással, egy köztiszteletben álló emberrel tévesztették össze, akinek nem csak az a fontos, hogy milyen könnyen kap meg mindent, vagy milyen kevés munkával jut előre.

Amikor Will fülébe jutott, hogy Jenny tavaszi influenzával ágynak esett, bűnbánattól hajtva korán virágzó lángvirágot – a sok zöld közt váratlanul kirobbanó fehérséget – szedett az édesanyja évelőkkel beültetett kertjében. Egy reggel, amikor Matt ágyban maradt, hogy a múltját és a jövőjét sirassa, Will átszaladt a Torta-házba. Virágzott a lilaakác, és az egész városnak édes illata volt. Még a vízbe fűlásairól ismert saras tó is fűszeres illatot árasztott, mintha fahéj illatozna, és nem a szokásos ganéj bűzlene.

– Tudom, hogy gyűlöl – közölte Will, amikor Elinor ajtót nyitott. Elinor meglepetten pislogott, amikor meglátta Willt az ajtaja előtt. – Csak Jennyt szeretném meglátogatni. Nem lopok el semmit.

– Ugye, nem akar újra összejönni Jennyvel? – kérdezte Elinor, mielőtt beeresztette. A virágot, a félig kinyílt lángvirág szánalmas szálait nézte. Catherine restellte volna, hogy ilyen hitvány csokrot szed a kertjében.

– Nem, dehogy – nyugtatta meg Will. – Köztünk mindennek vége.

Elinor hazuglató képessége romolhatott az utóbbi időben, vagy Will valóban igazat mondott.

– Liza mondta, hogy Jenny influenzás. Gondoltam, illendő benézni hozzá.

– Á, szóval most Lizán a sor. – Elinor szélesebbre tárta az ajtót. Milyen megkönnyebbülés a tudat, hogy Will odébbállt. – Mondhatta volna.

Will kettesével szaladt fel a lépcsőn, majd végigment a folyosón Jenny szobájába. Jenny annak idején éjjel az ablakán mászott ki, hogy találkozzon vele; a tetőre felkúszó

megcsavarodott lilaakácon ereszkedett le a földre, és olyan virágillata volt, amitől Willre gyakran rájött a tüsz-szögés. Olyan allergiás volt, hogy Liza rábeszélte, hogy futáskor hordjon magánál epinefrines injekcióstűt arra az esetre, ha egy méh megcsípné. Will az öreg tölgyhöz érve futott a legsebesebben, mert a fatörzs belsejében, ahol odvas volt a fa, egy nagy méhraj élt. Will hallotta a dongásukat, amikor elszaladt mellettük, és igyekezett mindig gyorsabban szedni a lábát. A városba vagy North Arthurba ingázók némelyike meg sem ismerte, úgy elmosódott az alakja. Egy férfi, aki menekült mindentől, ami egykor volt.

– Borzalmasan nézel ki – mondta, amikor Jennyt megpillantotta az ágyban. Jenny lázas volt, és flanelpizsamát viselt, pedig kint jó idő volt.

– Kösz szépen – próbált Jenny beletúrni összegubancolódott hajába. A térdének támasztott akvarellen dolgozott. Újból festeni kezdett.

– Szép tájkép – jegyezte meg Will.

Jenny nevetett, és kifújta az orrát. – A domboldalon egy tigris van, ha vetted volna a fáradságot, és alaposabban megnézted volna.

– „Tigris, tigris, csóvafény, éjszakáknak erdején”[1], de gondolom, nem Unity domboldalain. Nem is tudtam, hogy festesz.

– Ugyan mit tudtál rólam? – Jenny nem hagyhatta ki ezt a szúrást, pedig Will éppen a virágot rendezte el a vizespoharában.

– Nem sokat. De az anyámról sem tudtam semmit. Fogalmam sem volt, hogy kertészkedett, pedig így volt. Tele van a kert ezzel a virággal.

---

[1] Kosztolányi Dezső ford.

– Lángvirággal – világosította fel Jenny. Akarata ellenére is hézagos kertészeti ismereteket szedett fel az anyjától, bár jómaga még egy avokádót sem nevelt magról. – Meghonosodik. Talán még jobban is nő, ha nem gondozzák.

Jenny összehúzott szemmel, elgondolkodva figyelte, ahogy Will rendet rak az éjjeliszekrényén. Arrébb tolta a csengettyűt, amit Jenny anyja hagyott ott, hogy Jenny jelezze, ha valamire szüksége van. Igazán nevetséges gondolat; Elinor maga sem volt jól, és aligha ápolhatott volna bárkit is, és egyébként is mikor volt odaadó ápolónő? Jenny gyerekkorában mindenesetre nem; például azon a napon, amikor Jennynek kellett felhívnia dr. Stewartot, mert negyvenfokos láza volt, és a torka olyan volt, mint a dörzspapír, az anyja pedig kint volt a kertben, és nem törődött semmivel, ami a kertkapun túl létezett.

– Ez nem a vitrinbe való? – kérdezte Will a csengety-tyűről. Édes hangja volt, amikor felemelte és megrázta. – Nem Rebeccáé volt?

Jenny elvette tőle a csengettyűt, és letette a lángvirággal teli vizespohara mellé. Zavarba jött Will sürgölő-désétől. – Miért vagy itt? Mit akarsz? Őszintén mondom, meglep, hogy anyám egyáltalán beengedett. Pláne azután, hogy kiderült: az első alkalommal, hogy idehoztalak, elloptad a nyílhegyet.

– Borzalmas – hajtotta le szomorúan a fejét Will.

– Igen. Tényleg borzalmas dolgot tettél. És mit akarsz most, hogy visszatértél a tett helyszínére?

– A megbocsátásodat.

Jenny nevetett, pedig fájt tőle a torka. Aztán Willre nézett, és látta, hogy nem tréfál. – És tegyem ezt azért, mert…?

– Mert jobb szülei leszünk Stellának, ha együttműködünk.

Jenny elképedve bámult rá. – És mégis mikor világosodtál meg?

– Ami azt illeti, nem nekem jutott az eszembe – ismerte be Will. – Rávezettek.

– Egy nő hatása – találgatott Jenny. – Marian Quimby? Marian mindig is féltékeny volt, mert magának akarta Willt. A középiskolában a döglött lovas lánynak és a Torta-ház kurvájának hívta Jennyt. Folyton Will nyomában koslatott, nem mintha ezzel bármit is elért volna; Marian végül beiratkozott a jogra, és North Arthurban volt ügyvédi irodája.

– Marian? – Will valójában Mariannái feküdt le először a lány szüleinek alagsorában egy kanapén, a nyolcadik utáni nyáron. – Jesszusom, dehogy! – Egy szörnyű gondolat ötlött az eszébe. – Csak nem hiszed, hogy Stella dr. Stewart unokájával hentereg? Hogy lefekszik vele?

– Dehogy hiszem. És különben is rólad van szó, tehát ne tereld másra a szót. Ki az illető?

– Liza.

– Liza Hull? Az én Lizám?

Jenny félretolta az akvarelljét. Will egyenesen a szemébe nézett, pedig máskor mindenki tekintetét kerülte. Nyúlánk volt; Jennynek csak most tűnt fel, hogy lefogyott, és az arcszíne is jobb lett. Palackozott vizet ivott, edzőcipőt viselt, ami nem az ő stílusa volt. Vajon mikor ivott utoljára whiskyt, mikor hazudott, mikor tette tönkre mások életét? Hogy ment mindez végbe úgy, hogy Jenny észre sem vette?

– Kétség sem fér hozzá, hogy Liza – jelentette ki Will.

Az osztályban a legjelentéktelenebb lány, Jenny főnöknője, az a nő, aki nagyobb figyelmet szentel egy süteménytészta alapanyagainak, mint a külsejének. Liza az utóbbi időben többször is megkérdezte Jennyt, hogy mi a véleménye egy ruháról, egy divatjamúlt nadrágkosztümről vagy egy unalmas, de tartós ruháról, és éppen a múlt héten kapta rajta Jenny, hogy

összecsücsörített szájjal a pohárszék feletti tükörben nézegeti magát, mintha váratlanul fontossá vált volna, hogy hogy fest.

– És te viszonzod ezt a… – Jenny a megfelelő szót kereste – ezt az érzést?

– Liza bámulatos asszony. Jóval azelőtt, hogy ejtettek ellenem minden vádat, tudta, hogy ártatlan vagyok. Láttad az *Inside Edition-ben?* Ott állt a képen mellettem.

– Nahát, nahát. Szóval most azt szeretnéd, ha megbocsátanák?

– Nagyon is. Olyan sok mindenen mentünk keresztül, Jen. Az egész felnőtt életünket együtt éltük le. Sokat jelentene nekem.

Mit tett Liza Hull Will-lel? Megbabonázta? Segített, hogy megtalálja önmagát? Vagy csak hitt benne?

– Akkor árulj el valamit. Aznap, amikor a születésnapomon az öcséddel idejöttetek, azt mondtad, hogy a te álmodat írtam le.

Will bólintott. – A fekete angyal, a méh, amelyik nem csíp, a félelmet nem ismerő asszony.

– Igen. Erre gondoltam.

– Szerettem volna, ha az én álmom, de annyira féltem azon az éjszakán, hogy nem mertem elaludni. És ismersz: még nyugodt éjszakákon is ritkán álmodom, de akkor attól rettegtem, hogy a vízből előbukkan a döglött ló. A körmömet rágtam. Az öcsém mesélte, hogy a ló Charles Hathawayé volt, és felágaskodott, amikor Hathaway rá akarta kényszeríteni az ösvényre, amelyen Rebecca Sparrow-t végigkísérték. Matt már akkor helytörténettel foglalkozott, de ki hitte volna, hogy ilyen álmokra képes.

Az ember hibát hibára halmoz, és néha több mint érdemes olyasvalakinek is megbocsátani, mint amilyen Will. Még ha az első szavak, amelyeket Jennynek mondott, hazugságok voltak is.

– Nem is sejtetted, hogy Matt az? Ti ketten még egy időben vagytok influenzásak is – mondta Will elmenőben. – Ez sokat elárul.

Fertőző-e a szerelem, ahogy a nátha? Vagy inkább egy vírus, ami fokozatosan keríti hatalmába az embert, amíg a semmit sem gyanító egyén rosszul nem lesz a szerelemtől, el nem eped tőle, mellékhatásai térdre nem kényszerítik? Miután Will elment, Jenny úgy érezte, nem is forró vér, hanem égetett cukor kering az ereiben. Lehet, hogy szédülését a láz mellett a Matt körül forgó gondolatai is okozták? Miért olyan nehéz felismernie, mire vágyik a szíve; ez a feladat nem sokban különbözik-e attól, hogy füstre fűzünk fel gyöngyöket, vagy nedves fával tüzet rakunk, vagy lámpás, elemlámpa, esetleg egy halovány holdsarló fénye nélkül találjuk meg az utat?

Kopogtattak. Elinor jött be a botjára támaszkodva, a másik kezében mégis tálcát hozott. Hallotta a csengety-tyűt, amikor Will felemelte az asztalról, és máris megjelent a teával, amit csaknem harminc éve nem hozott fel a lányának, a teával, amit nem főzött meg, de ami mégis annyi keserűséget okozott.

– Mi ez? – kérdezte meglepetten Jenny.

– Elisabeth Sparrow láztalanító teája. A recept szerint menta, citrom és levendulaméz. És hoztam abból a rémes kotyvalékból is, amit készítettem. A madárfészekpudingból. Ha igaz, jót tesz majd.

Valóban egy tálka volt a tálcán valami felismerhetetlen pudingszerűséggel, amit főtt almába töltöttek. Jenny legkevésbé ételre vágyott, most mégis leerőltetett egy falatot a pudingból. Hogy örömet szerezzen az anyjának, gondolta. *Törjük magunkat, hogy boldoggá tegyük egymást. Milyen elmaradott. Mennyire nem jellemző ránk.*

– Krémes – jegyezte meg Jenny. – Te készítetted?

A szeretet sosem volt tévedés, sosem volt hiba, még akkor sem, ha viszonzatlan maradt. Kicsit a Catherine Avery kertjében növő lángvirágra emlékeztetett, ami gondozatlanul, semmibe véve nőtt, de attól még nagyon is ott volt.

– Biztos ehetetlen – mondta Elinor. – Nem kell a kedvemben járnod.

– Azt hittem, mindig tudod, ha valaki igazat mond. Vagy legalábbis nekem úgy tűnt.

– Felismerem a hazugságot. Az nem ugyanaz, mint felismerni az igazságot. Hát nem furcsa? Amennyire meg tudom állapítani, Will felhagyott a hazudozással.

– Szerelmes Liza Hullba.

– Örüljünk-e Lizával együtt, vagy nyilvánítsuk a részvétünket?

– Örüljünk – bólogatott Jenny. – Ehhez kétség sem férhet.

Elinor a kis akvarell után nyúlt, amelyen egy tigris állt a domboldalon. – Milyen szép! Ezt álmodtam múlt éjjel. A tó mögötti domboldalt láttam.

– De Unityben nincsenek tigrisek.

– Tudom. Tigrisliliomról álmodtam.

Együtt nevettek Jenny tévedésén: nagymacskát látott virág, hazugot igazmondó férfi helyett.

– Megint mellényúltam – ismerte el Jenny.

Elinor kihúzta a zsebéből Rebecca iránytűjét. – Talán jól jönne neked…

– Nem a szalonbeli vitrinből van?

– Mi haszna egy iránytűnek üveg alatt? Gondoltam, jó hasznát vehetned.

Jenny egész nap azon töprengett, amit az anyja mondott, miközben a láza tovább dühöngött. Tigrisliliomra és teára meg arra gondolt, hogy a szerelemnek milyen váratlan fordulatai vannak. Elinor este egy kis zöldséglevest hozott, meg hideg borogatást Jenny homlokára, és nem sokkal később Jenny láza végre lement. Az egyik percben még tüzelt a teste, a következőben hűs és felfrissült volt, ami talán Elisabeth teájának volt köszönhető. Törd le a lázat, törd össze a szívet, törj szét minden szabályt, ha kell.

Jenny kibújt a flanelpizsamából, és gyorsan felöltözött; őrült vágy fogta el egy kis friss levegő és valami más után. Amikor kilépett a házból, ott volt az ég nyugati felén a Nyilas, keleten magasan pedig a Pegazus. A sötétben a ház a fehér festék rétegeivel valóban úgy festett, mint egy esküvői torta. Jenny elhagyta a babérsövényt, az orgonabokrokat, és addig gyalogolt, míg be nem fordult a sarkon az öreg tölgynél, amelynek fele lombos lett, a másik fele viszont olyan száraz volt, mint a gyújtós. Nem egészen tudta, hova tart, míg majdnem oda nem ért. Az iránytű húzta a zsebét, és nemsokára meglátta a lángvirágot, amely úgy világított, mint apró csillagok sora.

Jenny bekopogott Averyék hátsó ajtaján, de amikor senki sem nyitott ajtót, megkereste a lábtörlő alatt a kulcsot, amit mindig is ott tartottak. A konyhában sötét volt – Will biztos Lizához ment –, de biztos, hogy valaki volt otthon. Jenny érezte az álmát, amelyben egy férfi egy hosszú úton tévelygett. A kanyargós ösvénynek nem akart vége szakadni, hanem ismételte önmagát, valahányszor az álmodó úgy érezte, hogy a végére jutott. Az álmodó számára már leszállt az éj, de az idő olyan természetellenes gyorsasággal változott, és annyi csillag rohant át az égen, hogy lehetetlen volt felismerni a csillagképeket. Még mind közül a legállandóbb, a Sarkcsillag is folyton változtatta a helyét.

Jenny érezte, hogy az álmodó nem leli a helyét. A hálószoba ajtajához ért, ahol minden függönyt behúztak. Érezte az álmodó testének forróságát, a lázat, ami harminc éven át perzselte. Jenny Sparrow levetkőzött; nem akarta, hogy bármi is közéjük álljon. Hűsnek érezte a testét, mintha a tóból kihalászott kő volna. Olyan közel volt, hogy a férfi úgy érezte, mintha egy hullám borította volna el. Matt meggyőzte magát, hogy elégedett az életével; nem gondolt többé arra, hogy mit kaphatott volna, vagy mi lehetett

volna. De amikor Jenny mellé bújt, már fuldoklóit. Ezt teszi a vágy az emberrel. Vele ezt tette.

– Álmodom? – kérdezte Matt Avery. – Elvesztettem a szakdolgozatomat? Valóban itt vagy?

Unityben régen az asszonyok némelyike egész évben a nyáron szedett őszibarackmagokból fűzött nyakláncot viselt, hogy szerelmet varázsoljon. Még ma is akadtak a városban olyanok, akik hittek ebben a szokásban, és nem a Bostonba szánt őszibarackfákban, amelyek a zátonyra futott hajóból partra sodorva vadon nőttek a hátsó udvarokban és az erdőben. Valahányszor új házat építettek, az alapozásnál mindig találtak egy vödörre való őszibarackmagot, és még az iskolába tartó gyerekek is tudták, hogy ha az ember talál egyet, az a kimeneteltől függetlenül is szerencsét hoz: elfeledett szerelmet, rosszra fordult szerelmet, szerelmet a kedvezőtlen esélyek ellenére, szerelmet ennyi idő elteltével is.

II. FEJEZET

Jenny szombat délután a teaházban dolgozott. Aki most látta, nem hitte volna, hogy valamikor morózus lány volt, aki alig várta, hogy elszökhessen otthonról; hogy többnyire boldogtalan volt, és mindig a legrosszabbra számított. Ma egy szilvatortát szeletelt, és Matt csókjaira gondolt. A felével végzett, és egy dalt dúdolt a szerelemről, amikor egy furcsa külsejű lány bóklászott be az üzletbe, mögötte pedig némiképp zavart képpel Hap Stewart csellengett. Ami azt illeti, Jenny egy pillanatra sem tudott Mattről megfeledkezni. Az előző két éjszakán sétálni ment, miután Elinor lefeküdt, és hogy, hogy nem, mindig Matt hátsó ajtajánál kötött ki. Halkan bekopogott, hogy Will ne hallja. Lábujjhegyen átosont a nappalin, mintha még tinédzser volna, aki visszakerült a múltba, amikor még egy csók sokat jelentett, és térdre tudta kényszeríteni.

Amióta beleszeretett Mattbe, olyan felelőtlen lett, mint egy kamaszlány: késett a munkahelyéről, és nem ismerte meg a saját lányát. Jenny olyan szórakozott volt, hogy fel sem figyelt a lányra, aki odajött a pulthoz, csak biccentéssel üdvözölte Hapet, majd felkapott két étlapot. Liza éppen akkor jött ki a konyhából egy tálca málnatortával, amikor Jenny letette az étlapokat a pultra.

– Hé, Jen, már nem is üdvözlöd a lányodat?

Jenny úgy érezte, mintha Liza bunkóval verte volna fejbe, vagy egy maroknyi csípős darazsat dobott volna a szilvatorta tetejére, amit most szeletelt fel. Lehet, hogy ez az idegenszerű lány az ő csodálatos gyermeke, a tavaszi napéjegyenlőségi lánya, a kisbabája, az egész világmindensége? A lányán végbement

változások közül melyik volt a legfájdalmasabb? A tépett fekete haj? Az elkenődött szemceruza, amit újabban használt? Az, hogy Stella milyen magas lett? Százhatvannyolc centi; olyan magas, mint egy felnőtt nő. Vagy egyszerűen csak az, ahogy Jennyre meredt, mintha az anyja egy idegen volna, aki semmi lényegeset nem tud róla? Hajszálpontosan így nézett Jenny is az anyjára aznap, amikor végigszaladt a felhajtón, és beugrott Will kocsijába, hogy elinduljon Cambridge-be és az élete hátralevő részébe.

Will újabban benézett délutánonként a teaházba, és míg Lizára várt, kávé mellett megvitatta Jennyvel a lányukat, közös aggodalmuk forrását, az egyetlen kérdést, amiben egyetértettek. Vajon vannak-e még látomásai? Jóban van-e Happel? (Will ezt lehetségesnek, Jenny ellenben kizártnak tartotta.) Nem tölt-e sok időt azzal, hogy dr. Stewart sarkában a haldoklókat és a reményteleneket látogatja? Különben is milyen kedvtelés ez egy fiatal lánynak? Mikor hallották utoljára Stellát hangosan nevetni? Nem jelent-e rá nézve veszélyt, hogy a kertben segít a nagyanyjának, amikor titokban kellene tartaniuk a hollétét?

– Ez már végleges? – kérdezte Jenny.

A lány, aki a gyerekére hasonlított, morcosan, barátságtalanul és harcra készen ült a pultnál. A haja színéről a tinta jutott Jenny eszébe. Tinta, ami távolról sem láthatatlan. Stella gúnyosan vigyorgott, de nem válaszolt.

– Az a szilvás pite mesésen néz ki, Mrs. Avery – szúrta közbe ideges mosollyal Hap. Anya és lánya között tapintani lehetett a feszültséget. Hap a pulton dobolt az ujjaival. Juliet Aronsonnal folytatott késő éjszakai beszélgetéseik során Juliet azt mondta, hogy az emberek többségének egy jó tulajdonsága van, de neki kettő: a magassága és a becsületessége. – Szívesen megkóstolnám.

– Nem Avery, hanem Sparrow – helyesbített Jenny. – Elváltam.

– Ezért fekszel le a nagybátyámmal? – Stella az ujjai közé csippentett egy háromszögletű szeletet, és a szájába tömte. A cukros szilvalé a pultra toccsant. Úgy nézett ki, mint egy tintapaca, egy fél lepkeszárny, egy elcsépelt hazugság. Jimmy Elliot szólta el magát, hogy látta Stella anyját hajnali kettőkor kilépni Averyék ajtaján; Jimmy akkor ment haza a teaházból. Jenny biztos nem Willnél járt.

– Miről beszélsz? – vörösödött el Jenny. Íme, a hazugság.

– Nem fekszem le senkivel. Lám, elhangzott még egy.

– Az ám! – Stella letörölte az ujjával a töltelékpacát, aztán lenyalta az ujját. – Én sem.

Jenny a lányára meredt, és egy rettenetes gondolat villant át az agyán: *Jimmy Elliot.*

Stella állta az anyja pillantását, majd keresztet vetett. – Úgy éljek.

Van, akinek a hazugság a vérében van, van, akit a szükség vagy a körülmények kényszere visz rá. De van, aki belebotlik a hazugságba; a becsületes ember hamarabb bukik el, semhogy észrevenné, és egy kanál szón is megfullad. Stellával is ez történt, de talán a halállátás bárkiből hazugot farag. Stella épp tegnap mondta a biológiatanárának, Mr. Grillónak, hogy hétfőn behozza a régen esedékes házi feladatát, amikor valójában azt akarta mondani: *Hagyja abba az ivást, mert tönkreteszi a máját. Májzsugorban fog meghalni, ha nem vigyáz.*

Világos, hogy nem mehet oda az emberekhez, és nem mondhatja meg, hogy milyen jövőt lát számukra. Az igazmondás olyan, mint egy kő: ha egyszer hangosan kimondják, visszavehetetlenül zuhan le. De a hazugság sosem marad nyugton, feszes körben, a csalás pocsolyájában hullámokban terjed. Volt egyenes hazugság és burkolt, és kimondatlan. A

kimondatlan hazugság Matt szakdolgozatának ellopására vonatkozott, a burkolt hazugság meg Jimmy Elliotra, mert bár Jimmy éjjelente rendszerint kavicsokkal dobálta az ablakát, és feljött a szobájába és az ágyába, Stella gyakorlatilag mégsem feküdt le vele.

Amikor Jimmy elmesélte Stellának, hogy az anyja éjnek idején a városban járt, Stella csak arra volt kíváncsi, hogy boldognak vagy feldúltnak látszott-e.

– Nem tudom. – A takaró alatt feküdtek, és Jimmy perzselt. Stella anyja volt, akiről legkevésbé akart beszélgetni, de csak magát okolhatta, hogy felhozta a témát. –Zavarodott volt.

Jimmy maga is zavarodottnak látszott, amikor kint állt a sötétben, és arra várt, hogy Stella ledobja a kulcsot. Zavarodott volt, amikor Stella megcsókolta, amikor elküldte, amikor azt mondta, hogy többé látni sem akarja, amikor azt mondta, hogy jöjjön vissza. Stella tudta, mi ez, és ezért ment el úgy, hogy el sem köszönt az anyjától. Egy családban egy szerelemtől elepedő ember untig elég.

– Láttad a haját? – Ez volt Jenny első kérdése, amikor Will később beállított. – Egészen belebetegedtem. – Liza a konyhát takarította, a többiek már elmentek.

– Hol élsz? A városban már mindenki látta. – Will elvett egy palack vizet. – Ahogy azt is tudják, hogy lefekszel az öcsémmel.

– Ez nem igazság. Az öcséd válságban van.

– Na persze, az elveszett szakdolgozat. Nagy dolog. Egyébként még sosem láttam boldogabbnak, Jen. Talán a szakdolgozata a való életet helyettesítette. Most megkapta, amire gyerekkorunk óta vágyott. Téged.

– Gyerekkorotok óta? – Jenny a pultra könyökölt, és szívét átjárta az öröm. Egy szédült pillanatig az illemről, elveszett kéziratokról és festett hajú gyerekekről is megfeledkezett.

– Az ő ötlete volt, hogy azt az éjszakát a tóparton töltsük. Tudtad, nem? Már akkor odavolt érted. Nekem meg már akkor megvolt az a nyomorult méhallergiám. Utáltam a természetet, de nem hagyhattam, hogy ő győzzön. Semmiben sem. Nálad sem.

Ami Mattet illette, már rég felhagyott a reménnyel, hogy a szakdolgozata valaha is előkerül, és végül újból nekilátott az öreg fának. Lehet, hogy sosem szerez bölcsészdoktori címet, de az élete olyan váratlan fordulatot vett, hogy igazán nem tudta, mit is gondoljon. Most már értette, miért csípik meg magukat az emberek, hogy bizonyosságot szerezzenek: nem álmodnak. A való élet sokkal furcsább volt, mint az álmai, ezzel Jenny Sparrow is egyetértett. Amikor Jenny Matt mellett aludt, megtapasztalta Matt Unity történetével kapcsolatos álmait, a száz, kétszáz, háromszáz évvel ezelőtti mindennapokat. Matt a munkájáról is álmodott: orgonáról és liliomokról, összekuszálódott piros ebszőlőről, ami úgy benőtt mindent, hogy néhány ügyfelének többholdnyi birtokát, örökzöldjeit és bükkfáit is belepte, amíg a fák zöld köpenybe burkolt tevékre nem kezdtek hasonlítani. Lehetetlen volt megmondani, mi van az ebszőlő alatt. És teljességgel lehetetlen volt megszabadulni tőle.

Aznap, amikor Matt ismét a tölgyet kezdte vágni, észrevette, hogy ok nélkül – vagy jó okkal – fütyörészik, hogy melyik, azt nem tudta volna megmondani. A fa odvas törzsében lévő méhkaptár hatalmas volt, és a méheket biztos megzavarja majd, de Matt remélte, hogy át tudja telepíteni őket az erdőbe vagy North Arthurba a tehenészetbe, ahol a lépek egy részéért cserébe a tulajdonos megengedte, hogy felállítsa a kaptárt. North Arthurban vörös lóhere mezők voltak, és fél tucat epertelep. Az epres-lóherés méz igazi csemege lesz, és remélhetőleg a méhek is nagyobb stressz nélkül vészelik át az áttelepítést.

A két legalsó kiszáradt ágat Matt már levágta, és elkezdte az első nagy ágat szállítható méretű darabokra felfűrészelni, hogy

aztán talicskán elvihesse őket. Mára segítséget várt: Jimmy Elliotot rendelték ki mellé újabb közmunkára. A munka azonban egyre több lett, mert Jimmy Elliotnak mintha máson járt volna az esze: továbbra is vonzotta a teaház. Amikor egyik este ott állt, és kavicsokkal dobált egy ablakot, Robbie Hendrix, a seriff hajtott arra a rendőrkocsijában. Hendrix, aki már elfelejtette, hogy ebben a korban mindig bajba került, megállt, és megbüntette Jimmyt. Jimmy a közrendet veszélyeztette, ehhez kétség sem fért.

– Miért nem bírsz magaddal? – kérdezte a rendőrfőnök, amikor kitöltötte Jimmynek a büntetőcédulát, majd kihúzta a huszonöt dolláros büntetést, és fölé írta: *Közmunka – 10 óra. Keresd fel Matt Averyt.* – Teljesen elment az eszed? Nem tudod, hogy az üveg eltörik?

Jimmy természetesen tisztában volt ezzel. És ha már a színvallásnál tartunk, nem is tudta igazán megmagyarázni, mit művel. Eltalálta a szerelem nyila, noha ő látszott a legkevésbé valószínű célpontnak. Jimmy tehát nem jelent meg az adott időpontban a közmunkán, ennélfogva lassan haladt az öreg fa kivágása. Ha Jimmy ott lett volna, őt talán megszédítette volna a zümmögés, vagy félt volna a méhcsípéstől, mivel a fa körül méhek köröztek, de Matt csak a fával foglalkozott. A tölgy gyönyörű fafajta, Matt egyik kedvence volt, bár az illatos gyümölcsfák fáját is szerette. Az őszibarackfa illata a favágó bőrébe ivódik, és lemosni sem lehet. Az almafa közepe rózsaszín. A szilvafának gesztje van: elég egy fejszecsapás, és az egész fa széthullik.

Matthez több kérés is érkezett az öreg fa levágott hasábjaira: Mrs. Gibson könyvespolcot szeretett volna készíteni a fából, Enid Frost fát kért a vasútállomás fatüze-lésű kályhájába, az öreg Eli Hathaway odaállt a taxijával, és felszedett egy negyeddolláros nagyságú darabot, hogy a zsebében tartsa, és legyen min lekopognia a szerencséjét. Cynthia Elliot a teaházba menet

megállt, és miközben a fát daraboló Mattet nézte, könnyes lett a szeme. Cynthia nemrégiben töltötte be a tizenhatot, de a sok vékony copfjával még gyereknek látszott, amit csak megerősített, hogy mindenhova biciklivel közlekedett, és egy fa sorsát siratta. Gyerekkorában egy nyáron a papírsárkánya fennakadt a fán, és Cynthia rémülten figyelte, hogy a bátyja, Jimmy olyan magasra mászott, hogy kiszabadítsa a sárkányt, hogy Cynthia azt hitte, eltűnik a nagy kékségben. Cynthia akkor mászott fel rá először, amikor elszökött otthonról, és az éjszakát a lombkoronában töltötte abban a szent meggyőződésben, hogy többé nem beszél az anyjával. De reggelre megvigasztalódott; ahelyett, hogy autóstoppal New Yorkba vagy Bostonba ment volna, szépen hazagyalogolt.

– A bátyádnak segítenie kellett volna, de lehet, hogy a törzs egy részét meghagyom. Még nőhet – mondta Matt Cynthiának, amikor kikapcsolta a fűrészt, levette a védőszemüvegét és a fülvédőjét, és látta, hogy Cynthia sír. – Egyik oldalát mindenesetre.

Való igaz: a fa egyik fele váratlanul, hetekkel a többi fa után lombosodni kezdett, tehát nem száradt ki teljesen. Az általános iskola több osztálya jött ide osztálykirándulásra, hogy meglátogassa a megye legöregebb fáját. A folyóírást gyakorolták, amikor kérvényt írtak a polgármesternek, és a tölgy kivágása ellen tiltakoztak. Előző pénteken egy egész osztály vette körül a fát, és a fiúk meg a lányok egymás kezét fogva énekeltek, míg Matt dolgozott: *Egy, kettő, három, négy, ne vágj engem szét! Öt, hat, hét, élek még!*

Más a könyörgések, tiltakozások ellenére is biztos tövestől kivágta volna a fát, és így biztos egyszerűbb is lett volna, de Matt úgy döntött, megpróbálja megmenteni a valahogy mégiscsak egészségesnek tűnő felét. Késő délután és hétvégeken dolgozott. A város lakói megszokták a fűrész visítását és a levegőben

köröző méheket is, a zümmögő felhőt, ami ösvények fölött és hátsó udvarokban lebegett. Sárgállott a levegő, amikor Matt hirtelen valaki ismerősre figyelt fel. Levette a szemüvegét, mert azt hitte, rosszul lát, de nem, ott volt a szeme előtt: Re-becca Sparrow állt a sarkon. Farmerben, bakancsban, vállára vetett hátizsákkal.

– Miért bámulsz? – kiáltott fel a lány, és Matt rájött, hogy tényleg a szemét mereszti, pedig közben az is világossá vált számára, hogy a járdán álldogáló lány az unokahúga, Stella.

– Pontosan úgy nézel ki, mint ő – mondta Matt, és lemászott a tölgynek támasztott létrán. – Láttad már a portrét a könyvtár olvasótermében? Létezett régen egy miniatűr is, amit a kép festője, Sámuel Hathaway adott Rebeccának, de az valahogy elveszett.

– Elnézést, de nem jártam a könyvtárban. – A hazugság égette Stella száját, így elfogadott egy cukorkát a gurigából, amivel Matt kínálta, bár ebben a pillanatban utálta a nagybátyját. Ki lesz Matt, ha az anyjával összekerülnek? A nagybácsija? A mostohaapja? Senkije? Talán el kéne égetnie a szakdolgozatát, ami most is a hátizsákjában lapult. Talán megérdemelné. Felbámultak az öreg fára. A levegő sűrű volt a borostyánszín virágportól és a méhektől.

– Sérti az ember szemét – jelentette ki Stella. – Milyen ronda fa!

– A barátnőd, Cynthia mindig sír, ha erre kerekezik.

– Cynthia rendszeresen sír. Olyan érzékeny, hogy kiütést kap, ha egy elkóborolt kutyáról kiragasztott hirdetést lát. Köztudott, hogy Cynthiának nem válik előnyére a jószívűsége.

– Ellentétben a bátyjával?

Matt továbbra is a fát nézte, de Stella tekintete sütötte a bőrét. Mindenesetre látta, hogy Jimmy Stella körül sündörög. Amikor Jimmy legutóbb bajba került, közmunka gyanánt a városi parkban

hóeltakarításra ítélték. Jimmy sértődött és szófukar segítőtárs volt. Talán nem is baj, hogy ma nem jelentkezett: ha Matt jól emlékezett, a fiú a három nap alatt csak ennyit mondott: *Ezzel vége?*

– Ne hidd, hogy bármit is tudsz Jimmyről, mert nem tudsz – világosította fel Stella.

– Úgy tűnik, hogy te viszont jól ismered.

– A szerelmi életünkről akarsz beszélgetni? Stella pillantása még kíméletlenebb – izzó – lett.

– Anyádról és rólam akarsz beszélgetni?

– Dehogy! – Stella egy lépést hátrált. – Isten ments! – Míg ezen töprengett, savanyú képet vágott. Hogy az anyja szerelmes? A puszta gondolattól megfájdult a feje. Felnézett a méhkaptárra. – Túl sok a méh. Nem félsz, hogy megcsípnek?

– Figyeld csak. – Matt az egyik levágott ágon szundikáló méhhez lépett, és felvette. Amikor kinyitotta az öklét, hogy Stella is lássa, a méh egy pillanatig meglepetten lebegett, aztán nyugodtan elröpült.

Stella hangosan nevetett. – Elment az eszed.

– Neked fekete a hajad.

– Tiszteletadásnak szántam – mondta Stella. Nem tudta, miért, de sírni lett volna kedve. – Szerettem volna, ha valaki megemlékezik Rebeccáról.

– Én is ezt akartam.

Stella egy minden szempontból ismerős sarkon állt, mégis lehetetlenül elveszettnek érezte magát. Lehet, hogy Matt-tel ugyanarra törekednek?

– Azt hiszem, megérdemled ezt.

Matt a zsebébe nyúlt, és kivette az iránytűt, amit Jennytől kapott.

– Édesanyádtól kaptam. Azt hiszem, a nagyanyád ajándékozta neki. De szerintem téged illet.

– Le akarsz kenyerezni?

– Nem én.

– Akkor mit akarsz?

– Ki akarok vágni egy szemet sértő látványosságot.

Matt folytatta a munkát, Stella pedig egy darabig figyelte. A fűrész sivítása és a méhek zümmögése visszhangot keltett az egész városban. Az embereknek kiabálniuk kellett, hogy hallják egymást, és még azt is ellenállhatatlan vágy fogta el a méz után, aki nem is szerette az édességet.

Stella kis idő múlva úgy döntött, hogy kipróbálja Re-becca iránytűjét. A valódi északot mutatta, és hűvös volt a tenyerében, mint maga az égtáj. Fél mérföldet gyalogolt, és amikor felnézett, a könyvtár előtt állt. Az iránytű idevezette.

Mrs. Gibson már zárni készült, de megengedte, hogy Stella beszaladjon, és megkeresse a karkötőt, amit állítása szerint elvesztett. Mrs. Gibson nagyon is megértő volt. Nem kritizált senkit; a lánya, Solange tinédzser korában kékre festette a haját, és elszökött New Yorkba, hogy színésznő legyen.

Menj csak, mondta Mrs. Gibson, és kinyitotta az ajtót, amit helyi fából, egy másik hatalmas tölgyből faragtak, és a fát akkor vágták ki, amikor a városban most élők egyike sem született még meg.

Stellának ez volt az utolsó hazugsága, de ezzel nem okozott senkinek sem fájdalmat. Mint mindig, most is viselte a karkötőt, amit az apjától kapott. A Mrs. Gibson-nak mondott hazugság könnyedén csúszott ki a száján: annyira közel állt az igazsághoz.

Két perc, szólt utána Mrs. Gibson, de ennyi idő elég is volt Stellának, hogy beszaladjon, és a történeti emlékek termében az asztalon hagyja nagybátyja szakdolgozatát. A közelben volt egy vitrin, benne fontos tárgyak: Unity városának pecsétje, a királytól kapott földadományozási okiratok, Lincoln levele Anton

Hathaway szüleinek, amelyben a fiúk bátorságát és hazájának hozott áldozatát dicséri.

– Látom, megtaláltad, amit kerestél – mondta Mrs. Gibson, amikor Stella kijött a könyvtárból. Stella feltartotta a kezét, és megrázta, amitől halkan csilingelt a kis csengő a karkötőjén.

– Ha valaki meghalt a városban, mindig meghúzták a harangot, ami a régi imaház tornyában volt. De Rebeccáért nem szólt a lélekharang. Matt ezt meg is említi a szakdolgozatában.

– Komolyan?

– Az imaház leégett a nagy tűzvészben. A harang akkor olvadt el. Matt mesélte.

Stella emlékezett rá, hogy a disszertáció utolsó fejezetében volt szó arról, milyen megalázó, hogy Rebeccáért nem szólt a harang. Stella akaratlanul is az autójához kísérte Mrs. Gibsont, mert szívesen hallott volna többet is Mattről.

– Jó ember, és jó tanár lesz. Örülök, hogy megszerzi a diplomáját.

– Már miért ne szerezné? – kérdezte Stella.

– Ahogy mondod – hagyta helyben a könyvtárosnő. –Biztos előkerül a szakdolgozata.

Miután Mrs. Gibson az autójába szállt, és elhajtott, Stella egy ideig még álldogált, és figyelte, ahogy a kipufogógáz feketéről kékre, majd szürkére halványul. Amikor otthagyta a parkolót, kerülő úton ment haza a teaházba. Elment a tűzoltóság mellett, amely Leonie Sparrow közreműködése nélkül sosem jött volna létre, és az általános iskola mellett, amelyet Sarah Sparrow alapított, és a városháza mellett, amelyet pár évvel azután építettek, hogy Rosemary Sparrow sebesen átszaladt az erdőn, és ezzel a földeken harcoló összes fiú életét megmentette. Ebben az órában az egész város kék lett: a fehér házak, a hegyes tornyú templom, a városháza, a vasútállomás, ahol az óra hangosan elütötte az időt. Mielőtt leszállt a sötétség, kék lett, mint a

platánok árnyéka, kék lett az orgona, a járda, minden, de minden kék lett, mielőtt az éj függönye lehullt, és olyan mélységes sötétségbe nem burkolta a várost, hogy az emberek többsége jól aludt, a többi pedig – a bűnösök, az epedő szerelmesek, az öregek és a bánatosak – egyszerűen kénytelenek voltak szembenézni azzal, amit az éjszaka hozott.

III. FEJEZET

Az öreg Eli Hathaway ágynak esett; világos volt, hogy a vég – ahogy mindig is sejtette – a szíve miatt következik be. Először bevitték a hamiltoni kórházba, majd onnan Bostonba, hogy szakorvosok is megvizsgálhassák, és amikor már úgy érezte, hogy olyan, mint egy csomag, amit egyetlen címre sem tudnak kikézbesíteni, visszavitték a Hopewell Street végén álló North Arthur-i szanatóriumba. Eli a kora ellenére jó erőben volt; egy sor szívproblémával küszködött, amit más nem élt volna túl. A családjában gyakori volt a szívbetegség és a korai halál, ő tehát mindent megtett, hogy távol tartsa magát a szívügyektől. Nem nősült meg, nem voltak gyermekei, a családja vagyonából egy fillért sem költött, és a vagyon az évtizedek során csak gyarapodott, miközben az eredeti Hathaway-birtokadományból maradt földet holdanként adták el. Élinek nem volt szüksége arra, hogy dolgozzon, a taxizást ő maga választotta, mert élvezte, hogy mindenki a nevén szólítja. Ahogy egyre idősebb lett, Unity lakosai úgy döntöttek, hogy inkább aranyos, mint összeférhetetlen. A szomszédjaitól vacsorát és karácsonyi pudingot kapott, Enid Frost, a vasútállomás jegypénztárosa az elmúlt huszonkét évben úgy főzte meg minden reggel a kávéját, hogy sosem kérte, hogy adjon be pénzt a kávéra szánt közös kasszába.

Eli most mogorva volt a szeretetházban, és ugyan ki vethette ezt a szemére? A nővérek csak az ujját akarták megszúrni, hogy az inzulinszintjét ellenőrizzék, vagy levegyenek tőle még egy fiola vért, hogy a fehér vérsejtjeit számolják. Nem kellett vizsgálat ahhoz, hogy tudják, hogy haldoklik, és ennek cseppet

sem örült. Az új taxis, egy monroe-i figura vette meg potom összegért a taxiját, és e pillanatban biztos levágja a szerencsétleneket, akik csak mielőbb haza akarnak jutni. Eli öt dollárnál sosem kért többet, és egyik utasa sem sejtette, hogy olyan tetemes a takarékpénztári bankszámlája, hogy a bank elnöke, Henry Elliot testvére, Nathan minden évben meghívja hálaadásnapi vacsorára. A bank felügyelte a Hathaway-befektetéseket, mert Élinek az volt a meggyőződése, hogy a pénzügyek túlságosan megterhelik a szívet, ő pedig nem hagyhatja figyelmen kívül a családban öröklődő szívbetegséget. Eli egész idő alatt gazdag ember volt, aki taxizott, és aki fel volt háborodva, ha egy pár cipő nem tartott tíz évig. De még ha fel is élte volna a vagyonát, ugyan mi haszna lett volna? Akkor is itt végezte volna a szeretetházban, ahol élete a legszükségesebb holmijára korlátozódott: egy zsák ruhára, egy borotválkozótálra, egy szemüvegre, amivel nem látott jobban, egy hagyományos késes borotvára, amit az ápolónők nem adtak a kezébe, és egy ezüstcsillagra, amit láncon hordott a nyakában.

Amikor dr. Stewart meglátogatta, Eli először meg sem ismerte a doktort, holott dr. Stewart negyven éve volt a háziorvosa. Eli azt hitte, hogy a doktor valami kisöreg a szomszéd szobából, aki a folyosón lődörög, és viccből a betegeket vizsgálja. Eli nyakig felrántotta a takaróját, és kiparancsolta a doktort, de megdermedt, amikor megpillantotta a lányt. Azonnal megismerte. Dr. Stewart lehajolt, és megkérdezte tőle, hogy tudja-e, hol van, de Eli elhessegette.

– Itt van Rebecca – dörmögte. Érezte, hogy szaporább lesz a pulzusa, és édeskés ízt érzett a szájában. –Haldoklóm, ha eljöttél.

Eli Hathaway lehunyta a szemét, és várta a mennyországot, vagy a poklot, ha az van rá kiszabva. Amikor semmi sem történt, kinyitotta a szemét. Ott állt előtte dr. Stewart és a fekete hajú

lány, és úgy bámultak rá, mintha szökdécselő csirke vagy kis zöld marslakó volna.

Stella ott állt a kórteremben egy vasárnap reggel, amikor a vele egykorú lányok még ágyban voltak, és látta, hogy Eli Hathaway ebben a szobában hal meg, amikor nagy kiterjedésű szívinfarktust kap; nem egészen huszonnégy óra múlva hirtelen megrebben a szemhéja, és felgyorsul a lélegzetvétele. Más lányok talán féltek volna Élitől, a halál szagától, ami belőle áradt, összement testétől és vékony bőre alatt kidudorodó kék ereitől, de Stella nem ilyen volt. Ebben a szanatóriumban mindenütt csak halál volt, és Stella minden folyosón, minden szobában csak ezt látta. A halál néha gyors volt, és akár észre sem lehetett venni, mert annyi idő alatt következett be, ami alatt az ember egyet pislogott. A szanatórium ebédlőjében annyi halált látott, hogy egy szombat reggel kénytelen volt lecsúszni a linóleummal borított padlóra, de nem a halállal járó szomorúság terítette le, hanem az emberi méltóság, az a szinte természetfeletti képesség, amellyel az ember a feneketlen mélység fölött imbolyog, és mégis képes rántottát és pirítóst kérni reggelire.

Eli szobájában Stella dr. Stewartra nézett, és biztosra vette, hogy az orvos ugyanolyan tisztán látja, mi fog történni, ahogy ő. A nagyanyja azt mondta, hogy Brock Stewart öt megyében a legbecsületesebb ember, de Stella mégis magához hasonló hazugnak tartotta. Akkor is hazudott, amikor utoljára itt jártak. Stella látta a doktor arckifejezését, amikor egy sípoló lélegzetű, vért köpő öregasszony megkérdezte tőle, hogy haldoklik-e. Dr. Stewart elhessegette a kérdést, és inkább a beteg unokáiról és a buja tavaszról beszélt, amit a szokatlan mennyiségű áprilisi csapadék hozott. Az *orgona bekandikál az ablakon,* mondta vidáman az asszony, és már meg is feledkezett eredeti kérdéséről. *Ha lehunyom a szemem, lilát látok. És méheket hallok.*

Nem mondta meg neki az igazat, mondta Stella, amikor az autóban hazafelé hajtottak.

Nincs igazság. Azt hittem, mostanra már tisztában vagy vele.

A mostani látogatáskor dr. Stewart odahúzott egy széket Eli ágyához. – Stella Sparrow van itt nálad – mondta Élinek. – Rebecca már több mint háromszáz éve halott. Ha őt látod, barátom, akkor angyalokat látsz.

Dr. Stewart kitapintotta Eli pulzusát. Stella együtt számolt a doktorral: lassú volt, mint egy lejárni készülő óra. Láthatóan a végét járta. De Eli akármilyen beteg volt, rá se hederített a doktorra. Meg volt győződve, hogy ráismert a szobájában levő lányra. – Tudtam, hogy látlak, mielőtt meghalok. Tudtam, hogy megbocsátasz.

A doktor és Stella összenéztek. Eli Hathaway nem éri meg a reggelt; ezzel mindketten tisztában voltak. Hathaway intett Stellának, hogy jöjjön közelebb, és dr. Stewart csodálta a lány bátorságát. Még az orvosi egyetemen is voltak olyanok, akiket taszított volna egy öregember, akinek orrából és ereiből csövek lógtak, aki Élihez hasonlóan bűzlött, mint egy ágytál, és akit a hideg rázott, pedig a szanatóriumban huszonhat fokra állították a fűtést, hogy a betegek ne fázzanak.

– Van valami, amit neked akarok adni – mondta Eli.

Nagy keservesen megpróbálta kigombolni a csíkos pizsamája legfelső gombját. Mindig is kényelmetlen ruhadarabnak tartotta a pizsamát, ami most még a földön töltött utolsó napját is megkeserítette. Stella a segítségére sietett. Eli nyakában ott lógott az ezüstcsillag, amit Eli azóta viselt, hogy az apja ráhagyta a halálos ágyán, és ahogy előtte minden Hathaway attól a naptól fogva, hogy rátaláltak Charles Hathaway holmija közt akkor, amikor a lova elsüllyedt a Homokóra-tóban, bármilyen feneketlen is volt.

Amikor Eli nem tudta kikapcsolni a láncot, Stella segített neki.

– Ez a tied. – Eli még mást is akart mondani, de kiszáradt a szája, a torka, a szavak elillantak előle, és meg kellett őriznie, babusgatnia kellett mindet, ha el akarta mondani utolsó kívánságát.

Az ajándék ennek ellenére is meghatotta Stellát. Sír-hatnékja támadt, de uralkodott magán, inkább nyakába akasztotta a csillagot. Eli figyelmesen nézte, és bár szédült, mosolygott. Stellára nézett, és egy csillagokkal teli tálat, végtelen, kifürkészhetetlen kékséget látott. Ez természetesen a mennyország – ebben most már biztos volt –, ahol fény van, és csillagok és megbocsátás.

– Minden vagyonomat a városra hagyom, de azt akarom, te döntsd el, mihez kezdjenek vele – mondta a sötét hajú lánynak, akire egész életében várt. – Hozzon nekem egy papírt – utasította a doktort. – Maga lesz a tanúm.

– Biztos, hogy ezt akarja tenni? – kérdezte dr. Stewart. – A lány még nem nagykorú.

– Mit számít a kor? Hány éves voltál, amikor vízbe fojtottak? – kérdezte Eli Stellát, akit továbbra is Rebeccának hitt.

Miután olvasta Matt szakdolgozatát, amelyet most nagy örömmel vett birtokába az állami főiskola történelemfakultása, Stella tudta a választ. – Tizenhét és fél. November tizenhatodikán történt.

– Nem volt nagykorú, amikor ezt tették vele, nem? –csapott le rá Eli.

– Épelméjű? – súgta Stella dr. Stewartnak.

– Melyik államban élünk, öregfiú? – kérdezte Elit dr. Stewart.

– Nem tudja, hogy Massachussets az államszövetség tagja, és még orvosnak meri nevezni magát? Szégyellje magát!

– Épelméjű – ítélkezett az orvos. – Döntésre alkalmas. Stella az ápolónők pultjától hozott egy írómappát és egy tollat, azután minden leírt, amit Eli diktált. A bankszámláit, a befektetéseit, az

ingatlanjait, mindent, ami ezen a világon a tulajdonában volt, a városra hagyta, és Stella Sparrow Averyt nevezte meg vagyonkezelőjeként.

– Biztos, hogy ne úgy írjuk a nevedet, hogy Rebecca? – erősködött Eli.

– A Stella jó lesz.

Hathaway aláírta az okiratot, bár annyira legyengült, hogy dr. Stewartnak kellett segítenie, hogy a tollat tartsa, majd utána a doktor is kézjegyével látta el a végrendeletet.

– És most szabad vagyok – jelentette ki Eli. – Nem kell többet körbeautóznom a várost. Egy új pasas csinálja helyettem, bár úgy hallom, nem tudja a fenekét a holdtól megkülönböztetni.

– Milyen igaz – bólogatott a doktor. – Sissy Elliot múltkor a szupermarketbe akart menni, de az új sofőrnek valahogy sikerült a mosoda előtt kitennie. Órákig kénytelen volt ott várni.

– De Rebecca tudja, mit tesz.

Stella az ablakpárkányon ült. Eli elhomályosult tekintete úgy látta, mintha egy madár kucorogna ott. Stella fény volt a végtelen sötétségben. Stella viszont élvezte a csillagos nyaklánc hűs érintését a bőrén. Amikor Rebecca kilépett az erdőből, ugyanezt az amulettet viselte; az amulett most visszakerült oda, ahova tartozott. Visszaszolgáltatásáért cserébe Stella viszontszívességet tett az utolsó Hathawaynek. Örült, hogy magával hozta a hátizsákját, mert sok algebraleckéje volt, és egy rettegett házi dolgozata is amerikai történelemből Paul Revere-ről[2]. Elég sokáig itt lesznek, de Stella végig itt akart maradni. Ezt adta cserébe Élinek: hogy itt marad vele. Elkíséri.

---

[2] Amerikai ezüstműves és hazafi, aki 1775. április 18-án Bostonból Lexingtonba lovagolt, hogy figyelmeztesse a gyarmati lakosokat a britek közeledtére – *A ford.*

Munkához látott. Dr. Stewart szundikált, Eli Hathaway érverése pedig annyira lelassult, hogy majdnem irányt változtatott, mint egy lejárni készülő óra, amelyik visszafelé mutatja az időt. Amikor odakint alkonyodni kezdett, Stella kért egy lámpát a nővérpultnál, hogy a doktorral kártyázhassanak. Brock Stewart Elinor miatt is büszke volt, hogy ilyen az unokája. Azt kívánta, bárcsak Elinor is velük volna, ugyanakkor tudta, hogy Elinornak pihenésre van szüksége. Eltöprengett, vajon ilyen sok ember elvesztése nem arra készíti-e fel, hogy el tudja Elinort veszíteni. Esténként még most is felhívta. Pontosan este nyolckor. Mindig is várta ezt az időpontot, amikor megbeszélhették a napjukat, függetlenül attól, milyen lényegtelen, triviális részletek kerültek szóba. De most félt a nyolc órától, és telefonáláskor a szíve elszorult a félelemtől: *És ha most lesz, hogy nem veszi fel a telefont? Mi lesz, ha ez az a nap?*

– Lehet, hogy reggelig eltart – mondta a doktor Stellának, miközben egy jó órányi kártyázás után, vállára terített takaróval elhelyezkedett a kárpitozott karosszékben. – Ha akarod, hívok egy taxit.

– Olyan helyre vinne, ahova nem akarok menni. Hallotta, mit mesélt Eli az új sofőrről. Nem. Inkább maradok.

Háromszáz évbe telt, míg ehhez a naphoz értek, mit számított még pár óra? Stella a sötét szobában, a két alvó férfi mellett úgy érezte, mintha az űrben lebegne. Kilégzés, belégzés, majd valami más. Nem sokkal hajnali kettő után Eli Hathaway miokardiális infarktust kapott. Görcsös rángások után megváltozott a lélegzetvétele, a bőrének a színe, a tekintete annyira elhomályosult, hogy már nem látta ezt a világot. A hamiltoni kórházban felhívták a sürgősségieket, és miközben a mentő Unity felé száguldott, Stella Eli ágya mellett maradt.

– Lassan elmegy – mondta dr. Stewart.

Abban a pillanatban ott volt velük egy szobában a halál. Ha ez túl sok lett volna Stellának, felállhatott és elmehetett volna. Hivatkozhatott volna valamire, hogy hányinger környékezi, vagy ki kell mennie a friss levegőre. Stella azonban fogta Eli Hathaway kezét, Eli pedig minden maradék erejével belecsimpaszkodott a kezébe. Jó ember volt, és súlyos teher nyomta: hosszabb ideje vezetett taxit, mint ahány évet a város lakosságának java megélt. Éjjel a falu utcáiról és ösvényeiről álmodott. Most úgy szorította Stella kezét, mintha soha nem akarná elereszteni. Addig fogta, míg a lány le nem hajolt, és a fülébe nem súgta, hogy minden rendben, elengedheti. Megbocsátást nyert. Ennyi idő után végre szabad volt.

Hap egy reggel egy pohár vízért ment a konyhai mosogató csapjához, de valami megmagyarázhatatlan okból megtorpant. Egyszerűen úgy érezte, hogy valami megváltozott: talán esett a légnyomás, vagy nyugalmasan kezdődött a nap. Korán volt, és Hap tekintete még álmos volt. Amikor kinézett a földekre, mintha egy nagy kupac szénát és levelet látott volna. Kíváncsi volt, így belebújt a bakancsába, és kiment a kertbe. A nagyapja zokogva ült Hamarabb mellett, aki az éjjel meghalt. Addigra már ki is hűlt a teste.

– Nem olyan volt, mintha örökké élne? – Dr. Stewart halálesetek tucatjainál asszisztált, megrázó hírt közölt, a megözvegyültek és a reményvesztettek kezét fogta, és most egy lovat siratott, aki a kelleténél jóval tovább élt. Egy lovat, akit eleve nem is akart.

– Stellának nagy kő esik majd le a szívéről. Meggyőződése volt, hogy felülök rá, és kitöröm a nyakamat. –Hap leült a nagyapja mellé. A fű még nedves volt a harmattól, de Hap fütyült a nyirkos földre. A nagyapja, a legerősebb ember, akit csak ismert, sírt. – Meg kell bíznunk Matt Averyt, hogy a buldózerével

ásson gödröt, és pontosan ide temesse Hamarabbot. Gondolom, nem előbb vagy később, hanem örökké volt.

Dr. Stewart bólintott. Az unokája eszes, jó gyerek volt, emiatt legalább nem kell aggódnia. Őszintén megvallva, erősebb érzelmi kötelék fűzte hozzá, mint a fiához, Davidhez. Az elhidegülés talán az ő hibája volt: fiatalon elfoglalt volt, és kicsit önhitt. A doktor megpaskolta Hamarabb kihűlt testét, és eszébe jutott, hogy gyerekkorában arról olvasott, hogy Nyugaton az első cowboyok ha kellett, a dermesztő hidegben megölték a lovaikat, és belemásztak az állatok testébe – a vérrel és a csontokkal nem törődve –, hogy meg ne fagyjanak. Bár az orvos már négy órája ült a lova mellett, a halál pillanatában nem volt mellette. Most azon tűnődött, vajon a ló is úgy lélegzett utolsót, ahogy az ember, egy rövid kilégzéssel, a szellem kiszabadulásával? Vajon Hamarabb itt volt-e még a mezőn, a fű és a szénakazlak között? Vagy a levegőben, amit beszívtak, és most eggyé válik velük, mint ahogy a tüdejük, a májuk vagy a szívük egy velük?

A doktor és Hap később együtt mentek le a városházára. Gyűlést hívtak össze, hogy megvitassák Eli Hathaway adományát, amit a falunak szánt, és a doktor, mint a szanatóriumban lejegyzett végrendelet tanúja, a felkérés értelmében részt kellett hogy vegyen. Amikor odaértek, Hap leült a folyosón, és a *Unity Tribune-t* olvasta, míg a nagyapja, Stella és a városi tanács tagjai bementek a tárgyalóterembe. Ott volt Mrs. Gibson, Harry Strong, a piac tulajdonosa, és Nathan Elliot, a bank elnöke. Hap nem bánta, hogy várnia kell. Kivált a rendőrségi rovat híreit szerette, mindig azt olvasta elsőként. A Haw-thorne Streeten feltörtek egy autót. Egy Mitzi nevű spániel megharapta a postást és a szomszédokat. Jimmy Elliotot rajtakapták, hogy kövekkel dobálja a teaházat, és a közmunka-kötelezettségét további tíz órával növelték.

– Gondolom, Jimmy Elliot megint neked dolgozik – jegyezte meg Hap Matt Averynek, amikor Matt kérés nélkül megjelent, hogy Stella mellett tanúskodjék.

– Csak kellett volna, de nem jött el. Ezúttal miért kapták el?

– Kövekkel dobálta a teaházat.

– Micsoda szamárság!

– Szerintem szerelmes.

– Á! – Matt együtt érzően bólintott. Még Jimmy Elliot sem immúnis az ilyesmivel szemben. – Elmentem nagyapád házához, egy darabon megbontottam a kerítést, és bent hagytam a földön a buldózert – mondta Hapnek. – Holnap reggel vidd el valahova a nagyapádat, esetleg hívd meg reggelizni. Nem kellene ott lennie, amikor Hamarabbnak a gödröt ásom.

– Nagyon odavan.

– Hát mindenesetre huszonöt éven át úgy tett, mintha utálná azt a lovat.

Miután Matt bement a megbeszélésre, a folyosón csend lett, és Hap tovább olvasta a rendőrségi jelentéseket. A tárgyalóteremben meglepően csendes volt mindenki; úgyszólván sokkos állapotban hallgatták, ahogy dr. Stewart elmagyarázta, hogy Eli Hathaway Stellát kérte meg, hogy döntsön a vagyona felhasználása felől. Ezen a ponton a tanács több tagjában is felmerült, vajon Eli Hathaway nem rosszindulatból döntött-e úgy, hogy egy kamaszkorú végrehajtót nevez ki; ennek a gyereknek most hatalmában áll eldönteni, mi legyen a sorsa annyi pénznek, amiről senki sem gondolta, hogy Eli birtokában van. Akkor döbbentek rá, milyen óriási a hagyaték, amikor Nathan Elliot felolvasta az ingatlanok, értékpapírok, bankszámlák, befektetések sorát. Vajon Eli nem a tanács tagjaival és a várossal akart kiszúrni, amikor Stellát nevezte meg az örökség kurátorának?

De mint kiderült, nem tréfáról volt szó: Stellának már terve is volt. Egy rendelőintézetet kell építeni a Hatha-way-birtokon, egy

orvost és ápolószemélyzetet kell felvenni, mert Stella így döntött; betegség esetén nem kell többé senkinek sem elmennie North Arthurba vagy Ha-miltonba. Ezenfelül a könyvtárral szemben felépítik majd a Hathaway Szabadidőközpontot, ahol majd oktatás lesz, és tanítás utáni szabadidős programokat szerveznek, és nyáron ingyenes úszástanítás lesz kicsiknek és nagyoknak. Szép is volt, jó is volt, sőt, ami azt illeti, kitűnő. A tanács tagjai kezdtek megnyugodni, de akkor Matt Avery felállt, és beszélni kezdett. Ez meglepett mindenkit, hisz Matt nem a szónoki képességeiről volt híres. Mindenesetre annyi év hótakarítása, favágása, magányban eltöltött ideje után egyszerűen képtelen volt abbahagyni a beszédet. Amikor ősszel végül egy osztály elé állhatott, egy-egy alkalommal egy-két órán át beszélt úgy, hogy se levegőt nem vett, se egy korty vizet nem ivott.

Mattnek több mint egy órájába telt, hogy elmondja Rebecca történetét; a városi tanács azon tagjai, akik addig nem esküdtek fel némán Eli Hathaway emléke ellen, most megátkozták. De amikor Stella felállt, hogy köszönetet mondjon Mattnek a legfontosabb határozatát megvilágító előzményekért, akkor még az elpártolok is elhallgattak. Most készült leesni a másik, vérrel és kővel teli cipő. Stella az ezüstcsillagot viselte a nyakában, amit Élitől kapott, és amit Rebecca viselt, amikor eltévedt az erdőben.

Stella közölte az egybegyűltekkel, hogy a polgármester és a tanács határozatával emlékművet emelhetnének Rebeccának a város közepén. Már megkerestek egy csapatot, akik e pillanatban már egy egy méter nyolcvanas gránittömb ideszállításáról gondoskodnak New Hamp-shire-ből, és Lowellben már tárgyalnak a vashutával. Ha bárki úgy érezte, hogy egy ilyen emlékmű szentségtörés, azon a napon nem adott hangot a véleményének; végtére is a rendelőintézet létrejötte forgott kockán, amelyre a városnak égető szüksége volt. Nem is beszélve

a szabadidőközpontról, ahol a gyerekek majd úszni tanulnak, így aztán gyorsan nekiláttak a munkának.

Ha valaki tiltakozó levelekre számított, akkor keservesen kellett csalódnia. Rebecca Sparrow a legtöbb polgár számára csupán egy portré volt a könyvtárban, Unity első telepeseinek egyike, egy fiatal lány, akinek hosszú fekete haja volt. Az emberek hamar hozzászoktak az emlékmű gondolatához, ahogy ahhoz is, hogy Stellát a városi parkban látják a füvön elnyúlva, akár szép volt az idő, akár csúnya. Valami, ami ennyi időbe telt, most pillanatok alatt elkészült a park közepén, a platánok és a hársfák gyűrűjében. A sima gránittömb tetején egy bronzharang volt, aminek a hangja – ha megkondították – mérföldekre elhallatszott. Soha többé nem lesz csend, ebben a városban legalábbis.

Aznap este, amikor a harangot a helyére tették, Elinor és Jenny is eljöttek a parkba. Szeles májusi este volt, és mindketten kicsípték magukat. Végtére is nagy esemény volt! Az emlékmű befejezése alkalmából Stella nem akart nagy felhajtást, éneklő csődületet vagy tűzijátékot. Elsősorban családi eseménynek tekintette. Jenny vezetett, és végigtámogatta az anyját a parkon átvezető ösvényen. Stella szedett egy csokor ibolyát, amit egy kis üvegvázában az emlékmű lépcsőjére tett. – Szép lett?

Elinor kifulladt, didergett, de megérte idefáradni a Torta-házból, hogy láthatta az emlékművet. Helyeslően bólintott: az emlékmű valóban gyönyörű lett. Arra gondolt, ami láthatatlan: a bátorságra, a fájdalomra és a szeretetre. Összehúzta a szemét, és az emlékmű eltűnt, de csak egy pillanatra, aztán megint ott magasodott előttük.

– Tökéletes – jelentette ki Jenny.

Abban az órában történt, amikor gyorsan fogy a fény, amikor lebegve leszáll az alkony, és kékre fest mindent – a házakat, a hegyes templomtornyokat, a kerítéseket és a járdákat. Abban az

időben, amikor Rebecca élt ebben a városban, az emberek még úgy hitték, hogy a kék megmentheti őket a gonosztól, és gyakran varrtak indigókék kéziszőttes csíkokat az alsóneműjükre és szoknyájuk kor-cára. Abban is hittek, hogy minden, amit piros cérnával varrnak, kigyógyítja őket a nyavalyáikból, lett légyen az láz, lidérces álom vagy köhögési roham, vagy hogy a babér megvéd a villámcsapástól, és ha egy vakon segítünk, szerencsénk lesz. Hittek abban, hogy ha emlékszünk valakire, ha elég erősen összepontosítunk, ha kint állunk az ég alatt egy szeles éjszakán, és megszámolunk minden csillagot, amellyel teleszórták a világegyetemet, mint asztalon a szétszórt rizsszemeket, vagy tóban a köveket, vagy egy testben a csontokat, vagy a fűben a hóvirágokat, azt jóval a halála után is visszahozzuk.

Ha egy utazó térkép nélkül vetődött el Massachusetts-nek ebbe a szegletébe, könnyen eltévedhetett. A környéken nem ismerős számára egybeolvadtak a falvak, kivált, ha egy vonat ablakából nézte a tájat. Ha felnézett, majd ismét felnézett, fehér tornyokat, városházakat, fekete zsalugáteres házakat látott. Távolabb bevásárlóközpontokat, háromlakásos házakat, parkolókat, aztán még távolabb zöld erdőket, patakokat, kúpvirággal és árpával beültetett földeket. Elmosódott határvonalú foltvarrott takarót látott, amely itt lila, ott zöld volt, elmosódott arcokkal, sziklákkal és felhőkkel, téglával és sínpárokkal. Képzeljük csak el az egymás után elmaradó állomásokat: Concord, Lincoln, Hamilton, Monroe, North Arthur, Unity. Az utolsót 1930-ban építették barna gránitból. Messziről, Bostonból vagy New Havenből érkezett férfiak dolgoztak rajta, akik olyan kétségbeesetten vágytak a munkára, hogy hajlandóak voltak a városházán felállított ágyakon aludni, és otthonról, vonatokról és barna gránitporról álmodtak, ami a kő darabolása közben mindent belepett, az arcukat és a tüdejüket is.

Amikor Elisabeth Sparrow eljött, hogy megetesse őket, fazékszám hozta a kilenc béka ragut és száznál több vekni kenyeret. Elisabeth hallotta, hogy a férfiak sírnak álmukban, hogy egy ismerős arc, egy kedves szó, egy szeretettel, gonddal elébük tett vacsora után imádkoznak. Egy egész éven át Elisabeth volt számukra ez az arc, ezek a szavak, ez a kenyér. Rá gondolva építették a vasútállomást, vagy egy tucat helyen az ő nevét vésték bele a gránitba, bár annak, aki szerette volna elolvasni, tudnia kellett, mit keres, hogy ki tudja silabizálni a betűket. A város lakosai nem vették észre; számukra a betűk jóformán láthatatlanok maradtak, poros vonalak, mint a tyúkkaparás, minta, amit tényleg lehetetlen volt kibetűzni, ha az ember túl közel nem ment hozzá.

Eli Hathaway megszokott látvány volt az állomás parkolójában, ahol a taxijában ült, vagy Enid Frosttal, a jegypénztárossal beszélgetett. Élinek hobbija volt, hogy megszámolja, hányszor karcolták kőbe Elisabeth nevét, és utoljára 1353-at számolt össze. De vége volt annak az időnek, amikor Eli Hathaway számolta össze Elisabeth nevét. Most már az új sofőr, a monroe-i Sam Dewey parkolt az állomásnál. Sam egy túlbuzgó alak volt, aki mindenkinek, aki beszállt a taxijába, elmesélte, hogy a válása után új életet akar kezdeni Unityben. Samnek sok tanulnivalója volt. A Sissy Elliottal történt eset óta, amikor a mosoda előtt hagyta szegényt, és órákig kellett várnia és reménykednie az utcán, hogy egy szomszéd arra járjon, és felvegye, Sam a helyi térképeket tanulmányozta. Már nem kért az utasaitól útbaigazítást: *Hogy lehet eljutni a Lockhart Avenue-ra? Hol lehet lerövidíteni az utat a North Arthur-i bevásárlóközpontba?*

Május tizenhetedik napján csak egy utas szállt le a korai vonatról. Sam Dewey már azon törte a fejét, meg tud-e élni abból, hogy ebben a városban taxizik, ezért fogadott magával – nem

mintha fogadós természet lett volna, azóta legalábbis nem, amióta a felesége elhagyta, és azt állította, több időt tölt a Foxwoods kaszinóvárosban, mint vele. A fogadás pedig arra vonatkozott, hogy ha az állomásra érkezett férfi beszáll a taxijába, akkor a városban marad. Ha viszont a férfi, aki leszállt a vonatról, megfordul, és elmegy, vagy ha egy barátja vagy rokona veszi fel, akkor Sam Floridába költözik. Samet már az is rettenetesen felvillanyozta, ha Boynton Beachre gondolt, ahol egyszer nyaralni volt, meg a rá váró napfényes életre. De miután a férfi a telefonhoz ment és átnézte a telefonkönyvet, elindult Sam taxija felé. Jól öltözött harmincas férfi volt; jóképű, sötét hajú, akit nem húztak le a bőröndök: csak egy hátizsák lógott a vállán.

Menj tovább, szuggerálta Sam, mert pár hét alatt a teste már kezdte felvenni Eli fásult testének a sofőrülést évek hosszú sora alatt behorpasztó alakját. De mint kiderült, Boynton Beachre még várnia kellett. Sam egyelőre Unityben maradt. Utast kapott.

– Szerencse, hogy itt van – mondta a férfi. Kicsit kifulladt, és közelről nézve nem is volt olyan jól öltözött, mint ahogy Sam első pillantásra felmérte. Valójában kopott volt az öltönye, de Sam sem volt abban a helyzetben, hogy ítélkezzen. Ő maga is kirojtosodott szvettert és kávéfoltos vászonnadrágot viselt. – Azt hittem, lehet itt valahol kocsit bérelni.

– Unityben? Rossz helyre jött. Várjon csak, lehet, hogy tényleg rossz városba érkezett – tréfált Sam, a jövőbeni borravalóra kacsintgatva. – Kit keres?

Amikor az utasa azt felelte, hogy csak átutazóban van, és egy motelt keres, Sam Dewey ismét csak azt mondta, hogy rossz helyen keresgél. A legközelebbi motel az Éjszakai Bagoly North Arthurban, ha tehát szállást keres, akkor legjobb, ha Laurie Frost vendégházában száll meg. Laurie Enid Frost, a jegypénztáros lánya volt, egy elég vonzó nő, és Sam cseppet sem bánta volna, ha az ajánlás annyira meglágyítja Laurie szívét, hogy ha

vacsorázni hívja, igent mond. Laurie vendégháza valójában egy átalakított garázs volt, de a legtöbben kellemesnek találták, és Sam várt, amíg az utasa végigsétált az útifűvel szegélyezett, palakővel burkolt ösvényen. A taxijának dőlve várakozott, cigarettázott, és odabiccentett egy arra futó férfinek.

– Lassítson! – kiirtott oda Sam a futónak. Jószomszédi érzések fogták el az előtte elszaladó Will Avery iránt. Willt nem zavarta, hogy Laurie háza az egyik domb tetején volt, de nem akarta beszédre pazarolni az energiáját. – Ne pocsékolja az erejét! Üljön inkább taxiba! – javasolta Sam, de Will csak intett, és futott tovább, ahogy minden áldott reggel, amikor beszaladta Unityt.

Amikor Sam utasa visszajött, kicsit körül akart nézni a városban. Többször is tüsszentett. – A fenébe is – morogta, amikor gurulni kezdtek a dombról lefelé.

– A virágportól van – világosította fel Sam, aki a helyi mindentudó szerepében tetszelgett. – Az orgona, a fű, a vadvirágok. Amerre csak néz, mindenütt virágpor van. Magát meg inkább városi embernek nézem.

Az utasa leírt egy régi házat, amiről hallott, aminek olyan a formája, mint egy esküvői tortának, és Sam Dewey biztosította, hogy minden nehézség nélkül odamehetnek, és megnézhetik. Cím híján persze fogalma sem volt, hova menjen, ezért egy darabig körbe-körbe autózott a városban, és közben azon törte a fejét, mit kérhet ezért a városnézésért. A városháza előtt megállt egy percre, és beszaladt, hogy gyorsan megnézze a térképet, amin a főbb látványosságok is rajta voltak. Tortaház. A város legrégebbi épülete. Biztos, hogy ez az.

Elhajtottak a régi tölgy mellett, amit narancssárga útjelző babákkal raktak körül, mert egyik oldalán az ágak veszélyesen törékenyek voltak, majd végighajtottak a Lockharton, amíg el nem érték azt a bekötőutat, amit egyesek a Döglött Ló Ösvényének hívtak.

– Képtelenség tovább menni – mondta Sam Dewey. Innen legalább a három kéményt és a tető vonalát látták. – A taxim sosem menne el ezeken a mély keréknyomokon. Nézze csak azt! – Egy lyukra mutatott a felhajtón, ami olyan mély volt, hogy megállt benne a víz. A sáros gödör közepén egy nagy kőnek látszó valami hevert, ami valójában egy aligátorteknős volt. – Ezen biztos a tengelytörés.

Az utas fizetett és kiszállt. Ezúttal azt mondta Sam-nek, hogy ne várja meg; elhitette vele, hogy bejelentkezett a vendégházba, pedig csak felvette a *Unity Tribüné* egy példányát Laurie Frost küszöbéről, és a hátizsákjába tűzte. Nem akarta vándormadár benyomását kelteni, pedig az utóbbi időben tulajdonképpen az volt. A kíváncsi taxisofőrnek azt mondta, hogy szeret sétálni, és Sam Dewey ezzel be is érte, és odébbállt. Az utas végigment a saras felhajtón, kikerülte a vízzel teli gödröt. Ott volt előtte a fehér ház, amely megszólalásig hasonlított a makettre, amit a Marlborough Street-i lakás folyosóján levő asztalról emelt el. Ugyanaz a veranda, ugyanazok az ablakok a furcsán kihasasodó ablaküvegekkel, a babérsövény, amelyen olyan mézédes illatú virágok nyíltak, hogy a felettük lebegő méhek megrészegültek tőlük, nem úgy, mint a makett filcből varrt babérsövénye, amelyre ragasztóval rögzítették a méheket, és sosem mozdult a szárnyuk.

Egyvalamiben igazat mondott: valóban átutazóban volt. Mindenesetre pihenésre volt szüksége, ezért befordult az erdőbe. Egyébként nem volt városi ember, ahogy az a hülye taxis feltételezte. Északon nőtt fel, messze fent New Hampshire-ben, és ott is élt, amíg a barátnője össze nem törte a szívét, és Bostonba nem költözött. Idővel aztán a barátnője után ment, és visszahódította, de a lány később megint dobta. Kétszer már túl sok volt.

Most, amikor belépett a fák közé, rögtön otthon érezte magát. Addig ment, míg az Asztal és a Székekhez nem ért; elképesztette a sziklaképződmény – ámulatba ejtette, hogy a természet milyen változatos formákat teremt –, és a hátizsákjából elővette az újságot, amit Laurie Frost küszöbéről vett el, és az ebédet, egy sonkás szendvicset, amit a szobalány készített abban a medfordi motelben, ahol előző éjjel szállt meg. A szendvicsért és az ingyen szállásért cserébe a Torta-ház makettjét otthagyta ajándékba a szobalány négyéves kislányának, akit a nő kénytelen volt délelőttönként a munkahelyére is magával vinni, mivel nem volt pénze bébiszitterre. Miért is ne hagyta volna ott a gyereknek? Nem volt szüksége már a makettre: mostanra minden téglát, minden követ, minden üvegtáblát az emlékezetébe vésett.

Amikor befejezte az ebédjét, összetakarított, nehogy nyomot hagyjon. Mindig úgy hagyta el az erdőket, ahogy találta őket; szerette, ha valami úgy fest, mintha emberkéz nem érintette volna. Őszintén szólva igyekezett távol maradni az emberi dolgoktól. Merő szerencse volt, hogy rábukkant a régi mosóház üres vázára, amit Will évekkel korábban szinte teljesen elpusztított. De a kémény hatalmas burka megmaradt, és a kandalló menedéket nyújtott. Belépett, és rögvest otthonosan mozgott. Látta, hogy egy tégla hiányzik. A nyílásba dugta a kezét, és előhúzott egy kis portrét. A folyosón abban a lakásban, ahova Will beengedte, felfigyelt egy fényképre. A lánynak azon szőke haja volt, de most ugyanazt a lányt látta, akitől meg akart szabadulni. Ebben egészen biztos volt. Ha egyszer elteszi láb alól ezt a minden lében kanál nőszemélyt, aki látta, amire készül, mielőtt még megtette volna, akkor már nem lesz, aki kapcsolatba hozhatja a bűncselekménnyel, nem mintha a volt barátnője nem érdemelte volna meg, nem mintha nem azt. kapta volna mind, amit megérdemel, nem mintha egyetlen álmatlan éjszakája is lett

volna azóta, hogy a barátnője utolsó szavait hallotta: *Hogy teheted ezt? Hogy vezethetett ide a szerelmed?*

HATODIK RÉSZ

A gubanc

I. FEJEZET

Csodálatos, tiszta szombat reggel volt, amikor történt, olyan tiszta, hogy Will hajnalhasadtakor ébredt. A szokottnál hamarabb ment el futni, nem sokkal hajnali öt előtt, amikor a város még aludt, és csak a madarakra számíthatott társaság gyanánt. Fél hatkor a kukáskocsik végigdülöngéltek a városon, és először a Hull-féle Teaháznál álltak meg, ahol az új konyhafiú már előző este szépen lezárt hordókban kitette a szemetet. Liza természetesen már ébren volt, áfonyás fánkot sütött, és az ablakból Willt leste, hogy az útvonalán valamikor arra fusson, ahogy azt mindennap tette, és néha egy újságot, máskor egy műanyag pohárban egy csokor ibolyát, vagy csak egy papírlapot hagyjon a küszöbén ezzel a két szóval: *Csak te.*

Elinor Sparrow ilyentájban már mindig ébren volt. Nem volt sok vesztegetni való ideje, és nyugtalan, megmegszakított szundikálásból állt az alvása. Most, ha pár órát forgolódva aludni tudott, mindig hóról álmodott. Jenny, akit anyja álmai elárasztottak, egy sor havas tájképpel rakta tele az öltözködőszekrényét és az ablakülését. Az elmúlt napokban annyi tubus titánfehéret fogyasztott el, hogy Mavis Strickland, aki a drogéria kis festékkészletét töltötte fel, azt tanácsolta, hogy Jenny egyenesen az ellátótól rendeljen.

De Jennynek fehérnél többre volt szüksége. Rájött, hogy a hó kék is lehet, vagy lila, vagy a leghalványabb rózsaszín. Az ember életének elidegeníthetetlen része: Matt iránti szerelme olyan volt, mint egy hóvihar – hirtelen és állhatatos, amitől elakadt a lélegzete. Stella haja, amikor a lánya levágta, biztos úgy hullott Liza fürdőszobájának padlójára, mint a hó – végtelen, vakító

forgatagban. Hó volt a liszt a teaházban, amikor tálba szitálták, hó volt a mosópor, amikor Jenny anyja ágyneműjét mosta, vagy a rizspuding, amit Jenny ezüsttel futtatott tálcán vitt fel az anyjának, mert azon kevés étel egyike volt, amit Elinor nem hányt ki. A fekete éjszakát hópelyhek-ként pettyezték a csillagok, és hópelyhek kavarogtak a könyvtár ablakán beáradó napsugárpászmákban. Hó zörgött a Lockhart és a Keleti Fő utca sarkán álló tölgy utolsó kiszáradt ágán, azon a hatalmas, elkorhadt ágon, amit Matt még nem vágott le, és amelynek papírvékony levelei rázkódtak, mintha vihar előtt a szél tépázná őket a teljes szélcsend előtt, ami az isten tudja, milyen égiháborút előz meg. Hó gyűlt meg az őszibarackfák virágszirmaiban; az őszibarack városszerte egyszerre bontott szirmot, a rózsaszínes-fehér virágmáz a hamarosan beköszöntő nyár illatát idézte. Nem csoda, hogy néhány nyelvben annyi szó van a hóra, ahogy a szerelemre vagy a bánatra is lehetséges kifejezések egész litániáját lehetne felsorolni, vagy arra a százféle esőre, amit Elinor nevezett el.

Végtelenül sokféle hazugság létezett, és Stella Spar-row Avery még eggyel növelte a számukat. Egy utolsó kis füllentessél, amivel senkit sem bántott meg. Szegény Liza még zablisztből sütött süteményt és egy pohár tejet is felhozott Stella szobájába, mert meghitt beszélgetésre készült. Stella, amikor lépteket hallott a lépcsőn, nyakig felhúzta a takaróját, és azt remélte, békén hagyja, de Lizát nem lehetett eltántorítani, és Stella csapdába esetten feküdt az ágyában, míg Liza az érzéseiről faggatta. Rosszszulesik-e Stellának, hogy Liza összejött az apjával? Várjanak még? Vagy esetleg keressenek fel együtt egy North Arthur-i terapeutát, hogy megvitassák az életükben bekövetkezett új felállást?

– Engem nem zavar – mondta gyorsan Stella. Ha nem is volt kegyes hazugság, mindenesetre félig kegyes volt, amolyan

rózsaszín, szeretettel színezett füllentés, amelyet Liza védelmében mondott. Stella egyáltalán nem repesett, hogy a szülei mással járnak. Nem nekik kellene idősnek, megfontoltnak lenniük, és neki vadnak és meggondolatlannak? De bármennyire is neheztelni akart Lizára, nehezére esett volna: Liza egyszerűen olyan ember volt, akit nehéz volt gyűlölni. De hazudni nem volt nehéz neki, és Stella mosolyogva jó éjt kívánt, és megköszönte a süteményt, aztán nézte, ahogy kimegy, és becsukja maga mögött az ajtót.

Az elhallgatás hazugsága, egy kamaszlány hazugsága, a jó éjt hazugság, mielőtt kimászom az ablakon, a Majd megmagyarázom reggel, ha rájössz, hogy nem aludtam az ágyamban, de ha sosem jössz rá, akkor minek tudnod-hazugság. Fehér kegyes hazugság, rózsaszín hazugság, fekete-kék hazugság. De Stella most nem Jimmyvel találkozott, hanem Hap Stewarttal, és nem is merő mulatságból. Hap dühös volt rá, bosszantotta, hogy késnek a közös biológiakísérletükkel, mert Stella minden percét Jimmyvel tölti. Igaz, hogy Stella vacsora után rendszeresen találkozott Jimmyvel az Asztal és a Székeknél az erdőben, ahol órákig csókolództak, bár Stellának százféle sokkal sürgetőbb dolga lett volna. Stella késő éjjel felhívta Jimmyt egy előre megbeszélt időpontban, csak hogy a hangját hallja. Jimmy még egy egyszerű középiskolai dolgozatot sem tudott megírni – az isten szerelmére, hisz a biológiavizsgájának már harmadszor megy neki! –, de valahányszor Stella meglátta, ahogy egy maroknyi kaviccsal áll az úton, hogy Stella ablakát dobálja, és arcán az a zavart kifejezés honol, mintha nem is tudná, hogy mi vonzotta oda, mintha ok és megfontolás nélkül csöppent volna oda, Stella azt gondolta, hogy nem volna baj, ha Jimmy Elliot volna az egyetlen ember a világon, és ha az ő arcán kívül nem látna mást.

A semmibe vett és a késésben levő közös munkájuk miatt most már biológiából is bukással fenyegetett Hap megnyugtatására

Stella tervet eszelt ki. Még egy vízmintára volt szükségük, olyanra, amilyen az osztályban senkinek sincs, és ezzel indokolhatnák, miért késnek a beadással. Hap vetette fel a Homokóra-tavat, amire Stella azt javasolta, hogy aludjanak a tó mellett, és reggel első dolguk lesz, hogy vízmintát vegyenek. Stella az ép vállára vetette a hátizsákját és a hálózsákját, és kimászott a teaház ablakán, majd lemászott a rácsos szaletlin, amin júniusban már virágzó klematisz kapaszkodik. Hozott magával hat mogyoróvajas szendvicset, hogy ne haljanak éhen, több üvegfiolát a vízmintáknak, és egy elemlámpát. Hap, aki azon a sarkon találkozott vele, ahol a tölgy állt, egy sátrat hozott, aminek olyan szaga volt, mint egy penészes pincének, hisz végtére is ott tartották tizenöt éven át. Meleg volt az éjszaka, párás, és mindenütt szúnyogok keltek ki.

– Az a döglött lovas legenda üres duma – jegyezte meg Hap, amikor ráfordultak az ösvényre, ahol a ló állítólag megbokrosodott, és a végzetébe rántotta Charles Hathawayt. – De egy rakás srác az iskola mögötti játszótéren esküdözött, hogy igaz.

– Süket vaker – hagyta helyben Stella.

Nevettek, mert eszükbe jutott az első beszélgetésük: akkor is egyetértettek abban, hogy mit értenek üres duma alatt.

– Ne félj – mondta Hap.

– Nem áll szándékomban – nyugtatta meg Stella. Egy este vacsora közben Stella apja elmesélte-neki meg Lizának azt az éjszakát, amit az öccsével kamaszkorukban a tóparton töltöttek, és várták, hogy a döglött ló kiemelkedjen a vízből. Matt úgy aludt, mint a bunda, de Will reszketett és egyedül bámulta a sötét vizet. *Charles Hathaway,* mondta a zavaros mélynek, *nem félek sem tőled, sem a lovadtól.*

– Régen, amikor még mindenki ilyen sületlenségek-től reszketett, kitaláltak ilyesmiket – mondta Stella.

– Úgy van. – Hap Hamarabbra gondolt, aki holtan nyugodott a mezőn, és a nagyapja arckifejezésére. Ha Hap mostanában elment a mező mellett, ahol Hamarabb olyan sokáig élt, a szellőtől vagy a felhőktől vagy a lombsusogástól rémülten futásnak eredt. Az elmúlt hónapokban nagyon megnyurgult, és most Stella fölé tornyosult. Azt hitte, hogy festett és rövidre vágott hajával Stella idegen lesz számára, de Stella ugyanaz maradt.

– Néha, ha megfosztanak a legjobb vonásodtól, rájössz, hogy nem is ért semmit, és kiderül, hogy valódi legjobb tulajdonságod valami egészen más.

– Juliettel beszéltél? – meredt rá meglepetten Stella.

– Juliettel? – kérdezett vissza Hap. Valójában minden este, ha a házban már mindenki aludt, Hap felhívta Julietet. A világ ilyenkor csak a sötétségből és Juliet hangjából állt. Nem akarták eltitkolni Stella elől a beszélgetéseiket, de valahogy mégis ez történt. Hap zavarba jött, bár ennek okát nem igazán értette. Hálás volt, hogy elhúzta a válaszadást, mert úgy tűnt, nem is kell válaszolnia, ugyanis minden figyelmüket lekötötte, hogy ne essenek hasra a keréknyomokban.

A levegőnek növényi nedv, sár- és ibolyaillata volt. Az opálos fénykörrel körülvett telihold – ami elárulta a kertészeknek, mikor ültessenek – fogyóban volt. A Homokóra-tó túlsó végében táboroztak le. Innen azt is látták, honnan kapta a tó a nevét: a tó középen, a legmélyebb pontján egyformán mélyedt be, így egy keskeny átjáró keletkezett, ahol két evezős csónak fért el, mondjuk az a kettő, amit elrejtettek a magas fűben. Hap megbotlott az egyikben, aztán lehajolt, hogy elsimítsa a füvet. A csónakokat évtizedek óta senki sem használta, amióta Jenny horgászni járt Stella apjával, aki a horgászások alkalmával Kis Gyöngyömnek nevezte, és megtanította Jennyt arra, hogy a mozdulatlan üldögélés fontosabb, mint az, hogy ténylegesen hány halat fognak.

– A kellős közepén megyünk be – rendelkezett Stella. – Olyan helyen veszünk mintát, ahonnan még soha senki. Mr. Grillót annyira lenyűgözzük majd, hogy nem bánja, ha kicsit késtünk vele.

– Már két hetet késtünk, Stella. Azt hittem, várunk reggelig. – Hap a megtalált két evezővel a kezében állt. Az evezőket mezei egerek és az idő csócsálta meg, de még hasznavehetőek voltak. Hap nem tervezett éjszakai horgászást. Az opálos hold ellenére is sötét volt. És a döglött lóra is gondolnia kellett, ami miatt nem izgatta magát.

Stella húzni kezdte a füvön az egyik csónakot. Az állt rajta: *Kis Gyöngy*. – Kíváncsi vagyok, ki lehetett kis Gyöngy.

Stellának persze fogalma sem volt, hogy az anyja egykor olyan lány volt, aki szeretett az apjával horgászni és úszni, és régen kilencvenkét vízililiomot számolt meg a tavon. Brekegtek a kecskebékák, és a víz lágyan kotyogott, amikor az evezős csónakot a sekély vízbe húzta. Stella beszállt.

– Gyere – sürgette Hapet, aki ügyetlenül, kezében a fiolákat szorongatva mászott be a csónakba. *Kis Gyöngy* megbillent a súlya alatt, és Stella nevetett a barátján.

A nád magas volt és pelyhes, az éjszakában fekete, mint Rebecca Sparrow hajának szálai, amikor levágták a copfját. Kicsit ringatóztak a vízen, a fák között ki tudták venni az esküvői torta ház körvonalait, ahogy a tó közepe felé közeledtek. A konyhában égett a villany. Valaki nem tudott aludni. Talán Elinor gyengélkedett; valaki bizonyára teát főzött. Stellának és Hapnek mégis az volt az érzése, hogy nem vették észre őket. Olyan érzésük támadt, hogy megváltozik a barátságuk; nem lejár, hanem inkább másféle lesz. Jimmy Elliot miatt már történt ilyesmi, és most itt volt Juliet is. Stellát nem lehetett bolonddá tenni: megsejtette, hogy két legjobb barátja közelebb került egymáshoz,

mint amilyen közel hozzá állnak. Stella és Hap közé mások álltak, akik ha nem többet, határozottan mást jelentettek.

Talán ezért eveztek ki a tóra, és igyekeztek a közepe felé, ahol az evezőik nyomán támadt örvény már egy csomó liliomlevelet szippantott be. A sárga vízililiomok nemsokára kinyílnak, de most még csak egy rakás békára hasonlítottak, a levelek pedig feketés zöldek voltak és bőrszerűek.

Csobbanás hallatszott, és Stella megdermedt. Ez volt az a pillanat, amikor hirtelen úgy érezte, semmi keresnivalójuk a tavon.

– Kecskebéka – suttogta Hap.

Stella megnyugodva dőlt hátra, és felnézett a fejük fölötti csillagforgatagra. – Bárcsak… – suttogta, és akaratlanul is Jimmy Elliot jutott az eszébe.

Egy kecskebéka ugrott egyik levélről a másikra, és egy másodpercre a frászt hozta rájuk.

– Jesszusom – suttogta Hap.

A csónak ide-oda ringott, ők meg nevetve az oldalába kapaszkodtak.

– Jeremiás – idézett fel Stella egy régi dalt, amit az apja néha játszott. A Jeremiás nevű kecskebéka gondolatától megint rájuk jött a nevetés, bár igyekeztek magukba fojtani. Egy pillanatig annyira csak arra összpontosítottak, hogy ne hallják meg őket, hogy csak egymás vidámságának hangját hallották, a nevetést, amit megpróbáltak lenyelni. Semmi mást nem hallottak a vízen, amíg a másik csónak nekik nem ütközött. Az a csónak volt, amit a füvön hagytak. *A Csikóhal.* Stella hirtelen dühöt érzett, mert arra gondolt, hogy Jimmy a nyomába eredt, de Jimmy az ablakát dobálta, és most fordult rá a Lockhartra, hogy Stella távolléte miatt csalódottan hazabaktasson.

Stella gondolataiban ismét megjelent a *Csikóhal,* majd a harag más érzésre váltott. Két tagra osztotta a szót, és abban a sötét pillanatban egyetlen ijesztő szótaggal maradt magára.

Amikor a másik csónak nekik jött, a sötét éjszakából egy evező lendült feléjük. Hapet egy békaugrásnál is gyorsabban ütötte bele a vízbe. Az egyik pillanatban még kihajolt, és a vízbe merített egy fiolát, és igyekezett nem nevetni a béka hülyéskedésén, a másik pillanatban egészben elnyelte a sötétség.

Az evező akkor csapott le Stellára, amikor odafordult, hogy lássa, hova lett Hap. Pontosan a két lapockája között találta el, a teste leggyöngébb pontján, ahol születésekor eltört a csontja. A fájdalom pillanatában ívben elhajolt attól, amit megütötte. O is a vízbe esett volna, ha a karkötője – apja születésnapi ajándéka – nem akad bele a csavarba, ami a *Kis Gyöngy* ülését rögzítette. Stella addig rángatta a csuklóját, amíg a karkötő el nem szakadt. A karkötő hangtalanul merült el a vízben, mintha a tó egyben nyelte volna le.

Stella nem gondolkozott tisztán, az pedig meg sem fordult a fejében, hogy valaki bántani akarja őket. Biztos egy ág, egy tárgy, amit a sötétben nem vettek észre. Csak Hapre tudott gondolni. Üres fejjel állt a csónakban, ami ide-oda ringott alatta, és beleordított a sötétbe. Kiáltása átszállt a tó fölött, a gyepen, és berepült a konyhaablakon, ahol az anyja kamillateát főzött, és végigszállt az ösvényen, ahol Jimmy papírvékony tölgyleveleket rugdosott egy halomba, hogy aztán meggyújtsa a halmot, és mindent elkövessen, hogy felégesse az összes meggondolatlan, ostoba tette fölötti csalódottságát.

Jenny Sparrow csaknem egész éjjel fent volt és az anyját ápolta, aki lázas volt. Jenny eleinte azt hitte, hogy Elinor elkapta a tavaszi influenzát, de dr. Stewart állította, hogy nem erről van szó. Ez volt Elinor széthullásának kezdete; ennél jobban nem tudta elmagyarázni azt, ami várható volt. Igyekezni kell Elinor

kényelmét takarókkal és forró teákkal biztosítani. A láztól Elinor szörnyen remegett, de dr. Stewart nem említette, hogy a tea és a takarók sem javítanak az állapotán. A hideg belülről fakadt: Elinor vére annyira felhígult, mintha jégkristályok képződtek volna az ereiben. Brock Stewart azt sem mondta Jenny Sparrownak, hogy ápolt olyan betegeket is, akiknek utolsó lehelete szinte csak jégből volt, így az ajkuk haláluk pillanatában elkékült, amikor a bennük levő és lényüket alkotó kristályok elolvadtak a meleg levegőben.

Jenny éppen egy tálcára tette a teáskancsót és a csészéket, amikor meghallotta a sikoltást. Pólót, tréningnadrágot viselt, és mezítláb volt, de azonnal futásnak eredt. Minden anya megismeri gyermeke kiáltását, és ez alól Jenny sem volt kivétel. Hallotta, ahogy becsapódik mögötte a szúnyoghálós ajtó, de nem érezte, hogy kinyitotta. Hallotta a tóban a kecskebékákat, mégsem érezte a talpa alatt a füvet. Argus ugatni kezdett fent, Elinor hálószobájában, és ugatása beszivárgott úrnője álmába. Addigra Jenny már átszáguldott a gyepen, ahol egykor Will és Matt állt, és felbámult az ablakára, és félúton járt a felhajtón, amelyen olyan mélyek voltak a keréknyomok, hogy aki nem vette észre, biztosan megbotlott. Látta a csónakokat a sötét vízen: olyanok voltak, mint a lebegő koporsók. Látta Stella körvonalait, ahogy a lánya a víz fölé hajol, előbb túl közelre, aztán teljesen eltűnik, amikor kétségbeesett vágyában, hogy megtalálja Hapet, a vízbe csusszan. Jenny ugyanakkor egy fiú hangját hallotta az ösvény felől: Jimmy Elliot úgy rohant abba az irányba, amerre Jenny is, mint az őrült, átugrotta a csomókban növő gyomot, észre sem vette a csalánt és a káposztapálmát, a vérpipacsot és a virágkákát, aminek illatos fehér kalászos virágai a farmerje szárába akaszkodtak.

Az egyik csónakban egy férfi állt. Látta, ahogy Jimmy vágtat felé, és azonnal azt hitte, hogy egy démont pillantott meg. Követte Hapet és Stellát a *Csikóhalban,* abban a csónakban,

amiről Jenny apja mindig azt állította, hogy a két csónak közül a megbízhatatlanabb, boruló-sabb. A férfi, aki nem volt céltalan átutazó a városban, átbukott a csónak szélén, és hálás volt a sötét vízért. El kellett tűnnie, mielőtt a démon közelebb ér, bár nem sikerült a lány közelébe férkőznie. Kitűzött feladatát nem hajtotta végre. Szidta magát és a magas fűben felé rohanó démont, és mindenkit, akit csak valaha ismert. Ha jobb úszó lett volna, a lány után vethette volna magát, így azonban szerencsésnek mondhatta magát, hogy elillant, mielőtt Jimmy Elliot kiért a partra.

Elinor a házban a telefon után nyúlt. Amikor lenyomta az egyest, a készülék automatikusan Brockhoz kapcsolta. Az orvos megszokta, hogy Elinor a legváratlanabb időpontokban hívja, sőt megesküdött, hogy úgy alszik, hogy a telefon a párnáján van. Ez igaz is lehetett, mert egyetlen csöngetés után felvette a kagylót, és megnyugtatta Elinort, hogy azonnal hívja a rendőrséget és a mentőket. Elinor a saját szemével akarta látni, mi folyik kint. De mire kikászálódott az ágyból, Jenny már elérte a homokóra legszűkebb szakaszát, és beugrott a vízbe. Stellát nehéz volt kivenni a messzeségben: a vizet taposta és reszketett, miközben a hideg vízben Hapet próbálta kitapogatni. Sírt és vadul csapkodott. Jenny odahúzta a csónakhoz.

– Maradj itt – parancsolt a lányára, és Stella ez egyszer azt tette, amit mondtak neki. – Megyek, és megkeresem.

Jimmy Elliot a parton lerántotta bakancsát és kibújt az ingéből. Nem látta a *Kis Gyöngy* másik oldalán tapicskoló és síró Stellát, de azért beugrott a vízbe. Pocsék úszó volt, de elevickélt a csónakig. Besegítette a csónakba, aztán Jennyt kereste, miközben békaízű vizet köpködött.

Jenny a víz alá merült, és amikor prüszkölve felbukkant, homok és sár tapadt a fogára.

– Maradj Stella mellett és a csónakban – mondta Jimmynek. Abban a pillanatban fogalma sem volt, kicsoda a fiú. Egy sötét

hajú tinédzser, aki rémültnek látszott, amikor meglátta. Mégis valaki, aki szemmel tartotta Stellát, míg Jenny újra alámerült, és kutatott. A holdvilág is vízbe bukott vele, gyűrött ezüst freccsenésben terült szét, majd eltűnt, és csak koromsötét maradt a helyén. Jenny valami vékonyat fogott, talán egy lábat vagy egy régi ló csontjait, vagy Rebecca Sparrow maradványait. De nem, csak a vízililiomok alatt lebegő gyökérszálakat, amelyek fonatba csavarodtak. Jenny legközelebb valami súlyosat tapintott ki, azt hitte, végre talált valamit, esetleg Hapet, de csak egy ócska csizmát, amit a felszínre húzott, és gyorsan vissza is dobott, mielőtt harmadszor is lebukott.

Stella kihajolt a *Kis Gyöngyből,* hideg kezét Jimmyére tette, ahogy Jimmy a csónak szélébe kapaszkodott. Jimmy keze meglepően forró volt, bár hideg volt a víz. Stella elevennek érezte. – Megtalálja – nyugtatta meg Jimmy. – Anyád jó úszó.

Stella befejezte a kívánságot a csónakban, amit akkor kezdett el, amikor kieveztek a tóra. Amikor Rebecca Sparrow-t vízbe fojtották, minden vakítóan fehér volt. Vakító napsütés, vakító jég, csillagesőként hulló hó. Csak a víz volt olyan sötét, amilyen most is; lehúzta Rebeccát, és a hínárral, a vízililiomok gyökereivel, amelyek a bokájára, csuklójára és a derekára fonódtak, úgy csavarodott köré, mint egy lepedő.

Elinor a hálószobája ablakában állt. A semmiből szél kerekedett, és megrázta a fák leveleit. Onnan, ahol állt, Elinor látta a csónakban álló unokáját, de nem látta Jennyt. Hirtelen belenyillalt, hogy mi az ördögöt csinált ennyi éven át, miért volt szüksége egy rózsára, ami talán sosem nyílik ki, miért hagyta, hogy szálljanak az évek, miközben nem látta Jennyt, miért csukta be az ajtót mindenki előtt. A szeretet néha ezt teszi az emberrel, és nem is sejti, mi mindenről marad le: egyszerűen ottragad azon a helyen, ahol a szeretet elhagyta, mialatt a világ forgott tovább.

A vízben valami lehúzta Jennyt; talán a teste súlya vagy a merülés sodra. Először azt hitte, egy fahasáb, mert olyan sötét volt, de azért megragadta, bármi is legyen. Azt hitte, ő maga sem jut már fel, mert nem volt levegő a tüdejében, de látta a holdfényt, a víz mozgó felszínét, és Jimmy Elliot alakját, aki lenyúlt érte, miközben Hap Stewartot magával húzta. Jenny erősen markolta a fiút, akinek a túlélés jutott osztályrészéül, bár nagy ütést kapott, és a gerince is eltört. Hapet a csónakba fektették, ahol Stella visszafújta belé az élet leheletét: addig nem hagyta abba, amíg Hap meg nem látta a csillagokat az égen, és nem a fekete vízből, hanem a csónak biztonságából, ahogy le-fel bukdácsoltak a vízen, miközben a mentő és a tűzoltókocsi végigszáguldottak a Lockhart Avenue-n, de olyan sebesen, hogy a kerekük olyan erős nyomot hagyott az aszfalton, hogy októberig el sem tűnt. Ettől fogva mintha fehér csíkok szegélyezték volna az utat, és a városban volt, aki a fékre lépett, amikor lekanyarodott a Keleti Fő utcáról, és lassított, mert eszébe jutott, milyen szerencsés.

Mi más egy sivító sziréna, mint kiáltás, hogy a szomszédokkal tudassuk, valamiféle bánat szakadt ránk, ahogy mindennap, minden este szól valakiért. Valakinek mindig lennie kellett, és ezen az éjszakán, amikor annyira felerősödött a szél, hogy a ragyogó idő már a múlté volt, Hap volt az. Az ösvényen sárosan és vizesen futott a férfi, aki Brightonban megölte a barátnőjét, aki az evezővel megütötte Hapet, bár eredetileg Stellát vette célba. Stellát, akinek több esze volt, mint ami hasznára vált volna, akárcsak a volt barátnőjének. Senki sem vette volna észre, hogy eltűnt a barátnője, ha ez a lány és az apja nem kerítenek a dolognak akkora feneket. A volt barátnőjének nem volt családja, és csak pár barátnője akadt; mostanra már feledésbe is merült volna. Ehelyett az emberek megőrizték az emlékezetükben. Azon a brightoni sarkon, ahol a bérháza állt, a szomszédoknak

szokásává vált liliomokból és repkényből font koszorúkat hagyni, mintha fontos ember lett volna. Szerveztek egy adománygyűjtő bizottságot, amely gondoskodott a sírhelyről és egy sírkőről is. Múlt héten a Massachusettsi Egyetem, ahova beiratkozott, hogy befejezze a tanulmányait, és diplomát szerezzen, egy ösztöndíjat nevezett el róla. Mindezt azért, mert ez az istenverte lány felfigyelt rá egy étteremben. És mert az emberek azt képzelik, hogy ha valakit meggyilkolnak, akkor fontos története van, bár ami ezt a férfit illette, értéktelen története, női története, aminek csak vége van, kezdete nincs. Nem több, mint egy méh, ami a közelben zümmögött, és amit a férfi szépen elhessentett a fülétől, miközben a Lock-hart Avenue-n kocogott.

– A fene egyen meg – mondta a méhnek és Stellának és a nőnek, akiről egykor azt hitte, szereti, aki ezt az egész zűrzavart okozta, amikor őt elutasította. Az ő hibájuk, elsősorban a méhé, mert ez a nyomorult nem hagyta nyugton. Ha nem vigyáz, hallani fogja a zümmögését a fejében, és a hang minden mást elnyom, és akkor nagy bajban lesz. Vakon futott tovább.

Újabb tűzoltóautók rohantak el mellette, amiket North Arthurból hívtak át, de a férfi csak futott tovább, egyre gyorsabban, mert mind több méh követte. A méneknek édes volt az illatuk, a testüket beborította a vörös lóhere és a babér virágpora, de a zümmögésük ijesztő volt. Nem sok időbe telt, és már száz, aztán kétszáz, majd egy egész hatalmas felhő zümmögött mögötte. Erőfeszítés nélkül tartottak vele lépést. Lehetetlen volt elfutni előlük, pedig a férfi azt hitte, megteheti, ahogy azt is hitte, hogy az asszony, akit Brightonban megölt, nem éri meg, hogy emlékezzenek rá. Fogalma sem volt, hogy a méhek az odvas fákat szeretik legjobban, és ha tehetik, mindig visszatérnek a kiszáradt fageszthez, mert ezekben az öreg ágakban olyan puha a fa, mint a csontvelő.

A futó férfi nem volt idevalósi, és nem tudhatta, mi van előtte. Will Averytől eltérően, aki mindig elkerülte azt a sarkot, ahol a tölgy állt, mert egyetlen csípés a halálát okozta volna, és Matt-tői eltérően, aki rajzáskor sem félt tőlük, mert tudta, hogy a méhek szeretik a rendet, és a váratlan vagy duhaj viselkedés csak felizgatja őket. Nincs ember, aki azt szeretné, hogy egy feldühödött méhraj eredjen a nyomába, pedig a férfinek, aki nem tudott elég gyorsan futni, pontosan ilyen repült a háta mögött.

Jimmy Elliot segített partra húzni a csónakot. Kergetni kezdte az alakot, akit látott, de félúton kénytelen volt feladni. Lihegve megállt a Döglött Ló Ösvényének szélén, és levegő után kapkodott. Ott és akkor megesküdött, hogy leszokik a cigarettázásról. Valójában több fogadalmat is tett, amikor víztől csöpögve, aggodalomtól és szerelemtől félholtan a parton állt. Amikor kimászott a tóból, ő volt az egyetlen, aki észrevette, hogy valaki elmenekült. Csak egy árnyat, egy villanást látott, de Jimmy tudta, milyen köny-nyű észrevétlen elsurranni a sötétben; a környéken több házat is kirabolt, és bár azóta, hogy elkapták, és közmunkára ítélték, felhagyott vele, nem felejtette el, milyen volt. Csak azért, mert az emberek nem figyelnek fel az árnyakra, még nem jelenti azt, hogy nincsenek.

Egy árny, ami után a méhek repültek, ugrott be a csípős csalán közé, amikor dr. Stewart régi roncsa arra zörgött. Ez az eszeveszetten vakaródzó és teljes erejéből rohanó árnyalak nem tervezte meg, merre meneküljön, csak a sínek mentén vissza akart jutni Bostonba, hogy átgondoljon mindent, és új terveket kovácsoljon. És akkor a méhek ellenére is hirtelen megtorpant, mert azt hitte, egy nagy, szürke és barna elefántot lát a sarkon, amely bömbölt, amikor felrémlett előtte. A férfi, aki nem csinált nagy ügyet a gyilkosságból, és aki kétszer is elkövette volna, most földbe gyökerezett lábbal állt. Hideg, sáros testében forró volt a lehelete. Nem látott tisztán. Az elefánt ormánya felé

lendült. Amikor a tölgy utolsó elkorhadt ága leesett, csepegett róla a méz, a méhek egyetlen felhőként, egyetlen élőlényként köröztek, miközben a férfinek, aki már nem futott, minden csontja összetört, és minden, ami egykor volt, széthullott a puha, sötét éjszakában.

Hap Stewartot a hamiltoni kórházba szállították, onnan sürgősségi műtétre Bostonba repítették mentőhelikopterrel. Stella kocsival bement a városba dr. Stewarttal. Útközben nem beszélgettek, de nem is volt rá szükség. Brock Stewart száznegyvennel repesztett az államközi autópályán, de Stella azt kívánta, bárcsak többel menne. Nem töltötték az időt azzal, hogy motelt keressenek, mert erre sem volt szükség. Stella még a vizes ruhájában volt, amire felvette Jimmy Elliot ingét, amit felül csálén gombolt össze. A bakancsában víz, béka és hínár volt, a haja felállt, mintha tollakat tűzött volna a fejére. De Stellát egyik sem érdekelte, sem az, hogy csi-csogott a cipője járás közben, vagy hogy fekete vizet csöpögtetett el a kórház előcsarnokában. Úgy döntöttek, hogy letáboroznak a várószobában, ahol dr. Stewart nem sokkal hajnal körül elszundított. Stella azonban örökölhetett valamit Sarah Sparrow-tól, mert Sarah-hoz hasonlóan egész éjjel fent volt. Senki sem sejtette, hogy egy szemhunyásnyit sem aludt. Ahogy azt sem, milyen erősen tud valamit kívánni.

A műtét tizenegy órát tartott, és Stella ennyi ideig képzelte maga elé Hap arcát, ragyogó szemét, azt, ahogy abban a pillanatban nevetett, amikor lecsapott rá az evező. Amikor Stella észrevette a feléjük tartó sebészt, felrázta dr. Stewartot, aki a várószoba neonfényében pislogott, miközben a sebész közölte a jó hírt. Lehet, hogy van, aki fél évtől egy évig terjedő rehabilitációt nem tart jó hírnek, de Stella és a doktor nem ilyenek voltak. Hap egyik lába rövidebb lesz, és sántítani fog, de nekik még ez is jó hír volt.

Dr. Stewart mindvégig a legrosszabbra készült, és amikor a sebész magukra hagyta őket, kiszállt belőle az erő. Lerogyott az egyik műanyag székre, és sírt, ahogy az utóbbi időben a beteglátogatásai alkalmával is tette. Az orvos fia, David, aki üzleti úton volt, egyenesen a repülőtérről hajtott ide. Összetörte a hír, hiszen a felesége halála óta igyekezett védekezni a bánat támadásával szemben. Most apja karjába omlott.

– A mi Hapünk maradt. Hat hónap rehabilitáció a hamiltoni kórházban. És készülj fel, hogy néz ki: fémglóriát csavaroztak a feje köré.

– Jesszusom! Baltimore-ban voltam. – A sötét hajú lány, aki mellettük ült, furcsán ismerősnek tetszett. –Ő Jenny Sparrow? – kérdezte összezavarodva Hap apja, mert Jennyvel járt iskolába, és tudta, hogy Jenny vele egyidős. E percben százéves. Kifacsart, hasznavehetetlen és vagy száz évvel idősebb, mint a padon ülő lány.

– A lánya – mondta a doktor. – Elinor unokája.

– Kitörte a nyakát?

– Hála az égnek, hogy nem. De majdnem olyan rossz. A gerince sérült. – A doktor nem mondta, hogy ha az evező egy fél centivel jobbra vagy balra éri, Hap megbénult volna. – Meg fog bolondulni a glóriától.

Stella úgy gondolta, hogy nem baj, ha Hap nem olyan magas, az sem számít, ha görbén jár vagy biceg, mert a másik jó tulajdonsága továbbra is megmarad. Kimentette magát, és elment, hogy egy telefonfülkéből felhívja Juliet Aronsont. Juliet nem járt kórházban, amióta az apja meghalt, és betegesen félt tőle, de amikor Stella elmondta, mi történt, taxiba ült, és húsz percen belül ott volt. Juliet végigszaladt a folyosón, de Stella alig ismert rá: Juliet nem bajlódott azzal, hogy kifesse magát, az esőkabátja alatt hálóing volt rajta, és strandpapucsot viselt. A szerelem így

lépett be: félig öltözötten, zavartan, páni félelemben, legyőzötten, fütyülve arra, mit gondolnak vagy mit hisznek mások.

– Jesszusom, de rémesen nézel ki – üdvözölte Stella, amikor végigvezette Julietet a folyosón.

– Te még rémesebben – nevetett Juliet. A hang, amit kiadott, megtörtnek hangzott.

Stella átkarolta, és összeölelkeztek, aztán Juliet egy lépést hátrált.

– Csuromvíz vagy.

– Fémkeretet visel, olyat, amit közvetlenül a koponyához csavaroznak. A gerince sérült.

Juliet arca feszült volt, de smink nélkül is csinos volt; színlelt harciassága nélkül egyidősnek látszott Stellával. – Nem érdekel, mije van, amíg megmarad a tisztessége – mondta. – Az a legjobb tulajdonsága.

Hap Stewart lassan lélegzett az őrzőben, mélyen lebegett a lassan múló altatás félálmában. Azt gondolta, hogy egy csónakban lebeg a sötét vízen. A levegőben szúnyogok vannak, és körös-körül méhek zümmögése hallatszik. Egy gyönyörű lány hajol fölé, és azt suttogja: *Mindig itt leszek. A* hang volt a telefonból, az, aki kívül-belül ismerte: Juliet Aronson. A puszta gondolat, hogy a lány itt van, mosolyt csalt Hap ajkára. A nap, amely így vagy úgy kezdődik, sokszor úgy végződik, amit elképzelni sem lehetne: fémkerettel, igaz szerelemmel, méhekkel, a neonfény alatt csillagok kavargó tömegével, jó szerencsével ott, ahol legkevésbé számítunk rá. Hap Stewart egyetlen tiszta pillanat erejéig tökéletesen tisztában volt vele, hogy kicsoda, és ez több, mint amit a legtöbben elmondhatnak magukról. Mielőtt visszasüppedt a morfiumba és az álomba, hangosan azt mondta: *Szerencsés,* mintha ez az egyetlen szó volna az imádsága és a védelme, amit élete minden egyes napján érdemes elismételnie.

II. FEJEZET

– Nem álmodik már a hóról.

Matt a lápon dolgozott, és Jenny ebédet hozott neki. Már nem kellett tubusszám vásárolnia a titániumfehéret, mivel az anyja már másról álmodott.

– Akkor miről? – kérdezte Matt.

– Azt hiszem, az életéről. Nem marad más választásom, mint megismerni az anyámat.

Csak pár méterre voltak attól a helytől, ahol Cons-tance Sparrow a férjét várta, amikor az a tengeren járt. Constance csaknem húsz percig tudott víz alatt maradni, és gyakran kérték, hogy vízbe fulladt tengerészeket keressen; Constance mindannyiszor abban reménykedett, hogy a férfi, akit keres, nem a saját férje. Kiakasztott egy lámpást, hogy a matrózoknak a partot jelezze, és itt épült később a unityi világítótorony, a partvonal fekete szikláin. Innen nem messze, sok évvel korábban futott zátonyra a *Jó Kacsa;* azon a ponton, ahol a mostani ingovány még mély kikötő volt, s talán ez volt az oka, hogy a nádasban több száz őszibarackfa nőtt. Vagy talán a szerelmes asszonyok okozták a fák elszaporodását, akik nyakukba kötött barackmaggal az ingoványba zarándokoltak, hogy utoljára fohászkodjanak.

Mattet mindenesetre a város fogadta meg, hogy kora tavasszal vágja ki a csónakház körüli fiatal magoncokat, mert az emberek képtelenek voltak vízre tolni a kenuikat. Matt megvédte a diplomamunkáját, és elfogadta a főiskolán felajánlott állást. Ősszel már valaki mást kell felvenni, hogy eltakarítsa Ellioték birtokáról a lehullott ágakat, és zsákokba gyűjtse az őszi leveleket

a parkban. Télen pedig másnak kell eltisztítania a havat, áprilisban erős vízsugárral lemosnia a városháza és a könyvtár körüli járdán a fenyők virágporát. De ilyentájban mindig lesz két embernek elegendő munka, és jövő májusban, amikor véget ér a tanítás, Matt kijön ide a csónakházhoz, hogy kivágja az őszibarack-csemetéket, és olyan keményen dolgozik majd, hogy mást sem hall, mint saját lélegzetvétele visszhangját, amely egyenletes ritmust diktál a munkához.

Jenny kivette a legújabb festményeit az elemózsiásko-sárból, és elrendezte őket a füvön. A fekete hajú lány. A kert, amelynek zöldjét egyetlen virág kékje töri meg, egy azúrkék, hortenziakék, égkék virág, ami olyan kék, mint a víz, amikor a mocsár még mély öböl volt, amelyben a Boston kikötőjébe szánt őszibarackcsemeték lebegtek. Jenny éppen múlt éjjel különös vörös és kék vonalak szövedékéről álmodott, ami leginkább pókhálóra emlékeztetett. Csak akkor jött rá, amikor lefestette az álmát, hogy egy emberi szívet látott. Az anyja életét színesben, vörösben és indigókékben. Jenny most lefeküdt pár percre Matt mellé a láp füvére. A szíve mindig érthetetlenül szaporán vert, amikor Matt mellett volt. Ilyen a szerelem: mint egy álom, amit nem egészen értünk, amelyben nem szükségszerűen tudjuk, mit nézünk, amíg ki nem böki a szemünket.

A szerelem és a szeretet rajtaüt az emberen, meglapulva les ránk, napokig vagy évekig szunnyad. Ez volt a vörös vonal, az őszibarackmag, a csók, a megbocsátás. Az ember nyomába ered, elkerüli, láthatatlan, ez minden, még annak is, aki élete végére ért, mint Elinor Spar-row. Minél többet aludt Elinor, annál többet álmodott, de ez nem azt jelentette, hogy ne kötődött volna továbbra is ehhez a világhoz. Az orvosság vagy az orvostudomány már nem segíthetett rajta, nem maradt számára sem beavatkozás, sem remény, de maradt még, amit elajándékozhatott. A lányának ifjúsága álmait adta. Az

unokájának Rebecca csengettyűjét, hogy soha ne lehessen elhallgattatni.

Stella néha a nagyanyja ágya szélén ült, és fogta a kezét, és ez volt az egyetlen szál, ami Elinor Sparrow-t ehhez a világhoz kötötte: a szál, ami visszahúzta. Néha Jenny vizet vagy teát vitt neki, és akkor ez volt az egyetlen szál: a tű, ami a szálat húzta. Néha Brock Stewart kivitte a kertbe, hogy érezze a napot, és akkor ez volt az egyetlen szál, ami ehhez a világhoz kötötte, az anyag, ami beburkolta és egyben tartotta, hogy velük maradjon, mint egy ágak közt fennakadt levél, ami zörög, papírvékony és olyan áttetsző, hogy egyenesen a másik világba látunk át rajta.

De még azok is, akik alig kötődnek, aggódnak valami miatt. Elinor azon tépelődött, mi lesz Argusszal, ha ő már nem lesz. Ha senki sem marad a Torta-házban, hova lesz Argus?

– Ha meghalok, magadhoz kell venned – mondta egy nap Brocknak a kertben. Argusról álmodott. A kutya még pici volt, és nem akart elválni tőle. Egy íróasztalhoz kötötte, de a kutya maga után húzta a bútort, ahogy elindult utána.

– Még egy állat, aki nem hajlandó jobblétre szenderülni? Ezt nem teheted velem, Elly. Csak most szabadultam meg Hamarabbtól.

– Sajnálom, de már nincs mit tenni. Rád hagytam.

– Jaj, Argus – hajolt le az orvos, hogy megsimogassa a hű eb fejét. – Élj boldogul, de ne élj túl soká.

– Csúnya, rossz ember – nevetett Elinor.

– Kíméletlen vagyok – hagyta helyben a doktor. –A főztöm egykettőre végezne vele, mivel a te rizses csirkédhez szokott.

Elinor olyan sokáig nem érzett semmit, hogy még mindig meglepte, hogy most ilyen sokat érez. Bárki azt hihetné, hogy a belső ürességtől az ember könnyűnek érzi magát, pedig elviselhetetlenül nehéz. Mintha a csontjai az évek során vasból lettek volna, a cipője meg ólomból. Csak most, amikor Brock

mellett üldögélt a kertben, és Argus a lábuk előtt szundikált, vette le Elinor az ólomcipőt. A fű meleg volt a lábujja alatt. Mindjárt nyár lesz. Alom vagy valóság? Elinor pislogással visszafojtotta a napsütést.

– Mit gondolsz, hol van most Hamarabb? – kérdezte Elinor a doktor lováról.

– A földemen. A föld alatt. A fűben.

A doktor elfordult, és tenyerével letörölte a könnyeit.

– Ki hitte volna, hogy megsiratod ezt a vén szénaza-bálót.

De Elinor a doktor arckifejezéséből, amikor felé fordult, látta, hogy egyáltalán nem erről van szó. A kapocs volt, a szál, amellyel hozzá kötődött.

A verandáról hangok, aztán nevetés és ajtócsapódás hallatszott. Stella és Jimmy érkeztek haza.

– Nyolc hónapos korában agyhártyagyulladása volt – mondta a doktor Jimmyről. – Azt hittem, nem éli túl. Félrevontam Henry Elliotot, és megmondtam, hogy készüljön fel a legrosszabbra, de most mégis itt van a verandádon.

– És tönkretesz mindent – mondta Elinor, mert Jimmy szinte minden idejét a Torta-házban töltötte. Egyik este még a vacsoratálcát is felvitte Elinornak, és ahhoz sem vette a fáradságot, hogy kopogjon. Nagyinak szólította, és egy vázában virágot tett az öltözködőasztalára.

– Éli az életét – mondta a doktor. – Jó neki. Miért sétálna, amikor futhat is? Talán emlékszik, hogy hajszálon múlt az élete. Biztos nem hagyja, hogy bármi is kicsúsz-szon a markából, amíg itt van.

A doktor tévedett Jimmyvel, ahogy Stella is Happel kapcsolatban. Stella azt hitte, hogy Hapet leveti^ a ló, és kitöri a nyakát, ám most biztonságban volt otthon, egy monroe-i fizikoterapeutával tornázott, és tévét nézett. És folyton a

telefonon lógott a bostoni barátnőjével, így dr. Stewart feltételezte, hogy javul az állapota.

– Életkori sajátosság. – Elinor nem felejtette el, hogy Jenny is állandóan Will-lel beszélt, mintha lehetetlen volna elszakítani Will hangjától. És arra is emlékezett, hogy a doktorral a párnájukon tartják a telefont, így az az érzésük lehet, hogy akkor is együtt vannak, amikor nincsenek. – Sok a mondanivalójuk. Egy darabig mindenesetre.

– Mint nekünk is.

Brock Stewart arra gondolt, hogy amikor Hap ideköltözött hozzá, mindig elvitte a fiút a Torta-ház mögötti domboldalba ibolyát szedni, mert Hap anyja is ide hozta a fiát. Minden tavasszal elzarándokoltak a domboldalra, amíg Hap tudtára nem adta, hogy felesleges ezt tennie. *Minden rendben, nagyapa. Nem kell folyton idehoznod. Emlékszem erre. Emlékszem a mamára.*

– A földeden van a ló. – Elinor egyszer vagy kétszer álmodott is a lóról. Látta, hogy fut – ebben a világban vagy a másikban. – Vagy legalábbis ezt állítod. De mi hova megyünk?

– Régebben úgy tartottam, hogy van egy terv, egy hozzávetőleges terv, ami azért mégiscsak terv – ismerte el a doktor. – Most már úgy vélem, hogy ezernyi terv van. Minden lélegzet, minden döntés befolyásolja a tervet, kitágítja, megrövidíti, megcsavarja. A terv állandóan változik. Azok, akik vannak olyan szerencsések, hogy a betegségek és a balesetek tömkelegét túlélik, megöregszenek. Elfáradnak. Lehunyják a szemüket.

– És aztán? Hol vagyunk azután?

Butaság volt ezt kérdezni tőle, mintha Brock tudná, de a doktor egy percig sem habozott. Megfogta Elinor kezét, és a mellkasára tette, oda, ahol a szívét tudta.

– Itt.

Elinor elmosolyodott, és arra gondolt: *Végre.* Végre valaki igazat mondott. Látta és érezte, ahogy a napok vére egymásba folyt, amíg álmok nem lettek. Így telt az idő, a tegnap ugyanaz volt, mint a ma, még ha közben egy hét telt is el. Még mindig a kertben voltak, még ha közben hét nap múlt is el. A virágágyakban gyom nőtt, és a kőfalon rések támadtak. Fátyolként ereszkedett le a sötétség.

– Gyönyörű. – Brock Stewart a kertre mondta, amit régen Rebecca Sparrow kezdett el ültetni. Ha egy férfi egyszer sírni kezd, sosem bírja abbahagyni; olyan szokássá válik, amit lehetetlen elhagyni. Azon a reggelen szokott rá, amikor Liza Hull elvesztette a kisbabáját, és most már szinte észre sem vette. Állt a kórházi folyosón, a jegyzeteit olvasgatta, és fel sem tűnt, hogy sír, amíg a betűk össze nem folytak, és a tinta le nem csöpögött a lapról. Egy kertben volt, és azt hitte, esik, amíg észre nem vette, hogy semmi sem hullik az égből.

– Nemsokára felveri a gaz – állította Elinor. – Tartsd szemmel.

– Mégis gyönyörű. Akkor is.

Elinor a padon pihent, amit a doktor ajándékozott neki, de most már alig tudott ülni. Megmoccant, és fejét a doktor vállára hajtotta. Hallotta a doktor szívének egyenletes dobogását.

– Igazad volt – mondta. – Fáradt vagyok.

Tizenhárom veréb ült a kőfalon, tizenhárom ágyasban nőttek a rózsák. Az idő olyan gyorsan szállt itt. Elinor kétszer körbefordult, és minden elrepült mellette. De legalább lerúgta az ólomcipőt, és csontjaiból is elmúlt a vas. Tudta, hogy lebeg, és még csak nem is próbált tenni ellene. Rendkívül könnyűnek érezte magát, mintha levegő volna az ereiben, és nem az a hideg, fagyott vére. Kimerült volt, de a levegőnek olyan édes volt az illata. A május friss, zöld levegője vette körül.

Stella azt állította, hogy a nagyanyja megéli a telet, mert a látomásában hó volt, de Brock Stewart tudta, hogy erre nincs

garancia. A tulajdon szemével látta: azok, akikről azt hitte, életben maradnak, csak napokig éltek. Azok, akikről azt hitte, semmi esélyük, hogy megéljék a reggelt, még évekig éltek. Tudta, hogy Elinor egyre gyöngébb lesz, és ez megmásíthatatlan tény volt. Túl gyönge volt, hogy kihúzza a télig. Némelyik nap csaknem sötétedésig szunyókált a kertben, és a május gyöngyházas, opálos fénye hullott le rájuk.

Voltak esték, amikor a doktor kénytelen volt a karjában bevinni Elinort a házba, és hamarosan már mindkét irányba cipelnie kellett: takaróba csavarva – bár az idő meleg volt – kivitte a kertbe, és vissza is hozta. A doktor a földjén eltemetett öreg lovára gondolt, aki jobban hiányzott neki, mint azt valaha is lehetségesnek tartotta. Liza Hullra gondolt, aki csókkal búcsúzott a kisbabájától, az unokájára, aki a kórházi ágyon feküdt, és mindazokra, akiket látott erre a világra jönni, és akiknek segített, hogy elhagyják. Szerencsésnek mondhatta magát, hogy május ezen az utolsó zöld napjain Elinor mellett ülhetett a kertben. Sok éven át szerette Elinort, és vele vagy nélküle, de amíg él, szeretni fogja.

Tudta, hogy a kötelékek az élőket illetik, ezért az egyetlen tisztességes megoldást választotta. Elengedte Elinort. Odahajolt hozzá, hogy Elinor hallja, amit mond: hogy nem baj, ha elhagyja. Tudták, hogy ez az a pillanat: éreztek egy leheletnyi változást, ami ilyenkor mindig érzékelhető volt. Még az addig nyüszítő Argus is elcsendesült. Nem álom volt, hanem annál több. Elinor kilélegzett, és ebben a lélegzetvételben benne volt minden szó, amit valaha mondott, minden lépés, amit valaha tett, és mindenki, akit életében szeretett.

Egy vad őszibarackfa magasodott a kőfal fölé; feltehetően a parthoz olyan közel zátonyra futott hajóból kimosott egyik csemete leszármazottja. Vagy talán ez a fa egy szerelmi zálogból sarjadt, egy magból, amit elhajítottak, amikor már nem volt rá

szükség. A levegőnek őszibarackillata volt itt is és egész Unityben, és amikor feltámadt a szellő, hópehelyként szálltak a szirmai. Ha valaki nem mozdult, ha tökéletesen nyugodt maradt, a szirmok befedték, szoknyája korcába akadtak, hajára tapadtak. Fehéren, mint a hó, csendesen, mint a hó, hangtalanul lebegve és kavarogva borították be és vitték haza.

III. FEJEZET

Elinor Sparrow emlékező szertartására a Chestnut Street-i régi imaházban került sor május utolsó hetében, abban az évszakban, amikor a kertészeknek a paradicsom és a kukorica ültetését tanácsolják, amikor a gyerekek könyörögnek, hogy sokáig fennmaradhassanak, hiszen sokáig van már világos, amikor az oroszlán esténként feltűnt nyugaton, és a bárányt sehol sem lehetett látni. A család otthon akarta hagyni Argust, amikor a szertartásra indultak, de a kutya élemedett korához képest meglepően jó tempóban követte őket a Lockhart Avenue-ig. Nem maradt más választásuk, mint a sarkon megállni. Matt és Will kiszálltak, és segítettek a juhászkutyának bemászni a dzsipbe. A hűséges szívűek megérdemlik, ebben mind egyetértettek: legalább kedvességet, jutalmat természetesen, és mindenekelőtt jogot a bánatra.

Nagy tömeg verődött össze az imaháznál: csaknem kétszázan vártak rájuk. A többség a szertartás után a Torta-házba is eljött ebédre. Eletükben először mentek végig a mély keréknyomoktól szabdalt felhajtón. Azok, akiket mindig is elijesztettek az aligátorteknősök és a vízbe fúlások, most beakasztották a kabátjukat az előszobaszekrénybe, és átsétáltak a szalonba, ahol Liza Hull megterítette a hosszú kecskelábú asztalt a jobbik züsttel és hatalmas tálakon szendvicsekkel és süteményekkel.

Az emberek eleinte suttogva beszélgettek, aztán nekibátorodtak. Sissy Elliot, akit a lányai támogattak be, letelepedett az egyik kanapéra, és gyümölcssalátát meg teát követelt. Néhány helybeli gyerek a puncsospoharát a nyílhegyes vitrin üvegére tette, aztán egymást kergették az elszórtan

felállított asztalok körül, amíg az anyjuk rájuk nem szólt, hogy viselkedjenek rendesen. Hap Stewart, aki szépen haladt a fizioterápiával, ha sok ember között volt, még kerekes székben ült. Ma szinte nem tudott hová lenni a sok jókívánságtól. Juliet Aronson vonattal utazott le Unitybe, és Lizánál szállt meg; az ebéd alatt nem mozdult Hap mellől. Mindent összevetve igaza volt Hap legjobb tulajdonságát illetően. Hap ugyanis megmondta Juliet-nek, hogy nem haragszik, ha a lány szívesebben járna valaki mással, mondjuk, aki magasabb vagy nem biceg. A becsületesség volt Hap legjobb tulajdonsága, pontosan, ahogy Juliet megjósolta. S mint kiderült, a magasság semmit sem számított. Úgy volt, ahogy Juliet gyanította: minden, ami lényeges, legbelül van.

Cynthia Elliot felajánlotta, hogy teát tölt és összeszedi a piszkos tányérokat, és a váratlanul összecsődült tömeg miatt a konyhában is nagy szükség volt a segítségére, hogy uborkás és lazacos szendvicseket csináljon. Az ebédlőasztalon hagytak egy vendégkönyvet, és ebbe végül egytől egyig mindenki írt; Eddie Baldwin, a vízvezeték-szerelő az egész családját elhozta. Fosterék is eljöttek, és Quimbyék – köztük Marian is –, aki olyan olvata-gon bámulta Willt, ahogy mindig is, bár már felnőtt nő volt, és háromgyerekes anya, arról nem is beszélve, hogy praktizáló ügyvéd. Mindent elkövetett, hogy Will-lel flörtöljön, de Will kizárólag és szemmel láthatóan vég nélkül Lizával beszélgetett. Annyi szomszéd jött el, hogy azok, akik öt-hat éve nem találkoztak, most leültek, és tea mellett megbeszélték életük szövevényes fordulatait. Ha valaki elment, más foglalta el a helyét. Cynthia El-liotnak volt annyi józan esze, hogy parancsnoksága alá vonja a fivérét, Jimmyt, aki még soha életében nem csinált egyetlen szendvicset sem, és mielőtt még szót emelhetett volna, ráállította, hogy a pirítósokra krémsajtot kenjen.

Jimmy Elliot valamiféle hőssé nőtte ki magát, és híre ment, hogy fütyült a közmunkára és nem volt hajlandó levágni a Lockhart Avenue-n álló tölgy utolsó ágát. Meghívták, hogy mondjon beszédet a harmadikosok előtt, akik annak idején tiltakoztak a fa kivágása ellen, és kézen fogva, énekelve táncolták körül egy délután.

Olykor helyesebb, ha az ember nem engedelmeskedik a parancsoknak, magyarázta elragadtatott hallgatóságának Jimmy, Mrs. Colé, Jimmy volt harmadikos osztályfőnöknője legnagyobb megrökönyödésére, aki még jól emlékezett arra, hogy Jimmy felmászott a ruhásszekrény legfelső polcára, és nem volt hajlandó lejönni.

Hát ebben a városban senki sem látja, ami majd' kiszúrja a szemét? Képtelenek megítélni mások jellemét, mondta később Jimmy Stellának. *Szerintem hamar ráfognak jönni, ki vagyok. Addig kell élveznem, hogy körülrajonganak, amíg lehet.*

Tudják, ki vagy, nyugtatta meg Stella. *Ahogy én is.*

Elinor búcsúztatója délutánján Will Averyt is befogták. Segített Lizának átszállítani a nagy kávéstermoszokat, majd később körbeküldték egy tál brióssal, hogy kínálgassa a legidősebbeket, akik miután leültek egy kétüléses kanapéra vagy egy díványra, már csak egyvalamiért keltek fel: hogy távozzanak. Mintha egyedül Jenny nem tudta volna, hogy mihez kezdjen magával; a hallban állt, mintha el akarna menni. De hova is ment volna? Képtelen volt magára hagyni a hallban álló szekrényt, ahova egy fémdobozban Elinor hamvait tette. Egyszer már elindult volna a konyha felé, hogy segítsen Lizának, de rájött, hogy egyetlen lépést sem tud tenni.

– Hogy bírod? – Matt Avery odahozott neki egy csésze erős fekete teát.

– Kitűnően. – A valóságban Jenny úgy érezte, mintha a padlóhoz szegezték volna. 0, aki olyan könnyen menekült el,

most mozdulatlanságra volt kárhoztatva. – Borzalmasan – helyesbített.

– Ő is.

A doktor a bejárati ajtó egyik üvegén nézett ki. Kilátott a kertbe, de az üveg opálosnak és zöldnek mutatta a kinti világot. Hogy mit látott? Elinor utolsó leheletét, ami ezernyi apró molekulára hullott szét? Ezt lélegezte be? Elinor lényegét, énjét, azt, akit élete minden napján hiányolni fog, a legrosszabb betegét, a legkellemetlenebb szomszédját, a legdrágább barátját.

– Stella kint van – jegyezte meg, amikor Jenny odalépett mellé. Amikor kinézett, Jenny mintha az anyját látta volna a kertben. Azt hitte, Elinort látja a földön kuporogni; sok évvel ezelőtt mindig így gyászolta mindazt, amit elvesztett. De most Stella volt kint a párás, édes levegőben. Stella, aki havat látott az őszibarackfáról szállongó szirmok helyett, Stella, aki időt látott, amikor már egy perc sem maradt.

Jenny csak ekkor érzett annyi erőt magában, hogy az ajtóhoz menjen. Az egyik percben bénultan állt, képtelen volt egyik lábát a másik elé tenni, a következő pillanatban már a verandán volt. Virágzott a lilaakác; megcsavarodó indáin növő virágai illattal töltötték meg a levegőt. A borvörös cukortól megrészegült méhek lustán zümmögtek. Argus a lépcsőn ült, és az utat nézte, mintha minden pillanatban úrnője felbukkanására számítana. Jenny megsimogatta az öreg kutya fejét, aztán átsétált a pázsiton. Útközben hallotta maga mögött a kutya halk lépteit. A házból kihallatszott a szomszédjaik csevegése, az erdőből egy kardinálispinty rikkantása. A méhek átrepültek a lilaakácról a babérra.

Régen úgy hitték, hogy ha egy kisbaba szájába egy szem cukrot tesznek, édes lesz az élete, de volt olyan gyerek, akibe nem lehetett beleerőltetni az ételt: ez a gyerek kénytelen volt a maga szerencséjének a kovácsává válni. Az ilyen gyerek édesség

helyett makkot és vízililiom gyökerét ette, vadmadarak etették, és kénytelen volt beérni lizinkából vagy málnalevélből főzött teával. Azzal kellett beérnie, ami adódott.

Stella azonnal előjött, amikor meglátta a fémdobozt, amit az anyja a kezében hozott. Becsapódott mögötte a kertkapu, és hallotta a zárnyelv csattanását. Hátrasimította a haját, és hajtövénél megcsillant eredeti hajszíne. Csillagfény, csillag-ragyogás. Egész éjjel sírt, annyit, hogy most fájt a szeme. Jimmy Elliot ott ült mellette az emlékműnél. *Ilyen, ha az ember szeret valakit,* mondta Stella. *Menekülj el,* tanácsolta. De az opálos udvarú hold lenézett rájuk, a hold, amitől – akár tetszik, akár nem – minden nőni kezd, és Jimmy Elliot nem mozdult egy tapodtat sem.

Amikor hazakísérte Stellát, a lány pontosan az út közepén talált egy őszibarackmagot, amit talán egy feketerigó hagyott ott. Stella felkapta a magot, és amikor a zsebébe tette, kicsit megvigasztalódott. Az ember nem talál mindennap olyasmit, amit érdemes megtartani, egy emléktárgyat, ami eszébe juttatja, mije van, mit veszített el, és mije lehet még. Stella a párnája alá tette a magot, úgy aludt. Azt álmodta, hogy a mag egy fáról esett le, amit akkor sodortak partra a hullámok, amikor a régi hajó, a *Jó Kacsa* a kikötőben zátonyra futott; azon a napon esett le, amikor az egész városban őszibarackillat volt. Egy szerelmes lányról álmodott, aki eldobta a magot, miután minden álma valóra vált, és abból az egyetlen magból száz fa sarjadt. Stella azt álmodta, hogy a nagyanyja felnézett, és látta, ahogy szitál rá az őszibarackhó, de olyan nesztelenül, hogy az még vihar sem volt, és olyan illatosán, hogy attól egy felnőtt férfi könnyei is eleredtek.

Elinor Stellára hagyta mindenét; éppen eleget, hogy főiskolára és később majd orvosi egyetemre mehessen, ha azt választja. A házat azonban a lányára, Jennyre hagyta. Henry Elliot Elinor

halálának estéjén Jenny kezébe nyomta a Torta-ház átruházó okiratát, amit abban az évben állítottak ki és írtak alá tanúk jelenlétében, amikor Jenny elszökött hazulról. A ház mindvégig az övé volt. Egy ház, amit nem akart, amit megvetett, amelynek a makettjével most egy kislány játszott a massachusettsi Medfordban, egy kislány, aki ezt a világ legeslegszebb házának tartotta. Ablakok és esküvői torták, soha nem érzett fájdalom és álmatlan éjszakák, madárfészekpuding és láthatatlan tinta, nyílhegyek és az államokban a legmagasabbra növő babérsövény, és soha nem csípő méhek háza.

Jenny előbb arra gondolt, hogy a rózsakertben szórják szét Elinor hamvait, de az utolsó pillanatban ezt mégsem találta helyénvalónak. Kimentek hát az erdőbe Argus követte őket a sövényen át, ahogy az Asztal él a Székek felé indultak, elmentek az orgona és a mosóhál mellett, ahol Rebecca portréja még mindig a téglák köz ti rejtekhelyen lapult. Az évnek ebben a szakában visszatértek a sárga poszáták, ismét felbukkantak a baltimorc-i sárgarigók, egyik élőlény a másik után jött vissza Massachusettsbe, akármilyen sötét is volt az erdő. A tavaszi azúrkék pillangó, a szitakötő és a nagy acsa, a rigó, a kolibri, aprók, de annyira a területüket féltők, hogy akár halálig is képesek voltak harcolni, hogy megvédjék az otthonukat a betolakodóktól. Matt elintézte, hogy a városi parkban megkongassák Rebecca emlékharangját, most első alkalommal, és ezen a délutánon a harangszó a falu fölé emelkedett, és szétterjedt, ahogy a szél süvít a tornyok és a háztetők, a farmok és a bevásárlóközpontok felett. A harangszó messzebb jutott, mint bárki is képzelte, még North Arthurban és Monroe-ban, Essexben és Peabodyban is hallották. Volt, aki Bostonban a Beacon Streeten sétált, és állította, hogy aznap harangszót hallott. A Public Gardenben a hattyús csónakokban ülő gyerekek úgy

nyúltak ki utána, mintha szentjánosbogarat akarnának fogni, bár semmi sem volt, csak egy visszhang, ami a levegőben szállt.

Jenny és Stella óvatosan átlépték a Vénusz cipellője orchideát, ami átfurakodott a fenyőkérgen és a talajtakarón. Elhagyták a tömlő alakú leveleket és a zászpát, amíg arra a helyre nem értek, ahol az erdőben mindig sötét volt, ahol azt beszélték, hogy az államokban egyedül itt nő az a vadrózsa, ami eltűnik, ha emberi szem megpillantja. Követték a kutyát, aki láthatóan ismerte az utat. Nem volt könnyű előrejutni, de lehetetlen sem volt. Itt, ahol csattanós maszlag és gyilkos csomorka nőtt, az Asztal és a Székek néven ismert sziklaképződményen túl volt az a hely, ahol a szóbeszéd szerint Rebecca Sparrow kibukkant a sűrűből. Évekkel később a helybeliek mindenkinek elmesélték, aki csak meghallgatta őket, hogy ezen a helyen egész évben kék virágok nőnek. Váltig állították, hogy még olyan napokon is méhzümmögést lehet itt hallani, amikor mindent hó és jég borít. Hunyd be a szemed és fülelj, mondták, aztán tégy meg még húsz lépést attól a ponttól, amit elégségesnek tartottál, és amikor már biztos vagy benne, hogy teljesen eltévedtél, megérkezel. És akkor nyisd ki a szemed.

VÉGE